

Giới thiệu Vương Gia Nhân Tản, Vương Phi Nông Môn

Editor: Hương Cỏ

Nàng là một cô gái lạnh lùng, một cô nhi xuyên không từ thế kỉ 21. Nhờ tình yêu thương gia đình mà sự lạnh lùng như băng từ kiếp trước của nàng đã trở nên ấm áp. Từ đây, nàng dùng cả tính mạng để bảo vệ những người nàng yêu.

Hắn là hoàng tử hoàng thất không được sủng ái. Từ nhỏ đã lạnh lùng nhìn người chung quanh nịnh nọt, nhìn bọn họ vì quyền thế không từ thủ đoạn nào. Vốn cùng muội muội duy nhất đến đất phong làm vương gia nhân tản không màng thế sự, nhưng có người không thể để hắn sống yên ổn.

Nàng chỉ muốn bảo vệ người nhà, hắn chỉ muốn sống an ổn qua ngày.

Nhưng... Nam chính không cường đại đến mức có thể nắm mọi thứ trong tay, nữ chính cũng không phải là toàn năng không gì không làm được.

Chỉ bằng tín niệm trong lòng, từng bước một đi tới tương lai không ai biết trước.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Nhân Tản, Vương Phi Nông Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Mở đầu

Năm 258, Nam Ly quốc, Thượng Hùng quốc, Thương Lan quốc, Tây Liêu quốc là bốn quốc gia tồn tại, chiến tranh liên miên nhiều năm, tự mình cùng cố kiềm chế lẫn nhau.

Giao thương giữa các quốc gia qua lại rất nhộn nhịp. Nam Ly quốc ở phía nam sản vật phong phú, kinh tế phát đạt nhất. Thượng Hùng giáp biển, Thương Lan nhiều núi rừng, đất đai Tây Liêu rộng rãi nhưng lại cực kỳ cằn cỗi.

Hoàng đế Nam Ly quốc, Khang Thuận đế Hách Liên Hồng Vũ 55 tuổi sinh được tiểu hoàng tử, ban chiếu đại xá thiên hạ, ban thưởng khắp nơi. Từ kinh thành cho tới thôn trấn cũng đều ban thưởng, nhưng cứ bị từng tầng cắt xén nên đến thôn, trấn chỉ còn rất ít ỏi.

Đồng thời, Đại hoàng tử, Tam hoàng tử, Tứ hoàng tử, Thất hoàng tử, cùng được phong vương, phong làm Đức vương, Thần vương, Hiền vương, Hiếu vương. Lại ban phủ đệ cho Hiền vương, Hiếu vương cùng ban thưởng phủ.

Trong cung chỉ còn lại Thập hoàng tử, Thập nhị hoàng tử đều còn chưa trưởng thành và Thập ngũ hoàng tử mới sinh ra.

Từ đó, việc tranh đoạt ngôi vị thái tử càng thêm gay gắt, các hoàng tử đều ra sức lôi kéo kết bè kết phái, tranh chấp với nhau không ngừng.

Phái Đại hoàng tử kiên trì lập trưởng. Đại hoàng tử là con của Tiêu phi. Tiêu phi là trưởng nữ Trần quốc công phủ. Trần quốc công Tiêu Chiến là lão tướng quân đã từng chinh chiến cùng tiên hoàng. Tuy rằng lão tướng quân đã qua đời nhưng tiên hoàng ban thưởng Trần quốc công được thừa kế ba đời! Là con trưởng lại có mẫu tộc hiển hách, khí thế tăng vọt.

Lại có người phản đối nói Đại hoàng tử không phải là do hoàng hậu sinh ra. Hoàng hậu là mẹ đẻ Tam hoàng tử, lại có phụ thân làm hữu tướng, thế lực cũng không thể khinh thường.

Còn có ngoại gia Thất hoàng tử là ngự sử, thậm chí ngay cả phe phái Thập hoàng tử cũng có ý duy trì.

Nhưng bất kể mưa gió trong ngoài triều đình nổi loạn thế nào thì vị hoàng đế kia vẫn mắt nhắm mắt mở, không có chút biểu lộ ý tứ gì. Từ xưa đến nay khó đoán nhất chính là đế vương tâm, gần vua như gần cọp. Tâm tư của vị hoàng đế này không ai cân nhắc ra!

So với những cuộn sóng trong ngoài cung, chỉ có một mình Tứ hoàng tử tương đương yên tĩnh, tự xin rời xa hoàng đô tới đất phong Thanh Châu của mình lập vương phủ, nhất tịch thỉnh cầu hoàng đế đồng ý cho hắn đưa theo thập tam công chúa là muội muội cùng mẹ mới 4 tuổi cùng tới đất phong.

Mẫu phi Tứ hoàng tử là nữ nhân năm đó Khang Thuận đế gặp gỡ trong lúc cải trang vi hành đến phủ Thanh Châu. Chính là Lâm Chi Bình trưởng nữ của Thanh Châu tri phủ. Sau khi đưa về hoàng cung cũng rất sủng ái, ban thưởng vị Lâm Tàn. Nhưng vì không có ngoại gia hỗ trợ nên cũng sống rất gian nan ở trong cung.

Sau khi sinh hạ Tứ hoàng tử, bởi vì có hoàng tử nên bị chèn ép mạnh mẽ trong hậu cung, có khi nửa năm thậm chí một năm cũng không gặp được hoàng đế một lần. Bốn năm trước sau khi sinh Thập tam công chúa thì gặp hiểm cảnh qua đời, để lại Lâm mẹ mang theo Tứ hoàng tử và tiểu công chúa ở trong cung nương tựa lẫn nhau.

Hoàng đế thương tiếc mẫu phi chết sớm, Thanh Châu lại là cố hương của mẫu phi Lâm Tàn nên đồng ý thỉnh cầu của Tứ hoàng tử. Đồng thời hạ chỉ đem năm thành của phủ Thanh Châu là Thanh Dương, Giang Hoài, Quảng Lăng, Trường Khu, thêm cả Thanh Châu phân chia thành đất phong của Tứ hoàng

tử. Ba tháng sau khởi hành đi đất phong

Thanh Dương, Giang Hoài, Quảng Lăng, Trường Khu đều thuộc phủ Thanh Châu, trừ bỏ phủ Thanh Châu đất đai tương đối phì nhiêu thì bốn thành khác, tuy cũng có núi non sông suối nhưng đất đai cằn cỗi, chỉ có thể dựa vào quan đạo qua lại. Trong đó Trường Khu giáp biên giới nước láng giềng Thượng Hùng! Trong thời đại vũ khí lạnh này, đất đai chính là thứ quan trọng nhất tạo nên tiền tài lương thực. Không có thì coi như không có gì!

"Ban một nơi không giàu có và đông đúc, lại trống trải bốn phương như thế cho Tứ hoàng tử, còn ban thưởng danh Hiền vương, Hiền, không phải có nghĩa là "nhàn" sao?! Có thể thấy được vị hoàng đế này không coi trọng hoàng tử đó cỡ nào! Tứ hoàng tử không có mẫu tộc hiền hách, không có mẫu phi, có thể có đất phong làm vương gia nhàn tản cũng thực không sai."

Những bàn tán như vậy lan truyền sôi động ở kinh thành và phủ Thanh Châu nhưng cũng chỉ giới hạn ở Châu phủ. Dân chúng vẫn phải sống cuộc sống của mình như cũ, đất phong cho ai, hoàng đế muốn đem thiên hạ cho ai, dân chúng không quan tâm. Chỉ cần không tăng thuế má, không đánh giặc, không thiên tai, có thể ăn no, thế nào cũng được!

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Nhàn Tản, Vương Phi Nông Môn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Bị thương trên núi

Eidtor: Hương Cỏ

Tháng 5 mưa rơi xuống rầm rầm rào rào, rơi trên người cũng cực kỳ lạnh lẽo.

Trong một sơn thôn nhỏ hẻo lánh những tiếng khóc thê lương kinh thiên động địa vang tận mây xanh!

Trời tối tăm. Trong một căn nhà rách nát nằm sát ven đường dưới chân núi trong thôn, một bé gái nằm trên giường toàn thân nhuốm máu, gương mặt tái nhợt, tiêu tụy. Tóc tai tán loạn dán trên mặt đầy nước không biết là mồ hôi hay mưa. Bàn tay gầy gò nắm chặt trên giường, ánh mắt nhắm nhật, cả thân thể run rẩy giống như đang phải chịu những cơn đau khủng khiếp.

Một nữ nhân gầy yếu khoảng chừng hơn ba mươi tuổi run run, tay che miệng nhào vào người bé gái. Cơ thể gầy yếu càng có vẻ bạc nhược, môi run run, khóc thê lương, "Tình nhi, Tình nhi, Tình nhi của nương, con bị sao vậy?"

Một nữ nhân khác cùng cỡ tuổi, mặt tròn trịa, vóc người trung bình, đỡ lấy người kia, "Liều tẩu tử, sức khỏe của tẩu cũng không tốt, đại phu cũng sắp đến rồi, tẩu..." Nhưng nhìn thoáng qua bé gái người đầy máu nằm trên giường thì rốt cuộc nói không nên lời, chỉ có thể cùng nhau cúi đầu khóc.

Một bé gái khoảng chừng tám chín tuổi, tóc khô vàng, mặt to, miệng nhỏ nhắn hoảng sợ nhìn bé gái đầy máu nằm trên giường, người còn run rẩy hơn so với nữ nhân gầy yếu kia, nước mắt giàn giụa không ngừng chảy ra từ đôi mắt to đen, nức nở "Nhị tỷ, nhị tỷ, nhị tỷ..." Chỉ nói được vậy mà không nên lời.

Đứng ở chỗ cửa gỗ đang mở là hai bé trai, trên người đầy bùn và nước mưa. Đứa nhỏ hơn mày rậm mắt to, bởi vì thiếu dinh dưỡng lâu ngày nên nét mặt vàng vọt, ước chừng năm sáu tuổi, hai bàn tay nhỏ bé siết chặt vào nhau, môi tái nhợt ním thành một đường. Trong mắt cũng đầy nước mắt, cực kỳ khổ sở. Cậu tự trách, tự trách chính mình rất vô dụng, lúc Tần lương đầy Nhị tỷ cậu không ngăn cản được!

Đứa bé cao hơn một chút thì đầy đặn hơn hẳn so với đứa nhỏ, khoảng mười tuổi, mặt tròn tay béo cũng đang lấy tay áo lau nước mắt, vẻ mặt bi phần ngồi trên mặt đất, hai tay che đầu cũng không nói nổi lời nào.

"Đến rồi, đến rồi, nương, đại phu đến rồi". Cửa gỗ cũ nát bị người đẩy ra. Một thiếu nữ cao gầy không màng người ướt sũng đẩy hai đứa bé đứng ở cửa, cùng đi vào theo là một nam nhân trung niên khoảng trên dưới 40 tuổi, vóc người cao gầy, mi thanh mục tú. Y mặc một trường bào màu xám, giày dưới chân đã ướt một nửa, lấy nón lá trên đầu xuống đi nhanh đến chỗ giường nằm. Nhìn thấy bóng dáng trên giường thì nhủ thầm cầm tay bé gái bắt mạch.

Tất cả những người trong phòng đều khấn trương nhìn đại phu khám mạch, đây là đại phu duy nhất trong thôn, họ Hồ.

"Hồ bá bá, nhị muội của con sao rồi?" Thiếu nữ cao gầy mặt tái nhợt, nhìn cũng chẳng tốt hơn bao nhiêu so với bé gái nằm trên giường, vội vàng túm Hồ đại phu hỏi.

Sau một lúc lâu, Hồ đại phu vẻ mặt trầm trọng nhìn lướt qua mọi người, kẻ đứng người ngồi, nhìn thấy ánh mắt đầy mong chờ của họ vô lực lắc lắc đầu, biết rằng cũng chỉ có thể ăn ngay nói thật "Tần gia muội tử, chuẩn bị... chuẩn bị đi... ới"

Hồ đại phu đứng lên, nhìn Tần Liễu thị gầy gò đang nằm phục trên giường. Cả nhà này thật sự khiến cho người ta thương xót, nhìn xem, kẻ thì bệnh tật, đứa thì nhỏ yếu, chỉ sợ ngay cả tiền trả đại phu cũng không có nữa...

Nữ nhân gầy yếu Tần Liễu thị nghe đại phu nói xong, biết rõ Hồ đại phu không phải là người thấy chết không cứu, nhưng vẫn giữ chặt vạt áo đại phu khóc nức nở, "Hồ đại phu, van cầu ông, van cầu ông cứu Tình nhi đáng thương của tôi..."

Nữ nhân vóc dáng trung bình đang đỡ Tàn Liễu thị, nghẹn ngào khuyên "Liễu tẩu tử, tẩu phải bảo trọng, còn có ba đứa trẻ cần tẩu chăm sóc. Cha chúng mất rồi, tẩu phải cố gắng lên... Để, Tinh nhi an lòng đi thôi..."

Còn chưa dứt lời, bé trai nhỏ đã xông tới như một con thú nhỏ, bịch bịch quỳ xuống đất trước mặt Hồ đại phu, không ngừng dập đầu, "Không đâu, tỷ của con sẽ không chết, tỷ sẽ không chết. Hồ đại phu, ông cứu nhị tỷ của con với, con sẽ lên núi, lên núi hái được liệu cho ông..." Nước mắt cứ rơi xuống không dứt.

Thiếu nữ cao gầy đứng cạnh, bé gái mắt to, cả bé trai lớn đứng ở cửa đều nhào tới, vây quanh Hồ đại phu, liên tiếp dập đầu.

Hồ đại phu chịu không nổi, giờ tay ngăn lại, trầm giọng nói "Tần gia muội tử, các con, không phải là ta không muốn cứu mà Tinh nhi ... con bé ... ta quả thật cứu không được. Bây giờ con bé đã không còn hơi thở!"

Y cũng rất thích cô bé Tinh nhi này, hiểu chuyện, thông minh. Từ sau khi Tàn Liễu thị sinh tiểu đệ bị mất sức, con bé lúc nào cũng đi tới chỗ y hỏi thăm sức khỏe của Tàn Liễu thị, một thời gian sau cũng có thể biết những được thảo tốt với sức khỏe. Bình thường cũng kiếm được chút cây thuốc ở trong núi, đi qua chỗ Hồ đại phu đổi bột khoai lang. Tuy rằng Hồ đại phu là đại phu duy nhất trong thôn nhưng cũng rất nghèo. Khi đi khám bệnh cho thuốc cũng chỉ lấy chút bột khoai. Nhà nào khá hơn thì lấy bột mì, giàu hơn cũng chỉ có gạo trắng hoặc mấy đồng tiền. Còn nhà này, từ sau khi nam nhân mất đi thì bị hai lão Tần gia đuổi ra ngoài đến ở căn nhà rách nát. Mỗi ngày đều sống khổ sở hơn. Bây giờ ngay cả khuê nữ cũng muốn đi theo cha, làm sao không khiến người ta thương xót! Hồ đại phu vô lực lắc đầu!

Nhưng đã như vậy, lại vẫn có người cố tình gây khó, không chỉ làm khó mà còn muốn lửa cháy đổ thêm dầu!

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Nhân Tân, Vương Phi Nông Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: Xuyên không mới tỉnh

Editor: Hương Cỏ

"Tần Tinh, mày là đồ khốn khiếp, mau đi ra đây cho ta!" Một tiếng nói bén nhọn từ bên ngoài vọng vào trong nhà rách nát, đâm vào lòng mọi người.

"Tần Tinh, Tần Tinh, mày mau ra đây cho ta. Đáng thương cho Lương ca nhi của ta, ta và mày không đội trời chung!" Đứa bé nhỏ thấp còn đang quỳ trên mặt đất vừa nghe vậy lập tức nức nở đứng lên định xông ra bên ngoài. Thiếu nữ cao gầy nhanh tay chặn lại ôm lấy bé trai, "Ngọc nhi, đừng đi ra ngoài, đại nương sẽ đánh đệ".

Bé trai đỏ mắt, cơ thể nhỏ nhỏ gầy teo gầy dựa muốn xông ra ngoài, "Đại nương không phân biệt phải trái, là Tứ ca đẩy Nhị tỷ xuống núi, làm hại nhị tỷ, bây giờ còn đến mắng chửi nhị tỷ. Đệ muốn liều mạng với bà ta!" Miệng kêu to, thân mình cũng không ngừng nhào ra ngoài.

Thiếu nữ cũng sắp không ngăn được. Nàng ta biết tiểu đệ này thương yêu nhất Nhị muội. Bây giờ Nhị muội bị thương trước mặt cậu, có khả năng không thể cứu được, làm sao cậu chịu được chứ! Nhưng nàng ta không thể buông tay, không thể để đại nương đánh cậu. Đứa bé còn chưa kịp lao ra thì người mắng chửi bên ngoài đã vọt vào trong nhà rách nát.

"Muốn trốn ư, ta cho mày trốn tránh, hôm nay lão nương không đánh chết mày thì không xong"... Cùng với tiếng mắng chửi, một nữ nhân cao lớn thô kệch xông vào trong nhà. Mặc y phục vải thô trên người mập mạp, búi tóc cột trên đầu, gương mặt sần sùi bị mưa ướt loang lổ, trên tay cầm mũ. Vừa xông vào nhà thì đầu tiên trợn mắt nhìn bốn phía xung quanh, chỉ chớp mắt đã thấy mấy bó rau dại đặt cạnh tường, mím môi, trong lòng nghĩ chút nữa sẽ lấy đi. Khi quay đầu lại thì nhìn thấy một nhà kẻ đứng người quỳ lập tức lại chửi ầm lên "Ta còn đang nghĩ chết hết cả rồi, lão nương kêu nửa ngày cũng không lên tiếng, đang trốn đến nghẹn sao."

"Đại nương, bà muốn làm gì chứ. Tinh nhi nhà tôi bị thương, vì sao bà còn đến đây chửi mắng con bé chứ?" Nữ nhân gầy yếu được nữ nhân mặt tròn đỡ đứng dậy, vừa lau nước mắt vừa không hiểu hỏi nữ nhân vừa xông vào.

"Hừ, nó bị thương gì chứ! Lương ca nhi nhà ta mới là bị thương, đừng lảm nhảm, đưa tiền đây, ta muốn đi tìm đại phu khám thương cho Lương ca nhi." Nữ nhân mập mạp nhìn thấy bé gái người đầy máu nằm trên giường, rõ ràng sưng sốt một chút, giấy lát sau đã bủn mủi, "Đồ đáng chết, bị thương thì sao, có gì đáng giá chứ. Nhiều máu như vậy chắc là chết rồi."

Những người trong phòng vừa nghe lời này đều phẫn nộ nhìn nữ nhân mập mạp. Nữ nhân gầy yếu đi tới trừng mắt nhìn nữ nhân mập mạp, cổ nén đau thương trong lòng nói gần từng tiếng: "Con bé thể nào cũng là máu thịt từ người tôi sinh ra, nó sẽ không chết, nếu có chết tôi cũng nguyện ý lấy mạng mình đổi cho nó."

Bé gái cả người đầy máu trên giường đang cố sức mở mắt nghe được chính là những lời này.

Nàng khó nhọc quay đầu lại nhìn mọi người trong phòng, tất cả đều đang tức giận nhìn nữ nhân mập mạp đứng ở cửa nhà, không ai phát hiện nàng mở mắt.

Nàng mờ mịt chớp chớp mắt, trong lòng đầy kinh ngạc "Minh không chết ư? Nhưng sư huynh..."

Nghĩ đến sư huynh, nàng vô lực nhắm mắt lại, trong tai còn văng vẳng lời sư huynh nói trước khi chết: "Tình nhi, muội phải sống thật tốt, sống cho chính muội, đừng có khép chặt lòng mình, phải sống thật vui vẻ. Tình nhi, ta yêu muội. Hứa với Lăng ca, nếu có thể sống nhất định phải sống theo ý mình, đừng có để mình chịu thiệt thòi! Muội đi nhanh đi, nhất định phải sống!" Sư huynh đẩy mạnh mình một cái, mình lại xông lên, sau đó một tiếng nổ "òanh", trước mặt mình bỗng tối sầm, không có tri giác...

Nếu không phải Sư huynh muốn cứu mình mà bị thương thì hoàn toàn có thể thoát thân! Trong lòng dâng lên đau đớn, nước mắt lăn xuống, phát ra tiếng nức nở nghẹn ngào. Bé trai đứng gần giường nhất nghe được thanh âm, xoay người lại vui mừng thấy bé gái đã tỉnh, bỏ nhào tới kêu to: "Nhị tỷ, nhị tỷ, tỷ tỉnh rồi, có phải là không sao không? Có sao hay không?" Nghe được tiếng kêu mọi người đều xúm quanh lại.

"Tình nhi, Tình nhi, con tỉnh rồi ư?"

"Nhị muội, muội sao rồi?"

"Nhị tỷ, nhị tỷ..." Nghe những giọng nói lo lắng sốt ruột xung quanh, Tần Tình lại mở to mắt, nhìn thấy mọi người đều nhìn mình đầy lo lắng quan tâm thì lại hoang mang, không hiểu đây là chỗ nào, là được người cứu sao? Kiểu tóc kỳ quái, trang phục kỳ lạ. Cho dù là nàng đã từng vì làm nhiệm vụ mà xông pha toàn thế giới cũng chưa từng thấy kiểu tóc và y phục như thế, có thể trong TV thì có thấy qua những tạo hình thế này! Nhìn bọn họ cũng không biết nói thế nào, định mở miệng hỏi thì vừa mở miệng cổ họng đau đớn như bị xé rách, không chịu nổi ho sặc sụa. Nữ nhân gầy yếu lao đảo vài bước đi qua, đỡ lấy nàng, sốt ruột nhìn Hồ đại phu: "Hồ đại phu, ông mau đến xem, xem xem Tình nhi, nó tỉnh rồi, có phải là tốt rồi không?"

Hồ đại phu đi qua, đặt tay lên mạch, một lát sau lại vẫn nói câu nói kia, "Hơi thở con bé còn yếu hơn so với lúc này, mọi người nói chuyện với nó, để đưa nó đi thôi..."

Lời vừa nói ra, mọi người trong phòng đều khóc nức lên, bé gái bị thương cũng sùng sốt, "Chẳng lẽ, phải chết sao? Cũng tốt, dù sao sư huynh cũng đã chết rồi, chết cũng tốt..."

Nghĩ đến cái chết, trong ngực lại cuộn lên đau đớn, không biết là vì nhớ tới lời nói của sư huynh hay là vì cái khác... Không chịu nổi, lại hôn mê bất tỉnh!

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Nhân Tán*, *Vương Phi Nông Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: Kiếp trước

"Tình nhi ơi, Tình nhi của ta."

"Nhị tỷ, nhị tỷ"

"Nhị muội..." Tiếng khóc, tiếng kêu, tiếng thờ dài, bao âm thanh hỗn tạp xen lẫn tiếng mưa rơi rào rào khiến cho không khí trong căn nhà rách nát càng thêm thê lương.

Nữ nhân mập mạp đứng ở cửa nhìn bé gái như không còn hơi thở, nghĩ hôm nay sẽ không được gì, lặng lẽ lấy hai bó rau dại ở cạnh góc tường đi về.

Hồ đại phu lắc đầu, nghĩ đến trong nhà còn cháu trai phải chăm sóc, nhìn đoàn người khóc thành một bầy cũng thờ dài đi rồi.

Nữ nhân mặt tròn lồi kéo Tần Liễu thi, hạ giọng khuyên nhủ "Tẩu tử, để Tình nhi an lòng đi thôi..."

"Nhị tỷ của con không chết, tỷ không chết, thậm đi đi, đi đi". Bé trai nhỏ hung ác nhìn chằm chằm nữ nhân mặt tròn, đứng lên đẩy bà ta ra phía cửa.

Thiếu nữ cao gầy khóc sưng đỏ mắt, giữ chặt bé trai nói với nữ nhân mặt tròn "Lý thẩm, hôm nay cảm ơn thẩm đã giúp con chăm sóc cho nương, thậm cứ đi về trước đi!"

Thẩm Lý nhìn cả nhà cô nhi quả phụ, gật gật đầu nói "Nguyệt Nhi, thậm đi về trước nấu chút cháo, các con cũng phải bảo trọng thân thể, Tình nhi là đứa bé ngoan..." Nói xong lau nước mắt xoay người đội mưa tầm tã đi ra ngoài.

Nhìn nữ nhân đó đi ra, thiếu nữ lại xoay người nói với bé trai lớn hơn "Phi ca nhi, cậu cũng trở về đi, trời sắp tối rồi!"

Bé trai cao hơn nhìn nữ nhân gầy yếu đang khóc không thể thở, còn có bé trai nhỏ mắt đỏ như một con thú con và bé gái mặt to luôn yên lặng đứng khóc không hé răng, lắc đầu "Nguyệt tỷ, ta không đi, ta phải ở lại chỗ này chờ Tình nhi tỉnh lại!"

"Cậu nên trở về đi, nếu không chút nữa nương cậu sẽ tới." Thiếu nữ liếc mắt nhìn sang, bình thản nói.

Bé trai cao hơn ngấn ra, giặt giặt môi, muốn nói gì lại cảm thấy không biết phải nói sao. Nguyệt tỷ tỷ nói rất đúng, chút nữa nướng mà tối, thấy cậu ta ở nhà Tam thăm lại nháo lên. Cậu chỉ có thể vỗ vỗ vai bé trai nhỏ, đi từng bước ra cửa.

Khi Tần Tinh lại tỉnh lại thì trời đã tối đen. Trong nhà nát có ánh đèn mờ nhạt lay động, có bóng người ở loang lổ trên tường, thấy không rõ tình huống trong phòng nhưng vẫn có thể nghe được giọng người đang nói chuyện.

"Nguyệt nhi, Liên nhi, Ngọc nhi, các con ăn chút cháo đi, nướng không đói bụng."

"Nướng, con không đói để tam muội và tiểu đệ ăn đi, con muốn để lại cho nhị muội, muội mà tỉnh lại sẽ đói bụng."

"Đại tỷ, muội cũng không đói, tỷ ăn đi, Ban ngày tỷ đã chạy nhiều đường như vậy khẳng định là đói bụng, tỷ và Ngọc nhi cả nướng nữa ăn đi!"

Cùng với tiếng nói vừa dứt vang lên tiếng dạ dày kêu lục đục, sau đó là sự lặng im, sau đó vang lên giọng nói non nớt nhưng kiên định của một bé trai, "Nướng, đại tỷ, tam tỷ, mọi người đừng cãi nhau nữa. Con là nam tử hán, con có thể nhịn. Hơn nữa buổi sáng Phi ca cho con ăn bánh bao ngô, bây giờ con chưa đói. Nướng, sức khỏe nướng không tốt, không thể đói, đại tỷ tam tỷ, hai người đều là cô nướng, cũng không thể nhịn!"

Nghe những lời này vào tai, bé gái nằm trên giường cảm thấy trong lòng dâng lên một cơn đau nhức. Bây giờ nàng đã không còn ngạc nhiên nữa.

Lúc ban ngày, trước khi ngất đi nàng đã nhận ra mình xuyên không!

Tuy rằng với văn hóa cao của mình nàng cảm thấy không hợp với lễ thường, không phù hợp khoa học, không gian song song chỉ tồn tại trong lý luận! Thậm chí, điều làm cho nàng cảm thấy khó có thể tiếp nhận nhưng không thể không thừa nhận, nàng xuyên không!

Xuyên vào người của bé gái cùng tên Tần Tinh mười ba tuổi! Sự đau đớn trong lòng phát sinh từ nguyên chủ, nàng có ý thức của Tần Tinh cũng giữ lại trí nhớ vốn có của mình.

Có lẽ, nguyên chủ Tần Tinh đã chết khi ngã xuống núi. Còn nàng, vì một cơ duyên xảo hợp nào đó, sau khi bị sư huynh đẩy một cái đã bay vào cổng không gian khác, đi tới nơi nàng không biết cũng chừng từng đọc qua trên sách vở Nam Ly quốc!

Tần Tinh mê mê trằn trằn chỉnh sửa lại những suy nghĩ hỗn loạn trong đầu, những người trong phòng vẫn còn đang nhường nhau chén cháo loãng chỉ có vài hạt gạo.

Từ nhỏ Tần Tinh không có nhà, không có người thân. Từ khi nàng bắt đầu biết chuyện thì thấy mình trong cô nhi viện! Sau này được Cục đặc công bảo vệ quốc gia lựa chọn, huấn luyện trong các hoàn cảnh khác nhau. Vào lúc 9 tuổi, trong thứ ba chuyển đến Thanh đảo thì gặp sư huynh Khương Hàn Lăng.

Nàng luôn luôn lạnh lùng, có thể thích ứng trong mọi tình cảnh, giống như người máy được huấn luyện tốt! Nàng luôn luôn cảm thấy mình chính là người máy, cho tới bây giờ không lo lắng vì tiền bạc, ẩn nấp ở nhiều nơi trên thế giới, sau đó chờ đợi thượng cấp chỉ lệnh đi hoàn thành nhiệm vụ! Sau đó lại ẩn nấp, lại nhiệm vụ... Lặp đi lặp lại...

Nàng đã hưởng thụ qua cuộc sống xa hoa cao cấp nhất, cũng chịu đựng những đau khổ, mệt mỏi nhất, trải qua những ngày không bằng chết.

Nàng có thân thủ cực giỏi, chỉ số thông minh cực cao, có bề ngoài trầm tĩnh nhưng không có người nhà, không có người yêu, không có bạn bè, không có thân nhân, cũng không có thân phận!

Nàng giống một gốc cây cỏ dại, mọc kệ ở địa phương nào đều có thể sinh trưởng, mãi cho đến năm 28 tuổi!

Nàng luôn luôn cho rằng nàng là người cô độc một người, nhưng cuối cùng, trong lúc cứu nàng để gặp nguy hiểm mất đi tính mạng, người sư huynh luôn luôn quan tâm nàng, trân trọng nàng, nhiều lần cứu nàng trong lúc nguy hiểm, luôn luôn bị nàng không coi trọng, trong giây phút cuối cùng đã nói cho nàng, y yêu nàng, y yêu nàng... Nếu không phải vì cứu mình mà bị trúng đạn, sư huynh hoàn toàn có thể rời đi! Nhưng..

Trong lòng Tần Tinh dâng lên một nỗi đau đớn âm ỉ.

Nàng biết, mình không hề yêu y, thậm chí ngay sự quan tâm cơ bản cũng không có. Bởi vì nàng không có tâm, nàng bị vứt bỏ từ nhỏ, không có ai yêu nàng, cũng không có người nào dạy nàng yêu thế nào, nàng cũng không biết thế nào là yêu!

Nhưng bây giờ, nàng cảm giác được trong lòng đau đớn, cảm giác xa lạ này chính là đau lòng sao?

Đột nhiên một giọng nói cất cao kéo suy nghĩ Tần Tinh trở về.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Nhân Tân*, *Vương Phi Nông Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Thân thể kiếp này

Editor: Hương Cỏ

"Nguyệt Nhi, vừa nãy con nói gì" đây là giọng của nương, Tần Liễu thị.

"Nương, con nói ngày mai con đi tìm đại nương" đây là giọng đại tỷ Tần Nguyệt.

"Đại tỷ, tỷ đi tìm đại nương làm gì" giọng nói nghi hoặc không hiểu là của tiểu đệ Tần Ngọc.

"Đại nương không tốt, đại tỷ đừng đi" giọng nói tỉnh tề là tam muội Tần Liên.

"Trước đó vài ngày, không phải đại nương nói huynh đệ của bà đang tìm nha hoàn cho nhà trưởng trấn sao! Con đi, con đi làm nha hoàn để kiếm tiền trị thương cho Tinh nhi, còn khám bệnh cho nương nữa! Liên nhi và Ngọc nhi còn nhỏ, trong nhà chẳng có gì, cũng không thể chờ chết đói." Nghe được giọng nói kiên định của Tần Nguyệt, vẻ mặt thấy chết không sờn biểu hiện sự quyết tâm của nàng ta!

"Không được, Nguyệt Nhi, nương sẽ không cho con đi làm nha hoàn, một ngày làm nô chung thân là nô. Ta không cho con đi đâu Nguyệt Nhi. Sức khỏe nương không sao. Còn thương thể của Tinh nhi, cần tiền nương sẽ đi làm thuê, sẽ nghĩ biện pháp." Tần Liễu thị sốt ruột nắm tay Tần Nguyệt, vội vàng lắc đầu.

Ở niên đại này, tuy nông thôn cũng có nhà bán con gái, con trai làm nô bộc cho hộ nông gia nhưng chỉ cần còn có cách khác thì không ai muốn làm chuyện đó. Một khi bán mình thì từ đây, sống hay chết chính là quyền của chủ nhân! Cũng là máu thịt trên người sinh ra, cha mẹ nào lại dứt lòng làm chuyện điên rồ như thế!

Tần Liên mở to hai mắt sốt ruột nhìn Tần Nguyệt, bàn tay trắng nhợt túm góc áo Tần Nguyệt liên tục lắc đầu. Bé không muốn nhị tỷ chết, cũng không muốn đại tỷ đi làm nha hoàn. Ở thôn bên cạnh, Lý Tiểu Hoa đi làm nha hoàn ở trấn trên bị chủ nhân đánh chết, lúc đưa về có đi qua nhà mình. Tần Liên nhìn thấy, nhớ cả người chết kia không có một chỗ nào không bầm dập mà nhắm chặt mắt lại, cả người không ngừng được phát run.

Tần Nguyệt thấy thế kéo Tần Liên nhỏ gầy qua, ôm vào trong ngực vỗ nhẹ. Vì phải chịu đói trường kỳ nên 9 tuổi Tần Liên nhỏ bé chẳng khác gì 5 tuổi Tần Ngọc... Hai tỷ muội ôm nhau khẽ khóc nức nở.

"Đệ cũng không động ý! Đại tỷ, sáng sớm ngày mai đệ sẽ lên núi hái rau, lấy củi, tìm cây thuốc, đệ..." Tần Ngọc cũng vội vàng túm lấy áo Tần Nguyệt, khuôn mặt nhỏ nhắn căng lên, vẻ mặt không ung hộ.

"Đệ im đi, sau này không bao giờ cho đệ lên núi nữa. Chẳng lẽ đệ muốn xảy ra chuyện như ngày hôm nay sao?" Tần Nguyệt vừa nghe Tần Ngọc nói muốn lên núi, lần đầu tiên phát giận với tiểu đệ...

Tần Ngọc nhất thời sửng sốt, nhưng cũng lập tức nhớ ra. Đúng vậy nếu không phải hôm nay cậu ta cùng Tần Phi lên núi, bị bọn Tần Lương cướp rau dại, Nhị tỷ chạy tới giúp mình thì làm sao lại bị Tần Lương đẩy xuống núi! Tần Ngọc nhất thời tức giận ngồi xổm xuống gãi đầu, không hé môi một tiếng!

"Nương, con có thể mà, làm nha hoàn cũng không có gì, con sẽ làm thật tốt. Nếu có thể khiến chủ nhân vui mừng thì còn có thể nhận được nhiều tiền thưởng. Tinh nhi, Liên nhi, Ngọc nhi sẽ không chịu đói." Tần Nguyệt thử thuyết phục mẫu thân.

"Không được, không được, nói cái gì nương cũng sẽ không đồng ý. Chuyện bán con mình nương tuyệt đối sẽ không làm, thà là nương chết!" Dưới ánh đèn mờ nhạt gương mặt tái nhợt của Tần Liễu thị càng thêm nhợt nhạt, đôi mắt đầy nước đã khóc sưng đỏ như quả đào.

"Đại tỷ, đại tỷ" Tần Liên khóc nức nở trong kim được trong lòng Tần Nguyệt.

"Con là nam tử hán trong nhà, con không đồng ý. Muốn đi bán mình, con đi. Con có thể làm thiếp tư, con sẽ biết chữ, có thể làm thư đồng, thích hợp hơn so với đại tỷ" ~ lại một vòng tranh chấp bắt đầu.

Tần Tinh vẫn luôn nhắm hai mắt, trong lòng đau đớn dâng lên từng đợt, có của mình, cũng có của nguyên chủ. Nàng nhẹ nhàng cử động thân mình, nằm lâu bị cứng ngắc, ngoại trừ cảm giác đau đớn trên cánh tay và trên đùi, đầu cũng hơi choáng váng. Còn lại đều khỏe bình thường. Không biết vì sao Hồ đại phu lại cảm thấy nàng sắp chết nhỉ? Tần Tinh đoán, có lẽ, lúc Hồ đại phu khám mạch đúng là lúc nguyên chủ Tần Tinh yếu nhất, nàng lại vừa mới xuyên vào cho nên mới cho rằng nàng phải chết không thể nghi ngờ. Nghe người nhà nhường nhịn tranh chấp bên tai thì hơi mỉm cười, cảm giác này hình như rất khác lạ!

Còn chưa hiểu tình hình Nam Ly này là thế nào! Dựa theo trí nhớ nguyên chủ lưu lại, năm tháng trước, cách năm mới chỉ nửa tháng phụ thân nàng qua đời. Bởi vì yếu ớt, nương lại té xỉu. Trong ngày bão tuyết đầy trời phụ thân phải mang theo mười văn tiền tích góp từng chút trong hơn một năm để lên trấn trên mua đường đồ bổ huyết cho nương. Trên đường về nhà gặp lưu phi, phụ thân bị chém ba đao, liều mạng che chở mấy lạng đường đồ một đường bò về nhà, còn chưa tới cửa thôn đã tắt thở.

Nhị lão Tần gia quy hết tội lỗi cho Tần Liễu thị là sao chổi khắc phụ. Ngày thứ hai sau khi tại hạ táng phụ thân Tần Tín Nghiệp đã đuổi bốn mẹ con Liễu thị ra khỏi Tần gia, vốn muốn giữ lại con trai nhỏ Tần Ngọc của Tần tam gia, không thể để Tần tam gia chặt đứt hương khói. Nhưng Tần Ngọc liều mạng muốn đi cùng với nương và các tỷ tỷ.

Ngay từ đầu Nhị lão Tần gia thế nào cũng không chịu để cho cháu trai Tần tam gia lưu lạc ra ngoài. Tuy bọn họ không thích Tần tam gia, không thương

con dâu Tần tam gia nhưng cũng là cháu trai của mình! Phải giữ lại cháu trai!

Sau này dưới sự khuyến khích của con dâu Tần nhị gia mới nghỉ lại, nghỉ tôn từ cũng chẳng thiếu một đứa này, giữ lại thì còn phải nuôi dưỡng, tốn lương thực, lại còn là đứa bé chưa có sức lao động. Do đó qua năm mới 10 ngày đã dọn chăn gối giường, đuổi cho một túi khoai lang đuổi bốn cô nhi quả phụ ra khỏi nhà.

Nhớ chuyện đó, Tần Tinh lại một trận cảm khái, không thể tưởng tượng được, ở niên đại này còn có nam nhân giống như Tần Tín Nghiệp. Tuy rằng không thể lúc nào cũng che chở vợ con không bị người khác khi dễ, nhưng cuối cùng chết như vậy cũng coi như là nam nhân tốt!

Một nhà năm người bị đuổi ra khỏi Tần gia không có chỗ để đi, phải ở trong hang đá sau thôn một đêm. Người dân trong thôn biết được hoàn cảnh đã nhờ thôn trưởng làm chủ, đưa căn nhà cũ nát ở ven đường không người ở mấy năm qua cho bọn họ. Căn nhà đó vừa cũ vừa nát nhưng dọn dẹp một chút, miễn cưỡng cũng có thể ở lại, còn hơn ở trong hang đá. Lại kêu người trong nhà tặng ít dụng cụ, chăn, khoai lang. Ngoài ra cũng nhờ Lý thẩm trong thôn tiếp tế, miễn cưỡng vượt qua mấy tháng này.

Nói ra thì Tần Tín Nghiệp cũng là người biết chữ ít ỏi trong thôn.

Lúc lão tổ phụ Tần gia còn sống đã làm chủ cho mấy đứa cháu đi đọc sách, lại chỉ có Tần Tín Nghiệp học hành nghiêm cẩn.

Sau này lão tổ phụ, tổ mẫu qua đời, trước khi chết lại truyền tay nghề thợ mộc của tổ tiên cho Tần lão gia, để lại căn nhà cũ cho Tần đại gia.

Có tay nghề, Tần lão gia mang theo con cái xây nhà ở, khai chi tán diệp nhiều năm. Nhưng bởi vì con cháu bọn họ đều không nên thân nên càng ngày càng lụn bại!

Tần lão gia thích rượu, yêu bạc! Chỉ cần có một ly rượu, có bạc thì không màng chuyện gì hết. Muốn nói, người yêu bạc thì phải làm việc cho tốt chứ, Tần lão lại cố tình y vào tay nghề giỏi, chỉ muốn lười biếng uống rượu, bạc vẫn muốn lấy. Dần dần vì lý do này mà những người mời Tần lão làm việc càng ngày càng ít. Trong nhà lão bà gây gỗ tranh chấp với con dâu thế nào Tần lão đều là mặc kệ. Tần lão gia luôn cho rằng, nam nhân phải lo việc lớn. Việc trong nhà, chỉ cần không nhắc tới bạc đều là việc nhỏ!

Lão bà Tần La thị, là người vừa keo kiệt lại khôn khéo, khinh thiên sợ ác. Mỗi ngày việc lão bà ta thích làm nhất chính là đi theo mấy con trai nàng dâu lấy bạc. Cho dù trong nhà con cũng chẳng có bao nhiêu tiền bạc nhưng bà ta cũng không cho bọn họ giữ lại chút nào trong tay. Ở trong lòng bà ta, mọi thứ trong nhà đều là của bà, mặc kệ con trai con dâu hay là cháu trai cháu gái, lão bà ta muốn đánh thì đánh, muốn mắng cứ mắng, ngay cả thiên hoàng lão tử cũng không quản được lão bà làm gì!

Con trai lớn Tần Hưng Nghiệp đi theo Tần lão gia học thợ mộc, tay nghề cũng không giỏi, chỉ có thể giúp cho mấy nhà trong thôn làm việc, luôn cảm thấy mình nộp nhiều bạc nhất, công hiến lớn nhất trong nhà, luôn tỏ vẻ mình là con trưởng, vừa ích kỷ lại bạc tình, sĩ diện giống như Tần lão gia, chỉ thích thể diện!

Tức phụ lão đại Tần Hồ thị là người có suy nghĩ đơn giản, thích chiếm tiện nghi, cao lớn thô kệch, sinh ba con trai. Ở Tần gia lúc nào cũng ưỡn ngực thẳng lưng, chỉ sợ đối diện với người ngay thẳng chính trực!

Con thứ hai Tần Phát Nghiệp, chỉ biết làm ruộng, trung thực, không toan tính, đối với tức phụ Tần Lưu thị cũng ngoan ngoãn phục tùng.

Con dâu Tần Lưu thị này nhiều mưu mô nhất, miệng lại ngọt, rất là được lòng Tần lão bà. Cho nên mặc dù chỉ sinh hai khuê nữ nhưng cũng không bị Tần lão bà ức hiếp bao nhiêu.

Tần Tinh nhớ đến những người bên Tần gia, lại nghĩ tới phụ thân nguyên chủ Tần tam gia Tần Tín Nghiệp và Tần Liễu thị, thực là người chất phác thật thà.

Tần Tín Nghiệp là tiên sinh của học đường trong thôn. Cùng với Lưu tiên sinh dạy những đứa bé trong thôn có hoàn cảnh gia đình khá giả có thể trả tiền học.

Thôn này của bọn họ gọi là thôn Thanh Thủy, là thôn trước núi khá lớn so với thôn sau núi, tương đối gần trấn trên. Tuy vậy muốn đi lên trấn cũng phải mất ít nhất hai canh giờ, đi bằng xe trâu cũng mất hơn một canh giờ. Xe ngựa nhanh nhất, nhưng ở chỗ này thì có thể có chiếc xe ngựa là hy vọng xa vời cỡ nào!

Mỗi tháng Tần Tín Nghiệp kiếm được năm trăm văn tiền, tất cả đều phải đưa hết cho Tần lão bà. Thỉnh thoảng có học sinh qua võ lòng muốn đưa đi trấn trên, gia đình khá giả liền cho một hai văn tiền cảm ơn thì mới vụng trộm giấu được.

Tần Liễu thị rất giỏi khâu thùa, ban đầu còn có thể thêu rồi vụng trộm bán đi kiếm chút tiền. Nhưng việc nhà nặng nề, việc nông bận rộn khiến bà không có thời gian thêu. Lại sinh ba khuê nữ nên bị Tần lão bà ép buộc đủ đường, lại bị hai chị dâu ức hiếp, bản tính thiện lương, tính tình ôn hòa. Cho dù không cam lòng cũng chỉ có thể nhẫn nhịn nuốt vào trong lòng...

Trong ánh sáng mờ nhạt, Tần Tinh nhẹ nhàng mở mắt ra nhìn về phía Tần Liễu thị. Sau bao năm bị Tần lão bà tra tấn, khổ sở không kém với nỗi đau bị mất đi trọng phụ, lại bị đuổi ra khỏi nhà không có chỗ để đi, đau lòng con nhỏ bị thương lại không có tiền chữa trị, Tần Liễu thị vốn đang tuổi trẻ mà khóe mắt đã có nhiều nếp nhăn, tóc tai tán loạn buộc sau gáy. Chỉ có đôi mắt thanh tú và chiếc mũi cao thể hiện khi còn trẻ bà cũng là một mỹ nhân.

Tần Tinh thu hồi tầm mắt nhắm mắt lại, ánh sáng trong phòng rất mờ, không ai có thể nhìn thấy nàng mờ mắt. Nàng có thể thấy rõ là vì đã từng chịu qua huấn luyện không tầm thường!

Tần Tĩnh nghĩ, mấy tháng nay nếu không phải Tần Tín Nghiệp là người được lòng người khiến cho người dân trong thôn cứu tế người nhà ông thì có lẽ mấy mẹ con đã sớm chết vì đói lạnh. Nhưng đều là người nghèo, tiếp tế thế nào cũng phải đến lúc ngừng. Mất nhìn một nhà người bệnh, người nhỏ cũng sắp không thể chống đỡ nổi, Tần Tĩnh thông minh nhất, hiểu biết nhất lại ngã xuống núi.

Tần Tĩnh nhớ tới Tần Lương đã đẩy nàng xuống núi. Đứa con trai của Tần đại bá to như gấu, ánh mắt đang nhắm giết giết, khế quát một tiếng "Tiểu nhân."

Tần Ngọc luôn lưu ý tình huống của Tần Tĩnh, lỡ tai vừa động nghe được tiếng kêu này, tưởng Tần Tĩnh lại đau chỗ nào. Tuy rằng Hồ đại phu đã nói không cứu được Tần Tĩnh mấy lần, thậm chí luôn không tỉnh lại, nhưng bọn họ cố chấp nghĩ Tần Tĩnh sẽ không chết, đêm đã khuya vẫn còn ở bên cạnh Tần Tĩnh, không ai muốn đi ngủ.

Tần Ngọc đi đến bên giường, nhìn thấy Tần Tĩnh vẫn nhắm mắt như trước, nhẹ nhàng sờ sờ mặt nàng, "Nhị tỷ, tỷ đau không?" Giọng nói non nớt đầy lo lắng rơi vào tai Tần Tĩnh.

Nàng muốn nhìn đệ đệ này một chút, lại không dám mở mắt. Nàng còn không biết phải làm gì để một đứa bé cô nhi đối mặt với nhiều người quan tâm để ý nàng như vậy, cũng không biết phải làm như thế nào để giống như một người cổ đại! Nàng không biết có thể đối tốt với bọn họ hay không, nàng không biết mình có cô phụ tình thương của bọn họ hay không. Nàng không biết nhiều lắm khiến Tần Tĩnh bỗng nhiên hơi sợ hãi! Đối mặt với bao nhiệm vụ gian khổ khó khăn của kiếp trước, Tần Tĩnh cũng chưa từng sợ hãi. Vậy mà trước mặt mấy người nhà này, nàng hơi khiếp đảm!

"Ngọc nhi, Tĩnh nhi đang ngủ, đệ đừng lo lắng, sẽ không có chuyện gì đâu. Tĩnh nhi là người lợi hại nhất trong bốn chúng ta, đệ không nhớ rõ sao!" Tần Nguyệt sờ sờ đầu Tần Ngọc, nhẹ giọng an ủi cậu. Tần Tĩnh rất thông minh, cũng rất hiểu chuyện, tuy rằng không thích nói chuyện, cũng không thích cười! Chẳng sợ cô bé chỉ có mười ba tuổi nhưng giống như một tiểu đại nhân vậy, so với Tần Nguyệt thì càng giống như đại tỷ của bọn họ hơn!

"Đúng vậy, nhị tỷ lợi hại nhất, mỗi lần đại nương nhị nương khi dễ chúng ta đều bị nhị tỷ đuổi đi!" Tần Ngọc ngẩng đầu, trong giọng nói tràn đầy kiêu ngạo.

Tần Tĩnh nghe được, trong lòng giật giật...

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Nhàn Tàn*, *Vương Phi Nông Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: Lại tỉnh lại

Editor: Hương Cỏ

"Nguyệt Nhi, con đưa các đệ muội đi ngủ một lát đi, ta đến trông Tĩnh nhi." Tần Liễu thị nhìn ba đứa trẻ, bọn nhỏ đi theo bà chịu khổ sở vất vả, bà hận chính mình vô dụng, nghĩ đến tương công đã mất lại cảm thấy bi thương, nhất thời nước mắt lại trào ra.

Ba đứa trẻ thấy nương khóc lại vây xung quanh, "Nương, người đừng khổ sở, chúng con không sao hết, chúng con trông người, trông Tĩnh nhi." Tần Nguyệt nắm tay mẫu thân nhẹ giọng an ủi. Dù sao nàng ta chỉ có 14 tuổi, biết chuyện thế nào cũng vẫn là một đứa trẻ. Từ nhỏ vì bảo vệ đệ muội không bị đường huynh đệ đường tỷ muội khi dễ, nàng ta bị thương, chịu thiệt thòi, khổ sở thế nào cũng không nói. Mất đi phụ thân, lại sắp phải mất đi muội muội, nàng ta làm sao chịu được? Nhưng vẫn cố nén lòng an ủi mẫu thân.

Tần Liễu thị ôm cổ Tần Nguyệt "Nguyệt Nhi, nương xin lỗi các con."

Tuy rằng thương thế của Tần Tĩnh không nặng nhưng cũng rất suy yếu, tỉnh dậy một lát, lại nặng nề ngủ...

Tần Liễu thị cùng ba đứa trẻ chẳng ai chịu đi ngủ, lúc thì sờ sờ trán Tần Tĩnh, lúc sờ sờ tay nàng. Cảm giác cơ thể ấm áp làm cho sự lo lắng khẩn trương của bọn họ giảm bớt một chút...

Con mưa lớn đổ xuống khiến thôn trang yên tĩnh lạ, bởi vì có sông nên hơi nước mờ mờ, toàn bộ thôn đều phủ sương mờ mờ. Bầu trời đầy sao sáng rõ. Bất chợt một hai tiếng chó sủa, tiếng nước chảy róc rách, ngẫu nhiên có con chim lạ cất tiếng hót, trong thôn không ai chịu ảnh hưởng bởi biến cố trong nhà Tần Liễu thị kia.

Lý thẩm nằm ở trên giường lăn qua lộn lại, nghĩ hồi tối có lên đưa một chén cháo qua không biết có tác dụng hay không. Nghĩ tới mấy cô nhi quả phụ kia lại đau lòng nhưng cũng chẳng có cách nào khác. Nhà mình còn phải lo bao nhiêu việc không thể nề hà!

Tần phi về nhà vừa khóc vừa quậy, mẫu thân của cậu ta là tức phụ Tần nhị gia Tần Lưu thị không cho cậu ta đi ra ngoài nữa.

Tần Lưu thị oán hận trong lòng, mắng Tần Ngọc khôn khiếp và nha đầu đáng ghét Tần Tĩnh kia vô số lần.

Đại tẩu vừa trở về liền ồn ào nói Tần Phi quý xuống cầu xin Hồ đại phu bên chỗ Tần Liễu thị vì Tần Tĩnh sắp chết, hại bà ta bị lão thái bà mắng chửi, lo

lăng Tàn phi trở về nhà bị mắng nên đã đưa cho lão thái bà hơn mười văn trộm giấu được để dụ lão bà. Thật vất vả vừa dỗ lại lừa để lão bà bỏ qua chuyện vì sao lại có bạc! Chờ tới khi lão thái bà cất tiền về phòng, Tàn Lưu thị cầm nón chuẩn bị đi ra cửa tìm Tàn Phi, còn chưa đi ra ngoài, tiểu tử này đã dội mưa trở về.

Thấy con một thân đầy bùn với nước thì tức không chịu được, cổ tình cậu ta vừa vào cửa đã chạy sang phòng Tàn lão gia, còn lớn tiếng kêu lão gia và lão bà lấy bạc đi cứu Tàn Tinh!

Tàn Lưu thị một phen che miệng Tàn Phi, vừa túm vừa lôi con vào phòng mình, đóng cửa lại hạ giọng mắng Tàn Phi, "Con là đồ khốn khiếp, ta là nương con hay là tiện nhân Liễu thị kia. Mỗi ngày đều không thấy mặt con, con định không muốn nương nữa hay sao?"

Tàn Lưu thị xoa thất lưng, trừng mắt nhìn Tàn Phi, tay điểm vào trán cậu ta. Con tức trong ngực đầy tràn lên cổ. Tàn Lưu thị khoảng hơn ba mươi tuổi, dáng người cân xứng. Bởi vì Tàn nhị gia Tàn Phát Nghiệp rất phục tùng ngoan ngoãn với bà ta, ngoại trừ không có bạc thì cuộc sống trôi qua coi như hải long, trên gương mặt tương đối trẻ có một chút tàn nhang.

"Đó là Tam thẩm mà! Nương đừng mắng bà ấy! Tàn Tinh bị Tứ ca đẩy xuống núi, bị thương rất nặng, nếu không lấy bạc đi trấn trên sẽ chết mất" Tàn Phi ngánh cổ, hét lên với Tàn Lưu thị.

"Con ồn ào với ta cái gì, bà ta không phải là thẩm của con, bị đuổi ra khỏi nhà, Tàn Tinh cũng không cứu được đâu." Tàn Lưu thị nhớ tới đại tẩu Tàn Hồ thị vừa trở về liền hình dung Tàn Tinh cả người đầy máu, khinh thường bĩu môi. Nhiều máu như vậy, là người lớn cũng chịu không nổi, huống chi là một đứa bé gái!

"Sẽ không đâu, Tinh nhi sẽ không chết." Tàn Phi khó thở, "Muội muội còn nhỏ như vậy, làm sao chết được, con đi tìm gia nãi" nói xong đẩy Tàn Lưu thị ra. Tàn Lưu thị một tay đẩy Tàn Phi nằm lên giường, lúc Tàn Phi giãy dụa muốn nhôm dậy thì đè xuống, chỉ vào mũi Tàn Phi hung hăng nói "Không cho con đi, nếu con dám đi, ta sẽ tới nhà mấy tiểu tiện nhân kia quây chết họ mới thôi!"

Tàn Phi vừa nghe xong không thể tin nổi nhìn nương mình sửng sốt. Cậu ta biết nương của mình nhất định làm được! Sợ run một lát buông người ngã vào giường, khóc hu hu...

Nhìn con khổ sở, Tàn Lưu thị vừa hận vừa tức lại đau lòng, trong lòng lại chửi mắng cả nhà Tàn Liễu thị kia vô số lần!

Tàn Tinh tỉnh lại lần thứ ba trời đã sáng hẳn. Mở mắt ra, có ánh mặt trời xuyên qua vách tường chiếu vào. Trong nhà rất yên tĩnh! Vừa quay đầu thì nhìn thấy một đôi mắt to tròn như mắt nai đầy nước mắt. Bởi vì gầy yếu, khuôn mặt nhỏ nhắn chỉ lớn cỡ bàn tay, càng làm cho đôi mắt nhìn lớn hơn.

Bé gái nhìn lên thấy người trên giường đã tỉnh, nhất thời vui mừng kêu lên, "Nhị tỷ, nhị tỷ, tỷ tỉnh rồi ư, còn đau không", dù vui mừng vô cùng nhưng vẫn lo lắng nhìn Tàn Tinh, thật cẩn thận hỏi.

"Không đau, có nước uống không", Tàn Tinh hiển nhiên còn chưa có cách giảm sợ hãi với việc đối diện với Tàn Liên nhỏ nhiệt tình này.

"Có, có, nhị tỷ, tỷ đợi một lát" vừa nói vừa xoay người đi ra ngoài.

Tàn Tinh thu hồi ánh mắt nhìn theo bóng lưng Tàn Liên, đánh giá căn nhà của nàng ở đệ thế này.

Tường đất loang lổ, liếc mắt một cái là có thể nhìn thấy hai gian phòng. Đối diện với giường của mình là một chiếc giường khác, trên phủ một lớp cỏ khô, một chiếc chăn mỏng. Tàn Tinh cúi đầu nhìn chiếc chăn mỏng có mùi mốc meo đắp trên người mình nhũ nhũ mảy, mấy ngày nữa mà có tuyết rơi thì làm sao sống nổi chứ?

Trong giây lát liền nhớ tới cảnh tượng mấy ngày nay trời lạnh, Tàn Liễu thị ngủ chung với mấy đứa bé. Không bị lạnh chết, thật đúng là mệnh lớn mà!

Tàn Tinh nâng mắt lên nhìn sang bên kia giường. Hai cái ghế nhỏ, một chiếc bàn vuông đã gãy một chân, dựa vào cạnh tường có một bếp than bùn, một nồi nấu bị rò, bên cạnh là cái rổ đựng một gói to đen tuyền, không biết bên trong là gì. Còn có hai cái bình đất nhỏ, còn có mấy cái chén đĩa không sử dụng thì cũng gãy vỡ... Hình như, đây là toàn bộ gia sản.

Giữa hai gian phòng có cửa, nhưng ngay cả cửa cũng không trọn vẹn...

"Ồi" khẽ thở dài một hơi, vô lực nháp môi, nhà này thật đúng là khốn cùng quá! Cảm giác còn tệ hơn mấy lần so với lúc trước vì huấn luyện bọn họ, Cục đã đưa bọn họ tới ngọn núi xa nhất Vân Nam!

Lấy lại tinh thần, nhìn thấy Tàn Liên đi từng bước chân gần vào cửa, bé cẩn thận che chở trong tay một cái bát vỡ, trên người mặc bộ y phục đã cũ không nhìn thấy màu gì, áo choàng ngắn bên ngoài, phía dưới quần ngắn tới sắp không che được đầu gối, lộ ra ngoài hai cẳng chân gầy gò khiến Tàn Tinh kinh hãi! Đây là của muội muội mình sao?

"Có rồi, nhị tỷ, uống nước đi", Tàn Liên đi mấy bước qua, đặt cái bát đựng nước lên giường, sau đó vươn cánh tay gầy như một cành cây khô từ từ nâng Tàn Tinh dậy.

Tàn Tinh ngồi dậy, nhận chén nước Tàn Liên đưa qua giữa đầu uống mấy ngụm, giảm bớt khô nứt trong miệng. Nước mát lạnh, có vị nước suối ngọt nhẹ, so với bao nhiêu loại nước khoáng nàng từng uống qua đều ngon hơn!

Buồng chén nước xuống, nhìn Tàn Liên luôn cẩn thận đỡ mình, tiểu muội muội của nàng, trong lòng có một cảm xúc mềm mại, nhưng miệng không thể

thốt hai chữ tiểu muội chỉ có thể hỏi bé "Mẹ chúng ta đâu?"

"Sao?" Tàn Liên hoang mang nhìn Tàn Tĩnh,

"A, là nương đâu? Còn có đại tỷ và Tàn Ngọc nữa." Tàn Tĩnh phản ứng lại, lập tức sửa lời.

Vừa mới nói xong, trong đôi mắt to của Tàn Liên lại ngập đầy nước mắt, chưa nói mà nước mắt đã rơi. Tàn Tĩnh cảm thấy vô lực, chưa từng gặp qua tình huống này chỉ đành an ủi con bé, "Muội đừng khóc, sao lại thế này, nói cho nhị tỷ nghe". Vừa nói xong, tuy rằng kỳ quái nhưng lại không khó chịu như tưởng tượng. Tình yêu thương của nguyên chủ dành cho người nhà vẫn lưu ở trong lòng Tàn Tĩnh như cũ. Nhìn Tàn Liên khóc nức nở lại cảm thấy đau lòng.

"Nương... Nương và tiểu đệ đuổi theo đại nương... Đại nương mang theo đại tỷ đi trốn trên... Trời vừa sáng Đại tỷ... , thừa dịp nương và chúng ta không chú ý, vụng trộm đi nhà đại nương... Đồng tỷ lên đến nói cho nương, Đại tỷ muốn bán mình đi làm nha hoàn,... Hu Hu... Nhị tỷ... Nhị tỷ, muội không muốn đại tỷ đi làm nha hoàn... Sẽ chết." Tàn Liên bỏ nhào vào lòng Tàn Tĩnh, khóc đến không còn hơi sức. Con bé vốn nhất gan, nghĩ tới đại tỷ phải đi làm nha hoàn, bộ dạng của Lý Tiểu Hoa hôm trước luôn kích thích đầu óc bé, cố nén sợ hãi mà trông giữ Tàn Tĩnh. Bây giờ Tàn Tĩnh tỉnh rồi, tựa như tìm được chỗ dựa, bỗng chốc liền ngã xuống.

Đôi mắt với Tàn Liên đang nằm khóc đến khan hơi trong lòng mình, Tàn Tĩnh nhất thời không biết phải làm cái gì bây giờ, nhưng vẫn tuân theo tình cảm, tay cứng ngắc vỗ nhẹ lưng Tàn Liên, nghe theo giọng kẻ đứt quãng của Tàn Liên cũng hiểu rõ vài phần.

Xem ra, đêm qua không ai khuyên được đại tỷ! Cũng không biết nương ... bọn họ có thể đưa đại tỷ trở về hay không..

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Nhân Tân, Vương Phi Nông Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Ngâm hạ quyết định

Editor: Hương Cỏ

Sau khi đỡ Tàn Liên bình tĩnh, Tàn Tĩnh xuống giường. Tàn Liên yếu ớt định đỡ thì Tàn Tĩnh cự tuyệt, "Tỷ không sao, cũng không đau, muội nhìn xem." Nàng vẫy vẫy cánh tay và chân trái bị đau. Tàn Liên bán tín bán nghi đi theo sau Tàn Tĩnh!

"Nhị tỷ, tỷ có đói bụng không, muội đi nấu cháo cho tỷ." Tàn Liên ngẩng đầu lên nhìn Tàn Tĩnh, lúc này Tàn Tĩnh mới phát hiện thì ra mình cao hơn Tàn Liên không chỉ một chút. Cơ thể mười ba tuổi, tuy rằng dinh dưỡng không đủ nên rất gầy gò nhưng dáng vóc cũng không tệ, cao gần 1m5 mấy. Xem ra vóc dáng Tàn Liễu thị và Tàn Tín Nghiệp không hề nhỏ!

Đi tới cửa, ánh mặt trời chói mắt khiến Tàn Tĩnh hơi hốt hoảng, nàng nheo mắt một lát mới thích ứng được đi ra ngoài. Giơ tay che ánh mặt trời trên mắt, ánh nắng tháng năm rơi trên người rất ấm áp dễ chịu.

Trên người y phục thô ráp cọ vào da không thoải mái. Trên quần còn dính vết máu khô, nghĩ tới thức ăn còn chả có thì quần áo thay cũng không có rồi. Thờ dài, xốc tay áo lên, nhìn nhìn vết thương. Máu đã được lau sạch, đang từ từ đóng vảy. Chỉ là thương nhỏ không có gì đáng ngại. Năm xưa bị trúng ba viên đạn, còn bị chém một dao mà còn sống được thì vết thương này đã coi là gì đâu. Tàn Tĩnh bấu môi tự giễu, híp mắt đánh giá bên ngoài căn nhà rách nát. Sân không lớn nhưng rất sạch sẽ, cũng giống hai gian phòng bên trong kia trống trải không có gì, chỉ có duy nhất một giếng nước cổ. Có lẽ nước uống vừa rồi là lấy ở đây.

Tàn Tĩnh chậm rãi đi qua, muốn đi xem giếng nước đó. Còn chưa đi đến đã nghe Tàn Liên nói vội vàng, "Nhị tỷ, tỷ còn muốn uống nước sao, muội tới ngay, tỷ nghỉ một lát đi."

Tàn Tĩnh quay đầu lại thấy Tàn Liên bung một chén cháo loãng chỉ có vài hạt gạo đang bốc lên hơi nóng, hẳn là vừa mới đun lại.

"Nhị tỷ tỷ uống đi, muội vừa hâm lại, nhân lúc còn nóng uống đi." Tàn Liên giơ cái bát trong tay lên, ánh mắt tràn ngập mong chờ nhìn Tàn Tĩnh!

Tàn Tĩnh nhìn bát cháo loãng kia, bên tai nhớ lại cả nhà đêm qua vây quanh bát cháo không coi là cháo này nhường nhịn lẫn nhau, vậy mà vẫn giữ lại cho nàng!

Nàng cảm thấy lòng mình lại mềm mại thêm mấy phần, nhận lấy bát cháo loãng không do dự uống một hơi. Thân thể của nàng cần đồ ăn, đây là phản ứng bản năng của nàng lúc làm đặc công ở kiếp trước! Hơn nữa, nàng muốn cảm nhận được sự quan tâm thương yêu của người nhà! Trong lòng khát vọng tình yêu thương khiến cho nàng uống bát cháo theo bản năng." Tuy rằng ngoại trừ vị nước sôi thì chẳng còn vị gì khác nhưng nàng vẫn cảm thấy rất mãn vị!

Tàn Liên đứng bên cạnh mỉm cười nhìn Tàn Tĩnh uống hết cháo, cảm thấy thờ dài nhẹ nhõm một hơi. Nhị tỷ uống được cháo hẳn là sẽ mau khỏe, sẽ không phải chết đâu! Ừ, nhất định sẽ không chết.

Tần Tinh nhìn về mặt kiên định, âm thầm găt đầu của Tần Liên, cười sờ sờ đầu bé "Yên tâm đi, nhị tỷ sẽ không chết!" Lập tức lại bị hành động giờ tay của mình làm hoảng hốt. Cảm giác mái tóc xù chạm vào lòng bàn tay khơi gợi tình cảm trong lòng Tần Tinh! Sự đụng chạm với người khác mang lại cảm xúc lạ lùng mới mẻ với nàng!

Bị nói toạc ra tâm tư, Tần Liên ngược ngược đỏ mặt, lại lập tức nhận bát cháo trong tay Tần Tinh hỏi "Nhị tỷ, hay là tỷ ngủ thêm một lát đi."

"Không cần, tỷ ngủ đủ rồi, ở trong này chờ nương và các tỷ đệ."

"Được, muội và nhị tỷ cùng chờ."

Không biết trải qua bao lâu, bên ngoài tiểu viện vang tới một loạt tiếng chân, còn kèm theo giọng nữ nhân hùng hùng hổ hổ làm bừng tỉnh Tần Liên đang gà gât ngủ, không chịu nổi sau cả một đêm thức chổng đờ.

Nghe được thanh âm, Tần Liên bỗng đứng lên kích động kéo Tần Tinh, "Là nương đã trở lại, nương đã trở lại", kéo Tần Tinh đứng dậy chạy ra ngoài. Còn chưa chạy được hai bước thì ngoài cửa sân đã đi vào mấy người. Đi đầu là gương mặt nhỏ nhắn bình tĩnh Tần Ngọc, nhìn thấy Tần Tinh đứng trong viện thì ánh mắt sáng lên, phi tới.

"Nhị tỷ, nhị tỷ, tỷ khỏe rồi sao? Tỷ còn đau không, có chỗ nào không thoải mái không, có đau đầu không?" Câu hỏi liên tiếp mấy câu, giọng nói vội vàng không che giấu được vui sướng, theo sau là Tần Nguyệt đã đỡ lấy Tần Liễu thị cũng vui vẻ, tuy mặt xám mảy tro đáng vẻ chật vật nhưng cũng không giấu được niềm vui phát ra từ nội tâm.

Tất cả cùng chạy tới, vây quanh Tần Tinh, lời kéo tay nàng, nhìn trước nhìn sau. Tần Tinh cứ để bọn họ lôi kéo nàng tùy ý, tuy hơi cứng ngắc nhưng cũng không bài xích, càng cảm thấy trong lòng ề ấm thương xót.

"Ôi, đây là người hay quý vậy, ban ngày ban mặt xác chết vùng dậy." Ngoài cửa viện vang lên giọng nói khiến mẩu tử Tần gia đang vui vẻ cùng trầm mặt xuống.

Tần Ngọc quay đầu lại lại, kêu to đối với Tần Hồ thị đang đứng ở cửa "Bà mới là quý, nhà chúng ta không chào đón bà, bà đi đi!"

"Mày là đồ khốn khiếp, nói cái gì đâu, nương mày không dạy mày phải nói chuyện với trưởng bối như thế nào à?" Tần Hồ thị trừng mắt cá vàng, xoa xoa thắt lưng mắng chửi "Liễu Tương Vân, cô là đồ sao chổi, cô dạy đứa nhỏ như vậy sao?"

"Bà dựa vào đâu mà chửi mắng nương của tôi, nương không phải là sao chổi, không phải! Cũng không cho bà chửi rửa muối muối của tôi!" Tần Nguyệt nghe Tần Hồ thị mắng Tần Liễu thị là sao chổi, còn nói Tần Tinh là quý thì tức cực kỳ. Tần Liên kéo tay Tần Tinh găt gao, cũng tức không chịu nổi nhưng thế nào cũng không mở miệng được.

Tần Liễu thị túm lấy Tần Ngọc còn đang định cãi lại, "Ngọc nhi, nhanh đi, đi mời Hồ đại phu đến đây."

Tần Ngọc ngăn ra lập tức hiểu ngay, nhìn nhìn Tần Tinh vẫn im lặng nãy giờ chạy nhanh đi ra ngoài, đẩy thân thể mập mạp của Tần Hồ thị đang đứng ở cổng lão đạo một cái, Tần Hồ thị cuống quýt đứng vững. "Mày vội vàng đi đâu thai à... Hừ, ta đã nói rồi, cả nhà này không có gì tốt hết. Ta hảo tâm tìm đường sống cho các người mà các người lại không muốn. Vậy thì các người cứ ở đó mà chờ chết đói chết bệnh đi, toàn là thứ chẳng hay ho gì..."

Tần Hồ thị chửi mắng không biết mệt mỏi, Tần Liễu thị cảm thấy là vì mình, Tần Tín Nghiệp mới có thể bất hạnh qua đời cho nên với lời nói mình là sao chổi khắc phu cho tới bây giờ bà đều không phân bác.

Tần Nguyệt tự biết mình đuối lý. Buổi sáng lên đi tìm đại nương, không ngờ bị nương và Ngọc nhi đuổi theo. Sau khi nghe nương và Ngọc nhi tận tình khuyên bảo cùng với dùng nước mắt công phá nên đã đồng ý trở về, lúc này cũng chỉ đành để Tần Hồ thị mắng chửi.

Tần Liên lại nữa lời không nên lời.

Tần Tinh cũng là rối rắm và mâu thuẫn. Nàng muốn dung nhập gia đình này, nàng đã cảm nhận được sự ấm áp. Nhưng hai mươi tám năm cô độc lại khiến nàng không thể thay đổi nhanh như vậy, trong lòng nàng vẫn ôm một tia hy vọng có thể trở lại thế kỷ 21!

"Phải sống thật tốt, Tinh nhi, sau này vì chính mình mà sống!" Lời nói cuối cùng của sư huynh luôn vang vọng bên tai. Nàng muốn quay về xem sư huynh đã chết thật hay chưa. Nàng nghĩ, có lẽ y cũng được cứu thì sao? Cho dù chết, sư huynh cũng là cô nhi giống mình, ngay cả người đi tảo mộ cho y cũng không có! Chẳng phải vì mình không thương y, nhưng dù sao y là người duy nhất trên thế giới quan tâm lo lắng cho mình! Nghĩ đến ngày xưa mình lạnh nhạt với sư huynh, một người giống mình như vậy, không bạn bè không người thân hẳn cũng rất khát vọng có người thương y!

Tần Tinh thấy hơi khó chịu trong ngực, Tần Liễu thị phát hiện Tần Tinh nín chặt ngực, khăn trương đỡ lấy nàng, "Tinh nhi, con sao vậy, có phải đau chỗ nào hay không? Con đừng dọa nương!"

Tần Tinh ngẩng đầu, nhìn Tần Liễu thị sắc mặt tái nhợt trước mắt, bởi vì khăn trương mà môi run run, một đôi mắt tràn đầy lo lắng, dường như chỉ cần Tần Tinh nói đau chỗ nào thì hận không thể đau thay nàng vậy. Đây chính là đáng vẻ của người mẹ!

Thình thoảng Tần Tinh nằm mơ cũng mơ về đáng vẻ của mẹ mình! Lúc chấp hành nhiệm vụ, nàng từng gặp hai mẹ con bị bắt làm con tin, người mẹ không chút do dự đỡ đạn cho con gái!

Trái tim Tần Tinh nóng rực lên, nàng muốn tham lam hưởng thụ cái ôm này của mẹ, nàng chợt vô cùng khát vọng một cái ôm! Nàng cũng thật làm như

vậy, bỏ nhào vào lòng Tần Liễu thị ôm lấy, không có hương nước hoa, chỉ có mùi cỏ xanh thanh thảo và hơi thở bình yên, còn có một chút hơi mốc bởi vì quần áo mặc đã lâu.

Tần Tinh tham lam khịt khịt mũi, nhẹ nhàng nói một tiếng, "Nương, tay con đau"...

Tần Liễu thị vừa nghe vậy vội vàng đẩy Tần Tinh ra định xem cánh tay nàng cánh tay, Tần Tinh lại cố chấp ôm Tần Liễu thị không buông tay, Tần Liễu thị hơi sùng sốt, ánh mắt mang lệ liền nở nụ cười. Cho tới bây giờ đứa nhỏ này chưa từng làm nũng như thế ở trong lòng mình. Trong nhà nghèo túng khiến bọn nhỏ phải chịu khổ từ quá sớm. Mà Tần Tinh càng có vẻ trưởng thành sớm so với những đứa trẻ khác. Lúc này Tần Liễu thị coi hành động của Tần Tinh như là người của từ quý môn quan trở về, đầy tràn sợ hãi! Đúng là đứa bé tội nghiệp! Bà đỏ mắt, vỗ nhẹ nhẹ sau lưng Tần Tinh, cười nói "Đứa nhỏ này, bao lớn còn làm nũng, cũng không sợ muối muối chê cười"...

Tần Liên đứng một bên che miệng cười, trong mắt còn ngập đầy nước mắt rồi thật sự cười rộ lên. Tần Nguyệt đứng cạnh ôm vai Tần Liên, vẻ mặt ôn nhu nhìn Tần Tinh vừa nhào vào lòng Tần Liễu thị nhìn lên các nàng!

Trong lòng Tần Tinh có dòng nước ấm chảy qua...

"Tần Tinh, ngươi cũng không đành lòng rồi đi đúng không... Ta tạm thời làm người đi, ta thay thế người sống, thay thế người chiếu cố nương, đại tỷ, tiểu muội cùng đệ đệ, được không?" Tần Tinh nhắm mắt, ở trong lòng thầm nói. Đột nhiên con đau đớn bay hết, trong nháy mắt chỉ còn lại có cảm giác hạnh phúc tràn đầy.

Tần Tinh mở mắt ra, trong mắt lóe lên sự kiên định!

"Nương, Hồ đại phu đến rồi." Bên này Tần Tinh còn chưa kịp điều chỉnh hết cảm xúc, Tần Ngọc đã kéo Hồ đại phu chạy vào, thở hổn hển. Hồ đại phu đi vào thì nhìn thấy Tần gia mẹ con đang tụ lại, còn Tần Hồ thị thì không ngừng mắng chửi. Bà ta có thể mắng chửi ba ngày không ngừng!

"Hồ đại phu, nhanh lên, phiền ông xem cho con gái tôi" Tần Liễu thị đẩy Tần Tinh đang ôm lấy mình ra, nắm tay nàng đưa cho Hồ đại phu bắt mạch. Vẫn mặc một thân áo bào màu xám tro, Hồ đại phu cũng không nói nhiều, thu hồi sự kinh ngạc trong mắt, cầm tay bắt mạch cho Tần Tinh. Ước chừng qua nửa khắc, lúc Tần Ngọc nhìn không được muốn hỏi thì Hồ đại phu giãn mi, nở nụ cười "Con bé Tinh nhi phúc thiên mệnh đại, là người có hậu phúc!"

"Là sao vậy, Hồ bá bá, nhị tỷ của con tốt lắm sao? Không có việc gì chứ? Sẽ không chết sao?" Rốt cục Tần Ngọc vẫn là một đứa trẻ, nhìn không được nói hết những lời trong lòng ra.

"Không sao, không có việc gì, sẽ khỏe mạnh sống đến một trăm tuổi. Vết thương trên cánh tay và trên đùi thương đều là ngoại thương, chú ý thời gian này không được đụng nước thì tốt rồi." Hồ đại phu cười giải thích cho Tần Ngọc. "Đại nạn không chết tất có hạnh phúc cuối đời", thấy Tần Tinh thật sự không có chuyện gì, Hồ đại phu cũng có lòng trên ghẹo một chút!

"Ôi, thật tốt quá, nhị tỷ sẽ sống đến 100 tuổi, rất tốt, rất tốt." Tần Ngọc vỗ tay lớn tiếng kêu, Tần Liên cùng Tần Nguyệt vui quá ôm chặt lấy nhau. Tần Liễu thị thì khóc không ngừng, vừa khóc dịu dàng cười.

Tần Tinh nhìn mọi người trong nhà vui mừng, nàng cũng cảm thấy vô cùng cao hứng!

Hồ đại phu nhìn cả nhà vui vẻ này không đành lòng quấy rầy, lặng lẽ đi rồi!

Tần Hồ thị đứng ở cửa nhìn cảnh tượng trong viện, trợn trừng mắt, "Có cái gì đáng cao hứng, không ngã chết sớm thì muộn cũng chết đói."

"Bà đi ra, đi khỏi nhà tôi, mau cút đi." Tần Ngọc tức giận cầm một cây gậy định xông tới đánh nhưng bị Tần Nguyệt giữ chặt một bàn tay. Tần Ngọc giãy dụa muốn đi qua, tay kia lại bị Tần Tinh giữ chặt. Tần Ngọc không hiểu nhìn về phía Tần Tinh. Trước kia mỗi lần Tần Tinh đều cùng cậu tham chiến, vì sao lúc này lại giữ cậu lại chứ?

"Ngọc nhi, không cần vì người không liên quan mà tức giận, không đáng!" Tần Tinh khuyên một câu, sau đó bắt tay khum bên tai Tần Ngọc thì thầm nói vài câu. Tần Ngọc nghe xong liền tục gạt đầu, trong ánh mắt tỏa sáng long lanh.

Tần Hồ thị thấy tỷ đệ bọn họ nhỏ to nói gì đó, tự biết khẳng định không phải là lời hay gì, ánh mắt lờm một cái lại há miệng mắng "Tần Tinh đồ tiểu tiện nhân, ngày hôm qua mày giả chết, làm Lương ca nhi nhà ta bị thương, nghĩ không chịu trách nhiệm sao, không dễ dàng như vậy đâu, phải lấy bạc ra bồi thường cho Lương ca nhi nhà ta!"

"Đại nương, bồi thường thì bồi thường. Chúng ta sẽ đến trước mặt gia nãi bồi thường. Bạc nhà bà đều là gia nãi thu mà. Nếu có bồi thường cũng phải đưa cho gia nãi. Không biết lần trước bạc mà Lương ca đưa cho tiểu cữu cữu là lấy từ đâu ra nhỉ? Thuận tiện hỏi một chút dạo này gia nãi cho Chấn ca bao nhiêu bạc, nghe nói Chấn ca ở trấn trên sống cuộc sống như thần tiên đó!" Tần Ngọc mở to hai mắt không nhanh không chậm nhìn Tần Hồ thị nói xong, thật sự muốn nâng chân đi ra ngoài.

Tần Hồ thị vừa nghe mấy lời nói trong bồng có kim kia, trong lòng giật nảy, làm gì còn lòng dạ đòi ưu việt nữa, chạy nhanh đi miệng cũng không buông tha "Hừ, đồ khốn khiếp kia nói càn nói bậy, Chấn ca nhi nhà ta học tập chăm chỉ ở trong học đường! Còn có Lương ca nhi khi nào thì đưa bạc cho cữu cữu đưa chứ, mày mà nói lung tung, cẩn thận ta xé miệng mày ra... Ôi..."

Chỉ thấy Tần Hồ thị kia hoảng hốt không nhìn đường, sợ Tần Ngọc đi tìm Tần gia lão gia lão thái bà nói lung tung, cuống quýt sốt ruột về nhà, không chú ý tảng đá dưới chân nên té ngã xuống đất, miệng cạp một đồng đất!

Chương 8: Đại tỷ bị đánh

Editor: Hương Cỏ

"Ha ha ha...." Tần Ngọc cười lăn cười bò, một tay che miệng, một tay vỗ lên tục vào đùi mình. Tần Nguyệt cũng mím môi cười rộ lên, ngay cả Tần Liên cũng che miệng, mắt to lóe sáng, cười không phát ra tiếng. Tần Tinh thấy tỷ tỷ muội muội đệ đệ vui đến quên đất trời cũng đi theo cười mỉm.

Tần Liễu thị tuy cảm thấy đối như vậy với trưởng bối không hay lắm, nhưng nghĩ đến Tần Hồ thị suốt nửa thì bán con gái mình cũng hận nghiêng răng nghiêng lợi, cứ tùy theo bọn nhỏ thôi.

"Ừc ừc..." Đến khi Tần Hồ thị hùng hùng hổ hổ đã đi rất xa thì đột nhiên liền vang lên những tiếng kêu lục đục trong bụng, Tần Ngọc đỏ mặt lấy tay che bụng khẽ nói "Con không cố ý."

Vừa nghe vậy, Tần Tinh liền cảm thấy vô cùng xót xa. Đứa bé hơn năm tuổi rõ ràng đã đói bụng không chịu được nhưng vẫn cố nhịn.

Nghĩ tới tình hình trong nhà, nhìn người này gầy gò hơn người kia, người nọ nhợt nhạt hơn người khác, sự quyết tâm của nàng càng kiên định. Thôi, đã đi tới thế giới xa lạ này, đã khiến ta làm Tần Tinh nhà này, ta nhất định phải làm cho bọn họ trải qua ngày lành, không bị người ta khi dễ nữa!

"Nương, Tinh nhi còn bị thương, sức khỏe người cũng không tốt, người ở nhà với Tinh nhi đi. Con đi sau núi kiếm chút rau dại, trong nhà còn khoai lang, giữa trưa nấu ăn đi" Tần Nguyệt nói.

"Đại tỷ, khoai lang kia phải giữ lại làm giống." Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tần Liên khở sở.

"Tinh nhi không thể chịu đói vì còn đang bị thương, Ngọc Nhi nhỏ như vậy, cũng phải ăn! Chúng ta ăn một nửa để lại một nửa. Hơn nữa nhà chúng ta lại không có ruộng, cho dù để lại cũng chưa chắc có chỗ để trồng! Cứ như vậy đi, con đi hái rau dại rồi lập tức quay lại." Tần Nguyệt hiếm khi được khí phách một hồi, nói xong không đợi mọi người trả lời, liền cầm lấy cái giỏ nhỏ và xéng ở góc sân đi ra ngoài.

"Cứ theo lời Nguyệt Nhi nói đi, ăn no trước rồi lại nói sau. Nương đi rửa nồi, Liên nhi ở cùng Ngọc nhi và Tinh nhi." Tần Liễu thị khoát tay, tốt xấu cứ để bọn nhỏ ăn no rồi nói sau!

"Nương, con đi rửa khoai lang, để Ngọc nhi ở với nhị tỷ." Tần Liên xoay người đi vào phòng lấy khoai lang.

Còn lại Tần Tinh và Tần Ngọc ở ngoài sân. Tần Ngọc lấy chiếc ghế duy nhất trong nhà có chỗ tựa lưng cho Tần Tinh ngồi, còn cậu đặt mông ngồi xuống cửa.

Tần Tinh tựa vào ghế nhìn lên bầu trời, trời xanh, mây trắng, ánh mặt trời chói lọi, thời khắc tươi đẹp như vậy sao có thể cô phụ.

Ngẫm lại kiếp trước, có khi đồ ăn cũng đều không còn, lúc nào cũng không thể ngủ ngon mà còn phải chuẩn bị tinh thần đối phó dã thú, bị thương cũng không có thuốc. Vậy mà vẫn có thể sinh tồn ở cả vùng sơn dã hoang vu. Huống chi nơi này chỉ là một nông thôn cổ lạc hậu.

Chính mình đã trải qua huấn luyện và giáo dục, thân thủ không cần phải nói, thái cực, vịnh xuân quyền, Karatedo, Taekwondo. Có điều bây giờ sức khỏe còn chưa tốt, chờ nghỉ ngơi mấy ngày thì trở lại tiêu chuẩn trước kia cũng không là vấn đề gì.

Ý nghĩ thì càng không cần nói. Nàng là người của mấy ngàn năm hiện đại sao có thể thất bại bởi cổ nhân chứ? Nhất định phải làm cho gia đình này giàu có lên, trong nhà không lo tiền, tỷ muội không lo gả chồng, đệ đệ không lo lấy vợ!

Ngẫm lại trước kia bị cục lý huấn luyện, vì nhiệm vụ, vì có thể thích ứng các loại hoàn cảnh, cũng từng trải qua cuộc sống nông thôn. Tuy không làm gì việc nông nhưng tìm cách kiếm tiền hẳn là không thành vấn đề! Kiếm tiền là vấn đề quan trọng, phải kiếm tiền thế nào đây? Tần Tinh cau mày. Kiếp trước cái gì khổ cũng đều chịu qua, chỉ là không chịu qua cảnh khổ không có tiền! Mọi chuyện ăn, mặc ở, đi lại của nàng đều là do cục lý thống nhất an bày. Cho dù ẩn nấp ở bất cứ nước nào trên thế giới cũng không cần phải lo lắng nấy chuyện này!

Nhịp mắt hơi buồn rầu! Bất tri bất giác, cảm thấy đói bụng! Kiếp trước thích nhất chính là món cay Tứ Xuyên, nhớ tới hương vị cay nóng kia, miệng Tần Tinh tứa nước miếng, nhẹ nhàng chép chép miệng. Tần Ngọc đưa nghịch một cây cỏ trong tay, nhìn Tần Tinh, "Nhị tỷ, có phải tỷ đói bụng hay không? Một lát đệ đưa đồ ăn của đệ cho tỷ ăn!"

Tần Tinh quay đầu nhìn cây cỏ trong tay Tần Ngọc, "Ngọc nhi, đệ thích võ thuật sao?"

"Đúng vậy, nhị tỷ, có phải tỷ cũng thích không? Chẳng lẽ tỷ không thích?" Tần Ngọc chạy đến trước mặt Tần Tinh kéo tay nàng lắc la lắc lư.

"Ngọc nhi, con đừng quấy rối tỷ tỷ, ngồi bên cạnh chơi đi. Nhị tỷ con còn đang bị thương đó." Tần Liễu thị ở trong phòng nghe được thanh âm, quay đầu

nhìn thấy Tần Ngọc lay cánh tay Tần Tĩnh thì khẽ nắn Tần Ngọc một câu. Tần Ngọc vội vàng dừng tay nhưng vẻ mặt vẫn buồm bình nhìn Tần Tĩnh.

Tần Tĩnh nhìn vẻ mặt của cậu thì cười khẽ! Tần Ngọc vui mừng nhìn Tần Tĩnh "Nhị tỷ, tỷ cười kìa!"

Tần Tĩnh buồn cười, thì ra Tần Tĩnh cũng không cười sao? Lắc đầu, càng cười tươi hơn. Sau đó ngoắc ngoắc ngón tay, ý bảo Tần Ngọc lại gần, chờ cậu nghiêng tai qua thì vẻ mặt thần bí khẽ ghé vào tai cậu nói: "Lúc tỷ hôn mê thì mơ thấy một ông tiên, ông tiên dạy tỷ rất nhiều công phu, tỷ sẽ dạy đệ!" Nói xong đặc ý nhìn Tần Ngọc chau chau mày.

Tần Ngọc vừa nghe thì hơi sùng sốt, trong mắt lập tức lóe sáng, "Thật không? Nhị tỷ nói thật chứ?" giọng nói vui mừng không che giấu được.

"Ừ... Nói nhỏ chút, ông tiên không cho tỷ nói ra!" Tần Tĩnh ra vẻ thần bí.

"Được được. Đệ không nói, đệ không nói" liên tục mấy câu. Tần Ngọc như nhặt được bảo bối, nhìn trước nhìn sau đầy bất an, nhìn Tần Tĩnh định nói gì, lại ngậm miệng lại.

Tần Tĩnh nhìn bé trai này, trong lòng mềm mại. Đây hẳn là cảm giác của người thân rồi!

Tần Tĩnh nhìn vẻ Tần Ngọc há mồm lại ngậm miệng, liếc mắt một cái liền biết cậu muốn nói gì, "Yên tâm đi, nhị tỷ sẽ khỏe lại rất nhanh, rất nhanh có thể dạy đệ." Vừa nghe lời này, Tần Ngọc lại cao hứng hân không thể nhảy lên. Đối với cách nói ông tiên cũng không hoài nghi một chút nào. Người cô, cho dù là trẻ con hay người lớn đều rất tin thần phật.

Tần Ngọc cao hứng không biết làm thế nào mới tốt, chỉ có thể cầm gậy múa loạn lên. Đúng lúc đó Tần Nguyệt đỏ mắt, lau nước mắt đi vào, tóc tai hỗn độn, cái giỏ trống không, trên người dính đầy bùn.

Tần Tĩnh hí mắt đứng lên, Tần Ngọc trực tiếp chạy tới trước mặt Tần Nguyệt, "Đại tỷ, tỷ làm sao vậy? Sao tỷ lại khóc?"

Nhìn thấy dấu tay trên mặt Tần Nguyệt thì nóng nảy, nói lớn lên "Có người đánh tỷ sao?"

Tần Nguyệt một tay che mặt đỏ ửng, một tay sờ đầu Tần Ngọc "Tỷ không sao, đừng lo lắng." Tần Ngọc quay đầu đi, nhìn chăm chăm Tần Nguyệt, "Tỷ, là ai đánh tỷ, là ai, ai đánh tỷ?"

Tần Liễu thị ở phòng bếp nghe được thanh âm lao tới, Tần Liên cũng chạy ra theo. Nhìn thấy mặt Tần Nguyệt đỏ ửng, mắt cũng đỏ hồng thì xúm lại vây quanh Tần Nguyệt. Nhìn mặt nàng ta, rõ ràng có dấu tay người đánh. Tần Tĩnh đi lên phía trước, nhìn thoáng qua thì ra kết luận, nhìn dấu bàn tay lớn, hẳn là người lớn. Dùng sức rất mạnh, nếu không sẽ không chỉ hồng lên mà còn in rõ cả dấu tay.

Tần Tĩnh đột nhiên hỏi một câu "Tỷ, rau dại đâu?" Tần Nguyệt sùng sốt, cho rằng Tần Tĩnh đã đói bụng, một tay vẫn che mặt, nhút nhát nói, "Không lấy được... Lát nữa tỷ lại đi."

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Nhân Tàn, Vương Phi Nông Môn* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Trả lời một cách mỉa mai

"Tỷ, là bị người ta cướp đi sao?" Tần Tĩnh xem Tần Nguyệt.

"Là Hạ tỷ thấy tỷ lấy được rau non nên nói nãi nãi muốn ăn canh rau dại..." Tần Nguyệt bật thốt lên!

"Lại là bọn họ, lại là bọn họ. Con đi tìm cô ta, dựa vào đâu mà bắt nạt đại tỷ như vậy!" Tần Ngọc tức tối cầm cây côn gõ vung lên.

"Tần Ngọc, đệ đứng lại" Tần Tĩnh gọi lại Tần Ngọc, "Nghe tỷ nói xong đã!"

"Còn có cái gì mà nói chứ, khẳng định là Tần Hạ thấy đại tỷ kiếm được đồ ngon nên muốn chiếm đoạt, đại tỷ không cho thì bị đánh." Tần Ngọc tức giận ngạnh cổ nói, ngay cả con gái của Tần nhị gia cũng không thêm gọi tỷ tỷ nữa! Tần Ngọc cũng không hiểu nhìn về phía Tần Tĩnh. Trước kia mỗi lần nghe được nương và tỷ tỷ bị bắt nạt, tỷ ấy còn tức hơn cả mình, bây giờ sao vậy! Nhưng trong nhà này ngoại trừ nương, người cậu nghe lời nhất chính là Tần Tĩnh, tuy rằng không cam lòng nhưng vẫn đứng lại.

Tần Tĩnh không để ý cậu, tiếp tục hỏi Tần Nguyệt "Tỷ, là như thế sao?" Tần Tĩnh biết, khẳng định không phải là như thế này. Dấu tay trên mặt nàng ta tuyệt đối là do người lớn đánh. Bây giờ nàng chỉ muốn biết rốt cục là đại nương hay là nhị nương, hay là người nào khác!

"Ồi, tỷ không sao đâu. Ngọc nhi, đệ đừng tức giận, buổi chiều chúng ta lại đi hái rau dại. Ngày hôm qua mới có mưa, bờ sông có nhiều rau non lắm. Tĩnh nhi, muội đừng nóng nảy." Tần Nguyệt không muốn các đệ muội bị khi dễ, định giấu giếm cho qua chuyện.

Lại cổ tình có những người nghĩ rằng người khác thiện lương dễ bắt nạt.

Lúc Tàn Ngọc chuẩn bị tiếp tục truy vấn thì ngoài cửa viện một cô gái là lướt đi vào. So với Tàn Nguyệt thì cao hơn một chút, trên người mặc một chiếc áo màu hồng thêu hoa, áo choàng ngắn, phía dưới là một váy dài màu xanh, tóc búi cao, trang điểm kiểu cô nương. Tay cầm một cái giỏ, trong giỏ có hai chùm rau dại mới hái. Cô ta cau mày, mắt dài nhỏ liếc nhìn hết những người trong viện đầy vẻ chán ghét, hắng giọng nói, "Tam nương, mẹ con nói nài nài thấy Tàn Nguyệt lấy rau dại ngon, kêu buổi chiều lại đi hái mấy bó ..."

Tàn Tinh nhìn thấy cô gái đi vào, trong đầu liền vang lên một câu "Hồng phối với xanh, xấu muốn chết."

"Cái gì, Tàn Hạ, cô lặp lại lần nữa xem, cô đánh tỷ tử của tôi, tôi đang muốn tìm cô tính sổ đây, cô còn có mặt mũi mà đến nữa." Tàn Tinh đau đầu nhìn đệ đệ hơn năm tuổi tức tối vừa nhảy vừa la. Nàng hơi khó hiểu, những đứa bé thời cổ đều trưởng thành sớm như vậy sao? Thời hiện đại, trẻ con năm tuổi ngay cả trứng gà cũng không biết bóc! Lúc năm tuổi nàng đang làm gì nhỉ? Ủ, đúng, không thể so với mình được. Lúc mình năm tuổi đã bị cục lý ném vào căn cứ sống 2 năm. Tàn Tinh rờ rờ trán. Nàng quyết định chờ có thời gian phải dạy dỗ lại đứa bé nóng nảy dễ xúc động này! Đi đến chỗ Tàn Ngọc, giữ chặt tay cậu, nhìn sang khuê nữ Nhị gia đứng ở cửa, Tàn Hạ đường tỷ bọn họ. "Muốn ăn rau dại thì tự mình đi hái. Cho tới bây giờ nương tôi không dạy chúng tôi đi lấy đồ của người khác, bởi vì đó là hành vi của người không có gia giáo. Nương tôi, cho tới bây giờ cũng không đi dạy dỗ con nhà người khác. Đó là hành vi không biết xấu hổ."

"Cô, cô... mới không biết xấu hổ. Cả nhà các cô đều là tiện nhân không biết xấu hổ." Tàn Hạ giờ tay lên chỉ vào Tàn Tinh, tức đến phát run!

Tàn Tinh trầm mặt, "Nên có bộ dáng của cô nương, không ai dạy cô mở miệng nói chuyện với người khác thì đừng thiếu đạo đức như vậy sao? Không được dạy dỗ thì cũng đừng vắng bản ở cửa nhà người khác." Tuy Tàn Hạ nghe không hiểu nói chuyện thiếu đạo đức là có ý tứ gì, nhưng hẳn không phải lời hay gì, trong câu nói không có gia giáo cũng là rất nặng, "Bản" cái gì cũng khiến mặt Tàn Hạ đỏ lên, tức tối dậm chân! "Cô nha cô nha..." nói không thành câu hoàn chỉnh. Tàn Hạ còn đang suy nghĩ đáp trả thế nào thì nhìn thấy nương mình đi vào sân, nhảy mắt cảm thấy tìm được chỗ dựa bèn kéo nữ nhân đó đi vào nói "Nương, tiện nhân Tàn Tinh kia mắng con đó, còn chửi nương nữa."

Nữ nhân vừa vào dáng người cân xứng, búi tóc kiểu phụ nhân, trên mặt có nhiều tàn nhang, ống quần xắn lên, tay bưng một chậu quần áo, hiển nhiên là vừa giặt quần áo dưới sông lên. Tàn Tinh nhìn người đi vào là tức phụ Tàn nhị gia, nhị nương bọn họ, Tàn Lưu thị! Bà ta bưng một chậu đầy quần áo đứng thẳng tắp, vẻ mặt bình thản không biểu lộ gì. Hiển nhiên là đứng ở bên ngoài nghe trộm, nếu không phải nghe mình nói bà ta không biết xấu hổ, nói Tàn Hạ không có gia giáo thì có lẽ cũng sẽ không xuất hiện. Tàn Lưu thị này rất biết làm người, cho dù sau lưng mưu mô thế nào, mặt ngoài cũng không biểu lộ ra.

"Tinh nha đầu, con nói lời này nhị nương cũng không đồng ý. Hôm qua nài nài con ăn rau dại đại nương lấy ở nhà con, nói các con hái rau dại ngon nên ta đây cũng không có cách nào. Sao lại biến thành không biết xấu hổ chứ?" Tàn Liễu thị vừa mở miệng, Tàn Tinh biết ngay đó là người miệng lưỡi sắc sảo, nói hai ba câu đã định biến việc nàng nói bà ta không biết xấu hổ thành nàng nói gia nãi không biết xấu hổ.

Tàn Nguyệt ngẩng đầu, kinh ngạc nhìn nhị nương, trong lòng hiểu ra. Hèn gì ngày hôm qua mớ rau dại đặt ở góc tường không thấy đâu! Còn tưởng rằng con chuột cũng ăn rau dại...

"Nhị nương muốn rau dại thì có rau dại, vì sao lại đánh tỷ của tôi chứ" Tàn Tinh bất động thanh sắc hỏi.

Tàn Nguyệt cả kinh, mình chưa nói mà, sao Tinh nhi lại biết chứ... Tàn Hồ thị cũng tròn trừng mắt, thầm nghĩ, "Đồ tiện nhân, không phải tát một cái sao, đã đi cáo trạng rồi." Trong miệng lại nói "Ồ, ta làm trưởng bối, giáo huấn chất nữ không nghe lời một chút còn không được sao. Hiếu kính gia nãi không phải là chuyện con cháu phải làm sao? Lấy của nó hai mớ rau dại còn khóc sụt sùi không chịu..."

"Nhị nương nói đúng, buổi tối hôm đó hiếu kính trưởng bối đương nhiên là không thể không đồng ý! Nhưng có lẽ nhị nương đã quên rồi, sau khi bị gia nãi đuổi ra cửa kia chúng ta đã không phải là người Tàn gia. Chuyện hiếu kính này vẫn để cho đại nương, nhị nương cùng các ca ty tỷ làm thôi. Chúng ta hiếu kính, chỉ sợ sẽ làm đau bụng gia nãi. Huống chi, chúng ta cũng không muốn làm con cháu Tàn gia." Tàn Tinh chậm rì rì đáp trả.

"Mày là đồ tiện chân, làm gì nói lời vô nghĩa như vậy. Ta nói muốn lấy rau dại sẽ lấy rau dại, buổi chiều đưa đi, buổi tối gia nãi muốn ăn." Cuối cùng Tàn Hồ thị bị chọc giận, cảm thấy kỳ quái, tiểu nha đầu muốn chết kia không chỉ không chết mà còn trở nên nhanh nhẹn miệng như vậy!

"Được, vậy nhị nương trở về chờ xem, buổi chiều chúng ta hái rau xong nhất định sẽ vui vẻ tốt đẹp mang tới cho gia nãi." Tàn Tinh nghiêng răng nói mấy chữ "Vui vẻ tốt đẹp".

Tàn Hồ thị vừa nghe vậy thì đau đầu. Vì cơ bản không phải gia nãi nói muốn Tàn Nguyệt đi hái rau dại này. Kỳ thật là lão thái bà muốn Tàn Hạ đi hái rau dại nhưng Tàn Hạ không đồng ý. Đi ra cửa tới bờ sông thấy Tàn Hồ thị giặt quần áo thì cần nấn không chịu lên núi hái rau. Sau này cô ta phải gả tới nhà giàu ở trên trấn, làm sao lại đi làm việc hạ lưu này? Đang bĩu môi buồn bực thì nhìn thấy Tàn Nguyệt hái rau từ trên núi về bèn nảy lòng tham muốn chiếm rau dại của nàng ta. Khi nói chuyện thì Tàn Nguyệt không chịu vừa khóc vừa náo, nói là Tàn Tinh vừa tỉnh đang đói bụng muốn ăn, thế nào cũng không đồng ý. Tàn Hồ thị tiến lên hỗ trợ cướp lấy. Tàn Nguyệt thì cương quyết giữ chặt, trong lúc hỗn loạn đã tát nàng ta một cái. Tàn gia lão là người rất sĩ diện, nếu như để Tàn lão biết bà ta gây náo động, người trong thôn đều biết mình đến nhà cũ cướp rau dại của cô nhi quả phụ đã bị đuổi ra khỏi nhà, nhất định mình sẽ bị lăng! Không được, không thể như vậy. Nghĩ thông suốt liền lập tức thay đổi biểu cảm, giả ý cười mỉa "Hay là thôi đi, các người cũng không dễ dàng, rau dại không cần nhờ các người, ta trở về nói với nãi nãi." Nói xong lôi kéo Tàn Hạ còn đầy mặt phẫn hận đi rồi!

Còn lại Tàn Liễu thị cùng mấy đứa trẻ hai mặt nhìn nhau, thế ..., đi rồi ư?... Chỉ có Tàn Tinh lạnh nhạt đi vào trong phòng, ở trong lòng hừ một tiếng "Đạo hạnh quá kém." Ngẩng đầu nhìn nhìn trời. Lúc ấy là giữa trưa, mặt trời chói chang, cũng khá nóng nực. Tàn Ngọc lên đến bên cạnh Tàn Tinh, vẻ mặt sung bái nhìn Tàn Tinh, Tàn Tinh chau chau mày, cũng không nói chuyện.

Giữa trưa ăn khoai lang vốn định giữ lại làm giống, mấy khóm rau dại nấu thành canh, người một nhà vây quanh chiếc bàn đã gãy một chân ăn cơm trưa, mỗi người một củ khoai lang. Tàn Nguyệt bẻ một nửa đưa cho Tàn Tinh, Tàn Liên cũng chia một nửa cho Tàn Tinh, Tàn Ngọc cũng muốn bẻ một nửa

cho Tàn Tinh. Tàn Tinh nhìn cái bát trước mặt đứng mảy nửa củ khoai lang, cổ gồng nên chua xót trong mắt, thờ dài, ngẩng đầu ra về bất mãn "Các người muốn dưỡng ta thành heo con sao"... Tàn Liễu thị sờ sờ đầu Tàn Tinh, "Đến đây, ăn của nương này. Con mới tỉnh, không thể nhịn đói được. Nương là người lớn, đói một chút cũng không sao." Nói xong lấy mảy nửa củ khoai khác đặt vào tay bọn nhỏ. Tàn Nguyệt không thuận theo còn muốn đưa qua, Tàn Tinh chỉ có thể hù dọa bọn họ, "Mọi người đều phải ăn, nếu không con sẽ không ăn, không ăn sẽ đói, nếu đói con sẽ choáng váng đầu, choáng váng đầu sẽ không tỉnh lại nữa..."

Bọn Tàn Liễu thị vừa nghe vậy chỉ có thể cuống quýt cho khoai vào miệng, sợ Tàn Tinh cáu kỉnh. Tàn Tinh nhấp nhấp môi thâm nghĩ, thật dễ lừa quá đi, ha ha! Cắn một ngụm khoai lang, rất ngọt. Tàn Tinh không kén ăn gì hết, thích nhất món cơm Trung Quốc. Từ nhỏ huấn luyện phải ăn cùng một nhóm trẻ con, ăn cái gì cũng phải nhanh, chậm thì hết, làm gì còn nghĩ tới đồ ăn ngon hay không! Sau này lớn lên, khi có nhiệm vụ thì chạy vòng quanh thế giới, Brazil xóm nghèo hỗn loạn, Dubai khách sạn thuyền buồm bảy sao, New York khách sạn quốc tế xa hoa, Bắc Kinh tiểu hồ tinh xảo, càng không có nhiều thời gian đi ăn gì hết. Mấy ngày không ăn cơm chỉ uống nước cũng có, có thể no bụng là được, khẩn trương cho đến khi nhiệm vụ hoàn thành. Lúc không có nhiệm vụ thì trốn ở nhà nấu cơm, tự thưởng đãi bụng mình. Các loại món cay Tứ Xuyên, món Hồ Nam, món ăn Quảng Đông đều nấu dễ như trò bàn tay, phần lớn là ăn một mình, thỉnh thoảng sư huynh cũng tới nhà ăn kén. Nghĩ đến sư huynh, Tàn Tinh lại âm thầm nhưng lại khôi phục trong giây lát. Bây giờ nàng phải chuẩn bị tinh thần, trước là làm cho cả nhà ăn no mặc ấm, có một căn nhà đáng hoàng để ở! Sau đó mới nghĩ tới chuyện tìm cách trở về thế nào... Nghĩ đến trở về, Tàn Tinh muốn đi xem khoảng núi nơi nguyên chủ ngã xuống, có lẽ ở đó sẽ có manh mối, cũng thuận tiện lên núi tìm xem có cái gì có thể đổi bạc hay không. Vì thế ngẩng đầu lên nói "Con nghĩ buổi chiều đi lên núi."

Vừa mới nói xong, bốn người kia trắm miệng một lời nói hai chữ "Không được!"

Tàn Tinh miệng còn chứa khoai vàng óng, không hiểu thấy bốn người sột ruột nhìn nàng.

"Tinh nhi, con không cần lên núi nữa." Tàn Liễu thị buông khoai lang trong tay, nghiêm túc nhìn Tàn Tinh, "Sau này các con cũng đừng lên núi. Ngày mai ta lên trần trên tìm ông chủ Vương ta từng may đồ hỏi một chút, xem ông ta có cần người hỗ trợ may vá hay không."

"Tinh nhi, muội phải nghe lời nương, chúng ta đều không đồng ý cho muội đi lên núi đâu." Tàn Nguyệt nhớ tới trước đó cả người Tàn Tinh toàn máu trong lòng còn sợ hãi.

"Ừ ừ đúng rồi." Tàn Liên nhìn Tàn Nguyệt liên tục gật đầu, tỏ vẻ đồng ý lời đại tỷ nói.

Tàn Ngọc một câu cũng không nói, chỉ nhìn chăm chăm Tàn Tinh, rất có vẻ nếu Tàn Tinh không nghe khuyên bảo thì sẽ nhìn nàng chăm chăm mãi như thế.

Tàn Tinh nghĩ nghĩ, có lẽ bọn họ vẫn còn sợ hãi ám ảnh chuyện nàng bị ngã xuống núi. Chuyện này không thể vội, ám ảnh trong lòng phải từ từ loại bỏ, đặc biệt là với đại tỷ và Tàn Ngọc. Một người công năng trở về, một người tro nát nhìn nàng ngã xuống, muốn cởi bỏ tâm lý này thì còn phải dựa vào chính mình nữa... Có lẽ lúc trước đi theo sư huynh hiểu một chút về tâm lý giờ có thể áp dụng. Vì thế thỏa hiệp, giả bộ đồng ý không lên núi nữa. Sau đó nhớ tới Tàn Liễu thị nói đi trần trên, vì thế hỏi "Nương, người muốn đi trần trên sao?"

Tàn Liễu thị thấy Tàn Tinh không đòi lên núi nữa thì nhẹ nhàng thở ra, uống một ngụm canh rau dại thờ dài nói "Ừ, nương nghĩ ngày mai đi tìm ông chủ Vương của tú phường trần trên hỏi một chút, xem chỗ ông ấy có cần người hỗ trợ may vá không. Nhà chúng ta lại không có ruộng... Ôi."

"Nương, con cũng muốn đi" Tàn Tinh suy nghĩ muốn làm người nhà thoát khỏi nghèo khó thì cứ ở nhà mãi không được, phải đi tìm xem có cơ hội buôn bán gì không. Tàn Liễu thị sùng sột, "Con muốn đi cũng không phải không được, nhưng phải đi cả hai canh giờ, con chịu được không? Hay là lần sau đi, chờ con khỏe hơn. Lần này ta dẫn Liên nhi đi, trước đây ông chủ Vương nói tay nghề của nó rất khá."

"Con không sao đâu nương! Người xem, con không sao mà, nương yên tâm đi, con chịu được!" Sợ mẫu thân không tin, Tàn Tinh còn đứng lên nhảy vài cái. Thấy vậy Tàn Liễu thị buồn cười, đứa nhỏ này ngã một trận nhưng tính tình cũng thay đổi. Trước kia Tinh nhi miệng giống như cái hồ lô, gì cũng không muốn nói, tính tình thì lại nóng như pháo, một chút là nổ. Thấy người khác bắt nạt người nhà mình thì xông tới liều mạng, chịu không ít thiệt thòi! Như vậy rất tốt, rất tốt. Tàn Liễu thị vui mừng, không đành lòng cự tuyệt, chỉ đành đáp ứng nàng. "Ngày mai chúng ta đi sớm chút, trên đường nếu con chịu không nổi, nhất định phải nói cho nương nghe."

"Dạ, nương yên tâm đi" Tàn Tinh đầy miệng đáp ứng. Đũa, hai canh giờ cũng chỉ tầm 4 tiếng đã coi là gì chứ. Nhớ ngày đó mỗi ngày gánh nặng 20 kg, đi bộ hơn 8 giờ cũng đi được nữa! Tàn Ngọc thấy Tàn Tinh cũng được đi trần trên lập tức cũng đòi đi, lôi kéo tay Tàn Liễu thị lác lác. Tàn Liễu thị cũng mềm lòng đồng ý. Tàn Tinh thấy mọi người đều quyết định đi, chỉ còn lại có Tàn Nguyệt bèn nói với Tàn Nguyệt "Đại tỷ, chúng ta cùng đi đi, trong nhà chúng ta cũng chẳng có gì đáng giá để đạo tặc nhớ thương, không cần giữ nhà." Tàn Nguyệt do dự rồi gật gật đầu, "Ừ, tỷ cùng đi, vạn nhất các đệ muội ai không chịu nổi thì tỷ có thể cõng." Tàn Tinh rờ trán, tỷ tỷ đáng yêu của ta ơi, không phải muốn tỷ cùng đi làm cu li đâu!

Ăn xong khoai lang, uống xong canh rau dại, miễn cưỡng cũng đầy bụng. Tàn Liễu thị thu dọn bát đũa, Tàn Nguyệt thu dọn bàn, Tàn Liên trèo lên giường lấy một cái túi không biết đựng gì. Tàn Tinh kéo Tàn Ngọc đi ra ngoài chỗ thùng nước nói với Tàn Ngọc "Ngọc nhi, đệ có muốn ăn no bụng không?" Tàn Ngọc buồn bực nhìn Tàn Tinh, "Rất muốn ăn no bụng chứ, đệ năm mơ cũng muốn." Rốt cục là đứa nhỏ, nhắc đến ăn no bụng vẫn rất có tính dụ hoặc. "Chúng ta đi lên núi." Tàn Tinh thừa cơ tiếp tục nói. "Ồ, không thể không muốn, không thể lên núi" Tàn Ngọc liên tục xoa tay. "Vậy sao vừa rồi đệ nói muốn ăn no bụng" Tàn Tinh làm bộ kỳ quái nhìn cậu. "Lên núi cũng ăn no bụng có quan hệ gì?" Tàn Ngọc không hiểu nhìn Tàn Tinh. "Đệ chỉ cần nói đệ có đi hay không! Tỷ đã nói với đệ, trong mộng ông tiên nói với tỷ, trên ngọn núi có thứ có thể lấy đổi bạc đó" Tàn Tinh vẽ mặt thần bí nhỏ giọng nói. "Ồ? Thật vậy chứ? Ông tiên nói ư, là ông tiên dạy tỷ công phu sao?" Tàn Ngọc nhảy lên, hưng phấn nhìn Tàn Tinh. Từ lúc nghe nhị tỷ nói đi theo ông tiên học công phu thì trong lòng ngứa ngáy giống như bị móng vuốt mèo cào vậy. Bây giờ lại nghe Tàn Tinh nói đến ông tiên thì hưng phấn vô cùng. Tàn Tinh không nói chuyện, chỉ cười nhìn Tàn Ngọc, giống như chắc chắn cậu nhất định sẽ đồng ý. Quả nhiên, Tàn Ngọc cúi đầu suy nghĩ một lúc, ngẩng đầu, nhéo nhéo nắm tay lại gật gật đầu, "Được, đệ đồng ý. Nhưng lên núi, tỷ phải nghe lời đệ." Ui cha, còn nói điều kiện nữa cơ, Tàn Tinh vẫy vẫy tay, "Đi, nghe đệ" trong lòng cũng cảm thấy buồn cười, tiểu tử, chờ lên núi xem còn muốn tỷ nghe đệ hay không?

"Nhưng nương và đại tỷ sẽ không đồng ý." Đây là Tàn Ngọc tự động xem nhẹ ý kiến Tàn Liên.

"Vậy đề phải đi nói với nương, nói là hai chúng ta cùng đi bờ sông một chút." Tàn Tĩnh cảm thấy chuyện này rất dễ giải quyết. Nếu như không phải cần Tàn Ngọc yểm trợ cho nàng thì ngay cả Tàn Ngọc nàng cũng không muốn mang theo.

"Nhưng trước đây khi cha còn sống đã dạy chúng ta không thể nói dối." Về mặt Tàn Ngọc rồi rắm.

"Đề nghe nhị tỷ nói, đây không phải là nói dối, đây là thiện ý giấu diếm. Không phải chúng ta đi ra ngoài làm chuyện xấu, cho dù sau này nương biết cũng sẽ không trách chúng ta." Tàn Tĩnh giống như đại hoi lang hướng dẫn từng bước đối với tiểu bạch thỏ. Nhiều năm sau, nàng lại vì những lời hôm nay mà tức giận một trận.

"Được, đề đi nói" Tàn Ngọc giống như hạ quyết tâm rất lớn, xoay người đi vào phòng. Tàn Tĩnh nhìn theo bóng lưng của cậu nghĩ, ở hoàn cảnh như vậy, Tàn Nguyệt, Tàn Liên, Tàn Ngọc đều được giáo dục rất tốt, không có đường thành đứa bé hư, Tàn Nguyệt giản dị, Tàn Liên tuy nhất gan không tự tin nhưng thiện lương, Tàn Ngọc dũng cảm, chân chính. Nàng cảm thấy Tàn Tín Nghiệp và Tàn Liễu thị tuyệt đối là một cặp cha mẹ tốt, nếu không phải có những họ hàng cực phẩm kia thì cuộc sống trôi qua không đến nỗi nào.

Chỉ chốc lát sau, Tàn Ngọc đi ra, vừa đi ra vừa nói với vào phòng "Con biết rồi nương, con sẽ xem trọng nhị tỷ, nương yên tâm đi", một bên nháy mắt với Tàn Tĩnh, biểu cảm kỳ quái làm Tàn Tĩnh buồn cười.

Tàn Liễu thị theo ra, đi tới cửa nói với Tàn Tĩnh "Tĩnh nhi, đi một chút thì về nhé, đừng đi xa."

Tàn Ngọc kéo Tàn Tĩnh đi ra ngoài, Tàn Tĩnh đi theo, vừa quay đầu lại nói với Tàn Liễu thị "Con biết rồi nương, bọn con sẽ không đi xa đâu."

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Nhân Tân, Vương Phi Nông Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Phát hiện kinh hỉ

Editor: Hương Cỏ

Ra cửa viện, Tàn Tĩnh nhìn chung quanh. Nhà của các nàng ở hẳn là cuối thôn. Vừa ra cửa, bên tay trái là một con đường cho xe ngựa đi, đi tới tiếp là một con suối rộng khoảng ba thước. Nước suối không sâu, trong vắt, lộ ra mấy tảng đá lớn, cảm giác mùa đông nằm trên đá phơi nắng hẳn là không tệ.

Lại nhìn bên kia là một mảnh ruộng, ruộng trồng mấy cây nhỏ không thấy rõ là cây gì. Qua đám ruộng là núi. Núi không cao lắm. Trên mặt sườn có cây cầu gỗ nối con đường trong thôn với bên kia.

Đi qua bên phải là nhà các thôn dân nằm rải rác. Càng đi nhà cửa càng nhiều hơn. Cách nhà mình khoảng mấy thước là Lý thăm có quan hệ khá tốt với nương. Nhà ở cũng không khang trang lắm, ở trong thôn coi như trung bình, một viện tử nhỏ, bốn gian nhà ngói lớn. Nghĩ đến Lý thăm ngày hôm qua ở nhà giúp đỡ hỗ trợ mẹ mình, khuôn mặt tròn tròn, vừa thấy cũng biết là người thiện lương ôn hòa.

Trong trí nhớ của nguyên chủ Tàn Tĩnh, hình như Lý Đại Căn phu quân của Lý thăm cũng là một nông dân thành thật, rất mạnh khỏe! Đối với mẫu thân đánh đá chanh chua trong nhà rất có hiếu, đối với muội muội duy nhất cũng rất yêu thương. Bà bà Lý thăm mất chồng từ lúc còn rất trẻ, một mình nuôi nấng con trai con gái lớn lên. Một nữ nhân ở góa, mang theo hai đứa bé, chua xót gian nan trong đó tất nhiên là không cần phải nói.

Thật vất vả nuôi con lớn lên, cưới con dâu, được cháu trai, con gái cũng gả cho người ta, cuộc sống dần dần tốt hơn. Nhưng vốn là một lão bà hiền lành cũng thay đổi. Con trai thì ngu hiểu ngoan ngoãn phục tùng, cho nên làm con dâu cũng có khổ cũng không thể nói với trượng phu mình. Còn con gái gả đến thôn bên cạnh cũng đã hơn nửa năm không về thăm nhà mẹ đẻ. Nhưng lão bà cũng không đi thăm con gái.

Cuộc sống của Lý thăm cũng không phải rất hạnh phúc đâu! Tàn Tĩnh thầm than một câu "Quả nhiên mỗi nhà đều có nỗi khổ riêng!" Nhưng chắc hẳn Lý lão thái thái cũng không phải không có thuốc chữa. Có lẽ là thời mẫn kinh không được khai thông, kết quả tích tụ lại càng kết càng sâu. Ôi, mình còn lo chuyện bao đồng nữa, lắc lắc đầu, đuổi kịp Tàn Ngọc đằng trước.

Bọn họ muốn lên núi không phải theo con suối đối diện mà là đường đi vòng sau núi.

Đi vòng sau núi khoảng mười phút thì không còn đường lớn chỉ có đường nhỏ. Đi dọc theo đường nhỏ ven suối thôn Thanh Thủy đi sâu vào trong còn có bảy tám thôn đều phân bố ở trong núi. Càng đi vào núi càng sâu, cây cối càng tươi tốt. Núi phía sau thôn Thanh Thủy cũng không quá cao, so với Hoàng Sơn, Hoa Sơn Tàn Tĩnh từng đi qua ở kiếp trước thì thấp hơn hẳn, lại càng không dám so với những núi lớn như Vân Nam. Thôn dân phía sau muốn đi trên trên đều phải dựa vào con đường từ trong núi.

Từ thôn Thanh Thủy thì bắt đầu còn có đường bằng phẳng, ven đường lại trải qua mấy thôn thì đến trên! Đầu thôn Thanh Thủy có người kéo xe trâu, trả bạc thì sẽ được ngồi xe đi lên trên mất một canh giờ. Nếu không có bạc, chỉ có thể dựa vào chân mà đi, nếu xa hơn mà trên đường còn loanh quanh thì có thể mất cả buổi.

Tần Tinh vừa đi đánh giá vừa chung quanh, quan sát hoàn cảnh.

"Tỷ, đệ cảm thấy bây giờ tỷ thật là lợi hại!" Tần Ngọc đi song song với Tần Tinh, đột nhiên cảm khái nói.

"Nồi giốn, trước đây tỷ không lợi hại sao." Tần Tinh nhất thời nổi lên lòng trên cột cật.

"Không phải, không phải, không phải đệ có ý này." Tần Ngọc vừa nghe thì nhức đầu, ngượng ngùng xua tay liên tục.

"Vậy đó là gì ý gì chứ?" Cho tới bây giờ Tần Tinh đều không biết mình lại có tính cách thú vị như vậy!

"Chính là, là gì nhỉ, ời, trước đây ... dù sao, ời, đệ cũng nói không rõ ràng" Tần Ngọc mặt đỏ lên nói năng lộn xộn.

Tần Tinh thấy cậu nóng nảy nên không trêu nữa, "Ngọc nhi, vậy đệ cảm thấy bây giờ nhị tỷ tốt hơn hay là trước đây nhị tỷ lợi hại?" Tần Tinh thật sự là không có lúc nào không nghĩ tới việc cải tạo đệ đệ xúc động này.

"Đương nhiên là bây giờ nhị tỷ lợi hại. Nhiều lần vừa rồi, nhị tỷ chỉ cần nói mấy câu, đại nương và nhị nương đều bỏ chạy. Trước kia chúng ta đánh cũng đều đánh không lại họ." Tần Ngọc tò mò còn phải hỏi sao.

Tần Tinh chau chau mày, không thể tưởng được Tần Tinh trước kia còn là một cô gái bạo lực nữa. "Ngọc nhi, tỷ nói đệ nè, có một số người không đáng cho đệ phải gây chiến, không đánh mà thắng mới là cách tốt nhất."

"Gây chiến, không đánh mà thắng là ý tứ gì?" Biểu cảm trên vẻ mặt Tần Ngọc đầy hào hứng học hỏi.

"Ồ, ý của gây chiến chính là, nói đơn giản một chút, chính là không cần tức giận thậm chí động thù với người không liên quan. Không đánh mà thắng chính là dao không cần nhiễm máu mà địch nhân đã bị thu thập. Đây chính là cảnh giới đối phó địch nhân cao nhất." Tần Tinh tìm những từ đơn giản nhất giải thích cho Tần Ngọc nghe.

"Đệ đã hiểu!" Tần Ngọc bừng tỉnh hiểu ra, lập tức về mặt lại đau khổ. "Nhưng nhị tỷ, sao tỷ lại biết nhiều như vậy, hình như cha không dạy mà." Tần Tinh nhất thời không biết phải trả lời thế nào, còn chưa nghĩ ra, lại nghe tiểu tử kia hạ giọng "Nhị tỷ, là ông tiên phải không?" Cậu chớp chớp mắt sáng đối với Tần Tinh, "Phải không nhị tỷ?"

Tần Tinh sùng sốt, lập tức phản ứng lại "Ừ ừ, đúng rồi, đúng vậy". Nhìn vẻ mặt Tần Ngọc vẻ mặt ta đây biết ngay thì cười cong cong mắt. Xem ra về sau gặp được chuyện không thể giải thích thì đó là một lý do rất tốt.

Đi được khoảng một giờ thì hai người vào núi, từng bước đi theo con đường nhỏ trong thôn leo lên núi. Bởi vì mới mưa nên đất bùn rất mềm, có mùi cây cỏ, phần lớn là cây tùng. Càng đi lên núi thì còn có cây vân sam. Vân sam có thể lấy lá nấu nước uống, chứa nhiều vitamin C, còn tốt hơn so với cam. Trước kia từng nhận nhiệm vụ, lúc đi qua núi có uống nước này. Tần Tinh vừa đi vừa quan sát khắp nơi, càng đi càng sâu!

"Nhị tỷ, phía trên quá sâu chúng ta không nên đi vào. Trong thôn không có người dám lên, nói có hổ đó!" Tần Tinh quay đầu thấy vẻ mặt hơi sợ hãi của Tần Ngọc liền dừng chân lại. "Vậy đệ dẫn tỷ đến chỗ tỷ bị ngã xuống xem đi, là ở đâu vậy tỷ không rõ lắm." Tần Tinh xoay người sang chỗ khác tìm, trong lòng lại âm thầm nói "Nếu thực gặp hổ thì tốt rồi, có thể kiếm không ít tiền." Không chút nào nghĩ tới trước mắt mình vẫn còn là bé gái 12 tuổi, lại vừa mới bị thương còn chưa khỏi phục.

Tần Ngọc không muốn đưa nàng đi, trong lòng còn sợ vì thế nói "Chúng ta đi chỗ khác xem đi, tỷ đồng ý là lên núi phải nghe đệ mà."

"Đệ xem, chúng ta đều đã lên đến đây, chỉ đi xem thôi chứ không làm gì hết, đi thôi, lát nữa trời tối bây giờ", nói xong không đợi Tần Ngọc đáp lời liền về phía trước rồi.

Tần Ngọc thấy tỷ tỷ đã đi vào bên trong rồi, chỉ đành đi theo sau buồn bực khê thì thầm "Hừ, nói chuyện không giữ lời, nói lên núi sẽ nghe mình... Cha luôn luôn dạy chúng ta phải nhất ngôn cửu đỉnh..."

Cho dù chỉ là nói thầm rất nhỏ nhưng vẫn bị Tần Tinh đang cố gắng nhớ ra nơi mình ngã xuống nghe thấy. Thị lực và thính lực của nàng đều là trải qua huấn luyện! Quay đầu buồn cười nhìn Tần Ngọc liếc mắt một cái, "Nhóc này... Xem ra phụ thân có ảnh hưởng rất lớn với nó!"

Tần Tinh dừng chân quay lại nói với Tần Ngọc "Ngọc nhi, sau này ở nhà trước mặt nương đừng nhắc tới cha." Sợ câu không hiểu nói thêm một câu "Nương sẽ đau lòng."

Tần Ngọc sùng sốt gục đầu xuống, cúi đầu dạ, điều này cậu biết!

Đi được khoảng thời gian chầy một nén nhang, xuyên qua một khóm cây thấp, Tần Ngọc chỉ vào một tảng đá phía trước. "Chính là chỗ kia! Cũng không biết Tần Lương kia làm sao tìm thấy đệ với Phi ca, chúng ta còn cố gắng đi sang phía bên chỗ mấy lùm cây kia..." Cau mày, thở phì phò, chắc còn vì chuyện ngày hôm qua mà canh cánh trong lòng.

"Đừng nghĩ nữa, không phải bây giờ tỷ vẫn khỏe sao? Nhị tỷ đang suy nghĩ, sau này đối phó với địch nhân, chúng ta đều phải tránh đi mũi nhọn, bảo tồn thực lực, sau đó một kích đáp trả!" Tần Tinh trèo lên tảng đá, thở hổn hển nói với Tần Ngọc. Rốt cục chỉ là đứa bé, leo lên tảng đá cũng mệt đứt hơi. Nếu là trước kia, việc này đối với Tần Tinh mà nói quả thực rất dễ dàng!

"Tỷ, tránh đi mũi nhọn, bảo tồn thực lực, một kích đáp trả là ý gì?" Tần Ngọc chạy mấy bước đuổi tới, rất hứng thú đối với những từ ngữ mới mẻ trong

lời Tần Tĩnh.

"Ý là đối mặt với người lợi hại hơn chúng ta thì không cần xung đột chính diện, phải bảo vệ tốt chính mình, làm mình cường đại lên, sau đó tìm kiếm cơ hội thích hợp đánh trả địch nhân mạnh mẽ." Tần Tĩnh rất thích dạy cho Tần Ngọc những lý luận này! Nàng muốn bồi dưỡng Tần Ngọc mạnh mẽ hơn! Nếu là có một ngày thật sự phải trở về, nhất định có năng lực có thể tự bảo vệ mình, bảo vệ nương và tỷ tỷ muội muội! Nhưng chuyện này phải đi từng bước một, bây giờ còn chưa phải lúc nghĩ chuyện đó. Ăn no mới là chính sự! Tần Tĩnh thu hồi suy nghĩ, vừa quay đầu thì nhìn thấy Tần Ngọc bên cạnh hai mắt sáng long lanh nhìn mình ghen nừa ngày, vẻ mặt hâm mộ nói "Tỷ, nếu đệ cũng có thể gặp ông tiên trong mộng thì tốt rồi..."

Tần Tĩnh cũng ghen, hết chỗ để nói rồi, chỉ có thể tiếp tục leo lên núi.

Hắn đây là nơi nàng ngã xuống rồi, nhìn từ tảng đá xuống dưới có thể thấy những nhánh cây, ngọn cỏ bị gãy rạp. Không đợi Tần Ngọc đi lên, Tần Tĩnh ngồi xuống một chỗ, hai tay khum ở trước ngực, người hơi ngửa ra sau, trượt xuống chỗ mình đã ngã hôm qua...

"Nhị tỷ!" Tần Ngọc vừa đi lên thì thấy Tần Tĩnh trượt xuống, cho rằng nàng lại ngã xuống nên sợ chết khiếp, không hề nghĩ ngợi nhảy xuống theo.

Tần Tĩnh nghe tiếng kêu thê lương, vừa quay đầu lại thì thấy Tần Ngọc không đầu không đuôi nhảy xuống. Nàng bắt đầu dĩ thử dài, không thể không giơ tay tóm lại một gốc cây bên cạnh để dừng lại, dựa lưng vào một gốc cây đại thụ chờ Tần Ngọc.

Nàng không muốn đợi Tần Ngọc leo lên mới nhảy xuống vì sợ cậu không đồng ý, lại phải làm công tác tư tưởng cho cậu rất phiền toái. Nào ngờ tiểu tử này vừa thấy nàng rơi xuống dưới thì không quan tâm gì hết đã nhảy xuống theo. Cũng không nhìn xem mình trượt chứ không phải ngã! Nhưng không biết vì sao, nhìn thấy đại phiền toái này thực làm cho người ta âm áp mà!

Tần Tĩnh nháy mắt mấy cái, chỉ chớp lát sau, Tần Ngọc đã lăn đến trước mặt nàng. Nàng vội vàng đưa tay ngăn Tần Ngọc lại. Tần Ngọc vừa dừng lại còn chưa đứng vững đã ôm cô Tần Tĩnh "Nhị tỷ, nhị tỷ, nhị tỷ, tỷ làm đệ sợ muốn chết!" Tần Tĩnh còn chưa quen bị người khác ôm ấp giật giạt người, Tần Tĩnh lại càng ôm càng chặt, đành phải tùy cậu ta! Lấy tay vỗ vỗ nhẹ lên mái đầu vùi vào trước ngực mình bị vương đầy cỏ cây, chờ cậu bình tĩnh lại, Tần Tĩnh kéo cậu ra chỉ tay vào trán nghiêm túc nói, "Tần Ngọc, đệ nhớ kỹ, sau này trước khi làm chuyện gì thì phải suy nghĩ trước, đừng giống như kẻ thô lỗ, hữu dũng vô mưu! Đệ không thấy tỷ xuống đây như thế nào sao?"

Tần Ngọc ngẩng đầu nhìn Tần Tĩnh, tựa như hồi tưởng lại, chỉ chớp lát sau, trên mặt liền đỏ ửng lên...

Tần Tĩnh nghĩ chắc là cậu hiểu được nên cũng không tiếp tục nói nữa, kéo tay Tần Ngọc dạy cậu ngồi dưới đất, người hơi ngửa ra sau, chậm rãi trượt xuống. Tần Ngọc cẩn thận làm theo, chỉ chớp lát sau đã có thể nắm giữ tốc độ thân thể rất nhanh. Tần Tĩnh vừa lòng nở nụ cười, thích ứng rất nhanh!

Trượt khoảng mười phút thì tới đáy, chính là chỗ cuối cùng Tần Tĩnh bị ngã xuống.

Tần Tĩnh nhìn nhìn chung quanh, bên phải là một lối đi nhỏ không giống đường, cỏ dại mọc đầy. Ngày hôm qua chắc là đại tỷ công minh về từ chỗ này, hẳn là có thể từ nơi này đi ra ngoài.

Tần Tĩnh đi sang phía đối diện bên trái, không có đường. Tần Tĩnh nhặt lên một nhánh cây đi vào bên trong. Phàm là nơi không có đường thì càng chứng minh không có người tới. Như vậy cơ hội tìm được gì đó đối bạc hoặc tìm được đồ có thể ăn sẽ nhiều hơn!

Tần Ngọc há miệng thở dốc, muốn nói gì lại ngậm miệng, bước nhanh theo.

Tần Tĩnh dò đường ở phía trước, Tần Ngọc theo sát phía sau. Ước chừng đi thêm thời gian một nén nhang thì Tần Tĩnh dừng lại. Bởi vì nàng phát hiện chỗ nàng đứng có một hang động tối om. Miệng hang rộng chừng trên dưới một thước, thấy không rõ tình huống bên trong. Nàng cảm thấy hang động này hơi kỳ quái nhưng lại không thể nói rõ, không biết có liên quan gì với việc mình xuyên qua hay không. Nhưng [bad word] kệ có quan hệ hay không, trước cứ đi vào nhìn một cái. Tần Tĩnh là người có tinh thần không ngại mạo hiểm!

Tần Tĩnh đi đến cửa hang ngồi xổm xuống, nhặt một viên đá ném vào trong, nghiêng tai cẩn thận lắng nghe. Tiếng đá lăn lạo xao, ngoài ra không có tiếng gì khác. Tần Tĩnh đi vào trong hang, Tần Ngọc kéo áo Tần Tĩnh, nhắm mắt đi theo đuôi. Đi vào trong hang khoảng 10 bước chân, Tần Tĩnh nương theo ánh sáng ngoài hang rọi vào nhìn lên trên. Đá thạch bích bóng loáng, vòm hang cao khoảng hai thước. Nàng quét mắt, cúi đầu, chuẩn bị đi vào trong thì cảm thấy không thích hợp, lập tức lại ngừng đầu, không thể tin chớp chớp mắt, vẻ mặt kinh hãi, tỏ ý, không ngờ lại có tổ yến. Tần Tĩnh cẩn thận nhìn lại. Từ miệng hang vào, trên thạch bích toàn bộ là tổ yến màu trắng. Tần Tĩnh kéo Tần Ngọc vội vã chạy ra ngoài động, Tần Ngọc không hiểu "Nhị tỷ, đi đâu đây?"

"Ngọc nhi, chúng ta phát tài rồi!" Tần Tĩnh bất chấp cái khác, ra khỏi hang bên nói với Tần Ngọc ngay lập tức, "Ngọc nhi, đệ hãy nghe tỷ nói. Đệ chạy xuống núi, nói đại tỷ nghĩ cách tới đây, lấy toàn bộ túi bao ở nhà mang tới. Tỷ ở đây chờ mọi người, nhanh đi!" Vừa nói vừa đẩy Tần Ngọc trở về. Tần Ngọc tuy vẫn tỏ vẻ không hiểu nhưng nhìn thấy nhị tỷ hưng phấn như vậy, cũng không hỏi gì nữa mà xoay người chạy xuống núi.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Nhân Tân, Vương Phi Nông Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Ra tay báo thù

Sau khi Tần Ngọc đi, Tần Tinh đi lấy rất nhiều cành và lá cây bên ngoài hang động, lại còn bắt ngờ phát hiện rất nhiều nấm dưới đám lá cây. Chưa đi hái nấm ngay mà mang cành lá cây vào trong hang làm một lớp thảm dày, lại ra ngoài kiểm mấy cành cây vững chắc, lấy dây mây buộc lại thành một cây gậy dài đi vào trong động. Nàng gơ cây gậy lên, cẩn thận lách vào mấy tổ yến màu trắng bám trên thạch bích, một tổ, hai tổ, càng lấy càng nhiều. Bởi vì đều rớt trên lá cây nên không bị vỡ chút nào. Chờ lấy được hơn mười tổ, Tần Tinh ngồi xổm xuống nhặt một tổ cầm trong tay tỉ mỉ xem, "Đồ tốt" Tần Tinh khen ở trong lòng một câu. Rất hoàn hảo, màu vàng óng, lớn cỡ bàn tay, có một ít lông chim ngắn còn bám trên tổ, trở về phải lựa ra hết. Thời hiện đại tổ yến tốt nhất cũng chỉ được như vậy. Những thứ tự nhiên thế này ở hiện đại bán được không ít tiền. Không biết ở cổ đại thì thế nào? Không biết có giống như mình nghĩ hay không! dân chúng phổ thông hẳn là không dám ăn. Có thể ăn những thứ này, ngoại trừ quan to quý nhân thì phải là những thương nhân rất giàu có! Giống như những người dân trong thôn kia thì có lẽ nhìn thấy cũng không biết là cái gì.

Quả nhiên, khi Tần Ngọc lôi kéo Tần Nguyệt hót hái treo lên, nhìn thấy Tần Tinh thật cẩn thận đang lấy thứ gì màu trắng bám trên thạch bích thì nét mặt khó hiểu, ngơ ngác đứng nhìn. Riêng Tần Nguyệt thì lập tức đi vào trong động, vừa đi vừa thở "Tinh nhi, muội bảo Ngọc nhi vội vã gọi tỷ lên núi để làm việc này sao?" Tần Tinh vừa vẫn tiếp tục gờ, vừa nói với Tần Nguyệt "Tỷ, tỷ chú ý dưới chân, đừng dẫm lên..Tỷ có mang theo túi không. Nhặt vào túi đi, nhẹ chút nhé, đừng làm vỡ!"

Tần Nguyệt cẩn thận tránh đi những tổ yến màu trắng, lấy túi xuống, gơ tay nhặt từng tổ cẩn thận cho vào túi, vừa nhặt vừa tò mò hỏi "Tinh nhi, đây là cái gì vậy, muội lấy thứ này làm gì? Có thể ăn không? Ngọc nhi nói muội lên núi để tìm thức ăn sao?"

"Tỷ, đây chính là thứ tốt, nếu muội không đoán sai thì mấy thứ này có thể làm chúng ta hết đói bụng" Tần Tinh tiếp tục hái hái hái.

"Cái gì, thật không? Nhị tỷ, cái này có thể ăn ư?" Tần Ngọc đứng ngoài cửa hang, vừa nghe có thể ăn thì bước nhanh vào trong hang, ngồi xổm xuống gơ nhặt một tổ đưa vào miệng. Thấy vậy Tần Tinh vội vàng thả cành cây xuống đi qua giữ chặt Tần Ngọc "Đồ ngốc kia, thứ này cũng không phải ăn như vậy, chờ về sau làm sẽ cho đệ ăn. Những thứ này chúng ta phải đổi tiền trước! Bây giờ đến giúp chúng ta nhặt đi, cẩn thận một chút, đừng vội vàng mà làm hư hết." Tần Ngọc vừa nghe tạm thời không thể ăn thì hơi buồn bực, nhưng nghĩ có thể đổi bạc, vậy thì so với bây giờ ăn tốt hơn!

Tần Tinh nhìn mấy tổ yến được gờ xuống, lại nhìn những tổ yến khác trên thạch bích, quyết định trước lấy như vậy đã, còn chưa biết giá thị trường đâu. Dù sao chỗ này cũng sẽ không chạy đi đâu, trước tiên cứ bán hết chỗ này lại nói! Vì thế ba tỷ đệ cùng nhau cẩn thận nhặt tổ yến trên thảm lá. Tần Ngọc và Tần Nguyệt nhìn thứ có thể làm no bụng với vẻ mặt thành kính. Tần Tinh thấy vậy vừa buồn cười lại chua xót! Chờ đến khi nhặt hết thì đầy một túi!

Đi ra hang động, Tần Tinh lại hướng dẫn Tần Nguyệt và Tần Ngọc đi hái nấm, chỉ cho bọn họ thế nào là tốt. Nhìn Tần Tinh thành thạo hái loại nấm mà cho tới bây giờ bọn họ chưa hề biết, vẻ mặt Tần Nguyệt buồn bực. Nét mặt Tần Ngọc thì vừa sùng bái thêm hâm mộ, ở trong lòng mặc niệm, "Thần tiên lão gia thật tốt với nhị tỷ!" Tuyệt đối không ghen tị mà chỉ có cảm giác vinh dự.

Chờ đến khi cảm thấy nấm đã hái đủ cho bữa tối, Tần Tinh đứng lên, cho hết nấm vào túi, lại tìm mấy cá lay lớn phủ lên mặt mấy tổ yến. Cho dù khả năng trong thôn không có người biết nhưng cũng phải tránh phiền toái không đáng có.

Quả nhiên, vừa xuống núi, còn chưa tới đường lớn đã gặp phiền toái! Hồn thể ma vương Tần Lương, con trai út của Đại bá đi cùng "người hầu" của cậu ta, Tần Thuận nhà nhị bá.

Tần Lương nhìn thấy ba tỷ đệ từ trên núi đi xuống từ rất xa. Nghĩ đến ngày hôm qua đây Tần Tinh xuống núi thì cũng muốn tránh đi nhưng lại cảm thấy không thể mất thể diện trước mặt "người hầu" Tần Thuận, càng không thể để cho ba kẻ hạ lưu kia coi thường y, vì thế ngênh ngang đi ra đón đầu.

Tần Ngọc vừa nhìn thấy Tần Lương và Tần Thuận, thật đúng kẻ thù gặp nhau hết sức đỏ mặt, theo bản năng đã muốn xông tới. Nhưng nhớ tới lời của Tần Tinh thì nhìn sang phía nàng. Thấy Tần Tinh bình tĩnh, không lo không sợ thì càng cảm thấy mình không lợi hại như nhị tỷ! Tần Nguyệt thì hơi sợ hãi nhưng vẫn can đảm đi lên phía trước, bảo vệ Tần Tinh và Tần Ngọc ở phía sau. Tần Tinh nhìn cô gái gầy gò đứng chắn trước mặt mình, lại nhìn Tần Lương như con gấu nhỏ và Tần Thuận tròn vo đi tới, vẫn là câu nói kia "Tiểu nhân."

"Ồ, lại đi lấy rau dại phải không, cho ta coi xem hái được thứ tốt gì." Miệng nói đầy lời lưu manh làm Tần Ngọc nhú mi nhưng vẫn đứng không nhúc nhích, đang suy nghĩ xem phải nói gì. Cậu cũng muốn thử xem "Không đánh mà thắng", còn chưa nói gì thì Tần Tinh đã đồ hết nấm trong túi mình vào túi Tần Ngọc, vỗ vỗ tay kéo Tần Nguyệt ra. Sau đó nhanh chóng lao tới chỗ Tần Lương và Tần Thuận. Không đợi Tần Nguyệt kéo nàng lại, cũng không đợi Tần Ngọc kêu lên, chưa ai thấy rõ Tần Tinh ra tay thế nào thì Tần Lương và Tần Thuận đã ngã chổng vó. Tần Lương và Tần Thuận giống như thấy quỷ tru tréo lên, nhìn Tần Tinh từ trên cao nhìn xuống sợ hãi lại không cam lòng là hét "Mày, mày, mày dám đánh tao. Mày chờ đó, tao đi mách nãi nãi, để nãi nãi đánh chết mày, đồ tiện nhân..." Nghe những lời bẩn thỉu đó, Tần Tinh đi lên, một cú dấm nát ngực Tần Lương, "Mày cũng sắp chết rồi! Bằng không lần sau tao gặp lần nào đánh lần đó". Tần Thuận cũng bị đánh ngã, mắt âm u nhìn Tần Tinh, hận không thể xé nát Tần Tinh ra, "Cút đi, đừng làm cho tao gặp lại chúng mày." Đá Tần Lương một cú, ánh mắt lạnh lẽo làm cho Tần Lương gượng mấy lần cũng không đứng lên được, nhờ Tần Thuận giúp đỡ Tần Lương, chạy...

Tần Nguyệt đứng nhìn tròn mắt há mồm, nửa ngày vẫn chưa kịp hoàn hồn! Tần Ngọc thì mắt sáng rực nhìn xem nhị tỷ nhà mình "Nhị tỷ, tỷ quá lợi hại." Tần thưởng tự đáy lòng. Ba tỷ đệ đi thẳng một đường về nhà. Tần Nguyệt muốn nói gì lại không biết phải nói thế nào, mắt nhìn Tần Tinh mang theo nghi hoặc, mang theo không hiểu, cũng có rung động thật sâu. Tần Tinh coi như không thấy, nghĩ sẽ tìm một cơ hội nói chuyện với đại tỷ. Tần Ngọc thì lại hưng phấn không thôi. "Nhị tỷ, tỷ làm thế nào vậy, làm sao lại đánh ngã bọn chúng, đệ muốn học.... Nhưng, nhị tỷ, không phải tỷ nói không đánh mà thắng, tránh đi mũi nhọn sao? Sao tỷ còn xông lên vậy!"

Tần Tinh nhận lại nửa túi nấm từ tay Tần Ngọc, vừa đi vừa nói chuyện "Không đánh mà thắng đương nhiên là cách tốt nhất. Nhưng cũng phải nhìn là với người nào. Còn nữa, tránh đi mũi nhọn chỉ dùng với người lợi hại hơn mình hoặc là người mà mình không nắm chắc phần thắng, Tần Lương và Tần Thuận kia chỉ là hai con heo, hoàn toàn không care." Bởi vì có thứ để đổi bạc, lại tìm được đồ ăn vào bụng, còn báo cừu hôm qua đây mình xuống núi, không ngờ cả tiếng Anh cũng thốt ra. May là Tần Ngọc không để ý, cũng không hề phản bác Tần Tinh nói Tần Lương và Tần Thuận là hai con heo. Béo như

vậy cũng giống heo thật. Tàn Nguyệt đi theo phía sau luôn luôn suy nghĩ tâm sự của bản thân, cũng không nghe hai người bọn họ đang nói thắm cái gì.

Tàn Ngọc gật gật đầu, còn nói "Nhị tỷ nói đúng, nhưng đại nương và nhị nương, bọn họ cũng không lợi hại sao?" "Bé ngọc, tuy rằng bọn họ không lợi hại, nhưng mặc kệ thế nào cũng là trưởng bối, đệ cũng không thể đánh bọn họ được..." Nghĩ nghĩ, lại bổ sung "Trừ phi bọn họ quá đáng, muốn đánh cũng vẫn có thể." Nghe vậy Tàn Ngọc liên tục gật đầu.

Chờ đi đến ngoài núi, mặt trời cũng đã xuống núi. Tàn Tinh nói với Tàn Nguyệt, "Tỷ, tỷ mang túi trở về trước đi, sau đó cho vào giỏ đựng rau dại, bọn muội đi rửa sạch nấm rồi trở về."

Tàn Nguyệt gật gật đầu, đem hết nấm trong túi đều đổ cho Tàn Tinh, xoay người đi về nhà.

Tàn Tinh và Tàn Ngọc xuống thêm sông, đặt nấm xuống đất. Đứng ở bờ sông, Tàn Tinh cời giày vải, thả chân xuống nước, hơi mát, hoàn toàn không lạnh. Nhìn thấy mặt sông phản chiếu hình ảnh ngọn núi, đột nhiên tò mò muốn nhìn dáng vẻ mình có biến hóa gì không. Trong lòng hơi khẩn trương cũng hơi kỳ quái. Tâm trạng lần đầu tiên nhìn thấy gương mặt mình ở thế giới xa lạ này vẫn thực phức tạp.

Tàn Tinh ngồi xổm xuống, chậm rãi soi mặt mình xuống nước. Mặt nước lăn tăn sóng hiện ra một gương mặt, mặt trái xoan tiêu chuẩn, ánh mắt sáng ngời, mũi cao đẹp, "Hm! Vẫn là mình thôi." Tàn Tinh sùng sốt một lát, còn tưởng rằng biến thành hình dáng khác chứ! Tuy rằng cũng khác mình ở kiếp trước nhưng thực rõ ràng chính là mình lúc mười mấy tuổi!

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Nhân Tán, Vương Phi Nông Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Thu phục đại tỷ

Editor: Hương Cỏ

Tìm vị trí thích hợp ngồi xuống, Tàn Tinh và Tàn Ngọc tỉ mỉ rửa từng cái nấm. Tàn Tinh vừa rửa vừa nhìn nước sông, đột nhiên cảm thấy hơi kỳ quái. Sát bờ sông, cho dù không có lương thực hẳn cũng có thể đánh cá ăn mà, vì sao trong thôn còn có nhiều người bị đói như vậy. Không hiểu hỏi Tàn Ngọc "Ngọc nhi, người trong thôn không bắt cá ăn sao."

Tàn Ngọc về mặt kỳ quái nhìn Tàn Tinh "Nhị tỷ, tỷ không nhớ rõ sao, cá trong sông này đều không cho phép đánh bắt, nha môn có người chuyên quản lý. Chúng ta cũng không thể ăn! Năm trước cha Nhị cầu tử nhật được một con cá ở bờ sông mang về định bỏ đường cho nương nó. Kết quả bị người nha môn biết, đánh hai mươi roi đó... Mông đít sưng đỏ lên!" Tàn Ngọc về mặt nuối tiếc. "Không chỉ có cá trong sông không thể đánh bắt mà cây trên núi cũng không thể chặt, chỉ có thể lấy cành khô làm củi. Những cây đã lớn hơn năm năm thì không thể tùy tiện chặt bỏ."

"Ồ ồ, nhớ rồi. Thịnh thoảng tỷ không nhớ rõ lắm." Tàn Tinh trả lời có lệ thăm nghĩ, rốt cục là tình thế gì nhỉ, không thể chặt cây thì thôi còn bảo vệ cả cây cỏ. Ngay cả cá trong sông cũng không thể đánh bắt, là quy củ gì chứ! Cũng không phải biển, có cá gì quý hiếm đâu! Nhắc tới thì người cổ đại cũng thật đúng là giữ quy củ! Có lẽ giữ quy củ như vậy cũng là vì xử phạt nặng nề. Chỉ nhặt có một con cá mà nha môn đánh hai mươi roi, vẫn không cần tùy tiện dây vào thì tốt hơn! Từ xưa đã có đạo lý dân không đấu với quan! Ủ, thì ra trong trí nhớ, chỗ này là một sơn thôn nhỏ ở Nam Ly quốc, thuộc phủ Thanh Châu. Bây giờ là triều Đại Hưng năm 258, Khang Thuận hoàng đế đang tại vị! Những chuyện khác thì không biết, núi cao hoàng đế xa. Tàn Tinh chỉ là một đứa trẻ nông thôn, đi xa nhất cũng chỉ tới trấn trên, mười hai tuổi cũng đã đi một lần nhưng còn chả nhớ rõ là đi qua lúc nào! Có thể biết cái gì chứ!

Sắp rửa xong, Tàn Ngọc lấy giỏ ra nhặt nấm vào trong giỏ, vừa hỏi Tàn Tinh, "Cái này gọi là nấm sao, ăn như thế nào vậy?"

Tàn Tinh nắm một cây nấm cuối cùng trong tay bóp bóp. Loại nấm đùi gà này nấu canh, nướng thịt, nấu lẩu đều ăn ngon. Nhưng thịt không có, lẩu càng không có, chỉ có thể nấu canh... Quyết định đứng lên, nói với Tàn Ngọc, "Chúng ta trở về làm canh nấm... Ăn ngon, uống ngọt lắm."

Tàn Ngọc một bên nghe nói ăn ngon thì vô ý thức liếm liếm môi, giữa trưa ăn một củ khoai lang, một chén canh rau dại canh đã sớm tiêu hóa hết. Bây giờ bụng lại bắt đầu kêu thăm thì, vội vàng bụng giỏ nấm trong tay Tàn Tinh lên, "Mau trở về thôi..." Tàn Tinh và Tàn Ngọc cũng bất đắc dĩ cười cười.

Đi nhanh đến cửa nhà. Từ rất xa đã nhìn thấy một đứa con trai cao Tàn Ngọc một chút, mập mạp hơn so với Tàn Ngọc, trong lòng cất một gói đồ vừa vội vàng đi vừa quay đầu nhìn. Đến khi nhìn thấy mấy tỷ đệ Tàn Tinh thì ba bước cũng thành hai bước chạy tới, về mặt kinh hi nhìn Tàn Tinh "Tinh tỷ, tỷ khỏe rồi sao? Thật tốt quá!" Nói xong không đợi Tàn Tinh trả lời, lấy gói đồ nhỏ trong lòng đặt vào cái giỏ của Tàn Ngọc, xoay người bước nhanh vào thôn, vừa đi vừa nói, "Tinh tỷ, tỷ cố gắng bỏ đường sức khỏe đó..."

Tàn Tinh nhìn cậu bé vừa rời đi nhanh chóng, là Tàn Phi con út của Nhị bá. Cậu ta chín tuổi, luôn luôn coi Tàn Ngọc là thân huynh đệ, cũng coi mấy tỷ muội nhà nàng như thân tỷ muội. Còn có Tàn Đông con gái thứ hai của Nhị gia cũng rất thiện lương, tuy rằng vì nhát gan nên không có cách nào giúp bọn họ nhiều nhưng luôn yên lặng quan tâm bọn họ. Sáng hôm nay buổi sáng nếu không phải Tàn Đông tới báo tin, giờ phút này đại tỷ cũng đã bị bán rồi.

Tàn Tinh khá khó hiểu. Không hiểu Nhị nương tính tình như vậy lại có thể sinh và dạy dỗ ra hai đứa con tốt bụng như thế?! Mấy tỷ đệ thu hồi tầm mắt, nhìn gói đồ trong giỏ Tàn Ngọc, Tàn Nguyệt giờ tay lấy ra, mở ra vừa kinh ngạc vừa vui mừng "Là bột ngô."

Ở nông thôn, gạo trắng quý nhất, tiếp theo lúa mạch, sau tới bột ngô, cuối cùng là cám. Ở nông thôn nhà giàu nhất ăn lúa mạch, nhà giàu trấn trên có gạo

trắng ăn, kém hơn thì trộn lúa mạch và bột ngô, kém nữa là trộn bột ngô và cám, nghèo nữa thì chỉ ăn cám. Còn nhà Tàn Tĩnh thì ngay cả cám cũng không có ăn, chỉ có thể dựa vào khoai lang, rau dại no bụng... Nghĩ đến cảnh Tàn Phi vội vàng rời đi thăm nghĩ hẳn là túi bột ngô này bị âm thầm lấy tới. Trong lòng Tàn Tĩnh dâng lên một cảm xúc phức tạp không thể tả. nhưng nàng áp chế rất nhanh, nói với Tàn Nguyệt và Tàn Ngọc, "Mau trở về nấu cơm ăn đi, buổi tối ăn no, sáng sớm ngày mai còn đi trấn trên. Ân tình của Tàn Phi, chờ chúng ta tốt hơn sẽ báo đáp cậu ta." Tàn Ngọc và Tàn Nguyệt nghe xong liền tục gật đầu.

Tỷ đệ ba người vừa mới chuẩn bị đi vào sân thì phía xa cửa nhà Lý thầm kêu kết một tiếng mở ra. Mấy tỷ đệ nhìn sang thì thấy con trai Lý Tiểu Bảo của Lý thăm, cậu bé khỏe mạnh kháu khỉnh, lớn hơn hai tháng so với Tàn Ngọc. Lý Tiểu Bảo nhìn thấy mấy người Tàn Nguyệt thì cũng vội vàng chạy tới, cũng giấu một cái túi trong lòng, chạy đến trước mặt Tàn Nguyệt không nói gì giấu cái gói vào tay Tàn Nguyệt rồi nhanh chóng chạy về nhà. Vừa về cách sân có vài bước, thì nghe thấy Lý lão thái thái ở trong nhà gọi "Bảo ca nhi, về ăn cơm. Ai vậy?" "Dạ con đây, con đi tiểu mà..." Bóng người chột lóe vào sân.

Tàn Tĩnh nghĩ chắc hẳn cũng đưa đồ ăn, hẳn là Lý thăm lại kêu cậu ta đưa tới. Tàn Nguyệt mở gói giấy ra, là bột ngô trộn với cám.... Tàn Ngọc nhìn đại tỷ lại nhìn nhị tỷ nói "Sau này đệ muốn báo đáp thật tốt Phi ca, Đồng tỷ, và Lý thăm nữa!" Tàn Tĩnh sờ sờ đầu của hẳn, gật gật đầu, biết cảm ơn là chuyện tốt!

Tàn Tĩnh và Tàn Ngọc cùng nhau đi vào sân, Tàn Nguyệt trở lại đóng cửa sân, không có then cài cửa nên lấy một cây gậy bên cạnh cài lại.

Tàn Liễu thị biết được Tàn phi và Lý thăm đều tặng đồ ăn thì lặng im một lát. Sau đó nghĩ cho dù mình không ăn, bọn nhỏ cũng phải ăn, đi nhóm lửa trong cảm xúc rối bời. Tàn Tĩnh giữ Tàn Liễu thị, "Nương, buổi tối con nấu cơm với đại tỷ, nương và Tàn Liên với Tàn Ngọc phải làm việc khác."

"Tĩnh nhi biết nấu ăn từ khi nào vậy?" Về mặt Tàn Liễu thị không hiểu nhìn Tàn Tĩnh, Tàn Tĩnh còn chưa nghĩ ra phải trả lời thế nào thì Tàn Ngọc đã kéo Tàn Liễu thị qua "Nương, nhị tỷ nói biết làm thì sẽ làm, nương đừng coi thường tỷ ấy!" Lối Tàn Liễu thị đi, còn không quên quay đầu nháy nháy mắt với Tàn Tĩnh. Có lẽ tiểu tử này quy chuyện Tàn Tĩnh biết nấu ăn cho công lao của ông tiên! Cũng tốt, đỡ phải nhiều lời giải thích.

Tàn Tĩnh lấy chăn trên giường trải rộng, cẩn thận đổ tổ yến ở trong túi ra, sau đó nói với Tàn Liễu thị, Tàn Ngọc và Tàn Liên, "Nương, mọi người cẩn thận nhặt hết lông trong này ra, nếu nhỏ quá thì cũng không cần lấy cẩn thận nó bị vỡ."

Tàn Ngọc đồng ý ngay, lập tức ngồi xuống nghiêm cẩn nhặt lông yến. Mặc dù Tàn Liễu thị và Tàn Liên không biết đây là cái gì, cũng không hiểu vì sao phải nhặt nhưng theo bản năng làm theo lời dặn của Tàn Tĩnh.

Tàn Tĩnh kéo Tàn Nguyệt đi vào phòng, Tàn Nguyệt đi nhóm lửa, Tàn Tĩnh đổ ra một phần bột ngô, thêm nước bắt đầu quấy bột. Vừa quấy vừa làm như lơ đãng hỏi Tàn Nguyệt "Tỷ, bình thường bột ngô này nấu thế nào để ăn vậy". Tàn Nguyệt thấy Tàn Tĩnh đổ nước vào bột quấy, không giống như nấu cháo bình thường thì hơi kỳ quái, "Chỉ nấu cháo thôi, có đôi khi cũng nấu thành cơm khô. Nhưng như vậy thì ít, nấu cháo được nhiều hơn." Tàn Tĩnh gật gật đầu, trong tay không ngừng quấy, miệng cũng không ngừng nói, "Đại tỷ, có phải tỷ ngạc nhiên vì sao muội tính lại thì biết nhiều như vậy đúng không?"

"Ừ, tỷ cảm thấy hơi kỳ quái. Chúng ta đều là cha dạy, vậy mà muội lại biết nhiều thứ chúng ta không biết." Tàn Nguyệt thấy Tàn Tĩnh chủ động hỏi mình thì lập tức ăn ngay nói thật. Trước kia khi phụ thân còn sống, buổi tối về nhà sẽ tranh thủ chút thời gian dạy mấy tỷ đệ biết chữ, cũng dạy bọn họ đạo lý làm người. Nhưng nãi nãi không cho thắp đèn buổi tối nên dạy cũng không được bao nhiêu thì trời tối không thấy được nữa. Cha đã nói qua, bốn tỷ đệ bọn họ, Tàn Ngọc thông minh trời cho, học gì hiểu nấy. Nhưng lúc này Tàn Nguyệt thấy, Tàn Tĩnh còn lợi hại hơn so với Tàn Ngọc.

Tàn Tĩnh nhìn Tàn Nguyệt biểu lộ hết suy nghĩ ở trên mặt, trong lòng cười cười, "Tỷ, muội nói với tỷ, chuyện này muội chỉ nói cho Tàn Ngọc chứ không nói với nương, tỷ cũng đừng nói ra ngoài." Tàn Tĩnh cố ý hạ giọng thật nhỏ, Tàn Nguyệt vừa nghe Tàn Tĩnh nói khẽ như thế nhất thời khản trương lên, không biết nàng muốn nói gì. Vốn chuyện Tàn Tĩnh thay đổi đã gây rung động rất lớn với nàng ta, bây giờ thấy Tàn Tĩnh như vậy càng bất an không thôi.

Tàn Tĩnh xoa bột ngô trong tay xuống, không đi rửa tay mà đi đến bên cạnh Tàn Nguyệt đang nhóm lửa ngồi xuống trước mặt, về mặt Tàn Nguyệt khản trương xem Tàn Tĩnh.

Tàn Tĩnh cố ý nhìn nhìn ngoài cửa, lại hạ giọng thì thảo, đây về mình cũng không hiểu nói "Kỳ thật muội cũng không biết vì sao lại thế này. Có điều lúc muội ngất đi có một ông tiên nói rất nhiều chuyện trong đầu muội, có chút nhớ được, có chút lại nhớ không rõ...."

Nói xong chỉ thấy Tàn Nguyệt há miệng hình chữ O, về mặt kinh ngạc. Tàn Tĩnh cũng không nói chuyện, cho nàng ta thời gian tiêu hóa, vì thế đứng lên tiếp tục đi quấy bột.

Một lúc lâu sau, Tàn Nguyệt lắp bắp nói "Thật sao? Là thật sao.... Trách không được, trách không được, thì ra là bỏ tất hiển linh, trách không được ngay cả Hồ đại phu cũng nói muội không sống được nữa mà bây giờ lại không có chuyện gì." Liên hệ chuyển biến của Tàn Tĩnh trước và sau khi tỉnh lại, Tàn Nguyệt cho rằng đó là đáp án hoàn mỹ nhất. Từ cạnh bếp đứng dậy, sau đó bịch bịch quỳ xuống, ngẩng mặt về phía trước thành kính dập đầu lạy ba cái, sau đó mắt rung rung, lâm lâm "Cám ơn bỏ tất, cám ơn bỏ tất đã trả muội muội cho con, cám ơn, cám ơn."

Thấy vậy đến phiên Tàn Tĩnh tròn mắt há mồm, nhìn Tàn Nguyệt quỳ trên mặt đất, trong mắt cũng ứa lệ, vội vàng lấy tay áo lau đi rồi đi qua, đỡ Tàn Nguyệt lên, "Tỷ, tỷ làm gì vậy? Dập đầu làm gì."

"Nha đầu ngốc, tỷ đang cảm tạ bỏ tất đó... Hồ đại phu nói không sai, sau này Tĩnh nhi sẽ là người có phúc." Tàn Nguyệt lau lau nước mắt, về mặt nhìn Tàn Tĩnh vui mừng.

"Tỷ, tỷ đừng khóc, nếu không lát nữa nương sẽ hỏi. Tỷ đừng nói với nương, sức khỏe nương không tốt." Tàn Tĩnh không quên dặn Tàn Nguyệt. Tàn Nguyệt và Tàn Ngọc dễ bị lừa. Dù sao Tàn Liễu thị cũng là người lớn, mình không nắm chắc có thể gạt được bà. Có hai đồng minh cũng được rồi. Tàn

Liên thì thôi đừng nói, không lại làm con bé sợ hãi.

Tần Nguyệt liên tục gật đầu, "Ừ, không nói, tỷ bảo Tần Ngọc cũng không thể nói, chuyện này ai cũng không được nói." Miệng thì nói, trong lòng lại ngán chặn cảm xúc đang ào ạt như lửa cháy thêm dầu.

Tần Tinh âm thầm thở dài một hơi "Lại thu phục một người!"

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Nhân Tán*, *Vương Phi Nông Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Ăn bữa cơm no

Editor: Hương Cỏ

Quẩy bột mịn rồi, trước hết Tần Tinh rửa sạch nồi. Nồi bằng thiếc, không còn lạnh lạnh, còn bị rò một lỗ nhưng vẫn có thể dùng.

Rửa sạch xong, đổ nước vào, thả nắm đùi gà vào nấu, tìm chút muối ăn trong bếp cho vào, đẩy nắp vung chờ nước sôi bay hơi lên, chia phần bột đã quẩy mịn chia thành từng phần nhỏ, sau đó áp vào thành nồi thành những miếng bánh, được đây một nồi thì đóng nắp lại đi rửa tay.

Tần Nguyệt đứng bên cạnh nhìn, cực kỳ ngạc nhiên nhưng cũng không nói chuyện. Nấu kiểu này nàng ta cũng chưa từng thấy qua đâu. Kỳ thật đây cũng là kỹ năng Tần Tinh học được lúc bị đưa tới nông thôn đông bắc huấn luyện. Nấu nước canh thịt cho sôi, sau đó hơi nước thấm vào bánh. Lúc ăn thì cho bánh vào nước canh, ăn rất thơm!

Chờ canh sôi bánh chín, tổ yến bên ngoài cũng được làm sạch sẽ. Tần Tinh cầm lấy nhìn xem, cũng vẫn tốt, cho dù không có tay nghề chuyên nghiệp mà chỉ dùng tay nhặt cũng rất khá. Mọi người cùng nhau thu dọn xong cất vào túi thì trời cũng đã tối đen.

Đến khi vào phòng thì chỉ có một ánh đèn mờ nhạt. Tần Nguyệt lấy đĩa bánh ngô đặt lên bàn, múc cho mỗi người một chén canh nấm. Tần Ngọc ngồi xuống bàn ánh mắt sáng trưng. Thơm quá, nhắm mắt lại ngửi mùi thơm trong bát canh, say mê chép chép môi, lại nhìn cái đĩa bánh vàng óng, trong mắt tỏa sáng nuốt nuốt nước miếng. Tuy thế vẫn quy củ ngồi, Tần Liên cũng giống nhau, luôn chờ đến khi Tần Liễu thị thu dọn xong ngồi xuống, Tần Nguyệt và Tần Tinh đều ngồi trên bàn mới nói một câu, "Nương, chúng ta ăn cơm."

Tần Liễu thị cười gật gật đầu, sau đó cả bọn giống như đàn heo con cắm mặt vào bát uống canh, ăn nấm, nói mơ hồ không rõ "Nhị tỷ, nấm này là gì mà ăn ngon thật, thật sự là món tiên đó."

Tần Tinh cúi đầu uống một ngụm canh, ừ, khá ngon. Ngoại trừ thiếu chút mặn, cũng hơi thanh đạm thì thật đúng là không sai. Đồ ăn tự nhiên đúng là khác hẳn, nếu có thể cho thêm chút thịt thì sẽ rất ngon. Nghĩ ngày mai đổi được bạc nhất định phải mua chút thịt cho nhà mình.

"Tinh nhi, bánh này." Tần Nguyệt đưa một cái bánh cho Tần Tinh. Tần Tinh thấy trong tay Tần Liễu thị và Tần Liên, Tần Ngọc đều chưa có thì đưa cho Tần Liễu thị trước, sau đó lại đi lấy "Đều ăn thôi, còn nhiều lắm. Hôm nay cứ ăn no đi, ngày mai dậy sớm một chút. Con còn để lại năm cái, ngày mai chúng ta ăn trên đường đi."

Mỗi người phân một cái bánh, đều học theo cách của Tần Tinh, cùng ăn với nước canh. Ăn không nói ngủ không nói, người Tần gia quán triệt ăn hết sạch. Đến khi cơm nước xong, Tần Ngọc sờ sờ bụng, vẻ mặt thỏa mãn thở một tiếng, "Thực no quá, bụng con no căng rồi. Nhị tỷ, cho tới bây giờ đệ chưa từng được ăn no như vậy."

Tần Liên cũng gật gật đầu vẻ mặt tươi cười "Ừ ừ, tỷ cũng no quá đi."

Tần Liễu thị nhìn bọn nhỏ, xót xa lại đau lòng, khổ thân tội nhỏ phải chịu khổ. Trước kia ở nhà cũ cũng không ít lần được ăn bữa cơm no. Từ khi ra ngoài thì thiếu thốn đủ đường, không được bữa nào no đủ! Minh thật vô dụng. Ngày mai đi trấn trên, cho dù thế nào cũng phải tìm việc làm, không thể để bọn nhỏ đói nữa! Kim nén cảm xúc đứng lên, đuổi bọn nhỏ, "Nhanh đi rửa ráy, đi ngủ sớm một chút, để nương thu dọn..."

"Nương, để con dọn cho, sức khỏe nương không tốt đâu." Tần Nguyệt đoạt lấy bát đĩa trong tay Tần Liễu thị, Tần Liên cũng đứng đến hỗ trợ "Nương, con đến giúp đại tỷ." Tần Liễu thị nhìn những đứa con ngoan của mình chỉ có thể gật gật đầu, đi thu dọn lò sưởi đặt đầu giường.

Mấy tỷ đệ đều tự đi tắm rửa mặt. Nói là tắm rửa chứ cũng chỉ rửa tay, rửa mặt, rửa chân, ngay cả cái khăn lông cũng không có. Ba tỷ muội dùng chung một cái khăn làm bằng vải thô để lau mặt, rửa sạch chân rồi treo lên một bên cho khô, sau đó leo lên giường.

Hai cái giường, Tần Nguyệt, Tần Tinh, Tần Liên chung một cái, Tần Ngọc còn nhỏ nên ngủ chung một giường với Tần Liễu thị. Tất cả đều mệt mỏi một ngày, hôm qua Tần Liễu thị cùng Tần Nguyệt, Tần Ngọc, Tần Liên đã trông giữ Tần Tinh cả đêm, hôm nay lại mệt mỏi một ngày, buổi tối lại ăn no bụng, chỉ chốc lát sau tất cả đều phát ra tiếng hít thở đều đều.

Tần Tinh thì ngủ no rồi, nghe tiếng thở bọn họ cười cười trong bóng đêm. Nghĩ tới ngày mai phải đi bán tổ yến như thế nào, cũng không biết chỗ nào thu mua thứ này. Nghĩ nghĩ, thời cổ đại chưa có thương trường, cũng không có nhà xưởng chuyên môn, tiệm tạp hoá khẳng định bán không được giá cao.

Có lẽ tiệm thuốc sẽ thu mua nhưng không biết giá thị trường thế nào. Nếu muốn biết giá thị trường, hẳn là hỏi mấy nơi thì sẽ ra thôi. Đói được bạc thì trước hết phải mua mấy bộ quần áo. Mấy bộ quần áo trên người này đều sập rách hết đến nơi. Còn phải mua gạo, mua dầu, mua thịt, mua muối ăn... Nghĩ đến phải làm gì đó, đầu Tần Tĩnh bắt đầu đủ ý nghĩ. Nhìn căn nhà rách nát, giường phải trải cỏ nằm bỗng nhiên cảm thấy mình trọng trách nặng nề... Chờ an trí yên ổn cả nhà, mình cũng còn chưa biết sẽ trở về thế nào nữa... Nghĩ đến trở về, Tần Tĩnh lại là thấy tâm phiền ý loạn, quyết định không suy nghĩ gì nữa nhắm mắt lại ngủ.

Ngày hôm sau nàng bị thanh âm Tần Nguyệt xuống giường làm bừng tỉnh. Hai mươi mấy năm luôn phải bảo trì cảnh giác đã bị chậm lại, không phải là người tỉnh lại đầu tiên. Vừa ngồi dậy Tần Tĩnh tự phê bình mình trước, sau đó mới xuống giường. Tần Nguyệt ngăn Tần Tĩnh lại "Muội cứ nằm thêm một lát, tỷ đi hâm nóng bánh, ăn xong chúng ta sẽ đi." Tần Tĩnh lắc đầu, "Không ngủ nữa, muội dọn dẹp một chút." Tần Tĩnh vừa đi giày vào thì Tần Liên, Tần Liễu thị và Tần Ngọc cũng tỉnh.

Tần Tĩnh mở cửa, một luồng khí lạnh ủa tới phả vào mặt rất tươi mát. Chân trời còn lác đác mấy vì sao. Tần Tĩnh đi ra sân lấy nước rửa mặt, không có bàn chải đánh răng bên nghĩ đói được tiền phải mua chút muối ăn súc miệng. Sủa sang xong thì chạy một vòng quanh sân, vừa chạy vừa vẩy vẩy cánh tay, đá đá hai chân. Thân thể này còn yếu ớt, phải dưỡng sức, bằng không thể lực không tốt thì thân thủ cũng không thể trở lại.

Tần Ngọc mơ màng đi ra sân, nhìn thấy Tần Tĩnh vung tay đá chân thì bỗng chốc thanh tỉnh, cũng không chào hỏi, hiểu trong lòng mà không nói đi theo Tần Tĩnh học đâm đá theo, học giống y chang vậy. Tần Tĩnh mang theo Tần Ngọc chạy năm vòng trong sân thì Tần Nguyệt kêu ăn điểm tâm. Chia bánh bột ngô ăn xong, Tần Nguyệt mang túi trên lưng, Tần Liên ôm khư khư một túi nhỏ, Tần Liễu thị mang theo mấy đứa trẻ xuất phát!

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Nhân Tán, Vương Phi Nông Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Học việc buôn bán (1)

Editor: Hương Cỏ

Ra cửa đi về phía trước khoảng một trăm thước chính là tới cây liễu già trước thôn. Ở đầu thôn lão Lưu lái xe trâu còn chưa khởi động, đương nhiên, bọn họ cũng không có tiền để ngồi xe trâu.

Trên đường lớn, thẳng về phía trước dọc theo bờ sông, mất khoảng hai canh giờ, tương đương với 4 giờ đồng hồ thì đến trấn trên.

Lúc đi trên đường, Tần Tĩnh thấy Tần Liên luôn ôm chặt một túi nhỏ thì trong lòng kỳ quái hỏi bé "Liên nhi, muội ôm cái gì vậy?"

Tần Liên nhìn Tần Tĩnh ngại ngùng cười không nói. Tần Tĩnh càng ngạc nhiên.

Tần Nguyệt cười trả lời thay Tần Liên "Muội ấy đi theo nương học thêu được hai chiếc khăn tay, luôn luôn coi như bảo bối đó. Không phải nghĩ muội bị thương muốn bồi bổ thân mình nên muốn mang đi trấn trên đổi chút bạc sao. Phía trước nãi nãi muốn lấy đi, muội ấy chết sống không chịu nhường, không biết đã cất giấu ở chỗ nào!"

Tần Tĩnh đi đến bên cạnh Tần Liên, sờ sờ đầu con bé "Liên nhi, nhị tỷ khỏe rồi, không cần đổi bạc. Hơn nữa, hôm nay chúng ta có thứ khác có thể đổi bạc."

Tần Liên vẫn ngượng ngùng cười cười, không nói gì như trước.

Tần Tĩnh không nói chuyện nữa, đi song song với Tần Liên một lát, lại nói với Tần Liên, "Liên nhi, có thể cho nhị tỷ xem được không?"

Tần Liên gật gật đầu, lấy túi cẩn thận mở ra, đưa cho Tần Tĩnh hai miếng khăn tay nhỏ vuông vức. Chất liệu vải không tốt lắm làm bằng lụa thô. Một cái khăn thêu hình mỹ nhân, nhìn rất giống Tần Liễu thị, hẳn là hình bà khi còn trẻ. Còn một cái thêu đôi bướm bướm trông rất sống động, đường thêu mềm mại, nhìn ra được tay nghề tú công rất tốt. Dù sao chỉ có chín tuổi, nếu có thời gian ắt sẽ có thành tựu đáng kể!

"Ôi, thêu rất đẹp! Liên nhi muội thật lợi hại." Tần Tĩnh chân thành tán phục.

Đôi mắt to xinh đẹp của Tần Liên sáng lên, lập tức lại tới xuống "Nãi nãi nói thêu không đẹp chút nào."

"Nói vậy! Thật mà, có khi nào nhị tỷ gặt muối chưa. Muội thêu rất đẹp đó!" Tần Tĩnh thật tình nói! Tần Liên bỗng chốc liền vui vẻ, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ hồng lên!

"Đây là ảnh của nương sao?" Tần Tĩnh cảm bức thêu mỹ nhân hỏi Tần Liên.

Tần Liên gật gật đầu, "Dạ, là cha vẽ cho muội, bướm bướm này cũng vậy." Nhắc đến cha Tần Liên cúi đầu ảm đạm.

Tần Tĩnh thấy thế lại sờ sờ đầu nàng, nhẹ giọng nói "Liên nhi, muội hãy nghe tỷ nói. Nếu hôm nay chúng ta đổi được bạc, hai tấm khăn thêu này của muội không cần bán được không?"

Tần Liên mê man nhìn Tần Tinh, "Nhưng ..., thứ ngày hôm qua chúng ta lấy có thể đổi bạc thật sao?"

Tần Tinh kéo tay Tần Liên, đặt khăn thô vào tay bé kiên định nói "Có thể, yên tâm đi!" Nói xong, kéo tay Tần Liên đuổi theo bước chân Tần Liễu thị.

Chờ đi đến trên, mặt trời đã lên rất cao. Sau lưng mọi người đều toát mồ hôi.

Tần Tinh nhìn trời, nhận định giờ này chắc khoảng 10g sáng. Cách nhìn trời đoán giờ cũng thường xuyên phải làm khi phải làm nhiệm vụ ở vùng hoang vu dã ngoại. Dọc theo đường đi xuống sông uống mấy ngụm nước. Thời cổ này rất tốt, không bị ô nhiễm, hệ sinh thái đều còn nguyên vẹn.

Vào trấn, nơi đầu trấn có tảng đá lớn khắc ba chữ: Trấn Thanh Thủy, không giống cửa thành tường thành gì đó. Có lẽ trình độ còn chưa đạt tới kiến trúc cửa thành. So với cảnh trước kia xem trên tivi thì không khác lắm, có rất nhiều người qua lại, rất náo nhiệt!

Đường lát đá, cửa hàng hai bên sầm uất. Dựa theo trí nhớ, thôn trấn này là gần nhất so với mấy trăm thôn xung quanh, cũng là nơi phồn hoa nhất. Có bốn khu quy hoạch rất rõ ràng, trấn Nam, trấn Bắc, trấn Đông, trấn Tây. Trấn Nam trấn Bắc là khu buôn bán, trấn Đông là nơi người giàu có sinh sống, có mấy phố nhỏ. Nhà môn nằm ở trấn Đông. Trấn Tây cũng là khu dân cư, đa phần là kém hơn một ít, đều là dân chúng phổ thông, cũng xen lẫn vài tiệm buôn bán nhỏ.

Tần Tinh nghĩ nghĩ một chút quyết định đi hiệu thuốc hỏi trước, vì thế nói với Tần Liễu thị, "Nương, người đưa Tần Liên tới chỗ ông chủ Vương hỏi một chút, hỏi xong liền ở chỗ kia chờ bọn con. lát nữa bọn con đi tìm nương."

Tần Nguyệt và Tần Ngọc không dị nghị, Tần Liễu thị chỉ đành dặn bọn họ "Đừng đi quá xa, có thể bán thì bán, không thể cũng không sao, nhớ kỹ cửa hàng của ông chủ Vương nằm ở bên Trấn Nam"

Tần Tinh gật gù đầu, lại nói với Tần Liên "Liên nhi, nhị tỷ nói gì muội nhớ kỹ nhé. Đừng bán khăn vôi, nghe chưa?" Thấy Tần Liên ngoan ngoãn gật gù đầu thì kéo Tần Nguyệt và Tần Ngọc đi.

Trên đường Tần Tinh vừa đi vừa nhìn, hai bên đường có các cửa hàng tạp hoá, cửa hàng điểm tâm, cửa hàng bán vải dệt, chỉ là không thấy hiệu thuốc. Nàng tìm một nam nhân trung niên mặc áo dài vải bố, tướng mạo hiền lành đi tới trước, lễ phép chào một cái, "Bá bá, ngài có biết tiệm thuốc lớn nhất trong trấn ở đâu không?"

Nam nhân trung niên nhìn bé gái dịu dàng trước mắt, tuy quần áo rách nát nhưng cách nói năng nhu hòa, khí chất bất phàm, đôi mắt tràn ngập linh khí, hiền lành nói "Trong trấn này có mấy nhà thuốc, nếu nói lớn nhất hẳn là Nhân Tế đường, có thể xem chẩn cũng có thể bốc thuốc, ở bên Trấn Nam. Tiếp theo là Đại Dược đường ở phố nhỏ Trấn Nam, chương quây họ Trần, có thể xem chẩn, là người hiền lành. Sau đó là tiệm thuốc Tế Thế ở cửa chợ Trấn Bắc, chỉ bốc thuốc, không xem chẩn."

Nghe nam nhân trung niên kỹ càng nói xong, Tần Tinh lại thi lễ cảm ơn, gật đầu cáo từ. Ở trong lòng phân tích hạ ba tiệm thuốc này đều có thể, quyết định hỏi từng nơi một để tranh thủ được giá tốt nhất! Tiệm lớn nhất Nhân Tế đường sẽ hỏi cuối cùng! Vì thế trước tiên đi sang chợ Trấn Bắc. Đó là một khu buôn bán ồn ào, rất nhiều người kêu to bán đồ, thức ăn. Đặt hiệu thuốc ở chỗ này có lẽ không ổn lắm! Trong lòng Tần Tinh nhận định nhưng vẫn lấy một tổ yến trong túi của Tần Nguyệt ra, dặn Tần Ngọc và Tần Nguyệt ở bên ngoài chờ nàng, chính mình đi vào hiệu thuốc.

Tần Nguyệt tuy cảm thấy dễ một đứa bé như Tần Tinh đi vào một mình thì không thỏa đáng lắm. Nhưng lại nghĩ Tần Tinh được bỏ tát "chiếu cổ" nên đành không khuyên gì, Tần Ngọc thì một vẻ nhị tỷ nói như thế nào cậu liền làm như thế đó!

Vừa đi vào thấy đại đường không lớn lắm, đối diện chính là quây. Sau quây có một thiếu niên khoảng chừng mười lăm mười sáu tuổi đang cúi đầu phân chia dược liệu. Nghe tiếng bước chân vào thì tưởng là khách nhân, buông đồ trong tay xuống định mở miệng, vừa ngẩng đầu lên thì nhìn thấy Tần Tinh ăn mặc giống kẻ ăn xin, không kiên nhẫn vậy vậy tay "Đi đi đi, đi chỗ khác chơi."

"Tiểu ca, không phải tôi đến chơi. Tôi muốn tìm quản lý của cậu, à không, tìm ông chủ của cậu." Tần Tinh cố gắng biểu cảm như mình là một cô nương trên mặt mỉm cười ngọt ngào.

Nào biết, dược đồng không chịu, nghiêm mặt đuổi người "Đi đi đi, ông chủ chúng ta là người mày có thể gặp sao? Mày là đồ ăn xin, đi ra ngoài đi..."

Tần Tinh cố gắng nhẫn nại tiếp tục nói, "Tôi tìm chủ sự của cậu cũng được."

"Đồ ăn xin kia, có nghe hiểu tiếng người hay là không, ta nói mày đi ra ngoài, chủ sự không rảnh gặp đồ ăn xin như mày" vẻ mặt khinh ghét khiến Tần Tinh hận không thể tát cho hắn ta một cái! Hiệu thuốc, không nói chữa bệnh hay không nhưng cũng phải lương thiện nhẫn nại, sao lại có thể có tính cách này chứ! Xoay người liền đi ra ngoài.

"Nguyên Bảo, có chuyện gì vậy? Ta nghe thấy ồn ào từ xa." Theo giọng nói đi vào trong đại đường là một nam nhân trung niên ước chừng hơn bốn mươi tuổi, mặc áo dài màu tím, hơi mập mạp, mặt tròn đầy, vẻ mặt của người làm ăn khôn khéo nhưng vẫn có vài phần nghiêm túc. Tần Tinh quay đầu nhìn nhìn, nhận định hẳn đây là chủ sự. Nhưng nàng cũng không có tâm tư nói chuyện với ông ta, nhìn đã thấy không thoải mái!

"Chương quây, là đồ ăn xin này, cô ta nói muốn nói gặp ông chủ chúng ta, còn nói muốn gặp chủ sự. Tôi đang đuổi cô ta đó." Dược đồng gọi là Nguyên Bảo vẻ mặt vô tội nói với nam nhân vừa đi vào đại đường.

"Tiểu cô nương tìm ta có việc gì không?" Tần Tinh không nghĩ tới nam nhân trung niên vừa nói thì đã tỏ thái độ không sai. Lập tức quay người lại, nghĩ đã đến thì hỏi một chút cũng không ngại, vì thế, trực tiếp trả lời "Chính là trong tay tôi có vài thứ, không biết chương quây có mua hay không?" Cũng không

chờ ông ta trả lời mà lấy tổ yến ra đưa cho ông ta xem, bất động thanh sắc nhìn về mặt của ông ta. Quả nhiên, vừa thấy tổ yến trong tay Tần Tĩnh thì ánh mắt ông ta lóe lên sáng rất khó nhận ra, giây lát lại khôi phục bình tĩnh. Trong lòng Tần Tĩnh hử một tiếng "Gián trá", đã có nhận định. Tuy rằng trước mặt Tần Liễu thị và mấy tỷ đệ nàng luôn luôn nói thứ này có thể đổi bạc nhưng trong lòng vẫn chưa dám phỏng đoán xem thứ này đã có ở thị trường cổ đại hay chưa!

"Tiểu cô nương, cô lấy thứ này ở đâu vậy, cô có biết đây là gì không?" Nam nhân trung niên cầm tổ yến trong tay, lật tới lật lui xem, muốn thử xem tiểu cô nương thoát nhìn thật giống kẻ ăn xin này có biết hàng hay không biết. Nếu không biết thì tốt rồi, nếu biết hàng thì thôi... Nam nhân trung niên nhú mày, tỏ vẻ không quyết định lắm.

"Bá bá, tôi không biết nhưng cha tôi biết. Đây là cha kêu tôi tới hỏi, cha còn đang đi hiệu thuốc khác hỏi đó." Tần Tĩnh ra vẻ ngây thơ! Đến lúc máu chốt thì phải nhờ cha cấp cứu, không thể nói là tự mình lên núi lấy được!

"Cô nói bên chỗ cha cô còn hay sao? Có nhiều không?" Nam nhân trung niên nam nhân nghe nói còn có ở chỗ khác thì hơi vội vàng hỏi.

"Bá bá, chỗ cha tôi còn cả một túi cơ." Tần Tĩnh cảm thấy nàng có thể đi làm diễn viên!

"Nhiều vậy à, vậy cô dẫn ta đi tìm cha cô được không?" Trung niên nam nhân càng vội vàng.

"Bá bá, ông nói cho tôi biết, thứ này có thể đổi bao nhiêu bạc ạ? Có thể mua bánh bao ăn không?"

"Bánh bao ư? Tiểu cô nương, ta nói với cô, cho dù cô muốn ăn cá đò cũng được!..." Lời vừa ra khỏi miệng, nam nhân trung niên tự biết mình lỡ lời vội im miệng, kéo tay Tần Tĩnh muốn ra ngoài, "Đi, chúng ta đi tìm cha cô!"

Từ những lời ông ta nói có thể đưa ra kết luận cơ bản, thứ này có lẽ rất quý giá. Nhưng chuyện đi tìm cha ư, đùa, đi tìm chỗ nào chứ! Nàng tránh thoát bàn tay của nam nhân trung niên, "Bá bá, ngài còn chưa nói, ngài mua hay không? Cha tôi bảo tôi phải hỏi rõ ràng." Tần Tĩnh cố ý không thuận theo.

"Mua chứ. Nhưng cô tính bán bao nhiêu bạc đây?" Nam nhân trung niên vẻ mặt khôn khéo. Tần Tĩnh trong lòng cười thầm, "Đồ gian thương". Trên mặt vẫn mang vẻ tỉnh tỉnh mê mê, "Bá bá, tôi không biết, cha tôi để cho tôi tới hỏi giá mà."

Trung niên nam nhân không thể dây dưa mãi với một đứa trẻ, chỉ có thể cau mày, do dự nói, "Vây thôi, nhìn chất lượng thì biết thứ này trong tay cô cũng không phải là tốt lắm, có thể mua cho cô... năm lượng bạc một cân. Nhưng nếu thứ tốt hơn thì có thể cao hơn một chút."

Ông ta nói chưa xong, Tần Tĩnh đã giật lại tổ yến trong tay ông ta nói một tiếng, "Được rồi". Sau đó xoay người chạy đi như một trận gió. Chờ chương quỳ trung niên phản ứng lại, đi theo ra ngoài thì đã không thấy bóng dáng Tần Tĩnh! Chỉ đành dậm chân một cái, lắc đầu!

Nói tới mấy tỷ đệ, Tần Tĩnh chạy như một trận gió kéo Tần Nguyệt và Tần Ngọc bỏ chạy, trên mặt tươi cười không giấu được. Theo cách nói của chương quỳ này thì rẻ nhất là năm lượng bạc một cân. Trong túi này ít nhất có năm cân, hai mươi lăm lượng bạc, Tần Tĩnh thấy, giá cả chương quỳ kia nói tuyệt đối là rẻ! Dựa theo chi phí ở nơi này, với một nhà năm người thì số bạc này có thể không phải đổi bao nhiêu năm! Nhưng mục tiêu của Tần Tĩnh tuyệt đối không chỉ là muốn bọn họ no bụng mà thôi!

Ra khỏi hiệu thuốc Tế Thế, tỷ đệ ba người đi thẳng sang Đại Dược đường.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Nhân Tân*, *Vương Phi Nông Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Học việc buôn bán (2)

Hỏi hai người qua đường, không tốn nhiều công phu đã đến cửa Song Phúc Đại Dược đường.

Lần này Tần Tĩnh không để Tần Nguyệt chờ ở cửa nữa, ba tỷ đệ cùng nhau vào tiệm thuốc!

Bởi vì mới là buổi sáng, hình như tiệm thuốc cũng chưa có ai!

Có một tiểu dược đồng ở cạnh quầy đang vừa than thở vừa đảo dược liệu, sau quầy là một lão tiên sinh mặt mũi hiền lành đang lựa dược liệu, miệng lái nhai "Lúc đảo dược liệu thì không được than thở. Con muốn học y thì trước tiên phải học phân biệt các loại dược liệu, đường phải đi từng bước, com cũng ăn từng miếng.." Tiểu dược đồng nghe vậy lắc lắc đầu, tỏ vẻ khó hiểu, Tần Ngọc bật cười ra tiếng.

Nghe được thanh âm, dược đồng và lão tiên sinh cùng ngẩng đầu lên, dược đồng xấu hổ mặt đỏ tới mang tai, Tần Ngọc lại ngượng ngùng, quy củ hành lễ, cúi mình vái chào "Tiểu ca ca, tôi không cố ý..."

"Không sao không sao. Tội. Tội..." Tiểu dược đồng càng xấu hổ.

"Không biết tiểu cô nương tiểu ca nhi tới xem chẩn hay là bốc thuốc vậy." Lão tiên sinh cười tùm tùm hỏi.

Tần Tinh đi qua, vừa mới nhìn qua quầy thấy lão tiên sinh cười cười thâm nghĩ, quả nhiên là người hiền lành! Sau đó cũng không đồng dài, lấy một tờ yển ra đưa cho lão tiên sinh, nói ra ý định đến đây.

Lão tiên sinh nhìn tờ yển, lại nhìn ba đứa bé quần áo rách nát, nói với Tần Tinh "Đứa nhỏ, con biết đây là cái gì sao?"

Tần Tinh vẫn là làm bộ như không biết, lắc đầu. Lão tiên sinh nói tiếp "Thứ này gọi là yển thực, chỉ có người giàu có phú quý mới có tiền ăn nổi! Các phi tần trong hoàng cung đều ăn mỗi ngày..."

Tần Nguyệt cùng Tần Ngọc vừa nghe các nương nương trong hoàng cung đều ăn cái này, trong lòng kích động không thôi, liên tục kéo áo Tần Tinh. Tần Tinh không để ý hai người bọn họ thâm nghĩ, thì ra cô đại gọi thứ này là yển thực! Sau đó hỏi với về mặt ham học hỏi "Vậy lão tiên sinh có mua không? Chúng con có một túi đó."

Lão tiên sinh nghĩ nghĩ nói với Tần Tinh "Tiểu cô nương, thực không dám đầu điểm, ta có thể mua nhưng giá mua khẳng định không cao như Nhân Tế đường. Thấy các con cũng là những đứa nhỏ nhà nghèo, kiếm thêm chút bạc không dễ dàng"

Lão tiên sinh nói còn chưa dứt lời, Tần Tinh đã hiểu ngay, không khỏi lại cảm khái. Quả thực là người chất phác hiền lành! "Lão tiên sinh, cảm ơn ngài. Nhưng ngài xem con cũng không hiểu, ngài cảm thấy con có thể bán bao nhiêu bạc thì thích hợp?" Tần Tinh tin tưởng, khẳng định lão tiên sinh này sẽ không lừa gạt nằng.

"Thứ này của con chất lượng khá tốt nhưng phải nhặt hết lông nữa. Tối thiểu cũng phải bằng này..." Lão tiên sinh giơ một bàn tay vẫy vẫy. Tần Nguyệt và Tần Ngọc nhìn nhìn nhau hưng phấn. Giơ tay thế đủ hiểu rồi, bàn tay giơ lên chính là năm văn thêm năm văn? Hai người hưng hăng gật gật đầu, cùng nhau nhìn về phía Tần Tinh!

Tần Tinh mị mị ánh mắt, chắc là đúng rồi. Mười lượng bạc, so với mình phỏng đoán cũng rất cao! Trong lòng mạnh mẽ chửi thầm chương quầy béo gian trá kia! Sau đó chân thành nói với lão tiên sinh "Lão bá bá, cảm ơn ngài! Ngài là người tốt, nhưng nhà chúng con quả thật cũng đang cần số bạc này, cho nên..."

"Đi đi, đi đi, đừng chậm trễ." Lão chương quầy không thêm để ý vẫy vẫy tay, lại đi nhặt được liệu.

Tần Tinh kéo Tần Nguyệt và Tần Ngọc cúi mình vái chào lão chương quầy, sau đó xoay người đi sang Nhân Tế đường! Nhân Tế đường dễ tìm, chỉ cách Song Phúc Đại Dược đường một con phố nhỏ!

Nhân Tế đường lớn hơn rõ ràng, ba dược đồng đều đang vội vàng lựa dược liệu, lau bàn, đảo dược liệu. Ngoại trừ tiếng đảo dược thì rất yên tĩnh. Đại đường sáng ngời, gió thổi cửa sau làm rèm cửa nhẹ nhàng rung động. Vào cửa bên tay phải là một cái bàn xem chẩn, đằng sau ngồi một trung niên đáng người trung đẳng, chòm râu dài, nét mặt bình thản, tướng mạo từ bi, ngồi trước bàn xem một quyển sách thuốc, rất có bộ dáng của thầy thuốc!

Tần Tinh dẫn theo Tần Nguyệt Tần Ngọc đi vào. Tiểu dược đồng ngồi cạnh bàn cười đứng lên, "Các vị muốn xem chẩn hay là bốc thuốc vậy?" Rốt cục là tiệm thuốc lớn, không bởi vì mấy tỷ đệ Tần Tinh quần áo tả tơi mà có phần chậm trễ.

Tần Tinh cũng bày ra khuôn mặt tươi cười, thi lễ, cung kính nói "Tiểu ca, tôi có thể tìm chương quầy của cậu sao?" Lần này học kinh nghiệm, không tìm ông chủ mà chỉ tìm chương quầy!

"Tìm chương quầy ư, vậy... Mời các vị đến bên này ..." Lập tức đưa mấy người Tần Tinh tới trước bàn xem chẩn. "Các vị, đây là Tiền chương quầy của Nhân Tế đường chúng tôi!"

Tiền chương quầy rời sách ngẩng đầu lên, nhìn thấy trước mắt mấy đứa bé ăn mặc rách nát, mi hơi hơi nâng, râu nhếch nhếch lên, cười hỏi "Mời các vị tiểu cô nương tiểu ca nhi ngồi xuống đây. Có vị nào đau đầu nhức óc hay là muốn hỏi chẩn cho người nhà?"

Tần Tinh cùng Tần Nguyệt, Tần Ngọc quy củ hành lễ xong mới ngồi xuống trước ghé tựa. Tần Tinh luôn luôn nghĩ, người kính ta một phần, ta sẽ hỏi báo mười phần! Ngồi vững, đặt túi xuống, Tần Tinh ngọt ngào cười, "Tiền chương quầy, là như vậy, chúng con hái được mấy thứ, không biết chỗ ngài có mua hay không?" Nói xong lấy một tờ yển ra đưa cho Tiền chương quầy. Nhìn thấy tờ yển, ánh mắt Tiền chương quầy sáng lên, vẻ mặt vui mừng hỏi "Tiểu cô nương có yển thực này sao?"

Đáp "Vâng, đúng vậy, Tiền chương quầy có mua không?"

"Mua, mua chứ, có bao nhiêu mua bấy nhiêu!" Tiền chương quầy nghiêng cứu tờ yển trong tay, không ngừng gật đầu.

"Vậy ngài xem thứ này trị giá bao nhiêu bạc?" Tần Tinh thẳng người tiếp tục hỏi.

Tiền chương quầy nhìn nhìn ba đứa trẻ, tuy rằng quần áo rách nát nhưng rất quy củ có lễ. Trong ánh mắt của tiểu cô nương hỏi thăm có linh khí, cô nương lớn hơn và bé trai nhỏ tuy biểu cảm kích động nhưng vẫn nhẫn nhịn không nói xen vào, xem ra đều là những đứa nhỏ có giáo dưỡng. Chắc là gia cảnh cũng không khá giả nên cũng không muốn lấy lời quá nhiều. Hơn nữa yển thực của bọn họ quả thật cũng là thượng phẩm, đưa đến kinh thành thì giá phải gấp hai thậm chí gấp ba cũng có thể.

Vì thế nói thẳng "Tiểu cô nương, tổng cộng cô có bao nhiêu? Bình thường đều là mua theo cân, nếu thiếu chút ít cũng được." Cũng không trách Tiền chương quầy cảm thấy sẽ thiếu. Nhân Tế đường này đã kinh doanh ở trấn Thanh Thủy mấy năm, cũng không thấy ai có tiền ăn yển thực này. Chắc không phải sản vật của nơi đây!

"Tiền chương quây, chỗ con có một túi. Ngài nhìn xem" Tần Tinh nghe lời Tiền chương quây nói, phỏng đoán ông ta sẽ không lừa gạt bọn họ, cũng sẽ không che giấu mà lấy ra hết!

Tiền chương quây vừa thấy thì nhất thời kích động. Mỗi khối đều hoàn chỉnh, chất lượng cũng đều tốt, còn cẩn thận nhất hết lông, không khỏi vui mừng thực, "Tốt, tốt, ta mua hết. Về sau nếu còn có, ta cũng mua!"

"Tiền chương quây, vậy ngài xem, giá này..." Tần Tinh cảm thấy lúc này thỏa thuận về giá cả sẽ không tổn thương tình cảm!

"Giá thì thế này, cô xem như vậy được không?! Chúng ta sẽ mua miếng lớn là mười hai lượng một cân, miếng nhỏ là mười lượng một cân. Cô thấy thế nào?" Nói còn chưa xong, chỉ nghe bịch một tiếng, là Tần Ngọc ngã xuống đất! Chỉ thấy vẻ mặt cậu đỏ lên, miệng há hình chữ o, "Ông trời ơi, mười lượng bạc ư, chỉ có một cân. Vậy cả túi này..." Lấy lại tinh thần vội vàng đứng lên, kéo tay Tần Nguyệt, "Đại tỷ, đại tỷ, chúng ta có bạc rồi, nương có thể khám bệnh, nhị tỷ cũng có thể chữa thương." Đúng là đứa bé đơn thuần thiện lương, chẳng sợ đã dối bụng thế thâm mà khi có bạc vẫn nghĩ khám bệnh cho nương và tỷ tỷ trước tiên!

Tần Nguyệt nhìn vẻ mặt kích động hưng phấn của Tần Ngọc, mắt rung rung lệ liên tục gật đầu, nhưng vẫn cố nén cảm xúc kích động, trấn an Tần Ngọc, "Ngọc nhi, tốt lắm, được rồi... Tinh nhi còn đang bàn chuyện với Tiền chương quây đó."

Tần Tinh bất đắc dĩ nhìn Tần Ngọc, biết đây là cậu hưng phấn quá! Ngượng ngùng nhìn về phía Tiền chương quây "Ngài quá Tiền chương quây, trong nhà rất thiếu bạc..." Nhiều cũng không cần nói. Tiền chương quây vẫy vẫy tay, tỏ vẻ không thèm để ý, chỉ hỏi "Giá vừa rồi ta nói cô nương có vừa lòng không?"

Nói thật, Tần Tinh đã rất vừa lòng, giá cũng tương đương với lời lão tiên sinh của Song Phúc đường. Tiền chương quây là người khéo léo, nàng không để ý giao tiếp với gian thương, nhưng càng thích nói hợp tác với người hơn! Gật gật đầu, "Vậy cứ theo lời Tiền chương quây đi! Về sau chúng ta lấy được yến thực này sẽ lại đưa tới cho ngài."

Được đồng tiếp đón lấy ra một cái cân dùng để cân dược liệu, lấy hết tổ yến trong túi ra cân. Cuối cùng bán được sáu mươi sáu lượng bạc. Sáu khối bạc lớn và sáu khối bạc nhỏ. Ôm túi bạc nặng trĩu vào lòng khiến cho Tần Tinh có cảm giác an toàn, thở một hơi thật dài! Cuối cùng không cô phụ nguyên chủ Tần Tinh!

Xin Tiền chương quây một túi gói đồ, bọc kỹ lại số bạc, cẩn thận bỏ vào túi. Tần Nguyệt cũng không dám đeo mà để Tần Tinh đeo. Còn Tần Ngọc từ khi nhìn thấy số bạc đó thì không thể kìm nổi vui mừng. Cảm tạ Tiền chương quây, định chuẩn bị đi, Tần Nguyệt lại giữ chặt Tần Tinh, đi đến trước bàn xem chân nói với Tiền chương quây "Tiền chương quây, có thể phiền ngài kiểm tra thương thế của Tinh nhi không?"

Tiền chương quây đứng lên, liếc mắt một cái đánh giá Tần Tinh, ngoại trừ sắc mặt tái nhợt chút thì không nhìn ra bị thương. Nhưng vẫn đi ra, nói với Tần Tinh, "Đến đây, chỗ nào bị thương để ta coi xem." Tuy rằng Tần Tinh cảm thấy không cần thiết phải kiểm tra, nhưng nghĩ nghĩ vẫn đồng ý, tránh cho bọn họ lo lắng. Vì thế vén tay áo lên, trên cánh tay có một vết thương đang dần dần khép miệng, nhưng bởi vì phải đi lại và chạy động nên bị vỡ ra một chút, không nghiêm trọng. Vết thương trên đùi cũng vậy. Tiền chương quây mở được, nói cho phương thuốc. Tần Nguyệt nhất nhất ghi nhớ.

Tần Tinh lại mô tả bệnh tình của Tần Liễu thị cho Tiền chương quây nghe. Tiền chương quây nói là thiếu máu, nhận định là tương đối nghiêm trọng, nếu không cải thiện thời gian dài thì sẽ càng nặng hơn! "Trước hết ta lấy một đơn thuốc cho các cô mang về. Nếu nương các cô ăn mà tốt hơn thì lần sau lên trấn dẫn nương đi theo, ta sẽ khám mạch cho." Ba tỷ đệ đều nhất loạt đồng ý, còn đòi thanh toán tiền thuốc. Tiền chương quây ngăn lại, hào sảng nói không cần!

Tần Tinh cũng vui vẻ chiếm chút tiện nghi, vui mừng vác bạc, thuốc đi về với Tần Nguyệt, Tần Ngọc, đi tìm Tần Liễu thị và Tần Liên. Tần Liễu thị nói tú phùng gọi là Tiêu Tương phùng, cùng một đường với Nhân Tế đường, chỉ cách đó có một dãy phố.

Bởi vì có bạc, trong lòng Tần Tinh cũng rất thoải mái, bước chân cũng nhẹ nhàng nhanh nhẹn hơn.

Đi qua dãy phố, vừa đi vừa nhìn, không khác lắm so với những con đường kinh doanh thời hiện đại. Cái gì cũng có bán. Tần Tinh nhìn thấy hàng bánh bao thì sờ sờ bụng. Thật sự đói bụng rồi, quay đầu nhìn Tần Nguyệt và Tần Ngọc, chỉ thấy hai người bọn họ khăn trương đi theo sau mình, từng bước một đi theo, che chở cái túi Tần Tinh đeo trên lưng!

Tần Tinh buồn cười, kéo Tần Nguyệt cùng Tần Ngọc qua, hạ giọng nói, "Tỷ, Ngọc nhi, nhìn xem vẻ mặt hai người giống như gặp đại địch vậy, sợ người khác không biết trên tay chúng ta có bạc hay sao!" Tần Nguyệt và Tần Ngọc sững sốt, lập tức vội vàng nói, "Ồi, vậy có phải có người muốn lấy bạc của chúng ta không?"

"Khê" Tần Tinh ra dấu im lặng, "Mấy người đó, thoải mái chút đi, đừng khăn trương như vậy. Nhìn quần áo rách nát này của chúng ta, cho dù nói có bạc người khác cũng không tin đâu. Nhưng hai người khăn trương như vậy, người khác nhất định nghĩ rằng chúng ta có gì quý giá đó.."

Tần Nguyệt và Tần Ngọc ngấm lại, hình như có lý. Hai người nhìn nhau ngượng ngùng nở nụ cười, trầm tĩnh lại. Tần Tinh cười cười, cũng không trêu ghẹo đôi tỷ đệ này nữa. E là bọn họ chỉ thấy tiền đồng chứ chưa từng thấy bạc rồi! Chỗ bạc này theo bọn họ có lẽ đã là "Khổng lồ!" Về sau, sẽ làm cho bọn họ nhìn thấy càng nhiều bạc. Đây mới chỉ là bắt đầu thôi!

Tần Nguyệt và Tần Ngọc bình tĩnh lại giống như Tần Tinh, phát hiện đã đói bụng! Ba tỷ đệ nhất trí quyết định đi tìm nương và Tần Liên trước, rồi lại cùng nhau đi mua bánh bao thịt ăn! Chân bước nhanh hơn thẳng đến Tiêu Tương phùng! Không nghĩ tới, còn có việc kinh hi đang chờ!

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Nhân Tân*, *Vương Phi Nông Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 16: Tần Liên báỉ sư

Vừa đến cửa Tiêu Tương phường, Tần Liên ngồi trong đại đường nhìn thấy ba người Tần Tinh vội vàng chạy ra, "Đại tỷ, nhị tỷ, Ngọc nhi, mọi người về rồi sao!" Nói xong, nắm chặt tay Tần Nguyệt và Tần Tinh đi vào đại đường.

Tần Nguyệt và Tần Tinh chỉ có thể cùng nhau đi vào. Trong lòng Tần Tinh nghĩ, nha đầu kia luôn luôn kiêu lời, chắc là gặp chuyện vui gì đây?

Quả thực, vừa gặp Tần Liễu thị thấy đôi mắt Tần Liễu thị đỏ hồng nhưng vẻ mặt tươi cười, "Nguyệt Nhi, Tinh nhi, Ngọc nhi, mau tới chào Vương chương quây." Tuy rằng không biết vì sao nhưng vẫn đều nhu thuận hành lễ chào Vương chương quây ngồi bên cạnh Tần Liễu thị, cùng hô lên "Xin chào Vương chương quây!" Tần Tinh thầm nghĩ, may mắn ở quê nhà chỉ cúi đầu là hành lễ, nếu giống như xem trong TV ở trong hoàng cung, mỗi lần hành lễ phải quỳ xuống, vậy thật sự là phát điên mất!

Hoàn lễ xong ngẩng đầu lên Tần Tinh mới phát hiện, thì ra Vương chương quây là một nữ nhân! Một nữ nhân khoảng chừng ba mươi tuổi, cũng tương đương với Tần Liễu thị. Nhưng rõ ràng nhìn trẻ trung xinh đẹp hơn rất nhiều. Mây rậm có vài phần ánh khí, khi mỉm cười ánh mắt lại có vài phần uyển chuyển hàm xúc, nhìn cũng khiến người ta rất thoải mái!

"Đều là đứa bé ngoan, cũng không cần gọi là Vương chương quây, giống như Liên nhi gọi ta là Phượng đi đi!" Vương chương quây đứng lên cười dịu dàng. Bà ta mặc váy dài màu xanh nhạt, khoác áo choàng màu trắng ngà.

Tần Nguyệt và Tần Tinh không hiểu nhìn về phía Tần Liễu thị, mới bao lâu mà Tần Liên đã nhận người khác là đi sao?

Tần Liễu thị nhìn thấy ánh mắt không hiểu của Tần Tinh cũng đứng lên, kéo tay Tần Tinh, giải thích với Tần Nguyệt và Tần Ngọc "Vương chương quây biết chúng ta cô nhi quả phụ gian nan, lại thật tình thích tay nghề tú công của Tần Liên nên muốn nhận Tần Liên làm học đồ, muốn dạy con bé nghề thêu!"

Tần Liễu thị cảm thấy thật tốt. Vương chương quây Vương Bạch Phượng này cũng tương công là Trương Khiêm, thành thân hai mươi mấy năm lại không sinh được con. Vương Bạch Phượng thấy Tần Liên xinh đẹp nhu thuận, tay nghề thêu khăn không tầm thường nên muốn nhận Tần Liên làm con gái nuôi. Nào biết Tần Liên tuy nhất gan, cũng ít nói nhưng lại là người rất có chủ ý, thế nào cũng không đồng ý! Chỉ nguyện ý làm học đồ của Vương Bạch Phượng, đi theo bà ta học tú công, cũng nguyện ý coi bà ta như nương mình, hiểu kính giống nhau. Nhưng nhất định không chịu để người khác làm nương mình ngoại trừ Tần Liễu thị, cho dù là can nương! Sau này Tần Liễu thị đã kể chuyện này cho Tần Tinh nghe. Tần Tinh nghe xong thì rất cảm động với sự cố chấp nhỏ bé này. Rất nhiều người hiện đại, vì một chút lợi ích nhỏ nhỏ mà hờ hững cha mẹ ruột, nịnh bợ lấy lòng cha mẹ nuôi!

Tần Nguyệt đầu tiên vui mừng ôm lấy Tần Liên, "Liên nhi, muội giỏi quá. Đại tỷ đã nói muội thêu rất đẹp mà, muội còn không chịu tin!"

Tần Liên ngượng ngùng cúi đầu, Tần Ngọc đứng một bên trêu ghẹo "Tam tỷ đỏ mặt kia... đỏ mặt rồi."

Tần Liễu thị vỗ nhẹ Tần Ngọc "Đừng có quây", Tần Ngọc le lưỡi, trốn sau lưng Tần Tinh.

Tần Tinh đột nhiên hỏi "Vậy sau này Liên nhi ở đâu? Mỗi ngày phải chạy lên trấn có kịp hay không?"

"Đúng vậy, nương, Liên nhi thì sao?" Tần Nguyệt cũng nhớ tới. Đây chính là vấn đề!

"Vương chương quây nói, về sau Liên nhi sẽ ở chỗ này. Đằng sau có một tiểu viện nhỏ, tú nương trong tiệm đều ở đây. Liên nhi ở chỗ này cũng có thể chiếu ứng lẫn nhau! Sẽ không phải đi lại mỗi ngày, có thời gian rảnh rỗi thì trở về thăm mọi người." Tần Liễu thị nói với Tần Tinh và Tần Nguyệt.

"Mọi người cứ yên tâm đi. Liên nhi sống ở chỗ ta, ta nhất định chăm sóc con bé thật tốt! Sẽ thương yêu con bé như con gái mình!" Vương chương quây kéo tay Tần Liên, vẻ mặt yêu thương.

Tần Nguyệt cảm thấy luyến tiếc. Đều nói trưởng tỷ như mẹ, mấy đứa bé này đều là nàng ta chăm bẵm lớn lên, dùng tính mạng che chở. Nhưng nếu có thể đi theo Vương chương quây học tú công thì đó là việc bao nhiêu người cầu mà không được! Cũng chỉ đành giữ sự luyến tiếc trong lòng, nhẹ giọng nói "Vậy sau này sẽ không thể thường xuyên gặp mặt sao?" Ánh mắt hơi đỏ lên, Tần Liên đỏ mắt theo.

Tần Tinh còn đang nghĩ, nàng còn tính muốn cái tạo Tần Liên mà! Nhưng đi theo Vương chương quây học giỏi tú nghệ, cũng có thể làm con bé tự tin với chính mình, có sự tự tin thì sẽ tốt hơn nhiều! Từ từ sẽ tính sau!

Thấy không khí có chút âm đạm, Tần Tinh cười nói "Ồi, trấn trên có xa lắm đâu. Chúng ta có thể đến thăm Liên nhi bất cứ lúc nào mà. Hơn nữa Liên nhi có rảnh cũng có thể trở về thăm chúng ta!" Kỳ thật muốn nói nhất là, chờ buôn bán có lời thì sẽ chuyển lên trấn ở. Lúc này nói thì coi như đã trẻ, người thông minh lựa chọn không nói!

"Đúng đúng, cách mấy ngày ta sẽ cho Liên nhi về thăm mọi người. Phượng đi cũng rất hoan nghênh mọi người đến nhà Phượng đi chơi, thăm Liên nhi!" Vương Bạch Phượng vội vàng tỏ thái độ!

"Được rồi, giờ cũng không sớm, chúng ta đi trước thôi, đừng chậm trễ việc buôn bán của Vương chương quây! Liên nhi theo chúng ta về nhà, chờ Vương chương quây từ kinh đô trở về thì lại lên trấn!" Tần Liễu thị thấy trời không còn sớm thì đưa lời cáo từ.

Vì nghĩ mình còn phải về nhà thu thập đi lên kinh thành, Vương Bạch Phụng cũng không giữ các nàng lại. Nghĩ đến việc lên kinh thành trong lòng lại cảm thấy phiền muộn nhưng vẫn cười nói "Liễu tỷ tỷ đừng gọi ta là Vương chương quây, cứ gọi là Bạch Phụng đi. Ở trấn Thanh Thủy cũng không có người thân. Sau này mọi người chính là người nhà ta ở trấn Thanh Thủy."

Tần Liễu thị bận rộn bắt tay Vương Bạch Phụng, "Bạch Phụng muội, chỉ cần muội không ghét bỏ là tốt rồi." Lại hàn huyên thêm một hồi rồi mới đi ra cửa...

Tần Liên đã bái vị tú nương nổi danh trên trấn làm vì sư làm Tần Liễu thị luôn luôn đắm chìm trong vui mừng! Phải biết rằng bao nhiêu tranh thêu đẹp từ tay nghệ Tiêu Tương phường đều được các vị quan to quý nhân mua hết. Tranh thêu của Vương Bạch Phụng có khi có tiền cũng chưa chắc đã mua được!

Tần Tinh cũng suy nghĩ khác hỏi Tần Liễu thị "Nương, Vương chương quây này là người thế nào?"

Tần Liễu thị nghĩ lại nói khách quan "Chúng ta tiếp xúc không nhiều lắm, đây mới là lần thứ ba. Hai lần trước cũng đã nhiều năm rồi. Lúc ấy, Liên nhi bị bệnh, nãi con không cho tiền, ta chỉ có thể lên mang khăn tay thêu trộm, thừa dịp cha con lên trấn mua hạt giống đi theo. Tìm được tú phường này, vừa đúng lúc có Vương chương quây ở đó, bán khăn cho bà ấy mới có tiền mua thuốc cho Liên nhi. Còn một lần là sinh Ngọc nhi, không có sữa khóc đến đói lả, muốn mua chút sữa cho Ngọc nhi uống nên lại lên đến một lần nữa. Hai lần đó đều may mắn có Vương chương quây giúp đỡ. Bà ấy là người tốt!" Lại nói thêm một câu, "Là người tốt!"

"Nương, con muốn hỏi, người nhà của bà ấy đâu? Phu quân của bà làm gì? Nghe giọng nói hình như không phải người ở trấn chúng ta."

"Việc này nương cũng không biết rõ lắm, chỉ biết được bà ấy và tướng công đều là người kinh thành, nhiều năm trước chuyển đến trấn ở, mở tú phường lớn nhất trên trấn. Tướng công của bà ấy ta chưa thấy qua, cũng không tiện hỏi. Người nhà họ nương cũng không biết rõ. Trước kia cũng không phải thân quen... Tinh nhi, con hỏi chuyện này làm gì?" Tần Liễu thị hơi kỳ quái.

"Nương, con chỉ tò mò thôi. Hơn nữa Liên nhi nhà chúng ta tới nhà bà ấy ở. Tuy rằng nương nói bà là người tốt nhưng biết rõ thì vẫn hơn..." Tần Tinh kéo tay Tần Liễu thị.

Tần Liễu thị vỗ vỗ tay Tần Tinh, "Con đó, có đôi khi còn quan tâm hơn so với nương! Mặc kệ người nhà bà ấy làm gì, chỉ cần bà là người tốt thì sẽ không hại Liên nhi! Chúng ta cũng đừng nghĩ nhiều. Bà ấy sắp phải đi kinh thành, cả đi cả về cũng phải mất một tháng. Một tháng nữa rồi nói sau!"

Thờ dài, vừa muốn nói chuyện thì đột nhiên bị Tần Ngọc lôi kéo, gờ ngón tay chỉ về phía trước. Tần Liễu thị nhìn theo hướng ngón tay chỉ. Cách bọn họ khoảng chừng năm mươi thước, mấy nam tử kẻ vai sát cánh đi phía trước. Tuy rằng chỉ thấy bóng lưng cũng đoán ra là mấy thanh thiếu niên mười sáu mười bảy tuổi.

"Ồ, kia không phải là Chấn ca nhi nhà đại bá con sao?" Tần Liễu thị thấy bóng lưng phía trước, nhận ra một người trong đó là con trai lớn Tần đại bá, Tần Chấn, đọc sách trong học viện ở trên trấn!

Tần Ngọc liên tục gật đầu, "Vâng vâng, đúng rồi, chính là đại ca!" Cố với đầu lên nhìn lại chỗ Tần Chấn vừa đi ra "Túy Ngự hiên", lại nhìn Tần Tinh. Thì ra nhị tỷ nói Chấn ca ở trên trấn sống ngày thần tiên là thật. Còn tưởng rằng đang gạt đại nương chứ? Tuy rằng mình chưa từng lên trên trấn nhưng là mấy đứa cháu nhà thôn trưởng thường xuyên nói với bọn họ. Rằng món cá của Túy Ngự hiên ngư ăn rất ngon, thơm ngon như thức ăn của thần tiên vậy! Vừa nghĩ tới đã nuốt nước miếng sò sò bụng, hình như càng thấy đói bụng...

Tần Tinh hí hóp mắt nhìn Tần Chấn đã đi xa, lại nhìn theo ánh mắt Tần Ngọc về phía bảng hiệu lớn phía trước, Túy Ngự hiên. Cứ nhìn vẻ mặt của hắn ta thì còn có gì không rõ nữa! Lập tức liên nghĩ, dù sao cũng đến ăn cơm, sẽ không ăn bánh bao nữa. Đưa mọi người ăn bữa ăn ngon trước đã, chuyện khác sẽ nói sau!

Vì thế, hắng giọng nói với Tần Liễu thị còn đang cau mày không hiểu vì sao Tần Chấn, người lẽ ra phải ở học đường học bài mà lại xuất hiện tại trên đường cái nói, "Nương, con đói bụng..."

Kỳ thật trong lòng Tần Liễu thị rất không thoải mái. Tướng công mình và tiên sinh trong thôn đều nói Ngọc nhi có thiên phú đọc sách. Nhưng Tần lão gia và lão bà không đồng ý để Ngọc nhi đi đọc sách! Thu lại sự bất bình, nghe Tần Tinh nói đã đói bụng, về mặt khó xử cùng đau lòng: "Nương, nương... Nương chỉ lo Tần Liên bái sư mà quên hỏi có việc hay không rồi."

"Nương, nương, chúng ta có bạc!" Tần Ngọc không thể nhìn Tần Liễu thị khó chịu, vội vàng nói với Tần Liễu thị.

Tần Nguyệt kéo Tần Ngọc một cái, "Kêu cái gì, nói nhỏ chút! Nương, chúng ta có bạc. Tinh nhi đem thứ ngày hôm qua ra bán! Nương, thứ đó gọi là yến thực, nghe nói là đồ ăn của quý nhân trong cung, chúng ta đổi được mấy chục lượng bạc đó." Vừa nói đến bạc, cho dù là người ôn trọng như Tần Nguyệt cũng kích động đỏ mặt lên. Tần Ngọc đứng một bên hai mắt sáng như sao, nhìn Tần Liễu thị không ngừng gật đầu!

Tần Liên chưa lấy lại tinh thần, thật đúng là đổi được bạc sao? Nhị tỷ thực sự không gạt người mà!

Tần Liễu thị nhìn Tần Nguyệt lại nhìn Tần Ngọc, lại nhìn nhìn Tần Tinh, thấy Tần Tinh gật gật đầu, bỗng chốc vui mừng phát khóc, "Thật tốt, thật tốt, các con của nương không cần đói bụng nữa."

Tần Tinh lắc lư tay túm Tần Liễu thị, "Nương, đây là chuyện tốt, nương khóc cái gì chứ? Chúng con đều đói bụng, muốn ăn cái gì đây."

"Nương, con cũng đói bụng, nương nghe xem, bụng cũng biết kêu rồi." Tần Ngọc làm bộ chụp tay lên bụng, Tần Liễu thị phì một tiếng cười ra, giả bộ tức giận, "Không đứng đắn"... Nói xong cũng cười! Tuy rằng mình không có bản sự nhưng may mắn là các con đều thông minh biết chuyện.

Tần Ngọc thấy Tần Liễu thị nở nụ cười, đặc ý nheo nheo mắt đối với các tỷ tỷ, đầy vẻ tự mãn, làm Tần Tinh muốn véo lên mặt cậu. Trước kia không biết, cảm giác có huynh đệ tỷ muội và người nhà là tốt thế này!

"Nương, chúng ta cũng đi Túy Ngư hiền đi!" Tần Tinh đề nghị!

Ánh mắt Tần Ngọc sáng lên!

Tần Nguyệt và Tần Liễu thị thì không ủng hộ, Tần Liên hơi rối rắm!

"Nương, bây giờ chúng ta có bạc để ăn no! Còn nữa đã lâu chúng ta không ăn cá, cả com nữa." Tần Tinh tiếp tục dụ dỗ!

Tần Nguyệt, Tần Liên, Tần Ngọc vừa nghe cá với com đều tròn mắt lên, trở thành mặt trận thống nhất với Tần Tinh!

Tần Ngọc vừa nghe thì chạy đầu tiên, vừa chạy vừa nhảy, miệng hoan hô "Chà, đi ăn cá thôi." Làm Tần Liễu thị và tỷ muội Tần gia đều nở nụ cười. Cùng nhau tay dắt tay đi theo sau Tần Ngọc!

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Nhân Tân, Vương Phi Nông Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Thu hoạch ngoài ý muốn

Editor: Hương Cỏ

Chờ mấy người Tần Liễu thị đi đến thì nghe Tần Ngọc nói rõ ràng với tiểu nhị đứng đón khác ở cửa "Tiểu nhị ca, chúng ta tổng cộng có năm người, có chỗ ngồi không?"

Tiểu nhị nhìn Tần Ngọc, lại nhìn mấy mẹ con Tần Liễu thị đi tới phía sau. Tất cả đều mang giày cũ nát, quần áo thì không ngăn ngửi tới đầu gối cũng vá chằng vá đụp. Trên quần áo màu lam của Tần Tinh còn có vài vết máu khô, nhìn như vết bẩn, khiến cho tiểu nhị ca vốn đã “mắt chó không thấy ngà voi” càng thêm khinh thường. Tuy nhiên lời nói ra cũng khiến cho người ta không thể bắt được nửa phần sai!

"Vị tiểu ca cùng vị phu nhân này, các vị tiểu thư, thật ngại quá, bây giờ tiểu điểm đã đầy khách, mới mọi người lần sau lại đến quang lâm!"

Tần Tinh hí hóp mắt, nghe ra ý tứ đuổi khách của tiểu nhị này. Tần Ngọc thì không nghe ra, ồ ồ "Cậu nói dối, chỗ kia, chỗ kia, không phải còn trống sao?" Vừa nói vừa nhảy lên chỉ vào trong đại đường.

Tiểu nhị sầm mặt ngăn Tần Ngọc lại "Ôi, tôi nói vị tiểu ca này, cậu có nghe hiểu tiếng người hay không vậy? Tôi nói khách đã đủ rồi thì là đủ, những bàn đó đều có khách quý đặt hết rồi."

Tần Ngọc còn định nói thì Tần Tinh đã ngăn Tần Ngọc lại, quay đầu nói với tiểu nhị "Các người mở cửa buôn bán như vậy sao? Cậu khi dễ chúng ta không ăn nổi cá của tiệm cậu phải không?"

Bị nói toạc ra tâm tư tiểu nhị đỏ mặt nhưng không chịu thừa nhận! Chường quày đã từng dặn dò không thể đối xử khách nhau với khách tới tiệm ăn! Vì thế nhỏ giọng nói "Không phải tôi không cho mấy người vào, nhưng, nhìn mấy người như vậy ..." chỉ chỉ quần áo trên người Tần Liễu thị, Tần Ngọc, nghĩ một chút tiếp tục nói "Mọi người như vậy đi vào, sẽ ảnh hưởng khách nhân khác dùng cơm."

Tần Tinh tức giận nhưng cũng không tiện nói lại. Cả nhà mình ... cũng quả thật là ... Có lẽ trên người còn có mùi hôi nữa. Nghĩ vậy liền bỏ ý định vào ăn, nhìn nhìn Tần Ngọc cúi đầu ủ rũ và vẻ mặt xấu hổ của Tần Nguyệt, Tần Liên, Tần Liễu thị, nghĩ nghĩ, hỏi tiểu nhị "Tiểu nhị ca, tôi có thể hỏi cậu ở trần này có chỗ nào bán cá không?"

Tiểu nhị xem thấy các nàng không còn đòi vào ăn cá nữa mà chỉ hỏi chỗ nào có bán cá cũng nhiệt tình nói "Bên chợ Trần Bắc có bán. Giờ này chắc vẫn còn đó."

Tần Tinh cảm tạ, kéo Tần Ngọc đi rồi, vừa đi vừa nói với Tần Ngọc, "Ngọc nhi, nhị tỷ đi mua cá, về nhà nấu cho đệ ăn, bảo đảm ăn ngon hơn so với Túy Ngư hiền!" Tần Ngọc không uể oải nữa. Bây giờ với cậu mà nói, những lời nhị tỷ nói đều là chân lý!

"Nương, trên trần chỗ nào có bán quần áo nhỉ, chúng ta đi mua mỗi người một bộ quần áo đi, trên người chúng ta đều có mùi rồi." Tần Tinh quay đầu nói với Tần Liễu thị.

Về mặt Tần Liễu thị nổi lên một tia áy náy, sau đó nói, "Không nghe nói người nào bán quần áo, đều là mua vải trở về tự cắt may. Hoặc là trả bạc nhờ người may, hoặc có vải thì mang đến cửa hàng may đồ ..." Tần Tinh vừa nghe, thì ra không có đồ may sẵn bán sao? Việc này có tính là kinh doanh không nhỉ? Trong lòng âm thầm tính toán lên.

Cuối cùng mua mấy cái bánh bao ăn no bụng rồi, cả nhà đi thẳng đến tiệm vải dệt, mua ba thối vải thô, mỗi người hai phần vải thô, bốn thối vải bông, một thối vải bố màu tím và xanh nhạt. Vải bố chất liệu kém hơn tơ lụa nhưng tốt hơn so với vải bông. Màu tím và xanh nhạt này thích hợp may quần áo cho Tần Ngọc! Còn mua cho Tần Liễu thị một áo choàng hoa, thời tiết tháng năm, buổi sáng và buổi tối vẫn có hơi lạnh, mặc áo khoác chống lạnh được.

Tần Tinh nhìn thấy sợi bông có sẵn liền mua để trải giường. Căn nhắc hai cái giường, mỗi giường một nệm. Tần Tinh cảm thấy chỗ có trải giường kia làm nạng nằm đau muốn gãy lưng. Đã rất nhiều năm nạng không nằm gỗ cứng.

Nhìn thấy trong tiệm vải còn bán giày thì vui vẻ kéo mấy người Tần Liễu thị mua mỗi người một đôi giày, mặt giày dày, đế vải nhẹ, nhẹ nhàng lại thoải mái. Vốn định còn mua một cặp để thay đổi nhưng Tần Liễu thị cảm thấy tự mình may giày cho bọn nhỏ thì tốt hơn. Vì thế nói mua một đôi là đủ rồi! Tần Tinh cũng không kiên trì, có mặc là được!

Bỗng chốc có khách mua nhiều thứ như vậy, ông chủ mừng rỡ càng thêm nhiệt tình, không chỉ có bớt số lẻ mà còn đồng ý dùng xe trâu đưa bọn họ về thôn!

Tần Liễu thị liên tục nói cảm tạ. Tần Tinh nhân cơ hội nói xin chương quây chò một chút, chò bọn họ mua thêm mấy thứ khác thì đưa về cùng luôn! Chương quây cũng đồng ý.

Tần Tinh dẫn theo nương, tỷ đệ đi ra ngoài, một đường căn quét. Tần Lưu thị cứ kêu không cần mua, Tần Nguyệt và Tần Liên thì nhìn bạc tiêu đi về mặt đau lòng. Tần Ngọc vẫn là một kiểu nhị tỷ nói gì chính là cái đó.

Khi trong tay mỗi người đều ôm một đóng đồ, Tần Tinh rốt cục cảm thấy tạm thời là đủ, mặc, dùng, miễn cưỡng đủ rồi.

Mang hết mấy thứ trở về tiệm vải, lại dẫn bọn họ đi chợ. Khéo là, lúc đi nạng qua hiệu thuốc Tế Thế còn gặp gỡ chương quây mập mập kia. Ông ta thấy Tần Tinh, vội vàng đi ra ngoài giữ chặt nạng hỏi "Tiểu cô nương, yền thực buổi sáng cô bán đâu? Tôi mua, tôi mua."

"Ngại quá bá bá, chúng ta bán hết rồi. Người ta mua của tôi mười hai lượng bạc một cân đó. Bá bá, ông rất xấu." Tần Tinh nháy mắt ra vẻ tiểu nữ nhi, cũng chính vì hồn nhiên này làm cho chương quây mập mập xấu hổ đỏ mặt, nghe nói đã bán rồi thì gương mặt đầy tiếc nuối...

Tần Tinh không để ý ông ta, cùng với mấy người Tần Liễu thị lập tức đi chợ.

Không để trong lòng chuyện nhỏ này, tính toán đi mua cá.

Quả nhiên vào chợ thì nhìn thấy có một cửa hàng bán cá. Tần Tinh nhìn nhìn chung quanh, hình như chỉ có một nhà này. Ông chủ tiệm bán cá là một trung niên hàm hậu, cao lớn chất phác! Tần Tinh chọn một con cá trắm cỏ, một con cá mè hoa. Cá trắm cỏ vẫn gọi là cá trắm cỏ, cá mè hoa gọi là đại đầu ngư. Tuy rằng bán độc quyền, lại phải dựa vào nước nhưng cá bán cũng không phải đặc biệt quý giá. Đương nhiên, cũng phải nhắm vào người có bạc! Cá trắm cỏ mười lăm một cân, đại đầu ngư chín lăm một cân, hai con cá mất sáu mươi lăm, có thể mua cả túi bánh bao. Tần Liễu thị đau lòng liên tục lắc đầu, nghĩ tới bọn nhỏ, lại nhẫn nhịn con đau lòng thanh toán tiền!

Bọn nhỏ đưa tiền giao cho bà bảo quản. Ngay từ đầu bà không nghĩ nhận, luôn cảm thấy mình rất vô dụng. Tiền bọn nhỏ kiếm được vẫn nên để bọn chúng quản lý. Nhưng bọn nhỏ kiên trì, bà cũng cảm thấy bọn họ còn nhỏ, vẫn do bà cất giữ thì sẽ an toàn hơn!

Lại đi cửa hàng bách hóa mua dầu, muối, tương, dấm. Thậm chí Tần Tinh còn phát hiện ớt khô hồng để ở một góc. Thời này dùng hồ tiêu nhiều, không ai dùng ớt. Tần Tinh thì giống như được bảo bối, hưng phấn lấy một gói to! Tần Liễu thị tuy không hiểu, bà cảm thấy nấu cơm, có dầu có muối là rất tốt rồi. Nhưng thấy Tần Tinh như nhặt được được bảo bối thì vẫn cười tủm tỉm trả một khoản tiền lớn mua gia vị này!

Ông chủ tiệm bách hóa luôn đứng ở quầy tính tiền, chỉ có tiểu nhị đứng ở tiếp đón bọn người Tần Tinh. Giờ phút này ông chủ nhìn thấy có người mua mấy phần ớt luôn vút ở trong góc thì ánh mắt sáng lên, khách khí nói với Tần Tinh, "Tiểu cô nương, cô biết loại ớt này sao?"

Tần Tinh trầm nghĩ, không chỉ là biết thôi đâu, lại cũng không trả lời mà chỉ gật gật đầu. Thì ra ở đây gọi ớt khô là ớt!

Ông chủ cũng không để ý, lại tự nói "Tôi xin nói thật với tiểu cô nương, ớt này năm trước tôi đi ngoại truyện mang về. Lúc đó là thấy màu sắc đẹp mắt, còn có mùi vị rất đặc biệt. Nào biết mang về đây lại không ai biết là gì, cũng không biết ăn như thế nào. Có thể nhờ tiểu cô nương chỉ cho tôi biết được không!"

Thì ra, ớt này quả nhiên từ nước ngoài mang về! Tần Tinh nghĩ nghĩ cũng không giấu giếm, hào phóng nói, "Có thể nấu ăn!"

"Vậy, phải nấu ăn như thế nào?!"

Tần Tinh không thích nói nhiều với người không quen nên cũng không muốn nhiều lời, đành phải nói "Tôi cũng phải trở về nghiên cứu thử đã..."

Ông chủ cửa hàng tuy hơi thất vọng nhưng cũng rất nhanh thoải mái, thứ của ngoại truyện mà một tiểu cô nương có thể biết cũng đã giỏi rồi, còn biết là có thể nấu ăn tuy rằng không rõ là gì. Vì thế nghĩ nghĩ, ngăn lại Tần Tinh muốn đi về, "Tiểu cô nương, lúc trước khi tôi mang ớt này về thì người khác đã cho tôi một túi hạt giống, nói có thể trồng được loại ớt này, Tôi cũng không biết trồng thế nào. Hôm nay tôi tặng cho cô để cô nghiên cứu, được không?"

"Đương nhiên là được, cảm ơn ông chủ đã tặng!" Tần Tinh tất nhiên là không chút do dự, còn không quên hứa hẹn, "Nếu ngày khác nghiên cứu thành công, Tần Tinh sẽ đến báo với ông chủ."

"Cô nương khách khí! Tôi họ Lý, tên một chữ Hằng, chính là người của trấn Thanh Thủy." Ông chủ Lý vẻ mặt tươi cười. Ông ta vào Nam ra Bắc nhiều năm, nhìn người vô số, luôn cảm thấy tiểu cô nương quần áo tã to trước mắt không đơn giản! Giọng nói cũng thành khẩn hơn rất nhiều!

Tần Tinh tất nhiên là khách sáo đồng ý, cùng người nhà đi ra cửa hàng, ôm gói ọt khô trong lòng như bảo bối. Lại đi mua thịt, thịt heo không quý giá lắm, thịt nạc và sườn thì rẻ hơn so với thịt mỡ thịt ba chỉ. Thịt mỡ có dầu mỡ nên được người ta thích hơn, cho nên giá cao hơn một chút!

Tần Tinh chọn mấy giẻ sườn, lại chọn một miếng thịt ba chỉ, hai miếng thịt nạc, mất bảy mươi văn. Trước khi đi còn muốn thử xin ông chủ phần ruột già để một góc không ai mua cho nàng. Tuy rằng ông chủ cảm thấy kỳ quái, người ta có thể mua nhiều thịt như vậy sao lại còn muốn phần ruột heo không ai thèm nhưng vẫn không chút do dự đồng ý "Lấy đi, dù sao cũng chỉ bỏ thôi..."

Tần Tinh giật mình, thì ra người cô thật sự không ăn ruột heo!

Nhưng Tần Tinh rất thích! Ruột già xào cay, nghĩ tới đã chảy nước miếng. Lại đột nhiên nghĩ đến, lúc mua gia vị khi nãy không có thấy hạt tiêu!

Vì thế hỏi Tần Liễu thị "Nương, sao con không thấy người ta bán hạt tiêu nhỉ?"

Tần Liễu thị ngạc nhiên "Hạt Tiêu là cái gì? Hồ tiêu thì nương biết, nhưng không phải chúng ta đã mua rồi ư?"

Tần Tinh nghĩ có lẽ giống hạt tiêu nhưng tên gọi khác! Vì thế miêu tả hương vị của nó "Là một loại hạt nhỏ, ăn vào miệng cay cay, rất thơm!"

Tần Liễu thị chưa kịp nói chuyện thì Tần Ngọc bên cạnh nói, "Tỷ, tỷ nói nó tròn tròn nhỏ, có màu xanh ánh tím, cũng có màu đỏ sậm, ăn vào miệng sẽ thấy cay cay, ăn nhiều sẽ tê lưỡi trúng độc đúng không?"

"Đúng vậy, đúng vậy, Ngọc nhi biết sao?!" Tần Tinh đoán, có lẽ tiểu tử này coi hạt tiêu là trái cây ăn, ăn nhiều thì miệng tê không có cảm giác nên tưởng bị trúng độc!

"Trông ngay sau núi chỗ nhà chúng ta dựa vào đó, ở chỗ miếng đất hoang!" Tần Ngọc nhớ tới mấy tháng trước lúc vừa chuyển đến nhà nát ở, đói không chịu được. Cậu đi lang thang ở sau nhà phát hiện cây hạt tiêu kia, tưởng trái cây ăn được nên hái cho vào miệng ăn, còn bị mấy mũi gay trên thân đâm vài lỗ trên cánh tay! Sau khi ăn còn chưa kịp nuốt thì trong miệng đã tê liệt không cảm giác bèn vội vã nhổ ra. Những miếng vẫn tê liệt làm cậu sợ chết khiếp, cho rằng mình trúng độc sắp chết nhưng lại không thể nói với nương! Trong lòng run sợ một đêm, miệng tốt rồi, cũng không chết, nhưng cũng không dám ăn bậy nữa!

Tần Tinh vừa nhìn thấy vẻ mặt Tần Ngọc thì đoán ra ngay, cũng không nói ra, chỉ nói sau khi trở về thì đưa nàng đi hái!

Trở lại tiệm vải, chuyển mọi thứ đã mua lên xe trâu, Tần Liễu thị chắc chắn lưỡi, không ngờ đầy một xe! Một nhà năm người ngồi chen chúc, xe lắc lư đi về thôn!

Ngưu xe đi nhanh hơn nhiều so với đi bộ. Mặt trời vừa xuống núi thì đã về tới thôn! Tần Tinh cảm thấy đợi khi buôn bán phát đạt nhất định phải mua một chiếc xe! Đánh thức Tần Ngọc cùng Tần Liên ngủ gật trên xe, để xe trâu đậu trước cửa, người một nhà bận rộn mang mọi thứ vào nhà!

Vừa mới thu dọn sắp xếp xong, lúc chuẩn bị nấu cơm chiều thì một đại phiền toái đến! Tần Tinh nói một tiếng ở trong lòng "Đại boss đến!"

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Nhân Tân*, *Vương Phi Nông Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Gây chuyện

Người đến là bà bà Tần Liễu thị, mãi mãi Tần Tinh — Tần La thị. Vóc người bé nhỏ kiểu người cô điển hình, không gầy lắm, tóc búi ở sau đầu, một gương mặt bình thản, trong mắt lộ ra vẻ khôn khéo. Nhìn về phía mấy người Tần Tinh thì trong mắt lại tỏ ra lạnh lùng chán ghét, khóe miệng có một nốt ruồi lớn cỡ đầu ngón út, mặc áo bố màu xanh, phía dưới là quần thô màu nâu, bó lại phía trên mắt cá chân, giống như kiểu quần thụng Tần Tinh đã thấy ở hiện đại, đi một đôi giày vải dưới chân, đi lại nhanh nhẹn, tay phải túm Tần Lương đi vào trong viện. Bởi vì đi nhanh nên trên mặt đỏ ửng!

Tần Tinh nhìn Tần La thị đi vào sân, trong lòng âm thầm tán thưởng "Sức khỏe lão bà rất tốt!"

"Tần Tinh, đồ nha đầu chết tiệt kia, mày lại dám đánh Lương ca nhi của ta, có phải mày chán sống rồi không! Đồ sao chổi Liễu thị, hại chết con ta, lại còn muốn xui khiến mấy đồ dê tiện kia hại chết tôn nhi của ta sao?" Quả nhiên, vừa mở miệng thì mạnh bạo mười phần, giọng nói cũng rất lớn, rất mạnh mẽ!

Tần Tinh thâm nghĩ, thì ra là tới đòi công đạo cho Tần Lương! Đang nghĩ tới đại "boss" này thì người đã đưa tới cửa. Tới đây thì dừng tặc quá mới tốt! Nghĩ rồi nhìn lướt qua Tần Lương đứng bên cạnh Tần La thị. Nhìn thấy ánh mắt Tần Tinh, Tần Lương không tự giác né tránh sau lưng Tần La thị.

Tần Liễu thị từ trong phòng đi ra, còn chưa kịp phản ứng lại, Tần La thị đã chỉ vào mặt bà mắng to một trận. "Mày là đồ hạ lưu sao chổi, mang theo một đám tiểu đệ tiện cả ngày không thấy mặt, đưa con tội nghiệp của ta vừa mới chết, mày đã đi ra ngoài thông đồng."

Tần Liễu thị vừa nghe Tần La thị nhắc tới tướng công, bắt giặc lại đồ mất, bị nói mình là sao chổi cũng không có cách nào phản bác. Nhưng nói mình đi ra ngoài thông đồng thì phải phản đối "Nương, con không có."

Còn chưa nói dứt lời đã bị cắt ngang "Ai là nương mày, ta cũng không dám làm nương mày, không chừng ngày nào đó bị mày khắc chết" Tần La thị về mặt chán ghét!

Tần Tinh thấy Tần La thị đồ mất mà cũng không dám tiếp tục phản bác một câu, vừa đau lòng lại bất đắc dĩ. Tình thế này, trách không được bị bắt nạt nhiều năm như vậy!

Đi đến bên người Tần Liễu thị, giữ tay bà nhéo nhéo! Quay đầu lại nói với Tần La thị "Xin hỏi vị lão phu nhân này đến nhà chúng ta có việc gì không ạ?"

Kỳ thật, dựa theo tính tình Tần Tinh, nàng cũng lười tốn nước miếng, cứ trực tiếp mà đánh ra! Nhưng giống như nàng đã từng nói với Tần Ngọc, dù sao đại nương nhị nương đều là trưởng bối. Ở thời cổ đại này, nếu mình làm quá mức thì sẽ ảnh hưởng tới cả nhà! Hơn nữa mình cũng không muốn quá ầm ĩ rêu rao! Tần Tinh luôn luôn là người bình tĩnh và lý trí!

Tần Nguyệt cùng Tần Liên cũng đứng ở bên cạnh Tần Liễu thị! Tần Ngọc vừa về nhà lấy cái giỏ đi hái hạt tiêu sau nhà, cậu rất muốn ăn cá hấp cay, ruột già xào hạt tiêu...

"Mày là đồ tiểu tiện nhân, sao mày dám nói với ta như thế. Ta là nãi nãi của mày đó!" Tần La thị tức đến bùng nổ! Hung hăng trừng mắt nhìn Tần Tinh, như thể một giây sau sẽ xông tới giết người vậy!

Tần Tinh trợn trừng mắt, thấy lão bà này không phân rõ phải trái, đầu óc luôn không thể giống với người thường được!"Ngài nói sai rồi, chúng ta không có nãi nãi đâu. Cha chúng ta đã mất chỉ có nương. Nhưng vừa nãy ngài còn bảo ngài không phải là nương của nương chúng ta mà. Nương nhi!"

Tần Tinh bỗng nhiên ý thức được, hình như trong trí nhớ của nguyên chủ không có nhà ông bà ngoại... Trong nghi hoặc lại trở lại chính đề, thiếu chút nữa đã quên còn đang "Tranh cãi!" "Ngài muốn tìm tôn tử cháu gái sợ là đi nhầm chỗ rồi!" Không nhẫn nhịn không cứng coi như người xa lạ đáp trả!

"Đồ tiểu tiện nhân, hôm nay ta không thay cha chúng mày dạy chúng mày một trận thì không được, dạy mày phải nói chuyện với trưởng bối như thế nào!" Nói xong cây cây gậy dựa cạnh tường vung tới.

Tần Lương trốn sau lưng Tần La thị vui sướng khi người gặp họa cười, chỉ thiếu vỗ tay vui vẻ!

Tần Tinh thấy gậy vung tới vội vàng lác mình tới đỡ vì lo lắng đánh vào người Tần Liễu thị cùng Tần Nguyệt Tần Liên.

Rốt cục là đi tới cổ đại, trước đây có khi nào nàng bị đuổi đánh như vậy chứ? Tuy rằng bức mình, Tần Tinh cũng không dám đánh trả. Rốt cục là trưởng bối, phải tránh những phiền toái không cần thiết, chỉ có thể tránh phải né trái, coi như rèn luyện thân thể!

Tần Tinh bỗng nhiên nhắm đến Tần Lương đứng một bên xem diễn, chân chạy vọt tới bên người Tần Lương, sau đó chậm lại nhìn Tần La thị mặt thở hổn hển.

Tần La thị cảm gậy vung tới vung lui mà không đánh được một cái vào người Tần Tinh. Vì thế dừng thân lại, chống gậy giữ vững người, trừng mắt nhìn Tần Tinh, không ngừng nỉm chữ "Mày là đồ đáng chết. Mày đối với nãi nãi mày như vậy, mày sẽ không chết từ tế được, không chết từ tế được!"

Tần Liễu thị vừa lo lắng Tần Tinh bị đánh, vừa tức phát run nghe Tần La thị nhục mạ, giận mà không dám nói gì cứ đứng ở đó lo lắng suông. Tần Nguyệt đỡ Tần Liễu thị, muốn đi che chở Tần Tinh lại lo lắng nương, Tần Liên chỉ có thể khóc!

Tần Tinh lạnh mặt lườm Tần Lương một cái, Tần Lương bị dọa đứng không dám động. Cú đá của Tần Tinh làm cho hắn ta vẫn còn đau đến bây giờ! "Lão phu nhân, bà đừng nói lung tung, tôi có làm gì bà đâu? Tôi đứng ở chỗ này chờ bà tới đánh đó!"

Tần La thị thấy Tần Tinh thật sự đứng im, chần chừ đi tới trước vài bước, thấy Tần Tinh vẫn không nhúc nhích thì vui sướng, bước chân đột nhiên nhanh hơn. Tần Liễu thị đứng một bên trong lòng run lên, đang muốn xông lên thì đột nhiên nghe thấy một tiếng hét thảm "Ôi da!"

Tần Liễu thị, Tần Nguyệt, Tần Liên cùng nhìn vào, chỉ thấy Tần Lương ngã xuống đất, kêu la ầm ĩ. Tần La thị trợn mắt nhìn Tần Tinh, hận không thể lột da nhá đầu chết tiết kia! Rõ ràng bà ta đánh về phía Tần Tinh, cuối cùng lại đánh vào người tôn tử yêu quý của mình!

Tần Tinh nhìn nhìn Tần Lương kêu khóc ỉn ỏi, khinh thường hừ một tiếng, lại nhìn Tần La thị "Tôi nói rồi, nếu bà muốn dạy dỗ tôn tử thì cứ trở về nhà mình mà dạy dỗ đi!"

Tần La thị thấy Tần Lương ngã xuống đất thì vút cả gậy đi chạy qua ôm lấy Tần Lương, vừa đau lòng vừa tức giận! Cú đánh đó dùng hết mười phần sức mạnh. Cũng là nông dân, Tần La thị lại không thiếu ăn không thiếu mặc, sức vóc cũng rất mạnh mẽ. Đánh mấy cú xuống, không chỉ mặt Tần Lương nổi lên vết đỏ mà trên người cũng sưng đỏ mấy vết! Tần La thị nhìn những vết hồng mà trong lòng tức không thôi. Tức là tôn tử này cao lớn như vậy còn bị Tần Tinh kéo làm một cục đồ! Càng thêm căm hận Tần Tinh mấy phần!

Tần Tinh nhìn Tần Lương khóc không dứt, đang nghĩ tới phải tốc chiến tốc thắng thế nào, kết quả lại tới một người! Đại nương đến!

Tần Lương nhìn thấy nương của mình đến, nhất thời càng khóc lớn tiếng, gào gào như heo bị giết. Tần Hồ thị nhìn thấy con trai bảo bối đầy mặt vết gầy thì chạy tới ôm lấy Tần Lương, "Con ơi, con của ta, con bị đánh ư? Con bị ai đánh vậy?"

Tần La thị đứng một bên nói cũng không được, không nói cũng không xong, tròn mắt tức giận nhìn Tần Hồ thị!

Tần Lương là kẻ gian xảo, vội vàng kéo Tần Hồ thị nói "Nương, nãi nãi muốn dạy dỗ nha đầu đệ tiện Tần Tinh, nó còn đánh con nữa. Nương mau đi hỗ trợ dạy dỗ nó đi!" Đây là muốn vu oan lên người Tần Tinh đấy!

Tần La thị liên tục gạt đầu, "Tần Tinh nha đầu chết tiệt kia, phải dạy dỗ nó thật tốt!" Trong lòng lại âm thầm đắc ý "Không hổ là tôn tử ngoan của ta!"

Tần Hồ thị vừa nghe, nghĩ là Tần Tinh đánh con nhà mình, có lòng muốn thay con báo thù! Nhưng nghĩ đến mục đích của mình thì ánh mắt đảo loạn nhanh như chớp. Bà ta có nghe người dân cuối thôn nói cả nhà Tần Liễu thị lên trên trời cả ngày, trời tối mới trở về. Bà ta muốn đến xem có thể gặp may hay không, tuy rằng cũng là nghèo khổ cùng đinh chưa chắc đã có thứ tốt gì nhưng dù vậy có thể gặp may lấy hai bó rau dại cũng tốt! Có tiện nghi không chiếm mới là đồ ngọc! Vết thương của con có thể đòi công đạo bất cứ lúc nào, không tính lúc này!

Hạ quyết tâm, nghển cổ nhìn vào trong phòng, ánh sáng tối mờ cũng không thấy rõ gì, nghĩ tìm cách vào nhà nhìn xem! Trên mặt không biểu lộ, nhìn thấy Tần Lương đỡ Tần La thị thở hổn hển thì nghĩ ra một chủ ý!

Đỡ con dậy đứng dựa vào tường, lại cúi lưng giả bộ cẩn thận nâng Tần La thị dậy, nói với Tần Liễu thị "Đệ muội, muội làm như vậy rất không phải. Bọn nhỏ không hiểu chuyện, nhưng muội là người lớn cũng không hiểu chuyện? Nhìn xem làm nương tức giận rồi, còn không mau ra đỡ nương vào nhà ngồi xuống!" Nói xong liền nửa đỡ nửa kéo Tần La thị đi vào trong nhà.

Mấy người Tần Liễu thị, Tần Nguyệt, Tần Liên còn đang ở cửa phòng sốt ruột vây quanh Tần Tinh xem trên người có bị thương hay không, có bị đánh trúng hay không. Không chú ý tới Tần La thị đã chạy tới trước mặt. Chờ tới khi nhìn thấy Tần Hồ thị, theo bản năng Tần Liễu thị lách mình nhường đường. Tần Hồ thị nhân cơ hội giương mắt nhìn vào trong phòng, liếc mắt một cái liền nhìn thấy những sợi bông trắng phau phau trên giường! Trong lòng vui sướng, định đi nhanh vào nhà. Nhưng rốt cục là Tần La thị tuổi đã lớn, bị Tần Hồ thị vừa túm vừa kéo chịu không nổi, quăng tay Tần Hồ thị ra mắng "Có phải cả đám đều ước gì ta chết sớm phải không, hừ, các người đã chết ta còn chưa chết đó!"

Tần Hồ thị sùng sốt, giây lát lại mang ý lấy lòng cười "Không phải vậy đâu nương. Trong lòng con còn mong chờ nương trường mệnh trăm tuổi đó." Trong lòng cũng mắng lão bà bất tử! "Nương, vậy ngài đứng một lát, con đi lấy ghế dựa cho ngài. Ngài cứ ngồi xuống dạy dỗ con cháu thôi."

Nói xong, cũng không xen vào Tần La thị nữa, xoay người định đi vào nhà. Chân vừa nâng lên chuẩn bị bước vào thềm, đã bị một bàn tay ngăn lại, ngẩng đầu nhìn thấy là Tần Tinh!

Từ khi ánh mắt Tần Hồ thị nhìn loạn khắp nơi, tâm tư của bà ta đã bị Tần Tinh nhìn thấu!

Nàng không nhanh không chậm cười, "Chuyện lấy ghế dựa sẽ không làm phiền đại nương. Liên nhi, muội đi lấy ghế dựa ra cho vị lão phu nhân này nghỉ chân một chút!"

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Nhân Tân*, *Vương Phi Nông Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: Ngày thần tiên

Editor: Hương Cỏ

Tần La thị vừa nghe không cho vào phòng thì đầu có chịu, giờ tay phải lên định đẩy Tần Tinh. Nào biết đừng nhìn vóc dáng Tần Tinh nhỏ bé mà nguyên bản đã có sức lực, giờ đôi là Tần Tinh thì lại càng không cần phải nói. Dù được ăn no khỏe mạnh thì Tần Hồ thị mập mạp mà mềm nhão kia cũng không thể nào đẩy được nàng! Không cam lòng, vừa đẩy vừa nói "Cứ để ta đi thôi, dù sao cũng là nương ta"

Tần Tinh vừa nghe lời này, ánh mắt mị mị, không nhanh không chậm nói, "Ôi, đại nương thật đúng là người con hiếu thuận nhỉ. Không biết mấy hôm trước đại bá giúp Vương đại gia ở Lưu Gia thôn phía sau làm việc đã giao bao nhiêu bạc cho nãi nãi. Đại nương hiếu thuận như vậy, hẳn là đều giao hết nhỉ." Vừa nói ra, không chỉ Tần Hồ thị biến sắc mà nét mặt Tần La thị cũng đen như đáy nồi.

Nhìn biểu cảm của bọn họ, Tần Tinh cũng rất vui sướng. Chuyện còn giữ trong trí nhớ của nguyên chủ xem ra chính mình đoán đúng rồi!

Có lẽ khoảng mười ngày trước, lúc trời đã chạng vạng nguyên chủ có đi ra sau nhà hái rau dại, nhìn thấy đại bá đứng ở bờ sông đợi người. Lúc đó cũng không để ý, chờ đến khi nhìn thấy đại bá nói chuyện với một người khác thì tò mò ngồi xuống sau đám cỏ dại, nghe được tiếng nói đứt quãng, cái gì Lưu Gia thôn, Vương đại gia, tiền công gì đó. Lúc ấy Tần Tinh cũng không có thánh lực tốt như Tần Tinh bây giờ. Nhưng liên tưởng trước sau cũng đại khái đoán ra, vì thế nói mơ hồ ra như vậy. Không ngờ đoán đúng rồi. Quả nhiên là đại bá lên làm việc!

"Hồ thị đồ hạ lưu kia, cô dám giấu bạc của con ta, lão nương ta đánh chết cô!" Tần La thị vừa nghe Tần Hồ thị dấu bạc thì cũng giống như lấy dao cắt

thịt bà ta! Hung hăng rống to một tiếng, lại hung mãnh mười phần vùng gây xông tới Tần Hồ thị. Dấu bạc không giao, trong mắt Tần La thị chính là tội ác tày trời hơn so với bất kính bà ta.

Lúc Tần Liên mang theo ghế đi ra, thấy nãi nãi đang ở đuôi đánh đại nương, nước mắt ngưng chảy, chỉ còn lại trợn mắt há mồm.

Tần Tinh rất mừng rỡ thấy bọn họ chó cắn chó, cũng miễn nài phải ra tay! Tần Tinh nhận lấy ghế đặt xuống chỗ Tần Liễu thị vừa muốn tiến lên khuyên can lại không dám tiến lên, kéo Tần Liễu thị ngồi xuống, nhẹ nhàng lắc lắc đầu với bà. Tần Liễu thị tất nhiên là hiểu, thờ dài, cũng chỉ để bọn họ tự giải quyết!

Tần Hồ thị bị đuổi chạy mấy vòng quanh sân, mấy lần tính nhân cơ hội chạy vào trong phòng nhưng đều bị Tần Tinh cản lại. Tần Tinh hơi buồn cười nhìn Tần Hồ thị chạy loạn khắp sân thăm nghĩ "Đáng đánh mà, ai cũng không chịu mất lợi ích. Thật đúng là..."

Lần thứ ba bị Tần La thị đuổi gần tới nơi, cuối cùng Tần Hồ thị không chịu được chạy ra khỏi sân. Tần La thị vì bạc cũng đầy sức chiến đấu, không chút nào yếu thế liền chạy đuổi theo.

Tần Lương trợn mắt há mồm nhìn nãi nãi và nương rượt đuổi nhau, "Không phải tới dạy dỗ Tần Tinh sao, sao nãi nãi lại đánh nương vậy..." Người làm chỗ dựa đi rồi, trên mặt trên người đều đau, xám xịt chạy.

Lúc Tần Ngọc bưng cái giỏ chứa đầy hạt tiêu về thì trong nhà đã an tĩnh lại. Tần Liên đang trải giường chiếu, Tần Nguyệt nhóm lửa, Tần Tinh và Tần Liễu thị ngồi cạnh giềng làm cá! Ai cũng không nhắc chuyện Tần La thị cùng Tần Hồ thị đến náo loạn một hồi với cậu!

Tần Tinh nhìn hạt tiêu Tần Ngọc hái về, phần lớn vẫn là màu xanh, phải qua hai tháng nữa mới chín được!

Buổi tối không ai tranh nấu cơm với Tần Tinh.

Tuy rằng mấy người Tần Liễu thị, Tần Nguyệt, Tần Liên cảm thấy bánh bao trắng cũng đã là thứ ngon nhất. Nhưng Tần Tinh vẫn thích cơm, thấy cơm mới là thứ no bụng ngon nhất! Mua bếp lò nhỏ giờ đã có công dụng, rửa nồi sạch sẽ, đặt trên bếp lò. Ruột già còn chưa làm sạch, nhiệt độ không khí cũng không cao lắm, để lại hôm sau làm. Tần Tinh lấy cá trắm cỏ làm sạch, lấy muối, ớt, hạt tiêu trộn đều ướp cá cho vào giỏ, cất đi sau này làm bánh cá ăn. Buổi tối chuẩn bị đầu cá nấu cay. Đầu cá mè hoa phải còn tươi mới ăn ngon! Mình cá cắt khúc để nướng. Mấy người Tần Liễu thị chưa từng ăn qua loại hạt tiêu này sợ ăn không quen! Có thịt ba chỉ, hay là dùng thịt ba chỉ xào nấm. Nghĩ là ý kiến hay, công việc bèn bận rộn lên!

Làm sạch đầu cá xong, ướp chút muối đặt ở một bên. Nồi đã khô hơi nước thì cho dầu, đặt đầu cá vào chiên sơ hai mặt, gắp đầu cá ra thả thêm vào hạt tiêu, ớt, thêm gừng tỏi để tẩy mùi tanh. Một mùi hương hỗn hợp vừa cay vừa nóng, lại thêm mùi gừng tỏi bay ra. Tần Ngọc ở ngoài sân không tự giác nuốt nuốt nước miếng! Không có cà chua đỏ, cũng không có tương, chỉ có thể thêm nước, muối, cho đầu cá vào nấu. Nhìn nồi canh đầu cá sôi sùng sục, Tần Tinh nghĩ nếu có cà chua vò nhỏ cho vào thì càng ngon hơn!

Đợi đến khi ăn cơm, Tần Ngọc nhìn thấy bát canh đầu cá màu đỏ hồng, mùi hương sực nức, còn có bát cơm tẻ đầy ắp, nước miếng trong miệng liền túa ra không dừng được. Cậu bị Tần Tinh đuổi đi rửa tay, cố nén nước miếng, quy củ ngồi trước bàn, chờ mọi người đều ngồi xuống bàn. Tần Liễu thị nói ăn cơm, thì mau chóng cầm đũa, gắp một miếng cá cho vào miệng.

"Cẩn thận nóng" "Cẩn thận xương cá" Hai giọng nói của Tần Nguyệt và Tần Tinh cùng vang lên! Trong nhà nghèo, chưa từng ăn qua cá Tần Ngọc tất nhiên là không biết cá còn có xương. Nhưng may là đầu cá cũng không có xương nhỏ, chỉ có xương lớn.

"Ồi, nóng quá đi... Nhưng nhí tỷ, ăn ngon thật, đây là cá sao? Ồi... sao miệng đệ lại cay vậy chứ... Nhưng ăn rất ngon... Ồi, sao con cá này cũng có xương vậy." Tần Ngọc ăn liên tục không ngừng, cũng đã quên lời cha đã dạy, lúc ăn không nói chuyện, nói mơ hồ không rõ mà luôn luôn ồm ồm!

Tần Ngọc ăn cay nóng cũng không thấy gì. Tần Tinh phát hiện Tần Nguyệt cũng ăn cay dễ dàng, Tần Liễu thị chỉ ăn một miếng, không ăn đầu cá mà chỉ ăn thịt cá và thịt ba chỉ xào nấm. Tần Liên ăn mấy miếng, mắt và mũi đỏ lên như con thỏ nhỏ, uống nước liên tục, bị Tần Ngọc giễu cợt một trận! Không cam lòng, lại gắp một miếng, cay đến kêu cha gọi mẹ...

Tần Tinh nhìn cả nhà vì một bữa cơm đơn giản mà nét mặt tràn đầy thỏa mãn, trong lòng cũng càng ngày càng mềm mại!

"Nương, nhí tỷ, đây là chúng ta mừng năm mới sao?" Đi lên trán một chuyến, được Vương Bạch Phượng khen ngợi tú công, Tần Liên cũng trở nên hào phóng hơn, ăn cơm no, buông đũa xuống, nét mặt thỏa mãn đỏ ửng.

Tần Ngọc nhìn cá, thịt, cơm trước mặt, lại nhìn cái bụng tròn xoe của mình chếp chếp miệng "Tam tỷ, khi nào mừng năm mới tỷ được ăn cá ngon như vậy chưa, còn có cơm và nhiều thịt như vậy?"

Tần Liên kinh ngạc nói "Ừ ừ, chưa từng ăn qua! Vậy đây là ngày thần tiên của chúng ta rồi..."

Tần Ngọc liên tục gật đầu "Đúng vậy, đúng là ngày thần tiên."

Tần Liễu thị nhìn mấy một đứa trẻ nở nụ cười! Nghĩ nghĩ, vẫn nói "Nguyệt Nhi, Tinh nhi, hai con là tỷ tỷ. Hôm nay là chúng ta vừa đổi bạc nên mới tiêu pha như thế. Sau này phải tiết kiệm, không thể tiêu loạn tiền! Ngày còn dài, Nguyệt Nhi đã sắp làm mai, Tinh nhi cũng không còn nhỏ..."

Nói đến làm mai, Tần Tinh vội vàng cắt lời Tần Liễu thị "Nương, con còn nhỏ mà. Hơn nữa đồ cưới của con nương không cần lo lắng! Con sẽ nghĩ cách kiếm..."

"Con chỉ là đứa bé, làm sao có cách kiếm tiền. Cứ để nương đi tìm việc làm. Bạc chúng ta tiết kiệm, khẳng định sẽ không đói bụng." Với ý tưởng kiếm tiền của Tần Tĩnh, Tần Liễu thị cho là lời của trẻ con.

"Nương, nhị tỷ nói có biện pháp kiếm tiền thì nhất định sẽ kiếm được tiền." Tần Ngọc thì rất tin không nghi ngờ.

"Đúng vậy, nương, sức khỏe nương không tốt, không cần tìm việc gì hết. Tĩnh nhi giỏi lắm, bạc hôm nay của chúng ta không phải do Tĩnh nhi kiếm về sao?" Tần Nguyệt cũng tất nhiên là tin tưởng hoàn toàn!

Tần Liên cũng cảm thấy bây giờ nhị tỷ càng ngày càng lợi hại, nấu cơm cũng rất ngon!

Đối với sự tín nhiệm của ba tỷ đệ này Tần Tĩnh tỏ vẻ áp lực rất lớn, lại cảm thấy là đương nhiên!

Tần Liễu thị bắt đầu đi lác đầu đối với mấy đứa trẻ, tất nhiên cũng không nói gì.

Tần Tĩnh lại thừa dịp cả nhà có mặt, nhân cơ hội nói với Tần Liễu thị "Nương, có chuyện này con cảm thấy nương cần phải thay đổi!"

"Ừ? Nương sao?" Tần Liễu thị hơi hơi nhíu mày, nhìn về phía Tần Tĩnh.

Tần Tĩnh thấy Tần Liễu thị nhíu mày, không mất hứng, liền kéo tay Tần Liễu nhẹ giọng nói "Nương, con biết cha mất là đã kích rất lớn đối với nương. Nhưng nãi nãi đã đuổi chúng ta ra ngoài, chúng ta suýt nữa chết đói cũng không có ai đến giúp đỡ chúng ta. Bây giờ chúng ta không có quan hệ gì với bọn họ. Bọn họ cứ luôn đến bắt nạt chúng ta như thế mà nương cũng không nói gì..."

Nhìn đầu Tần Liễu thị càng cúi càng thấp vội vàng ôm Tần Liễu thị nói tiếp, "Nương, chúng ta muốn sống qua ngày lành, không chỉ muốn kiếm tiền, muốn ăn no mặc ấm mà còn phải làm mai cho đại tỷ. Tần Liên cũng phải tìm người trong sạch, còn muốn cưới vợ cho Ngọc nhi. Nếu cứ bị bọn họ bắt nạt như vậy, chúng ta không thể đứng thẳng làm người, làm sao có thể tìm được người trong sạch chứ?"

Tần Tĩnh không có kinh nghiệm làm công tác tư tưởng, cảm giác không hiệu quả đành phải nhìn về phía Tần Nguyệt. Tần Nguyệt cũng không phụ Tần Tĩnh hi vọng, ngồi bên kia Tần Liễu thị giữ chặt tay bà hạ giọng nói "Nương, cha mất đi chúng con cũng rất khổ sở. Nhưng nãi nãi luôn mắng chúng ta là sao chổi, nói nương khác phu... Nhiều người trong thôn cũng nói con, nói Tĩnh nhi, Liên nhi sau này cũng sẽ khác phu."

Tần Liễu thị bỗng chốc cả kinh ngẩn đầu, vẻ mặt kinh hoàng! Người khác nói bà là sao chổi khác phu như thế nào, bà đều có thể nhẫn nhịn. Bởi vì bà cảm thấy bà là nguyên nhân làm tướng công chết. Nhưng sao lại nói con của bà như vậy được. Các con của bà làm sao tìm người tốt, làm sao cưới vợ cho con. Không được, không được. Khác phu là tiếng xấu đáng sợ cỡ nào chứ. Bị bêu danh như vậy thì người nhà ai còn dám lấy Nguyệt Nhi, Tĩnh Nhi nhà bà, ai dám gả cho Ngọc nhi? Bà luôn luôn đắm chìm trong đau thương của chính mình mà lại bỏ qua chuyện trọng yếu như vậy. Bà cảm thấy bản thân mình rất không xứng đáng làm mẫu thân! Nước mắt liền chảy xuống!

Tần Nguyệt Tần Liên chợt hoảng hốt, Tần Ngọc đứng lên, bỏ nhào vào lòng Tần Liễu thị "Nương, nương sao vậy, sao lại khóc?"

Tần Tĩnh biết, đây là Tần Liễu thị tự mình nghĩ ra điểm mấu chốt. Tuy rằng ý của mình là muốn sau này Tần Liễu thị gặp mấy kẻ cặn bã kia có thể phản kháng, nhưng tình hình bây giờ thì cũng được rồi. Ít nhất, cũng sẽ vì bọn nhỏ không bị mang tiếng xấu này mà nỗ lực cố gắng hơn! Người mẹ nào cũng có thể vì con mình mà trả giá hết thảy.

Tần Tĩnh nghĩ đến thân thể của mình, cho tới bây giờ không biết cha mẹ mình ở đâu, không khỏi âm ỉ cúi đầu. Tần Liễu thị khóc một trận, kéo Tần Tĩnh qua ôm chặt "Tĩnh nhi, Tĩnh nhi của ta, nương không tốt, vậy mà còn muốn con tới thức tỉnh nương" lại kéo hết Tần Nguyệt, Tần Liên, Tần Ngọc tới nhìn bọn họ, nói từng câu từng chữ "Sau này nương sẽ không yếu đuối nữa, nương phải đứng thẳng làm người, chúng ta muốn qua ngày lành, sống thật tốt, như vậy cha của các con mới có thể vui mừng!"

Chờ Tần Liễu thị bình tĩnh trở lại, người một nhà phân công thu dọn bát đĩa, từng người nấu nước tắm rửa lên giường.

Quần áo còn chưa may, chỉ có thể mặc lại quần áo bẩn. Tần Ngọc mặc quần áo bẩn luyến tiếc chui vào chăn sợ làm dơ. Tần Tĩnh đành phải khuyên "Không sao, cùng lắm thì khi nào trời nắng lại mang ra giặt thôi!" Nghe thế mới chui vào chăn.

Thoải mái than một tiếng. Tần Ngọc liên tục ngáp, "Nương, chăn này thật mềm, nệm cũng mềm. Con cảm thấy hôm nay là thần tiên của con đó, cá ngon như vậy, giường mềm thoải mái thế này..." Nói còn chưa dứt lời thì đã không thấy động tĩnh, chỉ chốc lát sau thì vọng ra tiếng ngáy nho nhỏ. Làm Tần Liễu thị, Tần Nguyệt, Tần Tĩnh, Tần Liên đều che miệng cười.

Tần Liễu thị đắp chăn cho Tần Ngọc, tiếp tục khâu đèn may quần áo. Ban ngày mưa dầu thấp nên trong phòng sáng sủa hơn! Tần Nguyệt và Tần Liên ở một bên hỗ trợ. Tần Tĩnh sẽ không làm việc này, đành phải ngồi cạnh hỏi Tần Liễu thị "Nương, chúng ta cũng còn bao nhiêu bạc?"

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Nhân Tân, Vương Phi Nông Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 20: Chuẩn bị xây nhà

Editor: Hương Cỏ

Tần Liễu thị dùng tay một chút, suy nghĩ rồi tiếp tục khâu "Hôm nay tiêu không ít, ước chừng cũng còn lại năm mươi lăm lượng hai..."

Tần Tinh tỉnh tỉnh, cảm thấy giá hàng ở cổ đại thật sự rất thấp, mua cả một xe trâu như vậy mà mất có hơn mười lượng bạc. Vì thế nói, "Nurong, con nghĩ lại đi lên núi một chuyến, hái hết tổ yến và nấm trên núi về. Chờ đổi được bạc, nhà chúng ta sẽ sửa lại nhà, nóc nhà đã dột mưa, mùa hè hay có bão lớn, chẳng may ngày nào mà sụp thì nguy!"

"Ừ phải sửa lại nhà..." Tần Liễu thị ngẩng đầu nhìn xung quanh tường nát vách rách, thờ dài.

Tần Tinh nhìn theo ánh mắt Tần Liễu thị, đánh giá căn nhà nát này, lại nhìn Tần Ngọc đang nằm ngủ trên giường đối diện, còn Tần Nguyệt và Tần Liên với mình phải nằm chung một giường, nghĩ nghĩ, nói với Tần Liễu thị "Nurong, chúng ta xây lại nhà đi!"

"Gi, xây nhà ư?" Tần Liễu thị sừng sốt, Tần Nguyệt và Tần Liên cũng kinh ngạc đầu nhìn Tần Tinh.

Tần Tinh nhìn nét mặt như bị dọa của bọn họ thì biết ngay nhất định các nàng không nghĩ tới chuyện này! Nghĩ đến nông thôn này, việc xây là cũng là chuyện quan trọng hạng nhất, cô nhi quả phụ này ư ờ mở cũng không dám nghĩ tới, cũng chẳng thể tưởng tượng ra!

Tần Tinh dứt khoát đứng dậy khỏi chăn, ngồi lên giường nói với Tần Liễu thị "Nurong, nurong nhìn nhà này đã rách nát thế này, cho dù sửa sang cỡ nào cũng sẽ không ổn hơn bao nhiêu. Tường mục này chưa biết ngày nào sẽ đổ. Hơn nữa, nurong xem nhà chúng ta có năm người mà chỉ có hai phòng. Nếu đại tỷ xuất giá về nhà mẹ đẻ thì ở đâu chứ? Còn có Ngọc Nhi cưới vợ sẽ ở đâu đây?"

Tần Nguyệt nghe thấy chuyện lập gia đình thì xấu hổ đỏ mặt, trong mắt đã có ánh sáng khẩn thiết. Xây nhà ư, là chuyện cho tới bây giờ cũng không dám nghĩ tới!

Ánh mắt Tần Liên cũng tràn ngập chờ mong nhìn về phía Tần Liễu thị!

Tần Liễu thị cẩn thận nghĩ nghĩ thì cũng hiểu việc này. Chỉ là trước đây nghĩ cũng không dám nghĩ tới, cũng không biết phải làm thế nào, cũng không biết bao nhiêu bạc thì đủ!

"Nurong, không phải Hồ ca trong thôn chúng ta chuyên môn xây nhà cho người ta sao? Chúng ta có thể hỏi thăm trước một chút!" Tần Nguyệt một bên ra chủ ý.

"Vậy được, để nurong đi hỏi thăm. Nếu cần nhiều bạc, vậy chúng ta phải tìm cách kiếm bạc..." Tần Liễu thị hạ quyết tâm, gầy gầy kim khâu lên tóc lại tiếp tục khâu. Phải nhanh chóng may mấy bộ quần áo cho tụi nhỏ, bọn nhỏ cũng sớm có đồ mặc vào! Quần áo trên người đều rách nát không còn nhìn ra quần áo, đã nhiều năm không may quần áo mới cho bọn nhỏ!

"Nurong, chuyện kiếm bạc người không cần quan tâm, phải dưỡng sức khỏe tốt mới là quan trọng nhất." Tần Tinh thấy đã thuyết phục được mọi người lại chui vào chăn, nhìn thấy sắc mặt Tần Liễu thị hồng hào hơn nhiều so với hai ngày trước.

Buổi tối lúc Tần Nguyệt nấu thuốc xong cho Tần Liễu thị và Tần Tinh, Tần Liễu thị mới biết được bọn nhỏ còn bốc thuốc cho bà nữa!

"Ừ, nurong không sao, chính là khổ Tinh nhi, nhỏ như vậy mà đã phải vất vả vì cả nhà " Tần Liễu thị lại nghẹn ngào.

Tần Nguyệt vội vàng nói "Nurong, Tinh nhi có khả năng mà, người phải vui mừng chứ!"

Tần Tinh cũng vội vàng nói sang chuyện khác, có một vị nurong dễ xúc động thật đúng là vừa vui vừa lo! "Nurong, chúng ta không có chút ruộng nào sao?"

"Ôi, khi nãy nãy đuổi chúng ta ra ngoài thì không cho bất kỳ thứ gì hết, ngay cả quần áo để thay cũng không cho lấy, càng đừng nói đến ruộng đất." Tần Liễu thị thờ dài lại phát sầu, nông dân mà không có ruộng thì biết làm gì đây!

"Vườn rau cũng không có sao? Con thấy có đám đất hoang phía sau đó, không thể trồng cây à?" Tần Tinh nghĩ, không có ruộng đất thì tốt xấu có mấy mảnh vườn trồng rau cũng được. Hơn nữa, ột của nàng còn phải có chỗ để trồng mà!

"Tuy rằng là đất hoang nhưng cũng là trong thôn. Nhà này của chúng ta là do trưởng thôn thương xót cho chúng ta ở tạm chứ cũng không phải là của chúng ta."

Tần Tinh bất được trọng điểm "Nurong nói, nhà này cũng không phải của chúng ta sao? Vậy nếu chúng ta xây nhà thì làm ở đâu đây?"

Vừa nghe Tần Tinh nói, về mặt Tần Liễu thị mờ mịt, bà cũng không nhớ tới việc này....

Tần Tinh nhìn dáng vẻ Tần Liễu thị thì đoán có lẽ bà cũng không nghĩ tới chuyện này. đành phải nói: "Như vậy đi nurong, dù sao nhà này cũng là trong thôn. Hay là ngày mai chúng ta ngày mai đi tìm trưởng thôn hỏi một chút, nếu là có thể bán cho chúng ta, chúng ta sẽ mua lại, thuận tiện mua luôn phân đất hoang phía sau để làm vườn. Nếu không thể bán, chúng ta sẽ nghĩ cách khác, tìm miếng đất có thể xây nhà!" Tần Tinh ra chủ ý.

Tần Liễu thị gật gù đầu, bất giác bà cảm thấy những lời Tần Tinh nói đều là đúng!

Đối với tình huống này Tần Tinh đã tập mãi thành quen, cũng không thấy không có gì không tốt! Lại âm thầm nghĩ: Nhất định phải mau chóng làm cho nhà mình có cuộc sống tốt hơn!

Hà quyết tâm, quyết định ngày mai trước hết phải mua lại sớ hữu căn nhà này, làm vườn trồng các loại rau và ớt. Chỗ này sát bờ sông, lại thuận tiện, vị trí rất tốt! Mặt khác còn phải hái hết tổ yến trên núi, sau đó lên kế hoạch xây nhà. Sau nữa phải tìm mấy việc kinh doanh kiếm tiền. Ngẫm lại, còn có thật nhiều phải làm liền trở mình ngáp dài, "Nurong, tỷ, Liên nhi, mọi người cũng ngủ đi, cũng không nóng vội lúc này..."

Một đêm không nói chuyện, ngày hôm sau rời giường, Tần Tinh lại chạy bộ trong sân, lần này không chỉ mang theo Tần Ngọc, ngay cả Tần Nguyệt cùng Tần Liên đều kéo tới chạy cùng nhau. Nàng nghĩ Tần Liễu thị vẫn phải bồi dưỡng sức khỏe trước đã rồi sau này mới rèn luyện thì tốt hơn nên đành buông tha cho Tần Liễu thị!

Thở hổn hển chạy vài vòng, lại dạy bọn họ tập một bài Thái cực. Tần Nguyệt, Tần Liên nhìn Tần Tinh múa trái đánh phải, nhìn thì chậm chạp như một bà già thì cười hihi haha nghiêng ngả cả người!

Tần Tinh cũng không để ý Tần Nguyệt và Tần Liên đang cười vui vẻ nhìn mình múa môn võ quốc túy kia, dù sao chủ yếu cũng để các nàng rèn luyện sức khỏe thôi!

Tần Ngọc lại rất nghiêm cẩn đi theo Tần Tinh học từng chiêu từng thế có bài bản hẳn hoi!

Tần Tinh rất vừa lòng, "Tiểu tử này xem ra rất thích học võ!"

Tuy rằng Tần Nguyệt và Tần Liên không hề tự nguyện đi theo Tần Tinh chạy bộ luyện thái cực, nhưng đã là Tần Tinh yêu cầu thì Tần Nguyệt và Tần Liên tuyệt đối chấp hành. Tần Ngọc thì càng không cần nói, tất nhiên là rất thích thú!

Từ đó về sau, mỗi buổi sáng chạy bộ và tập thái cực trở thành thói quen cố định của tỷ đệ Tần gia!

Sau khi mấy tỷ đệ rèn luyện một lúc ngoài sân đều toát hết mồ hôi! Tần Liễu thị gọi vào ăn điểm tâm.

Điểm tâm là theo Tần Tinh nói, lấy cơm thừa và thịt ba chỉ xào nấm buổi tối còn lại cho nước vào nấu thành cháo. Trong cháo có gạo, thịt, nấm, ăn một miếng đã thấy thơm lừng rất ngon. Một bữa điểm tâm tạo nên cảm giác vô cùng hạnh phúc!

Tần Ngọc lại khoa trương nói "Nurong, con cảm thấy mấy ngày nay con đang sống trên thiên đàng đó..."

Tần Liễu thị cười mắng "Xú tiểu tử, nói lung tung gì đó."

Ăn xong điểm tâm thì mặt trời lên!

Tần Nguyệt ở nhà thu dọn phòng ở, Tần Liên tiếp tục khâu quần áo, Tần Liễu thị dẫn theo Tần Tinh đi tới nhà Vương Hồ trong thôn hỏi thăm việc xây nhà phải tốn bao nhiêu bạc. Tần Ngọc ồn ào đòi đi cùng nên đành phải dẫn cậu theo.

Ba mẹ con đi ra sân vào thôn. Ngang qua cửa nhà Lý thăm. Lý đại thẩm đang múc nước bên cạnh giếng, Lý lão thái thái phơi nắng trong sân. Lý thăm nhìn thấy Tần Liễu thị và Tần Tinh lập tức nở nụ cười, đi ra sân "Ồi, Tinh nhi thật sự là khỏe rồi, thật tốt quá. Liễu muội tử, muội không cần lo nữa rồi."

Trước khi không bị đuổi ra Tần gia, Lý thăm luôn luôn kêu Tần Liễu thị là Tần tam tẩu tử. sau khi bị đuổi khỏi nhà đó, Lý thăm tức giận nhà Tần gia nên chỉ gọi Liễu muội tử!

Lý thăm thật lòng quan tâm nhà mình, cũng rất tốt với nurong, Tần Tinh đều nhìn trong mắt, quý cù cùng Tần Ngọc kêu lên "Chúng con chào Lý thăm", lại cùng chào hỏi Lý lão thái thái trong viện "Con chào Lý nãi nãi!" Tần Liễu thị cũng cười chào hỏi Lý lão thái thái "Lý thăm dậy sớm ạ."

Lý lão thái thái neho mắt dưới ánh nắng nhìn mấy người đứng ngoài cử hử một tiếng, xem như trả lời. Hình như nhớ tới cái gì lại mở to mắt "Nurong Bảo ca nhi, cô giặt quần áo xong rồi à! Cô đó, cả ngày chỉ giao du với mấy người vô sự, cô rảnh lắm à?"

Về mặt Lý thăm xấu hổ, mặt đỏ lên, quay đầu bắt đầu dĩ kêu một tiếng "Nurong..."

Tần Liễu thị vỗ vỗ tay bà ta, ý bảo bà ta đừng nói nữa, khoát tay đi cùng với Tần Tinh, Tần Ngọc. Đi một đoạn xa vẫn còn có thể nghe được giọng nói khô khan của Lý lão thái thái trong viện "Suốt ngày cô giao du với sao chôi, cô phải muốn khắc chết lão bà ta sao?"

"Nurong, người đừng nói như vậy..." Còn có giọng Lý thăm cúi đầu biện giải.

Tần Tinh nhìn vẻ mặt buồn bực của Tần Liễu thị và Tần Ngọc, hạ giọng an ủi "Nurong, chúng ta không quản được miệng của người khác, nhưng chúng ta phải sống cuộc sống của mình, có thể sống thật vui vẻ, thật tốt. Người khác nói cái gì cũng không ảnh hưởng tới chúng ta!" Tần Ngọc nắm tay, liên tục gật đầu!

Tần Tinh cảm từ ngày mình ở chung với nhà này thì càng ngày càng biết nói những lời an ủi người khác...

Tần Liễu thị trầm mặc một hồi, nói "Là nurong không tốt! Cũng làm phiền Lý thăm các con!"

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Nhân Tân, Vương Phi Nông Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 21: Kế hoạch xây nhà

Editor: Hương Cỏ

Đi trên đường không nói chuyện nữa. bởi vì còn sớm nên cũng chưa có nhiều người đi lại trong thôn. Thình thoảng gặp một hai người cũng sẽ cười lên tiếng chào hỏi.

Trong trí nhớ Tần Tinh vẫn còn ấn tượng, đi ngang qua nhà cũ Tần gia liếc mắt nhìn một cái. Nhà ngôi lớn, sân rất rộng, xem ra là căn nhà đẹp trong thôn. Cửa sân mở ra nhìn thấy một bóng người, là Tần Đông. Nàng không tính chào hỏi, miễn cho lại phát sinh xung đột với bọn họ.

Tần Liễu thị đi qua nhà cũ mới nói "Qua mấy ngày nữa là đại thọ sáu mươi của gia gia các con. Cô cô các con chắc cũng về. Tuy rằng chúng ta bị đuổi ra ngoài nhưng cấp bậc lễ nghĩa không thể thiếu, đến lúc đó cũng phải tới hỗ trợ."

Tần Tinh cảm thấy không nên, nếu đến hỗ trợ, sợ lại xảy ra chuyện gì rắc rối vội nói "Nương, gia gia và nãi nãi khẳng định không muốn gặp chúng ta. Người đến hỗ trợ còn bị mắng chửi. Chúng ta đã bị đuổi ra rồi, người cũng không cần phải đến để bị bắt nạt. Bây giờ trong tay chúng ta có bạc, đến lúc đó đến.... đến.... tặng lễ là được rồi!" Suy nghĩ nửa ngày mới nhớ ra người cô đại nói biểu tiên mừng thọ là thêm lễ, quà cưới gọi là tặng quà thành thân. Cũng ở nông thôn, hai thước vải, mấy quả trứng gà, hoặc là miếng thịt cũng là thêm lễ!

Tần Liễu thị nghĩ nghĩ, nói "Đến lúc đó lại nhìn đi... Lúc cô cô các con ở nhà thì đối với các con cũng được.... Coi như cho bà ta thể diện..."

Tần Ngọc không thuận theo "Nương, vậy mà còn kêu được sao! Lấy hết đồ cưới của người mang đi, còn..."

Tần Tinh đối với cô cô trong lời Tần Liễu thị không có nhiều ấn tượng. Chỉ nhớ kỹ cũng là người kiêu ngạo ương ngạnh, là con gái yêu của Tần lão gia và Tần La thị, gọi là Tần Liên Chi, gả đi Lâm trấn. Hình như hoàn cảnh cũng không tệ, chỉ là rất ít khi về nhà mẹ đẻ! Tần Tinh nghĩ tới mấy người của nhà cũ thì bĩu môi. Nếu ta là người nhà này, gả đi ra ngoài cũng không muốn về nhà! Nhưng tiền thì kia cũng không phải là kẻ dễ bắt nạt gì! Tần Liễu thị cảm thấy không chửi mắng, đánh đập thì cũng được rồi!

Nói tới đồ cưới, Tần Tinh lại nghĩ đến hình như luôn luôn không nghe Tần Liễu thị nói về nhà ngoại. Hình như mình cũng không có gì ấn tượng, Tần Ngọc thì càng không nói tới.

Vì thế hỏi Tần Liễu thị "Nương, con không nghe người nhắc tới ngoại công, bà ngoại..."

Ánh mắt Tần Liễu thị hơi tối, nhẹ giọng nói "Sau khi sinh đại tỷ con, ngoại công và bà ngoại có đưa cữu cữu và mợ đến thăm. Lúc đó phát sinh xung đột với gia gia, nãi nãi nên không lui tới nữa. Ngoại công mất vào năm nương sinh con, bên nhà chỉ cho người báo tin cho nương biết, kêu nương không cần trở về... Sau này bà ngoại con mất, ngay cả báo tin cũng không có. Cuộc sống của cữu cữu con cũng không dễ dàng..."

Tần Tinh vừa nghe Tần Liễu thị nói mơ hồ không rõ thì đã hiểu hơn phân nửa. Ngoại công và bà ngoại sinh hai người con là nương và cữu cữu. Cữu cữu lại cưới một người mợ lợi hại. Cả nhà đến thăm nương bị gia nãi tranh cãi một hồi thì cảm thấy mất mặt nên không lui tới nữa. Ngoại công và bà ngoại bị mợ đả đo cũng không có cách nào...

"Nương, đừng đau lòng, cũng không xa lắm, chờ sau này chúng ta tốt hơn sẽ về thăm họ." Tần Tinh an ủi Tần Liễu thị. Tần Tinh mơ hồ nhớ nhà ông bà ngoại ở trong thôn sau núi.

"Ừ, chờ chúng ta tốt lắm thì trở về bái lạy ông bà!" Tần Liễu thị lau nước mắt.

Ba mẹ con vừa đi vừa nói thì tới nhà Vương gia. Vương gia cũng không phải nhà giàu có, là một người phúc hậu. Bình thường cũng chiều cổ cô nhi quả phụ Tần Liễu thị. Nếu không Tần Tinh cũng sẽ không đồng ý đến Vương gia hỏi thăm chuyện xây nhà! Tần Tinh là người mang thù, mặc kệ là Tần Tinh kiếp trước, hay là nguyên chủ Tần Tinh!

Vương Hồ hai mươi tuổi, vừa cưới tức phụ, cũng là người sau núi, họ Lí. Mì thanh mục tú, xem ra là người tương đối dịu dàng.

Vương Hồ còn có một muội muội gọi là Vương Lộc, mười sáu tuổi, đã định cho người bên thôn Lân, sang năm gả đi.

Hai huynh muội không có nương, luôn luôn là cha nuôi khôn lớn. Cha Vương Hồ là Vương Thiện Vô cũng là thợ xây. Trong nhà không có nàng dâu, có lòng tìm một người bầu bạn lại sợ không tốt với các con. Các con lớn dần cũng không nghĩ tới chuyện này nữa! Cuộc sống tuy gian nan, nhưng tính tình huynh muội Vương gia tốt, lại hiếu thuận, Vương Thiện Vô cũng cảm thấy đủ! Sau này bắt tay dạy nghề cho Vương Hồ. Hai cha con làm việc kiên định, cũng có thể chịu khổ. Mấy năm nay dựa vào tay nghề cuộc sống cũng khá hơn. Có thể mới cưới vợ cho Vương Hồ, mới được nhà Vương Lộc cho phép! Vương Thiện Vô tự biết mình đã lớn tuổi, chạy ra ngoài nhận việc đều giao cho Vương Hồ. Có điều chỗ này thâm sơn cùng cốc, quanh năm suốt tháng cũng không có mấy nhà có thể xây nhà, cũng lắm thì sửa phòng, xây chuồng heo hay làm mấy việc vặt!

Gõ cửa viện, mở cửa là Vương Lộc, mày rậm mắt to, môi dày, dáng người trung bình, thấy là Tần Liễu thị và Tần Tinh Tần Ngọc thì ngạc nhiên nhưng

vẫn nhiệt tình đón vào."Là Tàn tam thẩm ư, mau vào đây ngồi." Tuy rằng đều biết đến Tàn Liễu thị đã ra khỏi Tàn gia nhưng vẫn gọi theo tên cũ như trước kia, tiếp đón Tàn Liễu thị, lại kéo tay Tàn Tinh "Tinh nhi, nghe nói cô ngã bị thương, giờ đã đỡ chưa?"

"Đã tốt lắm rồi Lộc tỷ tỷ!" Ngoại trừ người trong nhà, Tàn Tinh vẫn bài xích thân cận với người ngoài, bất động thanh sắc rút tay ra, vừa đi vào viện vừa nhìn xung quanh, "Lộc tỷ tỷ, Vương đại bá và Hồ ca đầu, chúng tôi tìm bọn họ có chút việc."

"Là Tàn thẩm à, bà tìm cha và Hồ tử có chuyện gì sao? Hắn ở đằng sau vườn, để tôi đi gọi!" Vừa nói chuyện là Lý thị tức phụ của Vương Hồ. Trên mặt tươi cười mang theo vài phần chân thành, Tàn Tinh chỉ nhìn là biết ngay người thật thiện lương hay giả bộ ngoan dịu, thấy vẻ chân thật cũng chân thành nở nụ cười "Chào Lý tẩu tử." Tàn Ngọc cũng chào hỏi theo.

Vương Lý thị cười "Mọi người ngồi một lát, Lộc nhi, rót cho thím miếng nước, ta đi gọi cha và Hồ tử", xoay người đi vào hậu viện.

Vừa ngồi xuống chỉ chốc lát sau, một thiếu niên trẻ tuổi đáng người khôi ngô cùng một nam tử ước chừng hơn bốn mươi tuổi từ sau viện đi ra.

"Ôi, không phải Tàn tam muội sao? Hôm nay ngọn gió nào đưa cô tới đây vậy!" Người nam tử đi trước chính là Vương Thiện Võ - cha Vương Hồ! Đề là người cùng thôn quê, gia cảnh mọi người thế nào đều biết cả. Vương Thiện Võ là người hào sảng, có gì cũng không giấu được!

"Ôi, Vương đại ca kia, chẳng phải vì bình thường không có chuyện sao! Hôm nay có chuyện nên mới tới hỏi thăm Vương đại ca và Hồ tử một chút" Tàn Liễu thị cũng không đông dài, nói thẳng ý định đến.

Vương Hồ và Vương Lộc có nhiều nét giống nhau, mày rậm, môi cũng dày, trước tiên lấy ghế dựa cho cha mình ngồi, lại chào hỏi Tàn Liễu thị rồi mới nói "Tam thẩm ngài nói đi, có việc gì ngài cứ hỏi."

"Hoàn cảnh nhà của ta thế nào Vương đại ca cũng biết rồi. Bọn nhỏ đều lớn, nhà kia là trong thôn thấy chúng ta cô nhi quả phụ đáng thương nên cho mượn. Nhưng cũng đã cũ nát không thể ở. Nhà ta đang nghĩ tìm nơi xây nhà. Vương đại ca cùng Hồ tử đều làm việc này nên muốn hỏi thăm mọi người một chút. Muốn làm nhà thì phải tốn bao nhiêu bạc?" Tàn Liễu thị nói một phen, Vương Thiện Võ và Vương Hồ đều hiểu rõ. Cha con nhìn nhìn nhau nghĩ, trước đây nhà này cả đồ ăn cũng không có, nhà mình còn đưa hai bữa ăn. Bây giờ lại có tiền làm phòng ở ư? Nhưng hai cha con đều là người phúc hậu cũng không hỏi nhiều! Không phải loại người thấy người khác tốt thì mình không thoải mái!

Vương Hồ mở miệng "Tam Thẩm, vậy phải xem ngài xây nhà bao lớn, dùng vật liệu gì."

Tàn Liễu thị nhìn về phía Tàn Tinh. chủ ý này là Tinh nhi nghĩ ra, theo bản năng cảm thấy nên nghe Tàn Tinh nói.

Tàn Tinh nhận được ánh mắt Tàn Liễu thị, cũng không ngại ngần, nhìn về phía Vương Thiện Võ cùng Vương Hồ nói "Vương đại bá, con muốn xây nhà gạch, ít nhất sáu gian phòng ở, mặt khác làm phòng bếp cùng nhà xí, lát sân. Ngài giúp con tính xem phải mất bao nhiêu bạc?"

Vương Thiện Võ cùng Vương Hồ vừa nghe trong lòng kích động. Nhà lớn như vậy, còn muốn toàn bộ xây gạch, cả sân cũng lát. Đây là độc nhất vô nhị trong thôn đó!

Rốt cục Vương Thiện Võ lớn tuổi, trấn định rất nhanh. Vương Hồ thì vẻ mặt không che giấu được hưng phấn "Tinh nhi, cô thật xây nhà lớn vậy sao, có..."

Tàn Tinh biết Vương Hồ muốn hỏi có nhiều bạc như vậy hay không. Vì thế nói "Vương đại bá, ngài xem đại khái cần bao nhiêu bạc?"

Vương Thiện Võ cúi đầu nghĩ nghĩ, lại vẽ vẽ trên mặt đất, ngừng đầu, chân chờ giờ lên một bàn tay nói "Nhà lớn như vậy thế nào cũng phải tốn thế này."

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Nhân Tân*, *Vương Phi Nông Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Mua ruộng đất

Editor: Hương Cỏ

Tàn Tinh vừa thấy một bàn tay, năm trăm lượng? Mím môi hơi ưỡ oái! Vậy thật đúng là phải cố gắng nữa!

Nào biết Tàn Liễu thị vỗ tay một cái về mặt hào khí! "Năm mươi lượng, năm mươi lượng không thành vấn đề..."

Tàn Tinh về mặt hoài nghi nhìn Vương Thiện Võ, năm mươi lượng? Tiện nghi vậy sao?

Vương Thiện Võ và Vương Hồ cũng sững sốt, năm mươi lượng đó, năm mươi lượng đủ cho cả nhà nông dân ăn cả đời!

Nhà nông thôn xây nhà, tốt lắm thì cũng lấy gạch xây nhà chính, các nhà phụ làm bằng đất. Nếu toàn bộ dùng gạch thì nhiều lắm cũng chỉ ba phòng, càng miễn bàn sân cũng lát gạch. Cũng không phải đều dùng ngói, cũng có khối người dùng cỏ tranh làm nóc nhà vững chắc. Dù vậy thì nhà như thế ở nông

thôn cũng chỉ có mười mấy nhà.

Chờ Tần Tinh phản ứng lại biết được thật sự là năm mươi lượng thì phút chốc cảm thấy mình chính là nhà giàu mới nổi!

Tần Liễu thị hỏi thăm giá cả rõ ràng dẫn theo Tần Tinh cùng Tần Ngọc định rời đi.

Tần Tinh lại nói với Vương Hồ "Hồ ca, ta định tự mình vẽ, mọi người có thể làm theo bản vẽ được không?"

Vương Hồ gật gù "Không thành vấn đề, mọi người xác định thời gian đi rồi tới tìm ta là được."

Tiến bước mẹ con Tần gia, người một nhà Vương gia còn đang suy nghĩ chuyện này, đặc biệt là Vương Hồ, trong lòng còn đang cân nhắc. Không phải mọi người đều nói Tần Tinh nhà Tam Tần gia không nói gì sao? Thoạt nhìn là người rất có chủ ý chứ? Lắc đầu, cảm thấy thật đúng là lời đồn không thể tin!

Cuối cùng Vương Thiện Vô ra kết luận "Người nhà này muốn phát tài!"

Vương Hồ, Vương Lý thị, Vương Lộc đều từ chối cho ý kiến, cũng không liên quan, đều muốn an ổn sống thôi!

Tần Liễu thị hỏi thăm được rồi, nghĩ trong tay mình còn hơn năm mươi lượng bạc, xây nhà là không thành vấn đề, trong lòng khoan khoái rất nhiều! Lại mang theo hay tỷ đệ đi nhà trưởng thôn.

Nhà trưởng thôn nằm ở giữa thôn, năm gian nhà ngói lớn, đất nhà hỗn hợp. Thôn trưởng họ Lý, mọi người đều gọi Lý trưởng thôn, hơn sáu mươi tuổi, cùng bạn già Lý Trương thị có hai con trai một khuê nữ, đều đã lập gia đình, khuê nữ gả đi trấn trên.

Con trai lớn Lý Trường Minh cưới tức phụ cùng thôn họ La, là người sắc sảo. Sinh hai con trai, một con gái. Lý La thị này không thiếu ý vào nhà mình có công công là thôn trưởng để mưu lợi cho nhà mẹ đẻ, cũng ý vào đó mà kiêu căng không ai bì nổi, xem thường người khác. Nhưng lại thân thiết với Tần Lưu thị nhà Tần nhị gia!

Con trai nhỏ của thôn trưởng Lý Trường Thanh làm thợ mộc ở trấn trên, lấy tức phụ là Điền thị thôn bên cạnh, ôn nhu thiện lương. Kết hôn hai năm còn chưa có con. May mắn Lý thôn trưởng và bà bà Lý Trương thị đều là người phúc hậu hiểu biết!

Lúc Tần Liễu thị gõ cửa viện, người mở cửa là Lý La thị. Nhìn thấy mẹ con Tần Liễu thị đứng ở cửa, trong mắt lóe lên một tia khinh thường chán ghét, hắng giọng nói "Ồi, ta tưởng là ai chứ, thì ra là Tần gia tam tiểu tử. Đến nhà chúng ta sớm như vậy có việc gì sao?" Đứng chắn ở cửa viện, không định để mấy người Tần Liễu thị đi vào.

Tần Liễu thị cười khách khí xa cách, "Chúng ta đến tìm Lý thôn trưởng có chút việc..." Cũng không muốn nhiều lời với Lý La thị.

"Ồ, thôn trưởng là người ai muốn gặp cũng được sao? Thôn trưởng cha nhà chúng ta rất là bận rộn." Về mặt không khách khí.

Tần Tinh nhìn gương mặt tiểu nhân kia chỉ muốn tát cho một cái, lại nghĩ tới Tần gia nhị nương, nghĩ quả nhiên là vật hợp theo loài! Không để ý Lý La thị nữa, bất động thanh sắc đẩy đẩy Tần Ngọc bên người nàng, nháy mắt ra hiệu. Tần Ngọc hiểu ngay, cúi người xuống lách một cái, linh hoạt chui xuống dưới người bà ta chạy vào viện gọi "Thôn trưởng gia gia, thôn trưởng gia gia."

Lý La thị bị Tần Ngọc đẩy một cái người lão đảo sang phía cạnh cửa, mở miệng nằng "Xú tiểu tử không giáo dưỡng ở đâu ra vậy, đây là chỗ nào chứ, là chỗ này có thể xông vào sao?"

Tần Liễu thị định nói gì, Tần Tinh đã kéo Tần Liễu thị đi vào viện, căn bản không thèm quan tâm người này! Người như thế, càng quan tâm họ càng lên giọng hơn!

Tần Ngọc lại kêu mấy lần thôn trưởng Gia Gia. Nghe được tiếng kêu, một phụ nhân tuổi còn trẻ bước ra, là Lý Điền thị, tức phụ Lý Trường Thanh, vẻ mặt hiền lành "Là Ngọc Nhi sao, ta nói nghe có người gọi mà! Con tìm thôn trưởng sao? Con chờ đây, ta đi gọi cho con" nói xong, xoay người vào nhà.

Tần Ngọc không kêu nữa đứng ở trong viện. Lý La thị vội vàng hỗn hỗn đi vào trong phòng. Còn chưa đi vào nhà, một lão nhân hơn sáu mươi tuổi đi ra, mặt tròn, mặt mày hiền lành, quét mắt lờm Lý La thị mà không nói gì. Lý La thị ngượng ngùng đi vào phòng.

Lý thôn trưởng nhìn thấy Tần Liễu thị, vẫy vẫy tay "Là Tần tam nương sao, ngồi đi, tìm ta có việc gì không?"

"Con chào thôn trưởng gia gia." Tần Ngọc và Tần Tinh đứng thẳng, quy củ chào hỏi.

Lý thôn trưởng sờ sờ đầu Tần Ngọc đầu, cười nói "Thật sự là đứa bé ngoan." Sau đó ngồi xuống ghế tiếp khách ngoài sân, Lý Điền thị bụng nước ra, đưa cho Tần Liễu thị và Tần Tinh, Tần Ngọc mỗi người một chén.

Lý thôn trưởng luôn luôn cười tủm tỉm. Lý La thị đứng ở cửa khẩu không biết từ lúc nào hung hăng trừng mắt nhìn Lý Điền thị, nhỏ giọng lầm bầm "Già bộ người tốt gì chứ! Chẳng qua là mấy kẻ nghèo hèn!" Tần Tinh nghe bà ta than vãn, nhẹ nhàng nở nụ cười!

"Lý thôn trưởng, là như vậy..." Tần Liễu thị noi ra ý định tới đây. Lý thôn trưởng liên tục gật đầu "Ừ, nên vậy. Bọn nhỏ đều lớn, Nguyệt Nhi cũng sắp mười lăm tuổi, phải chuẩn bị là đúng rồi."

Tần Tinh nói tiếp "Thôn trưởng gia gia, ngài xem, từ khi chúng ta bị đuổi ra còn chưa có tách hộ tịch nữa, cũng không có nhà của mình. Bây giờ tuy ở nhà trong thôn nhưng nhà đó cũng không phải của mình. Nếu ngày nào đó lại bị đuổi đi thì thật không có chỗ mà đi. Hay là thôn trưởng gia gia làm chủ cho nhà chúng ta được tách hộ tịch riêng đi! Sau đó nhà chúng ta lấy bạc mua lại căn nhà bây giờ để ở!"

Tần Liễu thị sùng sốt, tách hộ tịch riêng ư, bà không nghĩ tới. Trong lòng bà luôn luôn tự coi mình là người Tần gia. Cho dù nhà bên kia không coi bà là người trong nhà, nhưng bà vĩnh viễn là nương tử của Tần Tín Nghiệp. Cho dù Tần Tín Nghiệp mất, bà cũng là tước phụ của ông! Nhưng nếu tự tách hộ.... Vì thế vội vàng nhìn về phía Tần Tinh. Tần Tinh vừa thấy nét mặt Tần Liễu thị thì biết ngay bà suy nghĩ cái gì, nắm tay Tần Liễu thị nhẹ giọng nói "Nương, con biết người không muốn tách hộ. Nhưng nếu không tách ra nhà chúng ta cứ dây dưa không dứt với nhà cũ. Nương nghĩ lại xem, nếu đại tỷ thành thân, chẳng lẽ còn muốn phải đi mời gai nãi làm chủ sao?"

Theo sự hiểu biết của Tần Tinh, thời cổ đại này rất ít có nhà phân gia trừ phi cha mẹ làm chủ muốn con cái ở riêng. Nếu con cái đòi ở riêng, đó là tội bất hiếu rất lớn. Nếu cha mẹ không đồng ý mà cố ý ở riêng, cha mẹ có thể cáo quan! Cha mẹ còn sống thì các cháu muốn thành thân, lập gia đều phải cần trưởng bối lớn nhất trong nhà làm chủ!

Quả nhiên, vừa nghe lúc bọn nhỏ của mình thành thân còn phải cần người nhà cũ đồng ý, thậm chí làm chủ, Tần Liễu thị không chút do dự gật gật đầu!

Lý thôn trưởng kỳ quái nhìn nhìn bình thường đều không ra tiếng Tần Tinh, cúi đầu nghĩ nghĩ. Nhưng rốt cục là làm thôn trưởng nhiều năm, người nhà Tần gia kia thế nào ông ta cũng hiểu biết, rất nhanh cũng nghĩ thông "Đúng vậy, cứ như vậy đi. Căn nhà kia ta làm chủ bán cho các người. Các người trả cho thôn dân một lượng bạc, cũng tốt trả lời với người khác. Chuyện tách hộ cũng nhất định phải làm. Tần tam nương cũng đừng do dự, đưa nhỏ nói đúng. Nhà cũ bên kia, nếu có thể không dây dưa thì đừng dây dưa nữa, mang theo bọn nhỏ sống thật tốt vào!"

Tần Liễu thị phiền muộn gật gật đầu. Tần Tinh biết trong lòng Tần Liễu thị còn gút mắc. Tình cảm của bà đối với Tần Tín Nghiệp rất sâu sắc! Nhưng đã dứt khoát thì phải làm dứt khoát, Tần Tinh nghĩ, trước cứ quyết định như vậy đã, sau này lại khuyên Tần Liễu thị!

Vì thế lại nói tiếp "Thôn trưởng gia gia, ngài xem nhà chúng ta cả miếng đất trồng rau cũng không có. Phía sau căn nhà chúng ta ở và bên cạnh nhà Lý thăm có hai miếng đất hoang, chúng ta cũng định mua luôn, ngài xem có được không?"

"Được mà, hai miếng đất hoang kia cũng bỏ rất nhiều năm, còn không biết có thể trồng được cây hay không, các người phải tốn chút công phu để cải tạo, trồng chút rau dưa hẳn không có vấn đề gì! Vậy lấy năm trăm văn cho các người đi. Các người theo ta đến chỗ Lý Chính làm thủ tục" Lý thôn trưởng đứng lên, vỗ vỗ đầu Tần Tinh, sáng khoái nói! Lý thôn trưởng rất thích mọi người trong thôn đều có thể sống thật tốt!

Mua vườn rau, lại mua nhà mà chỉ tốn một lượng bạc năm trăm văn, Tần Liễu thị và Tần Tinh đều rất hài lòng! Trong lòng đều biết đến là thôn trưởng chiếu cố nhà các nàng! Trong lòng Tần Liễu thị tất nhiên là biết ơn, Tần Tinh cũng thêm kính trọng thôn trưởng!

Lý thôn trưởng nói với người trong nhà một tiếng, ra ngoài cùng mấy người Tần Liễu thị, cùng đi nhà Lý Chính. Lý La thị luôn đứng ở phía sau cửa nghe bọn họ nói chuyện, ánh mắt lão liên tục đầy tính kế, không biết lại đang tính toán quỷ kế gì!

Đến nhà Lý Chính, nói ý định đến, thủ tục làm rất nhanh.

Lý Chính họ Lưu, chỉ có một đứa con với bạn già, chính là tiền sinh dạy học trong thôn, trước kia cùng dạy học sinh với Tần Tín Nghiệp. Có một tôn tử, một cháu gái, cháu gái Lưu Song chơi thân với Tần Liên! Con dâu Lý thị ở cùng một thôn với con dâu Vương Hồ, cũng là người hiền lành dịu ngoan! Lưu tiền sinh thấy mấy mẹ con Tần Liễu thị không khỏi cảm khái! Tần Tín Nghiệp là người tốt, quan hệ với mọi người trong thôn cũng gần gũi. Chỉ là... Ôi.

Từng là người giúp nhà mình, lại nhìn thấy Lưu tiền sinh từng cộng sự với tướng công, Tần Liễu thị phải cố nén lại cảm xúc. Khi nhận khế ước nhà đất, còn giấy hộ tịch đứng tên chính mình Liễu Tương Văn làm chủ hộ vẫn còn kích động lại trăm mối cảm xúc mà rơi lệ! Việc này không phải ý định của bà, bà nguyện ý để tên mình đứng sau Tần Tín Nghiệp cả đời! Nhưng vì bọn nhỏ, vì có thể có an bình sống qua ngày, lại không thể không làm như thế!

Tần Tinh nhìn ba tờ giấy mỏng manh kia thấy cổ đại vẫn rất tốt, hiệu suất làm việc cao. Không giống như hiện đại, cho dù làm cái gì cũng rất phức tạp. Thời hiện đại tuy rằng năng chưa tự mình làm giấy chứng nhận gì nhưng xem không ít trên Internet! Tần Ngọc nhìn ba tờ giấy kia, bao nhiêu kích động trong lòng đều biểu hiện ở trên mặt, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ ửng lên!

Cáo từ một nhà Lý Chính, lại cảm tạ thôn trưởng, ba mẹ con đi về nhà. Trên đường, Tần Tinh kéo tay Tần Liễu thị nhẹ giọng nói "Nương, nương có trách con tự tiện làm chủ muốn tách hộ tịch không?"

Tần Liễu thị vỗ vỗ tay Tần Tinh "Con gái ngọc của nương, là nương không nghĩ tới. Đáng lẽ Tinh nhi của nương phải đang tuổi vui vẻ lại còn muốn lo lắng thay nương. Nương làm sao có thể trách con! Nương thấy đau lòng con..."

Tần Tinh nhẹ nhàng thở ra "Nương, người thật tốt!" Là thật lòng cảm thấy tốt. Tần Tinh cảm thấy mình vẫn rất may mắn, sống thêm một lần lại có thể gặp gỡ người một nhà tốt như vậy! Nếu không phải bởi vì muốn trở về xem sư huynh, nàng.... Giấu cảm xúc trong ngực, kéo Tần Liễu thị đi thẳng một đường về nhà!

Mãi cho đến khi về nhà, Tần Ngọc đều đắm chìm trong cảm xúc kích động của mình!

Về đến nhà, Tần Nguyệt và Tần Liên còn đang khâu quần áo. Tần Liễu đưa cho hai tỷ muội xem giấy hộ tịch và khế ước đất, cẩn thận giấu xuống hộc nhỏ ở đầu giường chỗ gần lò sưởi, đặt một chỗ cùng với bạc.

Cả nhà ăn cơm trưa, sau đó Tần Nguyệt, Tần Tinh cùng Tần Ngọc lên núi. Đã chuẩn bị xây nhà thì phải có sẵn bạc!

Lần này bọn họ mang hai cái túi, ngựa quen đường cũ hái tổ yến xuống, cất đầy hai túi. Tàn Tinh nhìn nhìn thạch bích, đánh giá cũng còn lại hơn nửa túi, nghĩ phần còn lại sẽ không bán, để ở nhà bồi bổ sức khỏe cho Tàn Liễu thị!

Giấu kỹ tổ yến, lại tìm mấy loại nấm khác, Tàn Tinh định trở về nấu lẩu ăn.

Ba tỷ đệ một đường thoải mái xuống núi. Mới vừa đi đến sau nhà thì nghe tiếng Tàn Liên khóc lóc nức nở, khóc đến nỗi trong lòng Tàn Tinh xót xa.

Tàn Nguyệt cùng Tàn Ngọc cũng nghe được, đều khẳng định chắc là cả nhà nài nài lại đến bắt nạt nhà mình vội vàng chạy về nhà. Tàn Tinh giữ hai người bọn họ lại, giấu túi yến và nấm hái được trong đám cỏ hoang sau nhà. Sau đó ba tỷ đệ chạy về nhà, vừa chạy Tàn Ngọc vừa sờ vào cây cung đeo trên lưng.

Đây là lúc ở trên Tàn Tinh mua cho cậu, mất cả lượng bạc! Gỗ tốt nhất, da trâu dày dặn, túi đựng mũi tên là da trâu tốt nhất. Ông chủ nói là đồ chơi của một tiểu công tử nhà giàu trước đây, sau này gia cảnh lụn bại nên mới bán đi!

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Nhân Tàn, Vương Phi Nông Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Trò khô hải kết thúc

Editor: Hương Cỏ

Tàn Tinh giữ chặt Tàn Ngọc đang liều mạng xông về nhà, bảo cậu đến nhà thôn trưởng, mời thôn trưởng và Lý Chính tới, phải có người chế trụ bọn họ mới được. Nếu không bọn họ làm âm ỉ như vậy, chỉ sợ nhà mình càng không thoải mái thì bọn họ càng thống khoái!

Tàn Ngọc được nhị tỷ phân phó tất nhiên là không chút do dự, chạy như bay sang nhà thôn trưởng.

Tàn Nguyệt và Tàn Tinh nhanh chóng đi vào sân. Vào nhà Tàn Tinh còn có cảm giác muốn giết người!

Tàn Liễu thị tóc tai bù xù quỳ rạp xuống đất, thấy không rõ mặt, Tàn La thị còn đang dùng tay đánh bà. Tàn Liên cũng tóc tai bù xù, mặt sưng đỏ, nước mắt đầy mặt đứng ở cửa phòng túm chặt vải bông mới mua. Tàn Hồ thị đang cố gắng kéo về phía mình. Tàn Lưu thị thì đang xem xét mấy miếng cá Tàn Tinh ướp muối phơi nắng cạnh chỗ giếng nước!

"Ôi, mấy đại boss đều đến đông đủ!" Kiếp trước lúc Tàn Tinh không có nhiệm vụ thì ngoại trừ nấu ăn chính là chơi game. Cho nên trong lòng nàng, nàng luôn luôn coi đám người Tàn La thị trở thành boss!

Thấy rõ tình thế, Tàn Tinh nói với Tàn Nguyệt "Tỷ, tỷ đi giúp Liên nhi!" Tự mình mau chóng đi tới chỗ Tàn lão bà, túm tay lão bà còn giờ lên định đánh Tàn Liễu thị, mặt trầm xuống "Lão bà từ này thật sự là không biết liêm sỉ, mang theo cả nhà đến nhà người khác đánh người cướp đồ, đây là đạo lý gì chứ!"

Tàn lão bà cảm thấy cổ tay của mình bị Tàn Tinh siết đến sắp gãy, đau đến đỏ mồ hôi trán "Tiểu đệ tiện, tiểu nhân, mày buông tay mau cho ta, nếu không ta đánh chết mày. Ôi..."

Tàn Tinh thấy lão bà vẫn còn khí lực mắng chửi, lại siết chặt thêm, dùng sức một cái đẩy Tàn lão bà văng ra ngoài. Nàng Tàn Liễu thị dậy, đỡ bà ngồi xuống bậc thềm, trên mặt sưng đỏ hiển nhiên là bị tát. Trong lòng Tàn Tinh phẫn nộ, từ khi tới đây lần đầu tiên hận đến nỗi muốn giết người! Đào mắt nhìn Tàn Liên, trên mặt cũng có mấy dấu tay. Có Tàn Nguyệt hỗ trợ, Tàn Hồ thị đương nhiên không phải là đối thủ, không có xông tới mà cũng đặt mông ngồi xuống!

Tàn Lưu thị đứng ở bên cạnh giếng thấy Tàn lão bà ngã xuống, trong lòng không tình nguyện nhưng cũng vẫn chạy tới định đỡ đứng lên! Nào biết Tàn La thị đẩy tay Tàn Lưu thị định đỡ mình, phệt mông ngồi dưới đất gào lên, "Đứa con đáng thương của ta, con chết sớm như vậy. Hôm nay tức phụ và con gái con định giết ta. Lão bà ta không có cách nào để sống nữa...!" Gào chưa đã ghiền, còn đá chân phui tay, ngựa mặt lên trời gào khan cổ "Cả nhà này toàn sao chổi, đã khắc chết con ta, còn không hiếu kính bà ta nữa..."

Tàn Tinh nghe không nổi nữa định đi qua, Tàn Liễu thị kéo Tàn Tinh lại. Tàn Tinh không hiểu quay đầu nhìn về phía Tàn Liễu thị, thấy vẻ mặt kiên định của bà thì buông tha cho ý định đi qua đánh lão bà kia! Vì người trong nhà cũng đành phải nhẫn nhịn!

"Nương, xem công lao sinh dưỡng Tín Nghiệp của ngài, hôm nay ta vẫn gọi ngài một tiếng nương! Sau này, Liễu Trương Văn ta, không có trượng phu, cũng không có cha mẹ chồng, chỉ có bốn đứa nhỏ!" Tàn Liễu thị mặt sưng vù biến dạng đứng lên, nhìn Tàn La thị gần từng tiếng, cũng kiên định vô cùng!

Tàn La thị sừng sốt, Tàn Hồ thị và Tàn Lưu thị cũng đều sừng sốt!

Tàn La thị không nghĩ tới Liễu thị lại dám nói với lão bà như vậy!

Tàn Hồ thị và Tàn Lưu thị thì đang nghĩ, không có cha mẹ chồng thì sao được chứ. Bọn họ đang tính toán phải bắt Tàn Liễu thị mang danh nghĩa tần hầu,

lấy hết mấy thứ tốt trong nhà mang về! Vừa nãy bọn họ thấy rõ ràng, vài bông mới tinh trong phòng, còn có túi gạo cùng bạch diện, còn cá phơi ngoài sân, thứ nào cũng là đồ tốt hết!

Tần La thị chỉ sững sốt một chớp mắt, lại gào lên "Mày giỏi lắm Liễu thị, con ta thì cốt chưa hàn, mày là đồ hồ ly, sao chổi, lại muốn thông đồng nam nhân! Đưa con tội nghiệp của ta, con chết vì đồ dê tiện kia thật sự là không đáng mà."

Tần Hồ thị và Tần Lưu thị khó được một lần hợp ý, đều khuyên Tần Liễu thị "Đệ muội, muội làm gì vậy, đều là người một nhà, làm vậy không phải rất tổn thương tình cảm hay sao..." Tần Lưu thị luôn luôn ăn nói khéo léo hơn so với Tần Hồ thị.

"Đại tâu nhị tâu không cần nói nữa. Chúng ta đã sớm bị đuổi ra khỏi nhà! Nương, ngài nhìn lương tâm mà nói, nhiều năm như vậy ta đối với ngài thế nào, đối với nhà này thế nào? Ta thừa nhận, Tín Nghiệp vì ta mà mất, nhưng vì sao sức khỏe ta yếu ớt, vì sao lại té xỉu! Tội danh sao chổi, khắc phu này ta cũng nhận đủ rồi!" Tần Liễu thị cảm thấy vì bọn nhỏ cũng phải kiên cường một lần! Trong lòng Tần Tĩnh tán thưởng Tần Liễu thị. Quả nhiên, người làm nương, nếu đụng đến chuyện bọn nhỏ thì đều sẽ vô cùng mạnh mẽ!

"Đồ tiện nhân, tiện phụ, hồ ly, mày không chết từ té được" Tần La thị thật sự hận không thể dùng hết những câu chữ ác độc lên người Tần Liễu thị!

Tần Lưu thị nhìn bà bà chỉ có thể làm chuyện xấu này cũng hết chỗ để nói rồi! Vốn bà ta nghe được từ chỗ con dâu Lý La thị của thôn trưởng, nói nhà Tần Liễu thị có bạc, muốn mua ruộng đất. Vừa suy tính khuyến khích Tần La thị đến nhà Tần Liễu thị, muốn lấy danh hiệu trưởng bối để nặng bắt Tần Liễu thị phải lấy bạc giao ra, tốt xấu mình cũng có thể chiếm chút tiện nghi! Tần La thị vừa nghe có bạc thì còn nghĩ gì tới đạo lý! Ai biết bà bà con dâu còn chưa ra cửa thì đã bị Tần Hồ thị gặp được. Tuy rằng Tần Hồ thị không thông minh nhưng vừa thấy Tần Lưu thị muốn lôi kéo Tần La thị đi tới nhà Tần Liễu thị, lại nghĩ đến vài bông mới tinh trên giường Liễu thị thì cũng nói muốn đi theo! Tần Lưu thị không có cách nào chỉ đành để cả ba tới nhà Liễu thị!

Vừa đến đây, không nghĩ tới vận khí may mắn, chỉ có hai mẹ con Tần Liễu thị và Tần Liên ở nhà, rất dễ đối phó! Sao ngờ được Tần La thị ý vào chính mình là trưởng bối, vừa mở miệng đã đòi bạc! Tần Liễu thị vừa nói không có, Tần La thị liền xông tới đánh. Tần Liên đi ngăn cản thì đánh cả Tần Liên. Nhìn thấy mọi việc như thế, Tần Hồ thị vào phòng nhìn vài bông mới đã được cắt ra, Tần Lưu thị còn chưa bắt đầu hành động thì gấp gờ về nhà Tần Tĩnh cùng Tần Nguyệt, sự tình liền náo động đến bước này!

Tần Lưu thị nghĩ hôm nay chưa chắc đã kiếm được gì ưu việt có thể lấy, quay đầu nhìn cá phơi bên cạnh giếng, ánh mắt tham lam đúng lúc Tần Tĩnh nhìn thấy. Tần Tĩnh nháy mắt với Tần Nguyệt, Tần Nguyệt lập tức bưng cái giỏ vào phòng. Tần Lưu thị vừa thấy không có cá, chẳng có gì nữa, trong lòng chửi mắng Tần La thị, Tần Hồ thị, Tần Liễu thị, Tần Tĩnh, Tần Nguyệt mấy lần!

Nhưng Tần Lưu thị vốn là người thích giữ thể diện, cũng không nghĩ làm mọi chuyện náo động lớn nhẹ giọng khuyên "Nương, dưới đất lạnh, chúng ta đứng lên đi. Đệ muội đang nổi nóng, chúng ta đi trước thôi."

Nào biết lần này Tần La thị không chịu nghe, hung hăng nói, "Hừ, ta không đi, lão bà tử ta muốn nhìn xem, đồ hồ ly kia muốn làm cái gì! Ta cũng không tin Liễu Tương Văn kia còn có thể lật cả trời!"

Tần Hồ thị còn đang tức giận, không lấy được gì thì bà ta còn không cam lòng đâu!"Nương, con thấy Liễu thị này cơ bản không coi nương ra gì. Theo con thấy cứ bắt cô ta giao hết bạc và đồ đạc trong nhà ra hiếu kính nương!"

Tần Lưu thị triệt để bị hai kẻ ngu như heo này làm tức chết rồi!

Tần Tĩnh đứng một bên xem, thấy thật sự là buồn cười cực kỳ! Cứ như thế đến nhà người khác lấy đồ là đúng lý hợp tình vậy! Mấy kẻ này chứa gì trong đầu vậy không biết?

Tần Liên và Tần Nguyệt đứng ở bên cạnh Tần Liễu thị đỡ bà!

Tần La thị còn đang gào thét, "Cả nhà đồ dê tiện chết tiệt kia." Tần Tĩnh trợn trừng mắt, không lẽ chỉ có mấy câu chửi mãi như thế sao, không có gì đặc sắc hơn à? Lại không biết, những nông dân này, nếu nói mắng chửi người thì quả thật cũng chỉ có mấy câu như vậy thôi!

"Im miệng, còn sợ không đủ dọa người sao!" Ngoài cửa vọng vào một giọng nam nhân sang sảng mui phần.

Tần Tĩnh vừa nhìn thấy là Tần lão gia. Đi theo sau là Tần Đại gia Tần Hưng Nghiệp, Nhị gia Tần Phát Nghiệp, còn có thôn trưởng Lý Chính! Đến vừa đúng lúc, Tần Tĩnh chỉ sợ mình không nhịn nổi nữa sẽ xông tới tát vỡ miệng Tần lão bà kia!

"Đây là sao vậy? Quay nháo gì chứ?" Ở trong thôn thôn trưởng vẫn rất có uy vọng, chủ yếu là ông ta lớn tuổi, cư xử công bằng! Lúc Tần Ngọc đi gọi, thôn trưởng biết ngay có lẽ người Tần gia lại muốn gây gỗ. Lúc đi qua nhà cũ Tần gia còn có ý gọi cả Tần lão gia và hai con trai!

Tần La thị vừa thấy lão gia nhà mình đến thì lật sệt đứng lên, vỗ vỗ bụi trên mông. Nhìn thấy người đến còn có Thôn trưởng, Lý chính thì mặt mũi cũng ngượng ngùng. Nhưng lại nghĩ dù sao Tần Liễu thị cũng là con dâu mình. Mình đến nhà con dâu dạy con cháu thì Thôn trưởng, Lý chính cũng không thể xen vào. Vì thế chẳng chút lo lắng nói "Ta dạy dỗ nhà con dâu ta, thôn trưởng có ý kiến sao!"

Thôn trưởng ghét nhất người trong thôn bất hòa khí, cũng quá biết tính tình Tần La thị và hai tức phụ kia, trợn tròn mắt "Ai là con dâu bà, cả nhà người ta bị bà đuổi đi rồi. Bây giờ đã tách tạch, người ta tự mình làm chủ hộ. Nhà này cũng do họ tự mua. Bà tới cửa quậy phá như vậy, người ta có thể tố cáo bà đó!"

"Gi, tố cáo, tố cáo ta ư, cô ta tố cáo ta tội gì?" Tần La thị tỏ vẻ Liễu thị không dám!

Tần Tĩnh nhìn gương mặt đáng ghét kia chỉ hận không thể đi lên tát cho một cú, nghiêng răng nói "Tổ cáo bà tự tiện xông vào nhà người khác" quét mắt nhìn Tần Hồ thị cùng Tần Lưu thị nói "Tổ cáo các người tự tiện xông vào nhà người khác, giữa ban ngày ban mặt đánh người, trộm cướp!"

Tần Hồ thị vừa nghe thì nói theo bản năng "Ta không trộm, ta không trộm, ta chỉ lấy..."

Tần lão gia vừa nghe tức đến dựng râu lên. Tuy Tần lão thích bạc nhưng cũng là người siêu cấp sĩ diện, tự nhận là nhà giàu số một số hai ở trong thôn. Bấy giờ chuyện mất mặt như vậy lại có thôn trưởng và lý chính đều biết, đương nhiên là tức không thể nhịn nổi!

Tần La thị cứng rắn cãi lại "Ta không tự tiện xông vào nhà người khác, đây là nhà con dâu ta! Sao ta không thể tới?"

Lý Chính cũng không nhịn được đi ra, sắc mặt không tốt "Ta nói lão bà Tần gia, bà cũng đã lớn tuổi như vậy sao nghe nói không chịu hiểu chứ! Vừa rồi thôn trưởng đã nói, đây là nhà Liễu thị. Về sau hộ nhân gia này không có quan hệ với nhà các người, chủ hộ là Liễu Tương Vân!"

"Sao chứ, sao lại thành chủ hộ. Nhà này là của thôn, có gì lại cho bọn họ ở, sao lại làm hộ tịch riêng cho họ!" Tần La thị vừa rồi còn luôn miệng nói đây là con dâu mình, lúc này lại nói nhà trong thôn không thể cho bọn họ ở!

Tần Tĩnh tất nhiên mặc kệ, đứng một bên không hề rảnh, Tần Ngọc vuốt cung, nhìn chăm chăm mấy người trong viện kia, cũng không nói chuyện!

Về mặt Thôn trưởng giận dữ nhìn Tần La thị "Nhà này ta đã làm chủ bán cho Liễu thị. Đây là nhà của bọn họ, không phải của thôn nữa!"

"Mua, mua ... á? Bọn họ lấy bạc ở đâu!" Tần La thị không thể tin, thét chói tai "Tốt lắm, đồ tiện nhân xấu xa kia, quả thực đã cất giấu bạc, mau trả lại cho ta, trả lại cho ta, là bạc của con ta!" Nói xong muốn nhào tới chỗ Tần Liễu thị. Tần Lưu thị nhanh mắt giữ chặt Tần La thị. Kỳ thật bà ta cũng không định giữ lại nhưng trước mặt Tần lão gia, thôn trưởng, Lý Chính, bà ta đành làm người tốt!

Thôn trưởng không kiên nhẫn nhìn cả nhà Tần gia, "Tần Kính Tổ, còn không mau đưa lão bà nhà lão về, nhìn xem có ra thể thống gì không! Còn có Tần đại nương, Tần nhị nương, bà bà các cô cũng lớn tuổi rồi, đầu óc không minh mẫn. Các cô làm vợ, làm dâu cũng nên khuyên bảo chứ, lại còn giúp nhau đến gây rối. Một ngày yên lành đã bị các người phá hết!"

Tần lão gia bị trưởng thôn điểm tên chỉ họ nói tới mặt mũi không nhịn được, lại không thể phản bác đành phải phát giận với hai con trai, nàng dâu "Còn không mau đưa nương trở về." Nói xong xoay người định đi.

Tần Tĩnh cũng vội vàng nói "Gia gia, về sau không có chuyện gì thì đừng để lão phu nhân cùng đại nương nhị nương đến nhà chúng con, nếu không con cũng thật đi tố cáo với quan phủ!"

Tần lão gia từ quay lại nhìn Tần Tĩnh một cái, mặt âm trầm xoay người đi ra ngoài.

Tần đại gia và Tần nhị gia đều tự đi kéo tức phụ của mình. Tần lão bà vừa thấy đều đi rồi, cũng không ai trông coi mình vừa định gào thì bị thôn trưởng trừng mắt, lập tức ngậm miệng, nhưng vẫn không cam lòng mắng thêm vài câu "Hừ, muốn ta đến ta cũng không thêm đến, cả nhà sao chối!"

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Nhân Tán, Vương Phi Nông Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Vào Túy Ngư hiên

Editor: Hương Cỏ

Thôn trưởng cùng Lý Chính thấy cả nhà rắc rối kia đều đi cả rồi, cũng lác đầu đi ra sân.

Tần Liễu thị tiến bước thôn trưởng và Lý Chính, vừa trở lại sân thì bị một bóng người từ ngoài chạy vào, bịch bịch quỳ xuống đất làm cho phát hoảng. Nhìn kỹ lại, thì ra là Tần Phi đi theo sau mấy người trưởng thôn tới. Cậu ta nhìn Tần Liễu thị dập đầu mấy cái "Tam thẩm, con thay nãi nãi, đại nương và nương con tạ lỗi với thẩm!" Nói xong lại dập đầu mấy cái, sau đó không đợi Tần Liễu thị kéo mà tự đứng lên cũng không quay đầu mà chạy đi!

Để lại Tần Liễu thị về mặt đau lòng đứng tại chỗ!

Tần Ngọc đi qua, thấy Tần Phi đã đi xa hỏi "Phi ca sao vậy nương?"

Tần Tĩnh nghĩ nghĩ nói, "Có lẽ là thấy ngưng ngưng..."

"Có gì ngưng ngưng, nương là nương, hần là hần! Ta sẽ không trách hần!" Về mặt Tần Ngọc không đồng ý!

Tần Tĩnh cười cười đi qua giúp Tần Liễu thị vào nhà, lấy trứng gà luộc, lăn lăn mặt cho Tần Liễu thị và Tần Liên.

Buổi tối ăn cơm xong, Tần Liễu thị, Tần Liên, Tần Nguyệt lại tiếp tục may quần áo, Tần Tinh và Tần Ngọc thu dọn tổ yến đã hái được ngoài sân.

Tần Ngọc nghĩ nghĩ vẫn nói với Tần Tinh "Tỷ, nương và tam tỷ bị đánh mà không biết đánh lại sao?"

Tần Tinh biết trong lòng tiểu tử này luôn luôn ghen hờn, hơn nữa, nàng cũng không nghĩ sẽ buông tha cho bọn họ đơn giản như vậy, ngày còn dài! Vì thế, nở nụ cười nói với cậu "Nãi nãi, đại nương và nhị nương dù sao cũng là trưởng bối, chúng ta khẳng định là không thể công khai đánh lại. Nhưng có thể đánh lén... như này...."

Còn chưa nói dứt lời, ánh mắt Tần Ngọc đã tỏa sáng! Tần Tinh vừa lòng cực kỳ, tiểu tử này trẻ nhỏ dễ dạy!

Sáng sớm hôm sau, Tần Nguyệt, Tần Tinh và Tần Ngọc dậy rất sớm chuẩn bị đi lên trấn.

Tần Liễu thị vội vàng lấy ra mấy món quần áo mới may vội vàng. Tần Tinh cảm quần áo, tuy rằng là may vội nhưng cũng cực kỳ tinh xảo, đường may rất kỹ càng. Sóng hai thẻ lần đầu tiên mặc vào quần áo do mẫu thân may, trong lòng dâng tràn cảm xúc ề ảm ảm áp...

Tần Nguyệt thay áo màu tím nhạt, quần màu trắng bạc, váy thêu hoa lan, thanh nhã dịu dàng, nhìn tự nhiên hào phóng, không hề thua kém tiểu thư nhà giàu!

Tần Ngọc mặc áo dài màu tối, áo không viền, vạt áo dài thêu cây trúc, làm cho Tần Ngọc vốn đã có khuôn mặt dễ nhìn lại càng thêm tuấn tú. Bên hông buộc một đai lưng, Tần Liên cũng thêu cây trúc xanh cứng cỏi, đai lưng treo một túi nhỏ do Tần Liên cố ý may cho cậu, bên trong là cây cung Tần Ngọc không rời tay! Mặc một thân quần áo như vậy cực kỳ giống tiểu công tử nhà người ta!

Tần Tinh nhìn không được trêu ghẹo "Ôi, đây là tiểu công tử nhà ai nhỉ..." Tần Ngọc vừa thẹn lại hưng phấn, kích động mặt đỏ hồng lên! Lớn như vậy, lần đầu tiên mặc quần áo mới. Trước kia đều mặc quần áo các tỷ tỷ mặc không được, cắt cắt sửa sửa... Nguyên mấy tỷ đệ cũng chẳng có mấy bộ quần áo, toàn là vải cũ, vải thô, và chằng và đụp. Tới lúc cậu mặc thì cũng chẳng còn nhìn ra gì nữa!

Tần Tinh mặc áo màu vàng sáng, ngoài áo choàng ngắn, thấy mặc váy không tiện nên vẫn kêu Tần Liễu thị may quần. Màu vàng mặc ở Tần Tinh trên người tràn ngập tinh thần phấn chấn, khuôn mặt nhỏ nhắn thông minh lanh lợi. Tần Nguyệt ôm cổ Tần Tinh, "Tinh nhi xinh quá!" Được khích lệ Tần Tinh nhếch miệng nở nụ cười!

Ba tỷ đệ thay xong quần áo còn chưa muốn đi, bắt Tần Liên cũng dậy mặc thử quần áo mới. Tần Liên cũng đành phải dậy, mặc áo màu hồng phấn, trên thân áo choàng ngắn thêu lá sen, phía dưới là váy dài màu vàng nhạt, viền váy thêu hoa mai, làm cho khuôn mặt nhỏ nhắn vốn đã xinh đẹp của Tần Liên càng thêm tươi đẹp! Ba tỷ đệ nhìn nhau không chớp mắt. Vẫn là Tần Tinh phục hồi tinh thần lại, nửa nghiêm cần nửa vui đùa nói "Nương, về sau đừng để Liên nhi ra ngoài nhiều quá, đừng để bị người ta đoạt đi..." Mới chín tuổi đã như thế, chờ lớn lên còn không biết tuyệt sắc thế nào!

Nói đúng khiến Tần Nguyệt và Tần Ngọc liên tục gật đầu, Tần Liên thì xấu hổ đỏ mặt, ôm chần không ló ra...

Nhìn bọn nhỏ mặc quần áo mới tinh thần phấn chấn, Tần Liễu thị vô cùng an lòng, trong lòng thở dài, "Nếu tướng công còn sống thì tốt biết mấy."

Náo loạn một lúc, ăn điểm tâm, ba tỷ đệ ra cửa.

Vì đã có bạc, Tần Liễu thị không để bọn nhỏ đi bộ nữa. Ba tỷ đệ đi tới chỗ cây liễu đầu thôn đi xe bò, một người nắm văn tiền. Lão Lưu đánh xe thấy ba người bọn họ nên thu ít hơn còn có ba văn!

Chỉ mất một canh giờ liền đến trấn trên. Ba tỷ đệ đi thẳng đến Nhân Tế đường, nhìn thấy Tiền chương quỳ thì cũng nhau hành lễ. Tiền chương quỳ cười tủm tỉm nhận túi tổ yến, cân xong lại thanh toán một trăm mười lượng bạc. Lần này Tiền chương quỳ đưa cho họ một trăm lượng ngân phiếu cùng mười lượng bạc. Ngân phiếu giống như sổ tiết kiệm ở hiện đại. Chỉ cần cầm ngân phiếu là có thể đổi bạc ở ngân hàng tư nhân. So với mang theo bạc thì thuận tiện hơn!

Tính toán xong, Tiền chương quỳ nhìn nhìn vết thương của Tần Tinh, đã khôi phục tương đối tốt. Rốt cục chỉ là vết thương nhỏ nên miệng thương cũng mau khép lại, đang kết sẹo. Lại lấy thuốc bổ cho Tần Liễu thị, ba tỷ đệ lại cáo từ Tiền chương quỳ.

Ra khỏi Nhân Tế đường, ba tỷ đệ đi chợ mua thêm đồ may vá cho Tần Liễu thị, nhìn bao nhiêu thứ người ta bày bán ở chợ hoa cả mắt, Tần Ngọc và Tần Nguyệt đi dạo vui quên trời đất.

Tần Tinh thì vừa nhìn vừa nghiên cứu, xem có thể tìm việc gì buôn bán hay không để có bạc cố định thu vào! Nhưng đi một đường xem cũng không thấy có gì có thể kinh doanh. Tần Tinh không khỏi buồn bực. Lấy tổ yến vừa tới thì bán được không ít bạc, khiến Tần Tinh cho rằng ở cái đại để kiếm tiền. Bây giờ xem ra, là vận khí mình tốt chút mà thôi!

Nhớ lại mình kiếp trước, cũng chưa từng kinh doanh buôn bán gì, chưa từng lo lắng vì tiền bạc! Trong sinh hoạt ngoại trừ nhiệm vụ cũng chính là nhiệm vụ. Những đặc công như bọn họ, nói trắng ra là chính là sát thủ giấu kín của tổ chức, thay tổ chức giải quyết những chuyện không thể giải quyết bên ngoài. Bình thường ăn nấu một chỗ, khi nhận nhiệm vụ thì sạch sẽ lưu loát hoàn thành nhiệm vụ. Chắc cũng không thể làm sát thủ ở thế giới này nhỉ? Tần Tinh rất nhanh đã bị ý nghĩ hoang đường của mình làm bật cười.... Nhìn phía trước Tần Nguyệt và Tần Ngọc đang tranh luận vì mua một cây trầm cho Tần Liễu thị nên đi qua.

Vừa đi vừa dạo, mua cho Tần Liễu thị một cây trầm cái nạm vàng. Vốn Tần Tinh định mua một cây trầm vàng, nhưng nghĩ đến mấy kẻ tham lam của nhà cũ thì buông tha ý định. Mua dây cột tóc cho Tần Nguyệt và Tần Liên. Ở trong này, chỉ có phụ nhân thành thân mới cài trầm.

Còn mua cho Tần Ngọc một bao dây buộc tóc. Còn vị thành niên thì không cần thắt tóc, nhưng sẽ buộc gọn lại rồi bó bằng một dây vải trắng.

Tần Tinh mua một cây cài đơn giản nhất. Nàng vẫn có thói quen cột tóc đuôi ngựa đơn giản. Kiếp trước nàng luôn để tóc ngắn, đến nơi này không ngờ lại có một mái tóc dài. Nàng không quen búi tóc, mỗi ngày hoặc là vén lên hoặc là túm đuôi ngựa. Ngay từ đầu Tần Liễu thị còn lăm bắm vài câu, nàng cứ làm theo ý mình Tần Liễu thị cũng sẽ theo nàng. Chỉ coi nàng là tiểu nữ nhi tùy hứng!

Chờ túi đựng đầy đồ mua thì mới phát hiện đã gần tới trưa. Đi từ chợ ra lại thấy được Túy Ngư hiền, nghĩ đã lại tới đây hay là hôm nay lại đi thử xem, cũng ném thử xem cá chỗ này nấu ăn ngon thế nào!

"Đi, hôm nay tỷ dẫn các người mở mang một chút!" Vừa hào khí mở miệng, Tần Tinh liền tự mình dọa mình. Từ khi nào nàng cũng có lúc hào sảng như vậy chứ. Ở hiện đại, có khi nào từng nói như vậy đâu! Không chỉ nàng giật mình mà Tần Nguyệt cũng vỗ nhẹ Tần Tinh một cái, giả ý giận dữ "Muội nói gì vậy, muội còn tỷ mà! Ta, tỷ của muội còn ở đây nè!"

Tần Tinh vội xoay người, "Tỷ, tỷ tốt của muội, tỷ là thân tỷ tỷ của muội mà. Muội nhất thời nhanh miệng thôi!" Vừa cười nói vừa choàng vai Tần Nguyệt, bán rề tiếng cười thần thiết lấy lòng, làm cho Tần Nguyệt cười một trận.

Tần Ngọc thường để ý trọng điểm khác thường, trọng điểm của cậu là "Nhị tỷ, mở mang một chút là cái gì?"

"Mở mang một chút sao, chính là có một bữa cơm no đủ" không biết vì sao, Tần Tinh càng ngày càng cảm thấy mình không giống chính mình.

"Có một bữa cơm no đủ? Chúng ta lại ăn bánh bao thịt sao?" Lần trước đến trấn trước đã nói ăn bánh bao thịt, sau này chỉ ăn bánh bao. Lần này thế nào cũng phải ăn mấy cái bánh bao thịt nhì!

"Bánh bao thịt có gì ngon! Chúng ta trở về tự làm. Hôm nay chúng ta đi ăn cá của Túy Ngư hiền!" Tần Tinh vung tay lên.

"Ôi, Túy Ngư hiền á, nhưng có phải lại không cho chúng ta vào hay không?" Lần trước vào không được, Tần Ngọc vẫn còn nhớ rõ đó!

Tần Tinh nghĩ nghĩ, nhìn quần áo trên người, không được tốt lắm nhưng cũng tuyệt đối không kém, hẳn là không thành vấn đề! Vì thế nói "Đi, đi xem, chúng ta đi ăn thử xem, xem là ta làm ăn ngon hay là đầu bếp Túy Ngư hiền nấu ăn ngon!"

Tần Nguyệt hơi rối rắm, cảm thấy không có nương và Tần Liên, bọn họ ba người đi ăn thì không hay! Nhìn biểu cảm Tần Nguyệt, Tần Tinh có gì không rõ chứ! Giữ tay Tần Nguyệt, "Tỷ, chúng ta đi vào ăn thử xem, nếu ngon hơn so với muội làm thì lần sau đưa nương và Liên nhi đến ăn, nếu không ngon như vậy thì chúng ta lại mua cá về nấu cho mọi người ăn, tỷ thấy sao?"

"Ừ, chủ ý này được, cứ như vậy đi" Tần Nguyệt cảm thấy đó là một ý kiến hay!

Ba tỷ đệ lập tức đi vào Túy Ngư hiền. Vẫn là tiểu nhị ca lần trước tiếp khách, thấy ba người Tần Tinh vẫn còn ẩn tượng. Nhìn ba người bọn họ đã thay quần áo, có vóc dáng có khí độ, hoàn toàn không giống với lần trước nên cười cười mời bọn họ vào đại đường, tìm chỗ trống cho bọn họ rồi ngoai đầu kêu "Ba chén nước trà", vừa nói với Tần Tinh "Không biết ba vị muốn ăn món gì?"

Tần Tinh nhìn thoáng qua đại đường không còn chỗ ngồi, nói với tiểu nhị "Tiểu nhị ca, chỗ các cậu có món gì ăn ngon?"

Tiểu nhị tự hào nở nụ cười "Các vị, Túy Ngư hiền của chúng ta là độc nhất vô nhị ở trấn Thanh Thủy này. Quán chúng ta làm món cá không có chỗ nào bên ngoài thơm ngon bằng! Chỉ cần là cá, cô cứ việc gọi món!"

Tần Tinh cười cười, vì thế nói "Vậy cho ta một phần cá nấu canh chua cay, thêm một phần rau xanh là được."

Tiểu nhị ngăn người, cười cười nói "Ngại quá khách quan, cá nấu canh chua cay này chỗ ta không có, cô gọi món khác đi?"

Tần Tinh nghĩ, có lẽ, nơi này cũng chưa dùng qua ột đâu. Vì thế lại nói "Vậy đầu cá nấu cay đi?"

Trong lòng Tiểu nhị không dễ chịu, đây là tên đồ ăn gì chứ? Nhưng vẫn nhẫn nại mang theo nụ cười "Thật sự là không khéo, món cô nói tiệm cũng không có, hay là cô đổi món khác đi?"

Trong lòng Tần Tinh trong lòng cũng đã đoán được, phỏng chừng quả thật là không có ột! Cũng không ép buộc tiếp tục nói "Vậy cho ta một lẩu cá nấu cải chua đi..."

Tiểu nhị vừa nghe trên đầu đã toát mồ hôi. Biết rồi, mấy đứa nhóc này là tới trả thù y rồi, toàn gọi món không có! Nơi này có canh đầu cá, cá chép chưng, có cá khô nướng... Nhưng lại không có mấy món tiểu nha đầu này gọi! Vì thế sắc mặt trầm trầm nhưng vẫn giữ nụ cười "Khách quan, mấy món ăn này cô nghe được từ chỗ nào? Đừng nói trấn Thanh Thủy này, toàn bộ Nam Ly chỉ sợ cũng không có đồ ăn như vậy!"

Tần Tinh nhìn tiểu nhị trước mắt, dù đã vô cùng căm tức nhưng vẫn giữ lễ phép, trong lòng âm thầm tán thưởng "Tốt lắm, tố chất cơ bản của người phục vụ thật không tệ!" Uống một ngụm trà, chậm rãi định nói chuyện, Tần Ngọc đã ở một bên nghiêm trang nói "Nhị tỷ, quên đi, có lẽ nơi này cũng chỉ có vậy. Ngay cả mấy món mà tỷ tùy tay làm cũng không có. Để thấy món khác cũng chẳng ngon gì hơn..."

Tần Tinh vừa nghe, thật muốn giơ ngón tay tán thưởng Tần Ngọc, càng ngày càng giỏi nói chuyện!

"Ha, tiểu ca, cậu nói chuyện không đâu, cậu nói tỷ của cậu có thể nấu những thức ăn kia sao?" Tiểu nhị tỏ vẻ không phục!

"Đó là đương nhiên, ở nhà ta thường ăn mà!" Tần Ngọc nói dối cũng nói đứng đắn như vậy! Tần Nguyệt ở một bên hơi chột dạ. Nhưng nghĩ lại, tuy rằng không ăn thường xuyên, nhưng Tần Tinh nấu cá ăn quả thật rất ngon, cũng không coi là nói láo. Do đó đương nhiên cũng ưỡn lưng thẳng người!

"Có chuyện gì vậy Đông Tử?" Lúc này một nam nhân cao trên dưới 1m78, tóc trắng, khoảng hơn bốn mươi tuổi đi tới, mặc áo dài, thoạt nhìn giống tiên sinh phòng thu chi hay là chương quầy!

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Nhân Tán, Vương Phi Nông Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25: Cá nấu cải chua

Editor: Hương Cỏ

"Không biết vài vị khách quan có gì bất mãn đối với tiệm của tôi, mong các vị chỉ giáo, tại hạ Tần Mỗ cảm kích vô cùng!" Thái độ thành khẩn, nói chuyện hòa khí, là người có khí độ.

Tần Tinh đứng lên, học bộ dáng cổ nhân, chấp tay lại mà nói, "Tân chương quầy khách khí. Tôi đưa người nhà đến ăn cá, kêu mấy món ăn mà tiểu nhị ca đều nói không có... Vì thế nên có chút tranh chấp, cũng không có chuyện gì lớn cả. Nếu đồ ăn chúng ta gọi đều không có, vậy chúng tôi xin cáo từ!" Nói xong, liền chuẩn bị rời đi.

"Mời khách quan dừng bước, không biết khách quan gọi những món ăn gì mà tiểu điểm không có vậy?" Tân chương quầy là người làm ăn, đương nhiên biết tiệm mình chuyên bán món cá mà những món ăn mấy đứa bé này kêu lại không thể lấy ra là chuyện ảnh hưởng thể diện danh tiếng cỡ nào. Cho nên, cho dù như thế nào cũng muốn biết rõ ràng!

Tiểu nhị gọi là Đông Tử đứng một bên nhắc lại tên mấy món ăn. Tân chương quầy nhú mày, nghe cũng không nghe nói qua, càng không nói đến làm! Nhìn Tần Tinh, cách ăn mặc thì không coi là rất tốt nhưng khí độ lại bất phàm, thành khẩn nói "Xin hỏi vị tiểu cô nương này cô ăn mấy món ăn kia ở đâu vậy?"

Tần Ngọc tròn trĩnh mắt nói "Vừa rồi đã nói mà, đều ta nhị tỷ ta làm! Nấu cá ăn rất ngon!"

Tần Nguyệt kéo Tần Ngọc, đối với thái độ đó của cậu không hài lòng lắm!

Tân chương quầy lại không thêm để ý, nhìn Tần Ngọc kinh ngạc nói "Cậu nói, cậu nói là nhị tỷ cậu làm sao?"

Tần Ngọc bị Tần Nguyệt kéo một cái, cũng tự biết không nên như vậy, thu lại thái độ khinh thường nói "Đúng vậy!"

Tân chương quầy vui vẻ, nâng tay nói với Tần Tinh "Ba vị, có thể dừng bước nói chuyện không?"

Tần Tinh nghĩ nghĩ, nói "Chúng ta phải trở về, nếu trễ nướng ta sẽ lo lắng!" Nói xong lại định đi.

Theo bản năng Tân chương quầy cảm thấy, việc này có lẽ là một cơ hội kinh doanh vì thế cũng không đồng dãi "Cô nương, tại hạ là chương quầy từ lâu này, cô nương có thể nấu mấy món ăn kia không? Tần mỗ sẽ mua lại!"

Tiểu nhị cảm thấy chương quầy quá đề cao mấy tiểu tử này, nói không chừng chính là nói bừa, là tới trả thù mình!

Tần Nguyệt và Tần Ngọc thì vẻ mặt kinh hãi, hóa ra nấu ăn cũng có thể kiếm bạc!

Tần Tinh cúi đầu cân nhắc tính toán của mình! Từ xưa dân dĩ thực vi tiên. Mặc kệ là người nghèo hay người giàu đều phải ăn, ăn uống mặc kệ là khi nào chỉ cần hương vị ngon, đặc sắc thì sẽ kiếm tiền dễ dàng! Có lẽ kinh doanh ẩm thực cũng là sinh ý không tệ! Mình không có tiền vốn, nhưng mình có suy nghĩ có tay nghề, nhân cơ hội này thử xem, cố gắng cũng không tệ!

Hạ quyết tâm liền nói với chương quầy, "Tân chương quầy, nhận được ngài xem trọng, tôi đây liền mượn phòng bếp của ngài dùng một chút! Sau đó còn nhờ tiểu nhị của ngài đi chợ Trần Bắc một chuyến, có cửa hàng Lý gia bán gia vị, tìm ông chủ Lý mua nửa cân hạt tiêu... À, ớt đến. Sau đó mua một đầu cá lớn, thêm một con cá trắm cỏ!" Không có hạt Tiêu, chỉ có thể tạm thời không dùng.

Tuy Tân chương quầy không biết ớt là cái gì, nhưng vẫn là nghe theo Tần Tinh nói, sai Đông Tử đi chợ Trần Bắc mua ớt. Mặc dù Đông Tử không vừa ý nhưng cũng vẫn mau chóng đi ra ngoài!

"Hậu viện có cá, những thứ khác cô đi xem còn thiếu cái gì, tôi sẽ kêu người đi mua!" Sau khi Đông Tử rời khỏi đây, Tân chương quầy lại hỏi Tần Tinh!

"Nếu đã có cá vậy không thành vấn đề! Còn phiền chương quầy dẫn đại tỷ và tiểu đệ của tôi đi ăn một chút gì!" Tần Tinh khách khí nói!

Tân chương quây liên tục gạt đầu, "Cần làm, cần làm!" Sai người an trí Tân Nguyệt và Tân Ngọc lên nhà gian trên lầu ngồi ăn điểm tâm, Tân Tinh đi sau bếp nấu.

Hậu viện rất lớn, đúng là giờ ăn trưa, rửa rau, thái đồ ăn, rửa chén, bận rộn không chịu được! Phòng bếp có một loạt bếp, mỗi bếp đều có một đầu bếp đang vội vàng nấu. Thấy chương quây mang đến một tiểu nha đầu thì đều tò mò nhưng cũng không hỏi nhiều, đều tự làm việc của mình!

"Chương quây, hay là lần sau ta lại đến?" Tân Tinh nhìn không khí bận rộn ngất trời như vậy, không nghĩ làm chậm trễ sinh ý tốt của người khác!

"Không sao không sao. Cô qua đây, đằng sau này còn có một bếp trống, cô xem nấu ở đó được không?" Tân chương quây đang vội vàng muốn biết tiểu cô nương này nói cá nấu cái chua, rồi lâu cá là món ăn gì, làm sao có thể chờ nắng lần sau đến được! Tuy rằng phòng bếp này chuyên nấu đồ ăn cho chủ tử, để một ngoại nhân dùng không tốt lắm, nhưng vì Túy Ngự hiển, chủ tử hẳn sẽ không trách tội!

Khi nói chuyện liền đưa Tân Tinh đến một phòng khác ở hậu viện. Bên trong có một phòng bếp nhỏ, mọi thứ dụng cụ gia vị đầy đủ, phòng chừng là bếp dành riêng cho người nào. Tân Tinh cũng không hỏi nhiều, vén tay áo đi lựa cá. Vừa rồi nhìn lướt qua bàn bếp có gia vị đầy đủ hết, ngoài không có hạt tiêu thì những thứ khác cũng không kém so với kiếp trước! Nghĩ tới mình sắp sửa khai sáng ra kỷ nguyên ăn cay, trong lòng Tân Tinh tràn ngập hào khí! So với ở hiện đại vì tổ chức hoàn thành nhiệm vụ, đạt được công lao nhất đẳng cũng có cảm giác thành tựu như thế!

Tân Tinh chuẩn bị nôi làm cá nấu cái chua, lại làm lẩu đầu cá. Cứ làm hai món này trước!

Lựa được cá tươi, đương nhiên có người tới làm cá. Tân Tinh lấy cá đã làm sạch cẩn thận cắt miếng thành từng lát cá mỏng. Lấy trứng gà, bột trắng không biết làm từ nguyên liệu gì, hồ tiêu, muối cho vào khuấy đều đặt ở một bên. Lại lấy muối xoa khắp đầu cá tươi một lần! Lấy hai khối đậu hũ, dưa chua muối ở bình ngoài sân, vừa nghĩ đã thấy mùi chua, hơi giống vị cái trắng muối ở kiếp trước!

Chuẩn bị sẵn sàng, Đông Tử mua một gói ớt đỏ to trở về.

Tân chương quây an bày một bà tử rửa chén hỗ trợ nhóm lửa! Tân Tinh chuyên tâm nấu ăn! Cho dầu vào nôi, chiên sơ hai mặt đầu cá sau đó gấp ra. Trong nôi còn lại dầu ăn, cho ớt vào xào, cho đầu cá vào để trên bếp đun sôi, thả thêm đậu hũ chậm rãi nấu. Lại lấy nôi khác làm cá nấu cái chua. Cho dầu, gia vị, xương cá, dưa chua đều cho vào xào, đổ thêm nước. sau khi nước sôi thì thả cá thái lát vào. Không thể nấu thời gian dài, chỉ cần sôi vài phút là được. Lại lấy chảo lên bếp cho dầu nóng, cuối cùng thả ớt vào xào rồi đổ lên mặt cá, mùi thơm xông lên nức mũi!

Đông Tử luôn luôn đứng bên cạnh xem không tự giác nuốt nước miếng, lại ngượng ngùng nhìn chương quây. Sau khi cũng thấy chương quây cũng nuốt nước miếng thì vội coi như không có việc gì!

Bên này Tân Tinh nấu cá xong thì bên phòng bếp kia cũng đã ngời tay. Nghe được mùi thơm mấy đầu bếp đều đi sang phòng bếp nhỏ. Đến khi nhìn thấy một tiểu cô nương đứng trong phòng bếp rất ít khi cho người vào thì đều ngạc nhiên nhìn chương quây. Đợi đến khi nhìn trên bếp nôi cá nấu cái chua màu đỏ hồng, cùng với nôi lẩu đầu cá đang sôi sục trên lò thì đều trừng mắt nuốt nước miếng. Tân Tinh cười nói với chương quây "Tân chương quây, đồ ăn đã nấu xong, ngài mang sang cho mọi người ăn thử xem!"

Đông Tử vội vàng vâng một tiếng, đi bung nôi cá nấu cái chua khiến cậu ta phải nuốt nước miếng vô số lần, mùi dưa chua kết hợp với ớt cay kích thích nước bọt trong miệng không ngừng trào ra!

Đặt hai nôi cá lên bàn mà các đầu bếp và tiểu nhị vẫn thường ăn cơm, Tân chương quây cầm đũa, vội vàng gấp một miếng cá. Tân Tinh ở một bên nhắc nhở, "Cẩn thận nóng!"

Tân chương quây đã nuốt xuống, thịt cá vừa vào miệng đã tan ra, chỉ để lại vị dưa chua, vị cay của ớt ở trong miệng thật lâu không tiêu tan, làm người ta thâm nghĩ phải ăn thêm miếng nữa. Lại đi gấp đầu cá, ngon miệng, thơm lừng, đậu hũ không còn mùi đậu tương mà chỉ có hương thơm của thịt cá và gia vị. Tân chương quây ăn liền mấy miếng, miệng cay xé nhưng vẫn không dừng lại được, uống hai ngụm nước, giờ ngón tay cái lên với Tân Tinh! Nói mơ hồ không rõ "Đây là cái gì vậy? Thử màu đỏ này chính là ớt cô nói sao?"

Tân Tinh nhưng cười không trả lời!

Mấy đầu bếp đứng bên cạnh cùng bọn Đông Tử, sớm cũng đã nhìn không được, lúc này thấy chương quây buông đũa xuống vội vàng đều đi lấy đũa, bát, người phía sau tiếp người phía trước người một đũa, ta một gấp! Thần kỳ là, ai nấy đều không nói chuyện, không ngừng há miệng vì cay nhưng không ai ngừng lại, giống như đang trong trận đấu vậy! Một đầu bếp ngừng một lát, múc một cốc nước đặt một bên, lại không ngừng ăn tiếp... Người khác cũng đều noi theo!

Tân chương quây nhìn mấy đầu bếp đã làm việc trong tiệm mười mấy năm cười lắc đầu, lại nhìn xem Tân Tinh, không khỏi cảm khái "Trò giỏi hơn thầy rồi."

Tân Tinh thì đang âm thầm cao hứng, xem ra người cổ nhân tiếp nhận chuyện mới, vật mới cũng vẫn rất nhanh! Ớt này sẽ nhanh chóng xuất hiện trên thị trường đây!

Tân chương quây dẫn Tân Tinh đến nhà gian trên lầu, Tân Ngọc nằm sắp trên bàn đang ngủ, Tân Nguyệt sốt ruột chờ. Vừa thấy Tân Tinh đến lập tức chạy tới "Tinh nhi, muội không sao chứ? Sao mặt lại đỏ như vậy?"

Tân Tinh giữ Tân Nguyệt cười cười, nhỏ giọng nói "Phòng bếp quá nóng, không sao đâu. Yên tâm đi!"

Hai tỷ muội ngồi xuống, Tân Nguyệt rót một ly trà cho Tân Tinh, Tân Tinh uống một ngụm mới nói với Tân chương quây nói "Thế nào? Tân chương

quầy, tôi làm đồ ăn được không?" Học cổ nhân vẽ nho nhã nói chuyện như vậy, Tần Tĩnh thật sự cảm thấy không quen!

"Cô nương nói đùa sao, Tần mỗ cho rằng vừa rồi biểu hiện của các đầu bếp trong tiệm đã rất rõ ràng!" Tần chương quầy cười ha ha lên, hiển nhiên thật cao hứng! Nhìn nhìn Tần Ngọc ngủ gà ngủ gật, lại che che miệng, "Cô nương, Tần mỗ cũng không nói nhiều, nhìn cô nương cũng là người sáng khoái, chúng ta cứ việc nói thẳng! Hai món ăn này ta mua giá năm mươi lượng bạc, là mua công thức, có được không?"

Tần Nguyệt vừa nghe, năm mươi lượng công thức hai món ăn thì lập tức kích động kéo Tần Tĩnh. Tần Tĩnh cúi đầu, Tần chương quầy cũng không nóng nảy. Ông ta tự tin mình ra giá là rất cao. Đương nhiên, hai món ăn này một khi bán ra, có thể mang đến lợi nhuận không chỉ năm mươi lượng kia có thể so sánh! Càng không nói tới Túy Ngư hiền này cả nước đều có chỉ nhánh!

Tần Tĩnh cảm thấy giá năm mươi lượng với hai công thức món ăn cũng tương đối được. Nhưng nàng cũng không tính toán làm chuyện mổ gà lấy trứng này. Nàng muốn lâu dài, Túy Ngư hiền này có mấy chục chi nhánh trong cả nước, điều nàng muốn không chỉ có riêng năm mươi lượng này thôi! Vì thế nói với Tần chương quầy "Tôi không đồng ý bán cho Tần chương quầy hai thực đơn này lấy năm mươi lượng bạc!"

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Nhân Tần, Vương Phi Nông Môn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Nói chuyện hợp tác

Editor: Hương Cỏ

Tần chương quầy cả kinh, Tần Nguyệt cũng nóng nảy, Tần Tĩnh trấn an Tần Nguyệt cười cười, đón nhận ánh mắt sốt ruột của Tần chương quầy tiếp tục nói "Tần chương quầy, tuy rằng tôi không đồng ý bán công thức bán cho ngài, nhưng tôi cũng rất muốn hợp tác với ngài. Cho nên tôi muốn dùng cách khác!"

"Cô nương không ngại nói nghe một chút?" Chỉ cần có khả năng hợp tác, Tần chương quầy liền cảm thấy vẫn có hi vọng!

"Tôi muốn dùng hai công thức ăn này để nhập cổ Túy Ngư hiền. Đương nhiên, tôi cũng không chỉ có hai công thức món ăn này, còn có rất nhiều. Tôi có thể cam đoan mỗi tháng ra hai món ăn mới, cũng không riêng gì làm cá!" Tần Tĩnh nhấn mạnh từng tiếng, thanh thần mà lạnh nhạt, giống như nắm giữ hết thảy ở trong tay!

Tần chương quầy sững sốt, nhìn cô nương Tần Tĩnh bình thân trước mắt. Thật sự không thể tin được nha đầu kia mới mười ba tuổi, khẩu khí thật lớn! Vừa mở miệng đã nghĩ muốn nhập cổ! Rốt cục nàng có biết Túy Ngư hiền này là của ai hay không... Nhưng, nha đầu kia hình như đích xác có bản lĩnh này!

"Yêu cầu này của cô nương Tần mỗ không dám đáp ứng, dù sao Tần mỗ còn có chủ tử. Chuyện lớn thế này Tần mỗ không làm chủ được! Hay là cô nương ngừng lại xem? Tần mỗ quả thật thành tâm muốn hợp tác với cô nương!" Tần chương quầy thật sự không nghĩ mất đi cơ hội này!

Tần Tĩnh nhìn Tần chương quầy thành khẩn mười phần, không giống giả bộ từ chối, nghĩ nghĩ cũng thấy đúng! Mình muốn làm cổ đông của Túy Ngư hiền này e là cũng hơi ép buộc. Từ lâu rộng lớn như vậy, hậu trường chỉ sợ không nhỏ! Ông chủ đằng sau e là không phủ tức quý, cũng có khả năng không chỉ một ông chủ! Chính mình muốn cầu an ổn sống, vẫn không nên tham gia thì hơn! Tuy rằng tiếc nuối nhưng Tần Tĩnh là người lý trí! Vì thế nói với Tần chương quầy "Vậy thế này đi, ta không bán hai món ăn này, ta muốn thu theo phần. Hai món ăn này, mỗi món bán bao nhiêu tôi lấy 3 phần!"

Lúc này trong lòng Tần chương quầy nổi lên sóng cuộn gió cuộn. Một đứa bé mới mười ba tuổi mà còn tinh khôn hơn cả người lớn! Nếu cho rằng ý định nhập cổ vừa rồi là nhất thời nghĩ tới. Vậy thì chủ ý phương thức tính theo phần tuyệt đối là một tài năng buôn bán kỳ tài mới nghĩ ra! Người bình thường, chưa nói tới một đứa bé mười ba tuổi, đối mặt với giá năm mươi lượng bạc mua hai món ăn cũng có thể mừng phát điên rồi! Nhưng đứa nhỏ này vẫn còn có thể bình tĩnh thảo luận giao dịch với mình! Tần chương quầy trực giác cô nương này không đơn giản. Nếu không phải mình nghe thấy náo động đi qua để hỏi thăm thì mấy đứa trẻ sợ là đã đi rồi! Cho nên không có khả năng đã có trước ý tưởng!

Tần chương quầy cúi đầu tính toán. Một món cá nấu cải chua, trừ hết phí tổn cũng phải thu về bốn năm trăm văn, ba phần này.... Mỗi ngày bán bao nhiêu chứ... Đứa nhỏ này thật đúng là không đơn giản!

Tần Tĩnh thấy Tần chương quầy trầm mặc cũng không nói chuyện, tiếp tục uống trà, hạ quyết tâm. Nếu như thế này cũng không được, vậy vỗ hai tay, chờ sau này mình kiếm tiền mở từ lâu cũng được!

Chỉ một lát sau, tần chương quầy liền quyết định "Được, cứ theo cô nói, hai món ăn này, bán món nào thì cô được ba phần! Nhưng tính toán thế nào..."

"Tần chương quầy là người sáng khoái, tôi cũng không phải hạng người tính toán chi li. Hàng tháng Tần chương quầy tính tiền cho tôi là được, tôi yên tâm!" Tần Tĩnh vẫy vẫy tay, hào sảng nói!

Tần chương quầy lúc này không còn che giấu tán thưởng đối với Tần Tĩnh nữa cười nói "Cô nương là người làm đại sự."

Tần Tĩnh không thêm đề ý nói, "Chỗ nào có thể làm đại sự chứ, có thể cầu ấm no là tốt lắm rồi!"

Tân chương quây ha ha cười "Cô nương, từ hôm nay trở đi, cô sẽ không chỉ là ảm no! Phù quý cũng sắp tới đó!"

Tân Tinh đương nhiên hiểu rõ ý của Tân chương quây, phụ họa theo "Đúng vậy..."

Tân chương quây mặt mày hớn hờ gọi người lấy giấy bút đến, viết thỏa thuận đơn giản, nói rõ công thức món ăn không thể cho người khác biết, tỉ lệ chia hưởng. Những món ăn về sau cũng tính như vậy, mọi việc như thế! Chờ viết xong thỏa thuận, lại bảo phòng thu chỉ giao năm mươi lượng làm tiền đặt cọc.

Tân Tinh cảm tiền đặt cọc, lại cảm thấy người mình chọn hợp tác là người chọn không sai! Tân Tinh viết công thức kỹ càng, còn kêu Tân chương quây trước tiên đi mua ớt bên chỗ cửa hàng Lý gia! Lại dặn dò Tân chương quây đi tìm loại ớt này trong phạm vi cả nước! Tân chương quây tất nhiên là đáp ứng, ông ta biết ớt này chính là mấu chốt của món ăn!

Kỳ thật Tân Tinh cũng có tư tâm để Tân chương quây đi tìm trong phạm vi cả nước, cũng là muốn nhìn xem ớt này chỉ không có ở trấn Thanh Thủy hay là toàn bộ Đại Hưng đều không có! Lấy danh nghĩa Tủy Ngư hiền đi hỏi thăm sẽ nhanh chóng hơn nhiều so với mình đi tìm hiểu!

Chờ xong xuôi hết thầy lại hàn huyên nói chuyện vài câu với Tân chương quây. Tân Ngọc tỉnh ngủ, mơ mơ màng màng còn chưa biết chuyện gì, đã đi theo các tỷ tử cáo từ về rồi!

Trước khi đi, Tân chương quây lại kêu tiểu nhị gói hai phần điểm tâm cho bọn họ mang về. Tân Tinh lại cảm thấy Tân chương quây này thật sự là người cẩn thận. Hai phần điểm tâm ông ta đưa mang về là hai phần điểm tâm mà Tân Nguyệt và Tân Ngọc ăn nhiều nhất lúc ở nhà gian, hẳn là thấy bọn họ thích ăn nên cố ý dặn!

Ra khỏi Tủy Ngư hiền, Tân Tinh đi chợ Trấn Nam mua cái cuốc và một ít nông cụ, nghĩ muốn đưa ớt ra thị trường nhanh chóng. Như vậy sẽ thêm bạc thu vào! Còn có hoa tiêu phía sau nhà, nếu có thể hái nhiều một chút cũng là một khoản thu. Đáng tiếc chỉ có một gốc cây, nếu có mấy cây thì tốt rồi!

Đến cửa trấn, leo lên xe trâu, Tân Ngọc mới từ miệng Tân Nguyệt biết được nhị tỷ làm đồ ăn bán được một khoản bạc! Lập tức chân chó nịnh Tân Tinh nói "Nhị tỷ, tỷ thật sự là quá lợi hại!"

Bởi vì bất ngờ có thêm một khoản bạc khiến cho trong lòng Tân Tinh khoan khoái rất nhiều, vừa lên xe trâu đã ngồi nhắm mắt dưỡng thần, nghe thấy giọng Tân Ngọc nịnh nọt thì hé mắt liếc cậu một cái, không thèm để ý!

Tân Ngọc lại kẻ sát bên người nàng đẩy đẩy hạ giọng nói, "Nhị tỷ, khi nào thì tỷ chuẩn bị dạy đệ công phu?"

Tân Tinh nhắm mắt lại cố ý nói "Ồi, sao chân mình mỏi quá vậy, vai cũng đau nữa." Tân Ngọc vừa nghe, lập tức chân chó đấm chân bóp vai cho Tân Tinh, miệng còn lầm bầm "Tỷ cứ ngồi yên, đệ đấm chân cho tỷ." Làm Tân Nguyệt cùng Tân Tinh đều nở nụ cười.

Đến thôn cửa, ba tỷ đệ nhảy xuống xe, Tân Nguyệt muốn đi đỡ Tân Tinh, Tân Tinh lại còn nhanh hơn Tân Nguyệt, Tân Nguyệt chỉ có thể bất đắc dĩ lắc đầu!

Tân Ngọc vừa xuống xe thì nhìn thấy Tân Phi đang đứng dưới cây liễu, bên cạnh còn có mấy tiểu hài tử đang đùa giỡn.

Tân Phi nhìn thấy ba người xuống xe, ánh mắt cũng sáng ngời, chạy tới nhận cái túi trên lưng Tân Tinh, đeo lên lưng mình "Tinh tỷ, tỷ còn bị thương đó, đệ tôi đeo cho", vừa nói lại lấy cái cuốc Tân Ngọc khiêng kéo sang người mình khiêng giúp!

Tuy Tân Tinh đối với Tân Phi không thân cận như Tân Nguyệt, Tân Ngọc nhưng cảm thấy cậu ta cũng không tệ, cười nói "Ta sẽ không khách khí..."

Tân Ngọc rất thân cận đối với Tân Phi, thân thiết túm tay áo Tân Phi "Phi ca, tối hôm nay ở nhà đệ ăn cơm đi, nhị tỷ đệ nấu ăn ngon lắm." Vừa quay đầu nói với Tân Tinh "Nhị tỷ, hôm nay có thể nấu cá cho Phi ca ăn không?"

Tân Tinh nhìn về mặt hồng hồng của Tân Phi, rất nhanh gật đầu "Đương nhiên có thể, Phi ca nhi, tối hôm nay ở nhà chúng ta ăn cơm!"

Tân Phi nghe nói có cá ăn cũng rất muốn đi. Nhưng nghĩ đến nương nhà mình lại ảm đạm lác đầu "Tôi không đi đâu, chơi một chút thì phải về nhà ngay." Nói xong, vừa nắm tay Tân Ngọc đi tới trước. Tân Tinh và Tân Nguyệt liếc mắt nhìn nhau một cái, cũng đoán ra vì sao Tân Phi không tới nhà mình ăn cơm, cũng không nói nhiều!

Đi đến dưới cây liễu lớn, thấy mấy đứa bé tuổi cỡ Tân Phi Tân Ngọc thân thiết gọi "Nguyệt tỷ tỷ, Tinh tỷ tỷ... Phi ca ca, Ngọc ca ca..." Tân Nguyệt cười chào lại, lấy từ trong túi ra một túi kẹo đường chia cho mấy đứa bé ăn.

Đều là những đứa trẻ nhà nghèo, rất hiếm khi có thể ăn đường, cùng lắm là lúc mừng năm mới có thể ăn một hai miếng, vừa thấy kẹo đường thì đều xúm lại, bảy tám đứa trẻ, một lát một túi kẹo đường đã chia hết. Tân Tinh đứng một bên cười không ngăn cản.

Mấy đứa nhỏ này đều ngoan ngoãn, có thể chơi thân cận với Tân Ngọc Tân Phi đều không tệ. Tân Ngọc và Tân Phi cũng dừng lại giỡn đùa với bọn nhỏ.

Tân Tinh chú ý tới một tiểu cô nương xinh xắn mặt tròn da trắng khoảng hơn bốn tuổi, giơ trong tay một miếng đường, kiễng chân đưa cho Tân Ngọc, mặt đỏ hồng nói "Ngọc ca ca, ca ăn kẹo đường..."

Tân Ngọc liên tục xua tay "Tú Nhi ăn đi, ta ăn rất nhiều rồi. Nhưng muối cũng chỉ ăn một miếng thôi, để dành ngày mai ăn, ăn nhiều răng sẽ hư." Tiểu nữ

nhi gật gật đầu, đưa kẹo đường vào miệng, thỏa mãn nheo mắt giống một tiểu hồ ly!

Theo trí nhớ, Tàn Tĩnh biết tiểu cô nương này tên là Trình Tú Tú, là con gái của một quả phụ trong thôn. Trình quả phụ này vốn họ gì Tàn Tĩnh không biết, dù sao chỉ nghe người ta gọi là Trình quả phụ! Nhưng có thể khiến Tàn Tĩnh lưu ý tới chủ yếu là vì Trình quả phụ này cũng là một người đặc biệt! Đầu nói trước của quả phụ thì phi nhiều, huống chi còn là quả phụ mang theo hai khuê nữ! Nhưng Trình quả phụ ở trong thôn cũng không ai dám khi dễ, cũng không ai dám trêu chọc!

Nhắc tới Trình quả phụ cũng là một người số khổ. Gả đến thôn Thanh Thủy chưa đầy một tháng thì công công mất. Vì cho rằng bà ta là điềm xấu nên bị bà ta tìm mọi cách hành hạ! Tướng công thành thật, thân thể lại yếu ớt, biết đọc chữ nên viết đơn, thư cho người khác kiếm tiền sinh sống!

Tướng công đối với Trình quả phụ cũng rất tốt nhưng sau khi sinh hai con gái thì cũng qua đời. Bà bà càng thêm oán hận Trình quả phụ, nói bà ta đã khắc chết lão nhân của mình, giờ còn khắc chết cả con trai mình! Mỗi ngày ở nhà đều đập bàn phá ghế mắng chửi. Trình quả phụ chỉ im lặng không nói gì, mỗi ngày hầu hạ ăn uống, chăm lo đứa nhỏ, bà bà chu toàn mọi sự từ trong nhà ra ngoài sân.

Có một ngày Trình quả phụ dẫn theo hai con gái đi làm việc, Trình lão bà bị té ngoài sân, nằm liệt giường. Trình quả phụ lại hầu hạ hơn nửa năm, sau đó Trình bà bà để lại Trình quả phụ cùng hai cháu gái mà qua đời! Nghe nói trước khi mất, không hiểu thế nào đột nhiên tỉnh ngộ, khóc lóc nức nở, muốn tức phụ tha thứ cho bà lão.

Từ đó về sau, các lão nhân trong thôn thích bà ta, cảm thấy Trình quả phụ lương thiện. Bà bà hành hạ tra tấn mình như vậy mà bà ta cũng không có một câu oán hận! Cuối cùng các lão nhân còn nói, Trình lão bà nằm liệt nửa năm, trên người luôn sạch sẽ, không bẩn thỉu một chút nào!

Các phụ nhân trong thôn thì vừa thích vừa ghét bà ta! Chủ yếu là do Trình quả phụ rất đẹp, bề ngoài thì nhu nhu nhược nhược nhưng tính tình cũng rất mạnh mẽ! Dám nói dám làm! Không vừa mắt là nói, nói không được thì nắn, nắn khiến cho người ta chỉ hận không thể chui vào trong động mà trốn đi! Không chỉ dám mắng nữ nhân, nam nhân cũng dám mắng. Mắng không được thì đánh. Tính cách quái gở đó khiến cho rất nhiều kẻ có lòng bất lương với bà ta cũng không dám động đây!

Hơn nữa, mấy kẻ sùng sỏ bên nhà Tàn gia cũ kia đều bị mắng qua! Đây cũng là lý do chủ yếu khiến cho nguyên chủ Tàn Tĩnh có thể nhớ kỹ Trình quả phụ này!

Khuê nữ Trình quả phụ cũng cỡ tuổi Tàn Nguyệt, tên là Trình Viện Viện, tốt tính, cũng chơi với Tàn Nguyệt. Lúc nhà Tàn Nguyệt bị đuổi ra khỏi Tàn gia cũng mấy lần tới cho đồ ăn. Nhưng nhà họ cũng không khá giả hơn bao nhiêu nên sau mấy lần cũng phải thôi. Có thể họ cảm thấy ngại ngùng nên cũng không tiện qua nữa. Tàn Nguyệt thì kỳ thật không hề có ý trách họ chút nào mà luôn mang lòng cảm kích! Tiểu khuê nữ chính là Trình Tú Tú, điềm đạm nho nhã, trong nhà tuy nghèo khó nhưng dựa vào tay nghề thêu thùa may vá của Trình quả phụ và chút đất ruộng cần cỗi cũng tạm được, quần áo trên người cũng rất sạch sẽ.

Tàn Tĩnh đặc biệt chú ý tới trên áo choàng ngắn của Tú Tú có thêu một chú nai con cực kỳ đáng yêu thú vị. Một ý tưởng lóe lên nhanh chóng trong đầu Tàn Tĩnh. Tuy nhiên nghĩ tới trong nhà còn bao nhiêu chuyện nên tạm thời buông tha, chờ chuyện nhà hết bận lại tính tiếp!

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Nhân Tàn, Vương Phi Nông Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27: Chia xẻ vui sướng

Chia kẹo đường xong, mấy tỷ đệ chia tay mấy đứa bé đi về nhà mình.

Đi trên đường, Tàn Tĩnh nhìn thấy Tàn Phi vài lần muốn nói gì đó nhưng về mặt rối rắm, hình như vẫn còn hơi xấu hổ thì bất động thanh sắc, nhẹ nhàng kéo tay áo Tàn Nguyệt, nháy mắt sang chỗ Tàn Phi. Tàn Ngọc không hề có cảm giác, hưng phấn vừa đi vừa kể cho Tàn Phi chuyện lên trấn được xem người ta làm xiếc ảo thuật.

Tàn Nguyệt nhìn Tàn Phi tỏ ra đang lắng nghe Tàn Ngọc nói nhưng về mặt không yên lòng, gật gật đầu với Tàn Tĩnh đi qua, cánh tay chạm vào người Tàn Phi "Phi ca nhi, có phải cậu có tâm sự gì hay không?"

Tàn Phi sừng sốt, ấp úng không biết nên nói cái gì, Tàn Ngọc dừng lại lú lú nhìn Tàn phi "Phi ca, ca có chuyện gì vậy? Có phải nhị nương mắng ca hay không?"

Mặt Tàn Phi đỏ lên, cúi đầu trầm mặc một lát, lại ngẩng đầu "Nguyệt Nhi tỷ, Tĩnh nhi tỷ, các người... Có phải nhà các người có bạc hay không?"

Tàn Nguyệt sừng sốt, Tàn Ngọc cũng sừng sốt, Tàn Tĩnh thì nhìn Tàn Phi. Tàn Phi thấy bọn họ đều ngẩn người, vội vàng xua tay "Tôi, tôi không có ý gì khác, ôi! Tôi chỉ nói thật thôi, ý của tôi là, cho dù mọi người có bạc cũng đừng lấy ra, càng đừng... Đừng đừng để cho nương tôi và nãi nãi biết. Tóm lại, đừng nói gì với người nhà cũ!" Nói một hơi xong, mặt đỏ ửng lại nói tiếp "Đem qua tôi nghe được nương nói gì với cha. Tôi nghe lén nên không rõ chỉ nghe thấy nhắc Tam thẩm, bạc, nãi nãi gì đó, dù sao e là không phải chuyện tốt!"

Nói xong lại không nói chuyện, về mặt không yên, sợ Tàn Nguyệt cùng Tàn Tĩnh trách cứ cậu ta! Nào biết, Tàn Tĩnh phì cười một tiếng, Tàn Nguyệt

cũng cười, vỗ đầu Tần Phi "Đồ ngốc!"

Tần Ngọc lại kéo tay Tần Phi, nghiêm trang nói "Phi ca, nhà chúng ta có bạc. Sau này nếu ca ở nhà ăn không no thì tới nhà chúng ta!"

Nói mấy câu, khiến một đứa nhỏ còn choai choai như Tần Phi cũng đỏ mặt. Tuy rằng cậu ta là nam tử, cha mẹ nài nỉ ở nhà cũng không đánh chửi cậu. Nhưng người nhà đại gia, Tần La thị thì keo kiệt, trong nhà còn có hai tiểu tử hỗn láo Tần Lương cùng Tần Thuận, còn có cả Tần Phóng, Tần Phi không có miệng ngọt dỗ người như Tần Lương, lại không biết giả bộ nhu thuận như Tần Thuận, cũng không có sự giáo hoạt như Tần Phóng, không thể tranh, không được thưởng, có thể có ăn cũng tốt lắm rồi! Những chuyện này, trước đây ở nhà cũ Tần Ngọc cũng biết! Trước kia bọn họ ở nhà cũ, có Tần Ngọc Tần Liên để hành hạ thì Tần Phi còn đỡ. Sau khi nhà họ ra khỏi Tần gia, Tần Phi thành người thay thế!

Tần Phi lau lau nước mắt, cười nói "Được rồi, đến lúc đó cậu đừng chê tôi ăn nhiều!"

Tần Nguyệt vỗ vỗ vai Tần Phi "Chẳng lẽ cậu có thể ăn nhiều hơn heo sao?"

Tần Ngọc liền cười, vừa nhăn mặt vừa chạy hô "Ha ha, Phi ca là theo. Phi ca là heo..." Tần Phi liền chạy nhanh đuổi theo Tần Ngọc...

Tần Tinh đi theo phía sau cũng cười... Nhìn một bên đại tỷ cười mặt tươi như hoa, nhìn hai bé trai chạy trước sau đuổi nhau, lại nhìn nhà mình xa xa dâng lên khói bếp, trời xanh, ánh nắng chiều, trong lòng an bình trước nay chưa từng có.

Mới đi đến cửa viện đã thấy Tần Liên ra đón, "Mọi người trở về rồi, nương nhắc tới rất nhiều!" Rất tự nhiên đi nhận nông cụ trong tay Tần Nguyệt, nhìn thấy Tần Phi vẫn ngại ngùng cười "Phi ca ca, vào trong nhà chơi đi." Tần Tinh thấy từ sau khi Tần Liên được Vương Bạch Phụng tán thưởng, bái Vương Bạch Phụng làm vì sư thì tính tình liền tốt hơn nhiều, ít nhất có thể nói thì cũng nói không ít!

Tần Ngọc vừa thấy Tần Liên lại lú lú nói với Tần Liên "Tam tỷ, hôm nay ở trên trấn đệ được xem xiếc ảo thuật. Người kia, đao to như vậy ...." Khoa tay múa chân làm Tần Liên sùng sốt... Tần Phi đứng một bên nghe say mê.

Tần Nguyệt và Tần Tinh vẫn còn cười cười, thả mọi thứ trên lưng và trên tay xuống, đi múc nước giếng rửa tay rửa mặt.

Tần Liễu thị nghe động tĩnh thì từ trong viện đi ra, thấy bọn Tần Nguyệt đã trở lại không khỏi thờ phào. Từ lúc bọn trẻ ra cửa thì đã lo lắng không thôi. Giờ thấy đã trở về thì trái tim mới trở lại ngực. Đứng ngoài cửa phòng nói "Nguyệt Nhi, Tinh nhi, có mệt không? Nương đang nấu cơm, cũng sắp xong rồi."

"Nương, chúng con không sao." Tần Nguyệt vừa rửa tay vừa cười trả lời, Tần Tinh cũng nói "Nương, không sao, tụi con đi xe bò về mà!"

Tần Ngọc không chịu, chạy vài bước đến trước mặt Tần Liễu thị, quệt miệng hỏi "Nương, vì sao nương không hỏi con có mệt hay không?"

"Xem con vui vẻ như thế trước mặt Tam tỷ con và Phi ca thì biết chắc là không sao rồi!" Tần Liễu thị nhìn tiểu nhi tử, trên mặt mang nụ cười.

Ha ha ha.... Tần Nguyệt, Tần Tinh, Tần Liên, Tần Phi đều cười rộ lên.

Tần Ngọc thì không chịu đồng ý, "Nương, người bắt công, sao con lại không mệt chứ, con rất mệt đó! Còn nữa, cũng không phải là con chạy loạn, con là, là..."

"Đệ chi đùa giỡn như khi thôi...." Tần Tinh buồn cười nói tiếp theo lời Tần Ngọc.

Tần Ngọc vừa nghe vậy thì nhớ tới lúc ở trên trấn nhìn thấy chủ khi bị chủ nhân bắt làm đủ kiểu bài diễn, phản ứng lại đuổi theo đánh Tần Tinh, "Nhị tỷ là khi, nhị tỷ mới là khi...."

Tần Phi nhìn Tần Liễu thị từ ái tươi cười, Tần Nguyệt cùng Tần Liên vỗ tay kêu cổ lên, còn có Tần Ngọc đuổi theo Tần Tinh đùa giỡn, cậu ta cũng rất muốn ở trong này, chẳng sợ nhiều khi phải đói bụng... Ánh mắt âm đạm, cúi đầu chào Tần Liễu thị, không màng Tần Liễu thị và Tần Nguyệt giữ lại đi về.

Buổi tối lúc ăn cơm, Tần Nguyệt nói cho Tần Liễu thị nghe những lời Tần Phi nói, Tần Liễu thị nhủ mi, cũng không nói gì chỉ thờ dài!

Tần Nguyệt thấy Tần Liễu thị hơi buồn bực vội vàng lấy bạc hôm nay đổi được ra đưa cho Tần Liễu thị như hiến vật quý, "Nương, nhìn xem, chúng ta lại có bạc..."

Tần Liễu thị nhìn một trăm lượng ngân phiếu thì ngây người. Sống hơn ba mươi năm, lần đầu tiên bà thấy ngân phiếu đó! Tay run run cẩn thận nhìn lại. Lúc Tần Tín Nghiệp dạy bọn nhỏ, Tần Liễu thị cũng là đi theo học mấy chữ, cũng biết những ngân phiếu này!

"Cái này, thật sự là của nhà chúng ta sao?" Tần Liễu thị không dám tin! Những thứ màu trắng đó hái xuống có thể bán nhiều bạc như vậy sao? Tần Liễu thị hồ nghi nhìn Tần Tinh... Thứ đáng giá như vậy sao Tần Tinh lại biết chứ? Trong thôn nhiều người như vậy cũng đều không biết.

Tần Tinh thấy ánh mắt Tần Liễu thị, trong lòng hơi bồn chồn, lại không biết phải giải thích thế nào... đành phải giả bộ cúi đầu, bới cơm...

"Nương, thật sự là của nhà chúng ta! Nương đó, cứ yên tâm đi!" Tần Nguyệt cũng nhìn thấy ánh mắt Tần Liễu thị nhìn Tần Tinh, vội vàng mở miệng, "Nếu nói thì cũng là Tinh nhi nhà chúng ta vận khí tốt, vô tình nhìn thấy thứ này, vốn nghĩ rằng chỉ có thể đổi cái mấy văn tiền, ai mà biết lại có thể đáng giá như vậy!"

Tần Liễu thị nghe xong nghĩ lại, thông suốt. Đúng rồi, chính là vận khí tốt thôi. Đứa nhỏ này làm sao có thể biết thứ này đáng giá như vậy! Từ từ bới com, lại nhẹ nhàng vỗ đầu Tần Tĩnh, "Tĩnh nhi là phúc tinh nhà chúng ta!"

"Đúng vậy, đúng vậy, nhị tỷ là phúc tinh! Nhị tỷ là thần tiên!" Tán thưởng Tần Tĩnh thì Tần Ngọc tuyệt đối là tận hết sức lực! Nhưng Tần Liễu thị vừa nghe Tần Ngọc nói Tần Tĩnh là thần tiên vội vàng nói im im, rồi lẩm bẩm "Không được nói bừa đắc tội thần linh, đối với nhị tỷ con cũng không tốt!"

Tần Ngọc tự biết nói sai rồi vội nhanh gật đầu, "Dạ, dạ, con không nói."

Tần Nguyệt và Tần Tĩnh nhìn nhau hiểu rõ!

Tần Tĩnh nghĩ, quả nhiên cô nhân kính sợ không dám khinh thường thần linh!

"Nương còn có chuyện tốt nữa..." Tần Nguyệt cười nói với Tần Liễu thị.

"Còn có chuyện tốt gì chứ?" Tần Liễu thị cầm trong tay một trăm lượng ngân phiếu, cảm thấy không có gì tốt hơn so với trong tay có bạc, bọn nhỏ không bị đói bụng!

Tần Nguyệt lại thuật lại chuyện đến Túy Nguê hiên như thế nào, bàn chuyện sinh ý với Tần chương quầy của Túy Nguê hiên ra sao cho Tần Liễu thị nghe, còn lấy điểm tâm Tần chương quầy tặng cho đem ra!

Tần Liễu thị vừa nghe thì biết nhà mình mỗi tháng sẽ có bạc cố định, sau này cuộc sống của bọn nhỏ sẽ tốt hơn, còn có thể cho các con tiền tiêu vặt! Nhất thời kích động đỏ mặt, luôn miệng nhắc "Tướng công, tướng công, người thấy không? Chúng ta sắp có ngày lành, có ngày lành rồi."

Tần Tĩnh nhìn thấy Tần Liễu thị roi lệ trong lòng cũng chua xót, nhẹ giọng khuyên "Nương, người đừng khóc, chúng ta đều sẽ sống tốt, phải vui lên chứ!"

Tần Nguyệt giữ tay Tần Liễu thị "Nương, con nói cho nương để nương vui chưa không phải để nương khóc mà!"

Tần Ngọc và Tần Liên, một người nhào vào lòng Tần Liễu thị, một thì giữ áo Tần Liễu thị chăm chú nhìn nương mình. Tần Liễu thị nhìn con bên này, lại nhìn bên kia. Được mấy bữa com no, bọn nhỏ đều mập mạp có da có thịt, mặt mũi không còn vàng vọt xanh xao như trước, tinh thần phấn chấn. Nhìn các con mà trong lòng mềm như nước, cũng càng thêm kiên cường! Lấy tay áo lau lau nước mắt, nín khóc cười "Là nương cao hứng, là vui vẻ! Tinh nhi của nương kiếm tiền vất vả rồi" sờ sờ mặt Tần Tĩnh, về mặt đau lòng.

Tần Tĩnh lác đầu, "Nương, con tuyệt không mệt!" Đây là nói thật, làm mấy món thức ăn, so thế nào cũng dễ hơn những nhiệm vụ vất vả kiếp trước!

Tần Liễu thị bình tĩnh lại, mở một bao điểm tâm phân cho mấy đứa trẻ, lại lấy gói khác giao cho Tần Ngọc, "Ngọc nhi, chút nữa con mang sang biểu Lý thăm ở cạnh nhà mình, thuận tiện mang theo một túi nấm hái nhé."

Tần Ngọc gật đầu đáp ứng.

Người một nhà lại vui vẻ phóng khoáng tiếp tục ăn com!

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Nhân Tán, Vương Phi Nông Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28: Mời người xây nhà

Editor: Hương Cỏ

Com nước xong, trời đã hoàn toàn tối, rửa mặt rửa tay, cả nhà leo lên giường. Tần Nguyệt, Tần Liên, Tần Liễu thị ngồi trên giường tiếp tục may quần áo như trước, mỗi người mới chỉ có một bộ, thế nào cũng phải may thêm hai ba bộ để mặc thay đổi. Tần Ngọc và Tần Tĩnh đều tự chui vào trong chăn.

Nhìn Tần Liễu thị ở dưới đèn vắt vá may quần áo, Tần Tĩnh đột nhiên hỏi "Nương, vì sao trần trên không có quần áo may sẵn nhỉ?"

"May sẵn?" Tần Liễu thị không hiểu lắm.

"Chính là quần áo đã may rồi đó! Mua là có thể mặc luôn." Tần Tĩnh giải thích.

"Nha đầu ngọc, làm thế sao được, người mua quần áo có nam có nữ, có lớn có nhỏ..." Tần Liễu thị gạt mình nở nụ cười, trong tay cũng không dừng lại.

Tần Tĩnh vừa nghe thì đã hiểu, có cơ hội! Vội vàng ngồi dậy, kéo tay Tần Liễu thị để bà dừng lại, sau đó nói "Nương, nếu chúng ta may thành kiểu nam, kiểu nữ, sau đó các loại lớn nhỏ đều có thì sao? Béo liền mua cỡ lớn, trung bình liền mua cỡ trung, nhỏ gầy thì mua loại nhỏ."

Tần Liễu thị vừa nghe, nghĩ nghĩ trên mặt vui vẻ, "Đúng vậy, nương cũng không nghĩ tới..."

Tần Nguyệt, Tần Liên, Tần Ngọc đều hứng thú.

Tần Nguyệt nói "Còn muốn chia làm vải thô, vải bông, còn có tơ lụa."

Tần Liên nói, "Còn thêm các loại hoa hoặc cây trúc."

Tần Ngọc không cam lòng yếu thế "Còn muốn làm đồ cho tiểu hài tử mặc..."

Tần Tinh thấy mọi người đều tích cực như vậy, cảm thấy chủ ý này hẳn có thể làm. Hơn nữa lúc ở đầu thôn nhìn thấy chú nai con đáng yêu thêu trên áo Tử Tử, nàng cảm thấy Trình quả phụ kia nhất định là người khéo tay, rất muốn mời bà ta!

Mấy mẫu tử thương lượng khí thế ngất trời. Tần Tinh đột nhiên kêu lớn lên "Ngừng lại!" Máy người Tần Liễu thị nhìn về phía Tần Tinh, trên mặt hưng phấn chưa vơi...

Nhìn bọn họ hưng phấn như vậy khiến Tần Tinh cảm thấy bất ngờ bọn họ có chút không đúng nhưng nước lạnh này cần phải hắt "Nương, việc may quần áo, chỉ dựa vào người cùng Đại tỷ, Liên nhi thì chưa được đâu? Phải mời thêm người, mời người ở đâu làm đây? Còn nữa, phải có vải dệt, nhiều vải dệt như vậy thì bằng chút tiền chúng ta đang có trong tay là không đủ! Sau đó may quần áo xong thì bán ở đâu? Phải có cửa hàng."

Tần Liễu thị vừa nghe vậy thì buồn bực, Tần Nguyệt cùng Tần Liên Tần Ngọc cũng cò im trông lạnh!

Tần Tinh không đành lòng, tiếp tục nói "Đương nhiên những chuyện này đều có thể giải quyết. Nhưng vậy thì chúng ta phải kiếm tiền hơn, sau đó tìm người làm, xây công xưởng, mở cửa hàng của chúng ta!"

Vừa nghe nói còn phải xây công xưởng, hơn nữa muốn mở cửa hàng, Tần Liễu thị cùng Tần Nguyệt, Tần Liên, Tần Ngọc lại kích động, một đám xoa tay hận không thể lập tức có thể làm ngay!

Trong lòng Tần Tinh cũng tràn đầy ý chí chiến đấu, người một nhà đồng tâm hiệp lực, lại phối hợp những ý tưởng của mình đến từ thế kỷ 21, còn có chuyện gì làm không được chứ! Nàng không chỉ muốn làm đồ may sẵn, xây công xưởng, mở cửa hàng, còn muốn trồng ọt. Nếu toàn bộ Nam Ly đều không có ọt, vậy thì phát đại tài, ha ha ha.... Tần Tinh nghĩ, kim lòng không được cười rộ lên như kẻ ngốc!

"Nhị tỷ, tỷ cười gì vậy." Tần Ngọc kéo Tần Tinh mấy cái!

Tần Tinh phản ứng lại, xấu hổ ho khan mấy tiếng. Nàng ngại ngùng không dám nói nàng đang tưởng tượng mình phát tài. "À, mấy chuyện chúng ta nói sau này nhất định sẽ làm. Bây giờ quan trọng nhất không phải là giải quyết vấn đề nhà ở của chúng ta sao?" Tần Tinh chia chia lên nóc nhà có thể nhìn thấy sao.

Tần Liễu thị nở nụ cười "Là nương hồ đồ! Như vậy, bây giờ chúng ta đã có đủ bạc xây nhà. Hay là ngày mai đi tìm Vương Hồ hỏi xem bao lâu sẽ khởi công?"

"Nương, người làm chủ đi, bây giờ người là chủ hộ mà." Tần Tinh trêu ghẹo...

Tần Liên cùng Tần Ngọc đều cười, Tần Nguyệt nói "Đất hoang cũng phải cày xới, thừa dịp còn có thể trồng mấy loại cây, phải trồng chứ không thì ăn cũng không có! Mặc dù có bạc, nhưng cũng không thể cứ đi lên trên trần mua đồ ăn! Thọ khéo cũng phải ăn cơm, cũng phải có đồ ăn." Tần Liễu thị liền tục gật đầu!

Tần Tinh nghĩ nghĩ nói "Nương, tỷ, con nghĩ như vậy, không phải chúng ta đã hợp tác với Tân chương quầy rồi sao? Về sau khẳng định sẽ cần rất nhiều ọt! Nhưng ọt này chúng ta lại chưa từng trồng qua. Cho nên con định dành một khoảng đất hoang sát núi để trồng thử. Nếu có thể, chúng ta sẽ trồng trên diện tích lớn."

Tần Liễu thị đồng ý, Tần Nguyệt, Tần Liên, Tần Ngọc cũng duy trì vô điều kiện!

"Nhị tỷ, ngày mai đệ sẽ đi giúp tỷ cày đất!" Tần Ngọc giơ giơ nắm tay!

"Nhưng ... Tinh nhi. Nếu trồng trên diện tích lớn thì nhà chúng ta cũng không có đất trồng cây khác. Có một mảnh đất nhỏ như vậy, cho dù trồng hết cũng không được bao nhiêu đâu..." Tần Nguyệt lo lắng nhìn Tần Tinh.

Tần Liễu thị nghĩ nghĩ, chần chờ nói "Tinh nhi, hay là... Phân cho những người muốn trồng trong thôn?"

"Không được!" Mấy tỷ đệ trầm miệng một lời.

Tần Tinh tự nhận mình không là người tốt gì. Tuy rằng kiếp trước người bị giết đều là đáng chết, người có tội ác tày trời, nhưng tóm lại là giết không ít người! Bây giờ xuyên vào Tần Tinh này, nàng cũng không muốn làm nữa!

Tần Nguyệt, Tần Liên, Tần Ngọc thì nghĩ, khi bọn họ sắp chết đói cũng không thấy có bao nhiêu người có thể giúp đỡ. Người hỗ trợ bọn họ bọn họ nguyện ý báo đáp. Nhưng người đã bắt nạt mình thì một người đừng mong chiếm được ưu việt gì từ nhà bọn họ!

Tần Liễu thị thấy mấy đứa trẻ đều phản đối cũng chỉ có thể ngượng ngùng gật đầu "Vây... Được rồi... Nhưng..."

Tần Tinh biết trong lòng Tần Liễu thị có khúc mắc chỉ có thể nói "Nương, chúng ta còn không biết có thể trồng được hay không! Hơn nữa, người cũng biết trong thôn này có bao nhiêu người thật lòng hi vọng chúng ta tốt chứ? Chỉ sợ lòng tốt của chúng ta trở thành lòng lang dạ thú! Cuối cùng chẳng những không làm chuyện tốt, còn gây ra một đống chuyện phiền toái!"

Kỳ thật trong lòng Tần Liễu thị đều hiểu rõ. Trước kia luôn cảm thấy mình nhẫn nại, nhường nhịn nhiều hơn thì sẽ thái bình. Nhưng nhiều năm như vậy cũng không thấy tốt hơn. Mấy đứa trẻ đều lớn, cũng đều có chủ ý, mình không thể cản trở bọn nhỏ, phải vì bọn nhỏ mà ngấm lại! Tâm tồn thiện niệm nhưng nhất định phải đúng đối tượng!

"Ừ, là nương lo lắng không chu toàn, Tinh nhi nói rất đúng!" Sờ sờ mặt Tần Tinh yêu thương nói "Tinh nhi của ta chỉ chớp mắt cũng lớn rồi!"

Tần Tinh liền ôm cánh tay Tần Liễu thị thỏa mãn nở nụ cười, hình như càng ngày nàng càng thích thân cận với Tần Liễu thị và mấy tỷ đệ Tần Nguyệt!

Sáng sớm ngày thứ hai, Tần Tinh và Tần Liễu thị ăn điểm tâm, lại đi tới nhà Vương Thiện Vô. Còn sớm tinh mơ, vừa tới liền gặp Vương Hồ chuẩn bị ra cửa! Nhìn thấy mẹ con Liễu gia vào cửa, Vương Hồ lại trở lại trong viện cùng ngồi xuống.

Vương Thiện Vô đang ở trong sân phơi rau khô, nhìn thấy Tần Liễu thị cười chào hỏi "Chúc mừng Liễu gia muối, nghe nói bây giờ được tách hộ riêng! Về sau lão ca ta sẽ không gọi là Tần tam muối nữa!" Trong thôn chỉ lớn như vậy, một cái xoay người chuyện gì cũng truyền khắp nơi! "Nếu nói đúng thì sớm nên như thế, sớm nên như thế rồi! Nếu Tần lão tam còn sống... Ồi, không nói, không nói..."

"Để Vương đại ca chê cười rồi! Ta cũng không còn cách nào khác! Nhưng về sau cũng vẫn gọi ta là Tần tam muối thôi! Đời này của ta, cho dù một mình là chủ hộ thì sống là người của Tần Tín Nghiệp, chết cũng là quỷ của cha tui nhỏ!" Nghe nhắc tới tương công nhà mình, trong lòng bà lại dâng lên đau đớn!

Vương Thiện Vô sùng sốt, tiện đà nở nụ cười "Lão tam là người có phúc! Có phúc!"

Tần Tinh nghe nói như thế, trong lòng lại thấy phức tạp. Tần Liễu thị còn rất trẻ, nàng nghĩ sau này cuộc sống tốt hơn sẽ khuyên nương tìm một người tái giá. Nhưng nghe nương mình nói vậy thì biết nương thật sự sẽ không chịu! Nhớ tới bao năm Tần Liễu thị và Tần Tín Nghiệp ở cùng nhau, tuy cũng có nhiều chuyện không như ý nhưng vẫn thâm tình như thế làm Tần Tinh cảm khái, không tự giác nắm chặt tay Tần Liễu thị!

Cảm nhận được cái siết tay của Tần Tinh, Tần Liễu thị nhớ đến mục đích tới lại nhanh chóng hoàn hồn, "Vương đại ca, ta muốn hỏi một chút, gần đây bên đại ca có thời gian giúp ta thu xếp chuyện xây nhà không? Ta tính nhân dịp trời còn chưa nóng thì nhanh chóng làm. Không chờ đến lúc trời nắng thì làm việc cũng không tiện! Hơn nữa, nhà kia của chúng ta, quả thật là, ôi.. Không sợ đại ca chê cười, nóc nhà cũng có thể nhìn thấy ánh trăng!"

"Liễu gia muối nói có lý! Đạo này vừa khéo rảnh rồi! Cho dù không rảnh thì người cùng hương thôn cũng phải thu xếp giúp muối trước." Bàn tay to của Vương Thiện Vô vung lên, lập tức lại lo lắng nhìn Tần Liễu thị "Nhưng tam muối, chuyện muối xây nhà bên nhà cũ có biết không?"

Tần Liễu thị về mặt đau khổ "Vương đại ca, người cũng biết mà, nếu thông báo, chỉ sợ không làm được!"

Vương Thiện Vô gật gật đầu "Cũng đúng, ôi, nhiều năm thế này... Được, không nói nữa, chúng ta nói chuyện xây nhà!" Lại quay đầu nói với Vương Hồ "Hồ tử, có thể gọi nhóm thợ của con tới được không?"

Trước đó Vương Hồ cùng khoảng mười người của bản thôn và thôn bên phối hợp cùng nhau xây nhà cho người ta, khi có việc thì cùng nhau làm, không việc thì ai làm việc người này!

Vương Hồ nghĩ nghĩ nói "Có mấy người chắc không được nhưng gọi bảy tám người thì không thành vấn đề!"

Vương Thiện Vô nghĩ nghĩ nói với Tần Liễu thị "Bảy tám người không tính là nhiều nhưng chỉ cần là người biết làm việc thì cũng không chậm trễ lắm!"

"Hồ ca, ta muốn làm ít nhất sáu đến tám gian phòng, phòng bếp, nhà ăn, phòng chứa đồ, còn có toilet, làm tất cả phải mất bao nhiêu thời gian." Tần Tinh nhin không được hỏi Vương Hồ.

Vương Hồ chẹp chẹp lưỡi, nhiều phòng như vậy..."Tinh nhi, phòng bếp nhà ăn ta biết, nhưng toilet và phòng chứa đồ là cái gì?"

Tần Tinh xấu hổ, nhà cầu là vấn đề duy nhất nàng không muốn đối mặt sau khi xuyên tới cổ đại này. Nghĩ tới chuyện mỗi ngày mình phải giải quyết đại tiểu tiện thì mặt mũi ngại ngùng muốn chết...

Sau căn nhà nát của Tần gia là đám cỏ tranh, cạnh đó là nhà cầu của nhà họ. Cỏ hoang cao quá đầu người, ngồi vào bên trong thì không ai thấy gì. Nhưng khổ là luôn có đám cỏ tranh chọc vào nòng, thật sự là.... Cho nên toilet rất quan trọng! Nàng còn đang nghĩ ở gần sông như thế không biết có thể làm cái bồn cầu tự hoại hay không, cho dù không thể, ít nhất cũng phải làm vòi xả nước... Còn có phòng tắm rửa... Còn có khăn tay.... Mấy chuyện này đều khiến nàng đau đầu!

Tần Tinh thấy Vương Hồ ham học hỏi nhìn nàng, Vương Thiện Vô và Tần Liễu thị cũng tỏ vẻ không hiểu. Nàng nghĩ nghĩ, cũng không gì khó giải thích nên nói "Hồ ca, toilet chính là nhà cầu, phòng chứa đồ chính là chuyên môn để này nọ!" Sau đó lại nói thêm một câu "Ta nghe người trong thành đều nói như vậy..."

Vương Thiện Vô, Tần Liễu thị, Vương Hồ đều không biết ai ở trong thành, tự nhiên cảm thấy chắc những điều Tần Tinh nói chính là nghe mọi người trong thành nói. Cũng không ngại mãi theo đuổi Tần Tinh từ đầu mà quen biết người trong thành.

"Ồ, nếu vậy thì đúng rồi. Xây mười phòng tường gạch thì đỡ phải đắp đất, nhiều lắm hai tháng là xong. Bây giờ là đầu tháng năm, đầu tháng bảy có thể vào ở. Chúng ta có bảy tám người, mỗi người làm nhiều thêm một chút, dài nhất cũng không quá tháng sáu." Vương Hồ trong lòng âm thầm kinh ngạc, mười gian phòng, ở nông thôn chính là những nhà giàu có nhất!

Tần Tinh tính toán thời gian nói "Vậy Hồ ca, khi nào thì có thể khởi công, hôm nay ta liền đưa bản vẽ cho ca."

Vương Hồ nở nụ cười "Tinh nhi, ta phát hiện bây giờ muối thật sự là rất giỏi đó, có thể vẽ nữa. Lúc nào chúng ta cũng có thể khởi công. Nhưng trước nhất muối an trí mọi người ở chỗ nào cho tiện, nếu không khi khởi công mọi người ở đâu chứ?"

Tần Liễu thị nghĩ nghĩ nói "Ta trở về dọn dẹp một chút, ở cạnh nhà dựng tạm cái lều. Bây giờ tiết trời ôn hoà, cũng không lạnh lắm, ở bên cạnh cũng thuận tiện nấu cơm nước cho mọi người."

Vương Thiện Vô gật gật đầu, cảm thấy có thể được nói "Vậy ta và Hồ tử không đi nữa mà sẽ lên núi chặt một ít nhánh cây, trước tiên giúp mọi người dựng tạm cái lều. Nhà muối cũng không có nam nhân, việc này không tốn chút sức lực thì không xong!"

Tần Liễu thị cảm thấy bất khoan, định khéo léo từ chối, Tần Tinh lạnh lùng lạnh miệng nói lời cảm tạ ở một bên, cảm thấy việc như vậy thật sự là mấy mẹ con nàng không làm được, "Vậy cảm ơn Vương đại bá cùng Hồ ca. Hôm nay cũng coi như khởi công, cũng coi như bắt đầu tính tiền công!"

Tần Liễu thị nghe Tần Tinh nói trả tiền công thì nói thêm "Đúng, trả tiền công, không thể làm không công được!"

Vương Thiện Vô sầm mặt "Muối nói gì vậy. Dựng cái lều tạm mà tính công cán gì. Ta đây không phải là người chỉ biết có tiền." Vương Hồ ở một bên cũng gật đầu nói phải.

Tần Liễu thị đành phải thôi.

Tần Tinh nói "Vậy Vương đại bá, tiền công hôm nay không nói nữa. Trưa và tối nay đến nhà con ăn cơm! Chắc được chứ ạ, cũng không thể để Lộc nhi tỷ tỷ và Lý tẩu tử bận bịu được." Ở trong lòng Tần Tinh, nàng tình nguyện dùng bạc hoặc đồ giá trị đến trao đổi, chứ không muốn nợ ân tình của người khác!

Vương Thiện Vô ngẫm lại, cứ khách khí cũng không tốt liền đồng ý.

"Ồi, xem ta kia, ôi, thật sự là... Đã quên mất chuyện quan trọng!" Đột nhiên, Tần Liễu thị vỗ tay làm Vương Thiện Vô cùng Vương Hồ sững sờ!

Tần Tinh thì vẻ mặt tỏ ra hiểu rõ, nói nửa ngày mà chưa nói đến chuyện tiền công xây nhà.

Vương Thiện Vô không hiểu nhìn Tần Liễu thị, "Muội sao vậy, sao phải kêu lớn thế!"

"Vương đại ca, chúng ta nói nửa ngày mà còn chưa bàn tiền công đó!" Tần Liễu thị cười.

Vương Thiện Vô và Vương Hồ cũng hàm hậu cười rộ lên!

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Nhân Tân*, *Vương Phi Nông Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29: Tình yêu nảy sinh

Editor: Hương Cỏ

Vương Hồ nhúc nhúc, ngượng ngùng nói, "Tam thẩm, chúng ta đều là hương thân, con sẽ tính toán rõ ràng với mọi người!"

Tần Liễu thị ôn nhu cười cười, "Nhất định phải vậy. Tuy rằng nhà thẩm nghèo nhưng phải trả, phải tính, con đừng làm qua loa! Bằng không thẩm sẽ không chịu đâu!"

"Vậy được, con sẽ tính cho thẩm thế này, mười phòng ở, toàn bộ xây gạch, còn tường rào...."

Tần Tinh nghĩ, gạch so với xi măng bê tông hiện đại sẽ kém hơn. Nhưng bây giờ cũng chỉ có trình độ đến vậy! Nếu có thể làm ra xi măng thì thật tốt nhưng mình không làm được!

Lười nghe bọn họ tính toán, nàng chỉ cần biết cuối cùng cần bao nhiêu tiền là được rồi. Vì thế ngồi xỏm xuống, vẽ phác họa sơ đồ lên mặt đất.

"Tinh nhi, Tinh nhi" Tần Liễu thị gọi Tần Tinh mấy tiếng, Tần Tinh mới phản ứng lại, nhìn về phía Tần Liễu thị.

Tần Liễu thị cười vỗ nhẹ Tần Tinh một cái "Đứa nhỏ này! Nghĩ gì mà chăm chú như vậy."

Tần Tinh đứng lên, vỗ vỗ đất ở tay cười hỏi "Nương, bàn tiền công xong chưa?"

Tần Liễu thị kéo Tần Tinh qua, vỗ nhẹ nhẹ bụi bám trên người Tần Tinh, cười sáng giọng "Chắc là con chẳng nghe gì rồi?"

"Nương, không phải có người sao? Người là chủ hộ mà, người làm chủ!" Đối mặt với sự yêu thương của Tần Liễu thị, nàng không tự chủ được mà ý lại vào bà!

"Đứa nhỏ này.... Là như vậy, Hồ ca của con nói, vật liệu thì sẽ do con và Hồ ca đi mua, công nhân thì một ngày..." Tần Liễu thị nhìn Tần Tinh nói rõ ràng cho nàng nghe, theo bản năng bà muốn nghe ý kiến của Tần Tinh!

Nói còn chưa dứt lời đã bị Tần Tinh cắt ngang, nàng ghét nhất tính số...

Kéo tay Tần Liễu thị, Tần Tinh nói "Nương, người nói đi, cuối cùng tổng cộng cần bao nhiêu bạc!"

Tần Liễu thị cũng không do dự, nói thẳng "Hồ ca nói đại khái xây mười gian phòng, lát sân mất khoảng năm mươi lượng! Gồm vật liệu và tiền công xây. Ngoài ra chúng ta sẽ nấu cơm trưa cho mọi người!"

Ở nông thôn làm việc, buổi sáng ăn trước khi bắt đầu làm việc, buổi tối tan ca về nhà ăn! Giữa trưa ở nhà chủ ăn để không mất thời gian qua lại!

Tần Tinh trong lòng cũng đã có ước lượng, thấy thật sự không cao, vì thế xoay người, nói với Vương Hồ, "Hồ ca, như vậy đi, vật liệu và tiền công xây cái gì ta cũng không hiểu, ca xem như vậy có được hay không. Nhà chúng ta không quản gì hết, giao cho ca năm mươi lăm lượng, dựa theo thời gian ca vừa nói, hai tháng, ca phụ trách xây xong nhà cho ta!"

Vương Thiện Võ cùng Vương Hồ nhìn nhau khó nén vẻ kích động! Đây là người làm việc, sao lại không hiểu ý tứ của Tần Tinh chứ? Việc chỉ năm mươi lượng mà giao cho mình năm mươi lăm lượng. Năm lượng kia khẳng định là kiếm được rồi! Còn vật liệu nếu mua nhiều có thể thương lượng giá tốt. Còn tiền công ư, bây giờ việc thiếu, làm liên tục hai tháng, lại không xa, tiền công cũng có thể thương lượng chút! Đến lúc đó thế nào cũng phải kiếm thêm được hai ba lượng! Hai tháng có thể kiếm bảy tám lượng bạc, chỗ nào có thể tìm được việc tốt như vậy!

Vương Thiện Võ cảm thấy e là Tần Tinh không biết rõ ràng tình huống, vì thế nói "Nha đầu, con nói thật sao?"

Tần Tinh gật gật đầu, "Thật đến không thể thật hơn! Hơn nữa, Hồ ca, ta cảm thấy ca có thể tập hợp mọi người thành một nhóm, trở thành một đội xây chuyên nghiệp. Sau đó, ca đi nhận việc, tiền công của bọn họ do ca quyết định!" Tần Tinh cảm thấy mình nên nói thêm!

Vương Hồ lại kích động lên, liên tục gật đầu, đứng lên đi sang trái, đi sang phải làm Vương Thiện Võ kêu hoa cả mắt!

Mặt Vương Hồ đỏ lên! Cảm thấy mấy lời nói của Tần Tinh quả thực đã mở ra một con đường mới cho hắn ta!

Hắn ta khó nén kích động nói "Tinh nhi, muội yên tâm, nhà của muội, ta nhất định xây cho muội căn nhà tốt nhất ở trấn Thanh Thủy này!"

Tần Liễu thị nở nụ cười "Hồ tử, ta cũng không cần gì nhà tốt nhất, có thể không dột mưa là tốt rồi!"

Bàn bạc xong xuôi, cha con Vương gia nói buổi chiều sẽ tới hỗ trợ dựng lều! Bây giờ đi tìm người làm việc! Tần Liễu thị và Tần Tinh về nhà thu thập đồ đạc!

Ra Vương gia, Tần Liễu thị kéo tay Tần Tinh do dự nói, "Tinh nhi, xây mười căn phòng ở, lớn như vậy, chúng ta ở hết sao?"

Tần Tinh cười nói "Nương, tuyệt đối không nhiều đâu. Con đã phân hết rồi. Nhà chúng ta năm người, tối thiểu mỗi người một phòng. Sau này Ngọc nhi thành thân, người có cháu, còn chưa đủ ở đâu..."

Tần Liễu thị vừa nghe tới cháu, kích động liên tục gật đầu, "Đúng, đúng, Ngọc nhi còn phải thành thân nữa. Là nương hồ đồ, hồ đồ."

Tần Tinh buồn cười nhìn Tần Liễu thị kích động giống như ngày mai sẽ có cháu vậy nhắc nhở bà "Nương, Ngọc Nhi mới sáu tuổi đó!"

Tần Liễu thị phản ứng lại, thấy Tần Tinh cười cười, không khỏi đánh nhẹ Tần Tinh một cái "Được lắm, dám chê cười nương."

Tần Tinh và Tần Liễu thị cười đùa một trận, nói phải đi nhà Lý chính tìm Lưu tiên sinh mượn giấy bút về! Tần Liễu thị gật đầu đồng ý rồi, dặn mượn xong về nhà sớm một chút!

Sau khi tách ra, Tần Tinh lập tức đi học đường trong thôn. Giờ này chắc Lưu tiên sinh đang ở học đường dạy học!

Học đường ở trong thôn là do mọi người góp tiền xây ba gian phòng, những đứa trẻ nhà không đủ tiền lên trấn trên, hoặc cần học vỡ lòng đều học ở chỗ này, phần lớn là trẻ con bảy tám tuổi.

Ở trong thôn đa số người lớn cũng không biết bao nhiêu chữ. Thôn trưởng không nghĩ bọn nhỏ lớn lên cũng đều không biết chữ nên đã phát động thôn dân xây ba gian phòng đất này. Nhà ai cũng nghèo khó, cùng lắm góp mấy văn tiền. Có thể làm được ba gian phòng như vậy đã tốt lắm rồi! Nếu gặp lúc trời mưa to gió lớn cũng chỉ có thể nghỉ học, nếu không sẽ bị dột!

Đến học đường, quả nhiên Lưu tiên sinh ở đó. Thấy Tần Tĩnh thì đón vào hỏi "Tĩnh nhi đến ư, tìm ta có việc gì không?"

Mấy đứa bé ở đầu thôn được ăn kẹo đường của Tần Nguyệt đều chào "Chào Tĩnh tỷ tỷ!"

Tần Tĩnh chỉ có thể cười gật gật đầu, với người ngoài nàng vẫn chưa học được sự nhiệt tình của Tần Nguyệt!

Quy củ chào một lễ với Lưu tiên sinh, đối với người từng giúp nhà mình, Tần Tĩnh rất nguyện ý dành sự tôn trọng và lễ độ cho họ! Cười nói "Lưu bá bá, con muốn tìm người mượn bút, xin một tờ giấy."

Lưu tiên sinh không có do dự gật đầu "Tĩnh nhi đợi một chút, ta đi lấy cho." Cũng không hỏi làm cái gì, xoay người vào nhà lấy giấy bút!

Tần Tĩnh nhìn Lưu tiên sinh xoay người, cảm giác bên người có cái gì đang kéo áo mình, cúi đầu nhìn xuống. Là Trình Tú Tú, vẫn bện tóc hai bên, ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn, cười tủm tỉm nhìn Tần Tĩnh, "Tĩnh tỷ tỷ, Ngọc ca ca đâu? Sao ca ca không tới?"

Tần Tĩnh vừa nghe vậy thì thấy buồn cười, lại nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu đầy vui mừng, vì thế ngồi xổm xuống trên bệ "Tú Tú nhớ Ngọc ca ca sao?"

Tiểu nha đầu nghiêm trang gật gật đầu "Đúng rồi, Tĩnh tỷ tỷ!"

Tần Tĩnh càng cảm thấy buồn cười, "Vì sao Tú Tú nhớ Ngọc ca ca vậy?"

Tiểu nha đầu cau mày, khuôn mặt nhỏ nhắn suy nghĩ, như thể đang cố gắng nghiêm cẩn nghĩ vì sao mình lại nhớ Ngọc ca ca! Nghẹn nửa ngày mới nói với Tần Tĩnh "Bởi vì Ngọc ca ca xinh đẹp!"

Tần Tĩnh vừa nghe nhin không được cười rộ lên ha ha, Trình Tú Tú cũng không nhịn được đỏ mặt nở nụ cười!

"Hừ, đẹp cái gì chứ, ngay cả quần áo cũng không có mặc! Cha cũng không có!" Tần Tĩnh nghe lời nói thảm không có hảo ý, nhìn lại theo giọng nói. Một bé trai khỏe mạnh, ước chừng sáu bảy tuổi, ánh mắt nhìn Trình Tú Tú, vừa chua xót lại không cam lòng!

Tần Tĩnh trong lòng máy động, nheo mắt nghĩ nghĩ, nhớ tới bé trai này là Lý Tráng Tráng cháu trai của thôn trưởng, con trai Lý Trường Minh và Lý La thị. Tần Tĩnh nghĩ, tên này đặt rất đúng! Lớn lên cũng rất cường tráng! Tiểu tử này giống y như nương nó, luôn ý vào mình có gia gia là thôn trưởng, tác oai tác quái. Dưới ảnh hưởng của người lớn cho rằng mình chính là thiếu gia nhà quan gia! Đằng sau đứng mấy đứa bé cũng tầm cùng tuổi, vây quanh coi nó như đại ca vậy!

Không muốn so đo với một đứa bé, nàng chỉ nhìn thoáng qua, không trả lời, lại tiếp tục hỏi Trình Tú Tú "Tú Tú, nai con này là nương muội thêu sao?"

Tú Tú gật gật đầu "Ừ, nương muội còn có thể thêu cả con hổ đó!" Nói xong còn giả bộ làm con hổ ý đồ dọa Tần Tĩnh, bởi vì động tác buồn cười, nên cực đáng yêu!

Tần Tĩnh làm bộ như bị dọa sợ làm Trình Tú Tú vừa cười híp mắt!

"Tĩnh tỷ tỷ, thật là tỷ sao, ta nghe giọng nói còn tưởng rằng nghe lầm!" Tần Phi từ trong phòng đi ra, vẻ mặt kinh hi! Tần Phi cũng ở chỗ này học võ lòng, là người lớn nhất ở đây! Nhưng không hiểu sao tiểu tử này học không vào, mỗi lần Lưu tiên sinh thi thử thì tám chín lần đều rớt, chỉ có thể ở đây vừa học vừa chơi không có lý tưởng!

Tần Tĩnh nhớ tới Tần Ngọc đệ đệ của mình, cảm thấy hẳn là phải bắt tiểu tử kia cũng đi học! Trước kia ở nhà cũ là gia nãi không cho, sau khi bị đuổi ra ngoài thì không có bạc, ngay cả ăn no cũng không được thì làm gì còn lòng dạ mà nghĩ tới chuyện đến trường. Nhưng bây giờ đã có bạc, cũng nên có kế hoạch cho đệ đệ!

Tần Tĩnh nhìn Tần Phi đi tới đứng lên nói với Tần Phi "Ừ ta đến tìm Lưu tiên sinh mượn mấy thứ. Hôm nay cậu học chữ gì vậy?"

Tần Phi ho một tiếng, "Tĩnh tỷ tỷ còn không biết ta sao? Ta cũng không phải là người đọc sách! So với Ngọc nhi ta nhận chữ kém hơn rất nhiều!" Cũng tuyệt không cảm thấy thẹn thùng!

"Đúng vậy, đúng vậy, Ngọc ca ca biết rất nhiều chữ! Lưu tiên sinh nói Ngọc ca ca thông minh nhất." Trình Tú Tú ở một bên liên thanh phụ họa!

Tần Phi liếc mắt nhìn Tú Tú, nét mặt hơi âm trầm. Sự âm trầm trong nháy mắt kia không thoát được ánh mắt Tần Tĩnh!

"Biết vài cái chữ thì giỏi lắm sao? Còn không phải cơm cũng không có mà ăn!" Lại là Lý Tráng Tráng kia! Lần này giọng nói to hơn, không chỉ có Tần Tĩnh nghe thấy mà Tần Phi và Trình Tú Tú đều nghe thấy được!

Tần Tĩnh quét mắt liếc Lý Tráng Tráng, nghĩ thật sự là không đáng so đo với một đứa bé! Trình Tú Tú lại không chịu, trừng mắt nhìn Lý Tráng tráng cãi lại "Lý Tráng Tráng, Ngọc ca ca biết rất nhiều chữ, còn cậu chỉ biết ăn, ăn giống như con heo vậy!" Nói xong còn ghét bỏ trợn mắt lên!

Tần Phi nhìn Trình Tú Tú trừng mắt tức giận, mặt đỏ lên!

Lý Tráng Tráng thấy Trình Tú Tú nói mình là heo tức cực kỳ, nghẹn đỏ mặt nhưng cũng không trả lời, chỉ đứng dậm dậm chân, phẫn hận nhìn Trình Tú

Tú rồi xoay người vào phòng!

Tần Tinh nhìn Tần Phi, lại nhìn Trình Tú Tú, nhìn Lý Tráng Tráng tuy rằng tức cực kỳ lại không nói gì mà xoay người vào phòng, thấy hình như mình đã phá vỡ một mối tình vừa chớm nở. Tuy rằng bản thân chưa từng nói chuyện yêu đương nhưng chưa ăn qua thịt heo thì cũng thấy heo chạy rồi. Không khỏi nhếch miệng cười cười "Đúng là trẻ con!"

Tần Phi cau mày, quét mắt nhìn Lý Tráng Tráng vào phòng, cũng không nói nhiều lời.

Đúng lúc đó, Lưu tiên sinh mang giấy bút đi ra, còn cầm một bình mực nước nhỏ.

Tần Tinh nhìn lên choáng váng, giấy là giấy thô thì cũng không có gì lạ. Nhưng bút lông còn mới tinh chưa ai dùng qua... Nghĩ nghĩ nhận lấy, cung kính cảm tạ!

Sau đó nói với Tần Phi cùng Trình Tú Tú "Phi ca nhi, Tú Tú, ta đi về đây! Sau khi tan học, hai người tới nhà tìm Ngọc nhi chơi đi!"

Độ tuổi này của Tần Ngọc đúng giai đoạn cần người bầu bạn, cứ ở chung mãi với mấy tỷ tỷ cũng không tốt!

"Được rồi!" Hai người đồng thanh đáp ứng, Tần Tinh xoay người rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Nhân Tán*, *Vương Phi Nông Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30: Chiêu lừa nhân tài

Editor: Hương Cỏ

Đi trên đường trong thôn, Tần Tinh đánh giá xung quanh. Thôn Thanh Thủy cũng coi như khá lớn, có gần một trăm nhà, sống tương đối tập trung, lúc này đều đi làm ruộng nên người đi lại không nhiều lắm. Tần Tinh cúi đầu không chào hỏi, người khác cũng không cho là kỳ quái. Ai nấy đều nghĩ nhĩ nha đầu của Tần tam gia là người lắm lì ít nói!

Tần Tinh đi tới thì nhìn thấy nhà Trình quả phụ ở đằng trước cách đó không xa, bỗng nhiên nghĩ đến ý tưởng làm đồ may sẵn của mình! Cứ nhìn chú nai con thêu trên áo Tú Tú thì biết tay nghề Trình quả phụ tuyệt đối lợi hại! Tuy rằng tạm thời còn chưa thể mở cửa hàng nhưng có thể nói chuyện trước. Nếu thật sự là người có khả năng thì cứ có lời mời trước cũng tốt! Dù sao phải xây nhà ngay, cần người hỗ trợ nấu cơm, không bằng cứ mời Trình quả phụ này. Với tính tình của nương mình cũng dễ tạo thân thiết!

Tần Tinh là người hành động, nghĩ vậy bèn lập tức đi đến trước cửa nhà Trình quả phụ. Nhà ở nông thôn đều xây trước nhà một tiểu viện hoặc đại viện.

Nàng gõ gõ cổng ngoài viện. Trong viện Trình Viện Viện con gái Trình quả phụ đang phơi quần áo. Nghe được thanh âm quay đầu lại, nhìn thấy Tần Tinh thì vội buông quần áo đi qua, nhìn nhìn phía sau nàng, "Tinh nhi, có một mình cô sao? Tỷ tỷ không tới à?"

Trước kia lúc còn ở nhà cũ, Tần Tinh có đi theo Tần Nguyệt đến nơi này chơi một lần. Bình thường Tần Nguyệt hay cùng Trình Viện Viện làm công, cắt cỏ, giặt quần áo gì đó! Nhưng mỗi lần trở về đều bị Tần lão thái bà chỉ cây dâu mắng cây hòe, nói Tần Nguyệt tuổi còn nhỏ không biết kiểm điểm, giao du với quả phụ gì gì nên sau này cũng ít đi!

"Tỷ ở nhà có việc. Ta tới là tìm Trình thẩm, thẩm có nhà không?" Tần Tinh đi vào sân, không nhìn thấy Trình quả phụ nhưng thấy trong viện sạch sẽ, ngay ngắn chỉnh tề, trong lòng càng tăng thêm hảo cảm!

"Tìm nương ta ư? Có đó, chờ chút đi. Cô ngồi trước đi Tinh nhi." Trình Viện Viện có gương mặt nhỏ nhắn, khá giống với Trình Tú Tú!

"Nương, nương! Tinh nhi tìm nương kia, người mau đi ra đi!" Trình Viện Viện vừa lấy ghế cho Tần Tinh vừa quay vào trong phòng gọi.

Người vừa đi ra vừa trả lời là một nữ nhân khoảng ba mươi mốt ba mươi hai tuổi, tóc búi cao, áo choàng ngắn màu trắng, tay áo xắn lên đầy vẻ nhanh nhẹn khéo léo. Mặt trái xoan, mắt nhỏ dài có vẻ phong tình, trách không được nữ nhân trong thôn đều không mấy ưa bà ta. Bộ dáng này rất hấp dẫn người khác!

"Con chào thẩm!" Tần Tinh thấy người tới vội vàng đứng lên!

"A, là Tinh nhi à, tìm thẩm có việc gì không?" Trình quả phụ thấy Tần Tinh cảm thấy kỳ quái. Ngày xưa nhĩ nha đầu này dù có gặp mình trên đường cũng không chào hỏi, hôm nay lại còn vào tận nhà tìm mình. Tuy trong lòng Trình quả phụ kỳ quái nhưng vẫn ôn tồn đi qua!

"Trình thẩm, là như vậy, không phải nhà con luôn luôn không có chỗ ở sao? Bây giờ đang chuẩn bị xây nhà nên phải nấu cơm cho người làm. Nương con và tỷ tỷ bận rộn không làm được, muốn mời thẩm tới giúp một chút!" Tần Tinh nói xong lại vội vàng nói thêm một câu "Sẽ trả tiền công, tính theo ngày!"

Trình quả phụ luôn luôn biết tình hình nhà nàng, trước đây đã từng cho Viện Viện đi tiếp tế mấy lần. Nhưng nhà họ cũng không phải khá giả gì nên cũng không thể giúp được nhiều. Giờ nghe nàng nói nhà nàng xây nhà thì tưởng rằng là mình nghe lầm! "Con nói nhà con xây nhà sao?"

Tần Tinh cười rộ lên "Thắm, là nhà chúng ta, chúng ta đã ra hộ ở riêng rồi, đang thu xếp để khởi công xây nhà ở!"

"Ồi vậy tốt quá. Căn nhà nát kia cũng phải xây lại lâu rồi!" Trình quả phụ cũng là người lòng ngay miệng thẳng. Bà ta vốn hơi coi thường Liễu Tương Vân, cảm thấy tính tình bà ấy quá yếu đuối. Bà ta luôn luôn cho rằng nữ nhân, lúc nên yếu đuối thì yếu đuối, lúc phải mạnh mẽ thì tuyệt không thể hàm hồ! Nhưng trong thôn này mỗi nhà đều đóng cửa sống cuộc sống của mình nên cũng không tiện nhiều lời! Bây giờ mắt thấy Liễu Tương Vân đã khá hơn thì trong đáy lòng vẫn mừng thay cho bọn họ!

"Vậy thắm có thể hỗ trợ không?" Tần Tinh ngẩng mặt lên tươi cười "Mẹ con sẽ tính tiền công!"

Trình quả phụ vừa nghe có ý dọa nói "Đứa nhỏ này, còn tiền công nữa, thắm là loại này người sao? Lúc nào khởi công cứ đến kêu một tiếng, ta sẽ tới hỗ trợ!"

"Thắm, phải trả chứ! Mẹ con nói thắm cũng không dễ dàng gì, Tú Tú phải đọc sách, Viện Viện tỷ cũng phải lo đồ cưới..." Tần Tinh lấy Tần Liễu thị làm bình phong, nói mặt không đỏ tim không run!

"Đứa bé ngốc, đồ cưới của Viện Viện tỷ thắm sẽ nghĩ biện pháp, làm sao có thể để nhà con tốn kém! Ai chẳng biết hoàn cảnh nhà con chứ! Bây giờ coi như tốt rồi, thắm đi hỗ trợ cũng là việc nên làm!"

"Thắm cũng đừng chối từ. Nếu thắm không cần tiền công, con phải đi tìm nhà khác. Thắm cũng biết hoàn cảnh nhà con rồi, cũng không biết ai còn nguyện ý giúp chúng ta một tay không!" Tần Tinh sử dụng khô nhục kế!

"Ồi, ời đứa nhỏ này... Vậy thắm không nói, đưa thắm tiền công, thắm đồng ý!" Trình quả phụ không có cách nào, chỉ có thể đáp ứng!

"Tốt quá, thắm, vậy nhất định nhé, con không ở lại nữa, còn phải về nhà giúp mọi người dọn dẹp. Sáng mai thắm tới nhà giúp nương con nấu cơm, làm xong sẽ trả tiền công cho thắm!" Tần Tinh đứng lên đi ra ngoài!

"Ừ, được rồi, sáng ngày mai ta tới!" Trình quả phụ liên tục đáp ứng!

Trình Viện Viện cũng ở bên cạnh nói "Ta làm xong việc nhà cũng đi hỗ trợ!"

Tần Tinh quay đầu cười cười, "Vậy thật sự là quá tốt!"

Nói xong xoay người đi về nhà!

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Nhân Tán*, *Vương Phi Nông Môn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Bản vẽ nhà mới

Editor: Hương Cỏ

Trên đường về nhà, Tần Tinh lại gặp Tần Lương và Tần Thuận đang đi lại trong thôn, hai tiểu tử thức thời không dám gây chuyện với Tần Tinh.

Kỳ thật Tần Lương thấy chỉ có một mình Tần Tinh định đi lên giáo huấn nàng một chút. Nhưng bị Tần Thuận kéo lại, hẳn ta cảm thấy từ sau khi Tần Tinh té ngã bỗng trở nên thay đổi như một người khác. Trước khi thăm dò biết rõ được về nàng thì không muốn lại bị đánh nữa!

Vì thế, Tần Tinh nghênh ngang đi qua trước mặt bọn họ về nhà! Tần Tinh thì nghĩ, các người không tới trêu chọc ta, thật sự là rất thông minh.

Về nhà, Tần Nguyệt cùng Tần Liên đã giúp Tần Liễu thị thu dọn mọi thứ sẵn sàng. Tần Ngọc thì không biết đã đi đâu! Đồ trong nhà thiếu thốn đến đáng thương, nếu không phải trước đó mấy ngày mua bao nhiêu đồ thì cũng chẳng cần thu dọn gì.

Tần Tinh chào nương mình rồi leo lên giường. Trên giường có một bàn vuông nhỏ, trái giấy ra, lấy bút lông. Cầm bút lông trong tay nửa ngày nhưng không thể cầm ngay ngắn đành phải cầm theo kiểu hiện đại bắt đầu vẽ!

Tần Tinh dựa theo ý nghĩ của mình vẽ sân trước, đi vào sân, hàng rào vây quanh viện.

Nhà có hai cửa lớn, đi vào là đại sảnh, bình thường có người đến thì sẽ chiêu đãi tại đại sảnh, làm phòng tiếp khách!

Bên trái là phòng bếp, phòng bếp lớn một chút, đặt một cái bàn dài, ăn cơm ở chỗ này.

Bên phải là phòng đưa đồ linh tinh.

Giữa phòng khách có cửa thông, qua cửa là tiểu viện, ở đó có thể trồng hoa cỏ gì đó! Phòng đầu tiên bên trái là phòng khách, có người đến thì có thể ở! Phòng thứ hai là toilet, kế phòng khách, phòng thứ ba Tàn Tĩnh tính để Tàn Ngọc ở!

Phòng đầu tiên bên phải là phòng trống, sau này có thể dùng lò sưởi để làm phòng sưởi ấm. Thời hiện đại Tàn Tĩnh đã thấy ở nông thôn, một lò sưởi cả nhà ngồi vây quanh cùng nhau sưởi ấm, cắn hạt dưa, tán gẫu, nghĩ tới đã thấy ấm áp! Nếu có bếp sưởi thì càng thích!

Phòng thứ hai là phòng ở của Tàn Liễu thị, phòng thứ ba là Tàn Liên, đằng sau có hai phòng vây quanh hậu viện, mình và đại tỷ mỗi người một phòng!

Trong mỗi phòng đều có phòng tắm nhỏ, Tàn Tĩnh còn dự định chừa một khoảnh nhỏ trong phòng mình làm một cái bồn cầu, không thể bơm nước nhưng có thể dùng nước xả, vậy cũng rất được rồi!

Về bản vẽ xong, tuy không thể coi như bản vẽ theo tiêu chuẩn kiến trúc mà chỉ là một bản đồ phân bố đơn giản!

Xem bản vẽ trong tay, Tàn Tĩnh kích động tới đỏ mặt hôi tay. Kịp trước mỗi khi đi xuống, nàng một mình cô độc giấu mình ở một góc đã bao nhiêu lần tưởng tượng về một mái nhà. Vậy mà ở dĩ thế này lại có thể thành hiện thực!

Kịp trước, mỗi khi vì nhiệm vụ mà đi tới nơi nào, nếu cần ẩn nấp vài ngày thì chỗ đó cũng đã có tổ chức chuẩn bị tốt chỗ ở cho nàng! Sau khi nhiệm vụ kết thúc rời đi, cho dù một sợi tóc nhỏ cũng không thể lưu lại! Nơi duy nhất ở lâu dài chính là cô nhi viện nàng từng sống. Mỗi lần không có nhiệm vụ, nàng sẽ trở lại căn phòng nhỏ chỉ có một phòng một sảnh ở vài ngày! Trong lòng Tàn Tĩnh dâng lên rất nhiều cảm xúc. Cho dù nàng lãnh tâm, lãnh tính nhưng tự sâu đáy lòng vẫn có khát vọng ấm áp, khát vọng một gia đình! Bản vẽ này chính là ý tưởng về căn nhà của nàng, người một nhà, một cái sân, mấy gian phòng ở!

Ổn định cảm xúc, Tàn Tĩnh kích động đi ra cho mấy người Tàn Liễu thị xem. Vừa ra cửa thì nhìn thấy Tàn Ngọc không biết từ chỗ nào chạy tới, trên người trên đầu đều đầy mồ hôi, trên người toàn đất cát. Tàn Tĩnh nhìn cậu một cái không hỏi nhiều, con trai phải chắc khỏe mới tốt!

Mấy mẹ con Tàn Liễu thị thấy Tàn Tĩnh lấy ra bản vẽ đều xúm lại xem.

Tàn Tĩnh liền chỉ vào bức tranh mình vẽ, chỉ từng căn phòng giải thích cho bọn họ nghe!

Cả nhà càng nghe thì càng hưng phấn, hận không thể lập tức có thể đi vào ở! Tàn Tĩnh nhìn người nhà cũng kích động như mình, trong lòng như bị nước biển ấm áp bao vây! Nhìn ánh mắt khẩn thiết của mọi người càng giảng giải kỹ càng!

Nhưng khi nghe Tàn Tĩnh nói ở trong phòng còn phải xây một nhà cầu nhỏ thì Tàn Liễu thị lắc đầu không đồng ý, "Đế như vậy thì hơi lắm. Tĩnh nhi, con không sợ hơi à..."

Tàn Tĩnh cũng không giải thích nhiều nhưng Tàn Ngọc ở bên cạnh ồn ào, "Con cũng muốn, trong phòng con cũng phải có một cái!"

Tàn Tĩnh gật gù đầu vuốt cằm, nói với Tàn Ngọc "Cũng là tiểu tử đệ biết hàng!" Tàn Ngọc đồng ý cười cười!

Tàn Liễu thị cùng Tàn Nguyệt, Tàn Liên thì tỏ vẻ tránh không kịp, sợ Tàn Tĩnh hứng lên xây cho mỗi người bọn họ một nhà cầu ở trong phòng!

Cất bản vẽ đi, Tàn Tĩnh hỗ trợ mọi người nấu cơm, làm được một nửa thì hai cha con Vương gia đến, mang theo công cụ, còn vác theo hai cây nhỏ. Có quy định không thể chặt cây đã năm năm tuổi nên vẫn có thể chặt những cây dưới năm năm!

"Vương đại ca, chỉ sợ phải phiền ca làm hai cái bếp cạnh lò, nếu không thì không có cách nào nấu cơm đâu!" Tàn Liễu thị thấy Vương Thiện Vô thì thương lượng với ông ta!

Vương Thiện Vô vẫy vẫy tay "Được thôi, cơm nước xong sẽ làm bếp trước, để một đêm thì ngày mai có thể sử dụng!"

Nói đến bếp nấu, Tàn Tĩnh đột nhiên nhớ tới chuyện mình mời Trình quả phụ hỗ trợ còn chưa nói cho Tàn Liễu thị. Vì thế chờ Vương Thiện Vô cùng Vương Hồ đi xem nơi đặt bếp thì kéo tay Tàn Liễu thị nói "Nương, việc này phải mất hơn hai tháng thời gian, mỗi ngày có nhiều người ăn cơm như vậy, nương và đại tỷ sẽ bận rộn lắm. Tuy con và Tàn Liên có thể hỗ trợ nhưng con còn phải đi trồng ớt. Cho nên con đã chủ động mời Trình thẩm trong thôn đến hỗ trợ, sau khi làm nhà xong sẽ trả tiền công!"

Tàn Liễu thị vừa nghe mời người hỗ trợ, nghĩ quả thực mình cũng không thể làm xuê, nên mời người hỗ trợ là đúng. Nhưng mời Trình quả phụ thì làm cho Tàn Liễu thị không vui lắm, do dự nói "Vậy sao không mời Lý thẩm của con?" Chính là là Lý thẩm Lý Lưu thị bên cạnh nhà.

Tàn Liễu thị và Trình quả phụ cũng không có giao tình, ít để ý nhau. Tàn Liễu thị cảm thấy Trình quả phụ tính tình rất mạnh mẽ, nghĩ một nữ nhân mà dám đánh nhau với nam nhân thì rất tôn trọng tư cách nữ nhân!

Tàn Tĩnh nhìn vẻ mặt của Tàn Liễu thị thì hiểu ngay, do đó suy nghĩ muốn thay đổi tư tưởng của Tàn Liễu thị càng kiên định!

Vì thế kéo Tàn Liễu thị ngồi xuống nói "Nương, trước tiên chúng ta không nói Trình thẩm mà nói về Lý thẩm. Nương cảm thấy nếu chúng ta đi mời bà ấy hỗ trợ, bà ấy sẽ thế nào? Bà ấy sẽ khó xử! Lý nãi nãi không thích Lý thẩm lui tới với nhà chúng ta. Nhưng Lý thẩm đối tốt với người, muốn giúp người. Vậy không phải khiến Lý thẩm khó xử sao?"

"Không phải chúng ta vẫn trả tiền công à?" Tần Liễu thị thấy Tần Tinh nói có lý, nhưng vẫn không cam lòng!

"Nương, Lý nãi nãi cũng mặc kệ người trả tiền công hay không, Lý nãi nãi chỉ cảm thấy Lý thăm qua lại với chúng ta sẽ khắc chết bà ấy, khắc con trai của bà!" Tần Tinh không thoái nhượng chút nào!

"Vây... Cũng đúng, vậy cứ theo con làm đi..." Tần Liễu thị nghĩ nghĩ, quả thật là như vậy!

"Nương, Trình thăm từ là người tốt. Ngay từ đầu nghe nói con mời hỗ trợ cũng không cần tiền công đó! Là con cầu xin bà ấy mới đồng ý tới hỗ trợ!" Tần Tinh nhìn chăm chăm nét mặt Tần Liễu thị. Quả nhiên, Tần Liễu thị vừa nghe Trình quả phụ lại không cần tiền mà đồng ý giúp mình thì trong nháy mắt cảm thấy mình không nên có thành kiến đối với bà ta!

Tần Tinh âm thầm thở dài, còn nói thêm "Nương, con nói là nương mời bà ấy giúp, người cũng đừng nói sai đó!"

Vốn Tần Tinh còn muốn nói cho Tần Liễu thị viết mình có ý định kéo Trình quả phụ cùng làm đồ may sẵn. Nhưng lại muốn nhìn xem Tần Liễu thị và Trình quả phụ có thể chung đụng hòa hợp hay không. Nếu thật sự không hợp thì cũng không tiện làm chung với nhau. Do đó quyết định vẫn không nói vội!

"Tinh nhi, Trình thăm cũng là người tốt, chỉ là nương, nương..." Tần Liễu thị hơi ngượng ngùng!

"Nương, con biết mà! Nhưng người đó, cũng đừng chỉ nhìn mặt ngoài của người khác. Nhìn người phải nhìn nội tâm bên trong! Người ngấm lại đi, tuy rằng Trình thăm mạnh mẽ, dám mắng chửi người nhưng bà ấy cũng chưa từng mắng chửi oan cho ai! Người xem, trong thôn này ai dám mắng nãi nãi con? Với tính cách mạnh mẽ của nãi nãi thì có sợ ai trong thôn chứ! Nhưng nãi nãi cũng không dám trêu chọc Trình thăm!" Tần Tinh tính khai thông đầu óc cho Tần Liễu thị!

"Tinh nhi, con nói có lý, nương đồng ý nghe..." Tần Liễu thị vỗ vỗ tay Tần Tinh, thấy chính mình chẳng bằng một đứa nhỏ mười ba tuổi! Ngẫm lại, sáu tháng nữa Tần Tinh sẽ mười bốn, cuối năm Tần Nguyệt cũng mười lăm, thời gian quá nhanh...

Thu hồi cảm xúc, đi nấu cơm!

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Nhàn Tàn, Vương Phi Nông Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32: Ruột già xào cay

Editor: Hương Cỏ

Tần Tinh thấy Tần Liễu thị không nói gì nữa, cũng cảm bản về đi tìm Vương Hồ, nghĩ tóm lại phải từ từ thay đổi Tần Liễu thị, tính tình thế này cũng không phải chốc lát có thể cải tổ! Nàng không phải muốn Tần Liễu thị giống như Trình quả phụ, mở miệng có thể mắng chửi người thậm chí đánh nhau. Nàng cũng thích nương dịu dàng ôn nhu. Nhưng nàng hi vọng ít nhất nương có thể tự bảo vệ mình, mạnh mẽ hơn không bị khi dễ!

Tần Tinh cảm bản về tìm Vương Hồ, hai người to nhỏ nói thời gian một nén nhang, chủ yếu nói kỹ càng cho Vương Hồ về thiết kế toilet và bếp nấu. Vương Hồ nghe nói trong phòng ngủ còn xây nhà cầu thì về mặt rồi rầm nói "Tinh nhi? Muội xác định muốn xây nhà cầu trong phòng ngủ sao?"

Tần Tinh nở nụ cười, nghĩ nghĩ rồi nói cho Vương Hồ nghe về ý tưởng thiết kế bồn cầu tự hoại của mình. Tần Tinh nghĩ kiểu này không thể tự động bơm nước nên phải dùng tay, tự mình đổ nước vào trong!

Vương Hồ trố mắt một hồi lâu, bao nhiêu năm xây nhà cho người ta thực sự chưa từng nghe qua, nhứ này cong cong, "Tinh nhi, bồn cầu này có hình dáng thế nào?"

Tần Tinh cầm lấy nhánh cây vẽ xuống mặt đất họa, vẽ xiêu vẹo sứt sẹo, Vương Hồ cũng nhìn không rõ lắm. Tần Tinh chỉ đành hỏi "Hồ ca, chỗ chúng ta có chỗ nào nung đồ sứ hay không?"

"Có đấy, trấn bên có một xưởng nung, cái gì cũng có thể nung!"

"Vây là được rồi. Để ta sửa hoàn chỉnh rồi nhờ Hồ ca dẫn ta đi một chuyến, ta sẽ nói cho ông chủ chỗ đó biết!" Tần Tinh chỉ cần biết có xưởng nung là được!

Thấy Tần Tinh có thể nắm được hết thầy, Vương Hồ cũng không nói nhiều!

Giải quyết xong vấn đề bồn cầu, Tần Tinh lại nói cho Vương Hồ nghe thiết kế bố trí phòng. Tận đến khi Tần Liễu thị kêu ăn cơm, Vương Hồ còn chưa nghe hết ý, hai mắt tỏa ánh sáng, gờ ngón tay cái lên đối Tần Tinh "Tinh nhi, trong đầu muội có chứa những gì vậy!" Nói xong còn vỗ vỗ đầu Tần Tinh!

Tần Ngọc từ một bên đi tới nói với Vương Hồ "Hồ ca, ca mà làm hư đầu tỷ đệ thì phải bồi thường đó!"

Vương Thiện Võ cùng Vương Hồ nghe đứa nhỏ này nói giận dữ thì cả hai cười ha ha!

Tần Tinh nhìn Tần Ngọc dờ khóc dờ cười!

Ăn cơm trưa, cha con Vương gia bắt đầu làm bếp, dựng lều. Nói ra thì thật đúng là người biết làm việc, chỉ trong một buổi trưa, ngay cạnh căn nhà hoang đã dựng lên hai cái lều. Một lều đặt hai tấm ván ráp thành giường, lấy chăn cũ làm rèm cửa! Một lều thì làm hai bàn bếp chắc chắn!

Buổi tối là Tần Tinh làm cơm!

Làm ruột già xào cay! Ruột già rửa thật sạch, lấy bột chà xát thật lâu để không còn mùi hôi! Cắt thành miếng nhỏ, sau đó cho ớt và các gia vị khác trộn đều ướp. Cho dầu vào nồi, phi thơm gừng, tỏi, ớt, cho ruột già vào nồi xào, đến khi mùi thơm tỏa ra. Nấu thêm một nồi canh nấm, nướng thịt, làm bánh dày, nấu một nồi cơm!

Lúc ăn cơm, Vương Thiện Võ cùng Vương Hồ nhìn thấy trên bàn để ruột già đỏ hồng, thịt nướng thơm lừng, canh nóng hổi đang bốc khói, còn có bát cơm tẻ vun ngọn, lại còn có cả cá thì cả hai cha con đều kinh ngạc không khép nổi miệng! Giữa trưa ăn bánh bao trắng và canh nấm do Tần Liễu thị nấu đã thấy rất ngon. Thật không ngờ buổi tối lại còn có cơm có cá! Ngồi trên ghế không yên lòng. Một bữa ăn này tốn biết bao nhiêu tiền chứ! Cho dù mừng năm mới, cũng không có nhiều đồ ăn ngon như vậy! Khách khứa xoa xoa tay, ngượng ngùng đi lấy bát!

Tần Tinh nhìn thấy hai cha con ngại ngùng cũng không nói gì. Nàng cảm thấy những chuyện như vậy thì cứ để Tần Liễu thị khuyên bảo thích hợp hơn!

Tần Liễu thị thu dọn bàn ăn xong phát hiện cha con Vương gia ngại ngùng, sừng sốt nhìn cái bàn thì hiểu ngay. Kỳ thật không riêng cha con Vương gia, ngay cả Tần Liễu thị, cũng cảm thấy mấy ngày nay giống như đang nằm mơ vậy! Mấy ngày trước còn đang như đất trời sụp đổ, đảo mắt một cái không chỉ có ăn gạo trắng cùng thịt, còn muốn xây nhà ở! Không khỏi cảm khái vạn phần!

Tần Tinh đợi nửa ngày cũng không thấy nương nói ăn cơm, ngẩng đầu lên thì thấy, ngay cả nương nhà mình cũng đang cảm khái! Chỉ có thể liếc mắt cho Tần Nguyệt, Tần Nguyệt nhìn Tần Liễu thị cùng cha con Vương gia không khỏi nở nụ cười. Tần Ngọc thì đang chăm chú nhìn Tần Liễu thị, trông cậy nương mình nói nhanh một chút. Cậu đang khẩn cấp muốn nếm thử món ruột già xào cay nhị tỷ nói vài ngày rồi!

Tần Nguyệt kéo Tần Liễu thị, Tần Liễu thị lấy lại tinh thần, ngượng ngùng nhìn Tần Nguyệt cười cười, lại quay đầu nói với cha con Vương gia "Vương đại ca, mong đừng chê ghét, nhanh ăn cơm đi, đã mệt mỏi một ngày rồi! Ca xem ta cũng quên mất mua chút rượu cho hai người, thật sự là chậm trễ!"

Vương Thiện Võ khoát tay "Nông dân, không nên uống rượu!"

Tần Ngọc thấy khách còn chưa cầm bát thì mình cũng không tiện ăn trước, đành phải cầm lấy chiếc đĩa mạnh mẽ đặt vào tay Vương Hồ "Hồ ca, mau nếm thử, tay nghề của nhị tỷ đệ được lắm!"

Vương Hồ không khách khí nữa. Nói thật, nhìn đã thấy thơm rồi càng miễn bàn người được mùi thơm. Tay gấp một miếng ruột già cho vào miệng ăn, vừa ăn vừa khen ngon, "Tinh nhi, món này là muối làm thật sao? Đây là gì vậy? Vị cay cay, tê tê trong miệng, ăn quá ngon!"

Tần Ngọc vừa nghe vậy thì không đợi được nữa, trực tiếp cầm đĩa gấp mấy miếng, sau đó không nói nữa mà cúi đầu ăn liên tiếp!

"Mọi người ăn đi, ăn đi, Vương đại ca, nhà của chúng ta còn phải nhờ ca tốn nhiều công sức, mong Vương đại ca trăm ngàn đừng khách sáo!" Tần Liễu thị tiếp đón Vương Thiện Võ!

Tần Tinh không nghĩ tới Vương Thiện Võ và Vương Hồ cũng có thể ăn cay như vậy, mặc dù không ngừng ăn thêm canh nhưng cũng không dừng đĩa, nghe nói là ruột già heo thì khen không dứt tay nghề của Tần Tinh, cùng nói cho tới bây giờ chưa từng ăn qua đồ ăn nào ngon như vậy! Bánh dày cá vừa mềm vừa béo, thơm ngon cực kỳ!

Một bữa cơm cả khách và chủ đều hoan hỉ!

Buồng đĩa xuống, Vương Thiện Võ nghĩ nghĩ nói với Tần Liễu thị "Tần tam muội, đại ca biết có lẽ mọi người kiếm được chút bạc. Ngày hôm nay ta cũng không cho mình là người ngoài mà nói với muội. Bắt đầu từ ngày mai sẽ có công nhân tới làm. Ý của ta là chúng ta cũng không thể cứ ăn uống như vậy! Đều là người lao động, ăn như vậy thì bao nhiêu bạc cũng không đủ! Chúng ta được thanh toán tiền công, có thể ăn no bụng là được rồi!"

Tần Liễu thị gật gật đầu "Vương đại ca nói đúng. Hôm nay Tinh nhi làm bữa cơm này một là để cảm tạ hai người. Nếu không nhờ hai cha con thì mấy mẹ con chúng ta không biết phải làm thế nào! Lý do khác là chuyện sau này xây nhà cũng phải nhờ vào Vương đại ca cùng Hồ tử tốn nhiều công sức! Ta chỉ là một nữ nhân cái gì cũng đều không hiểu!"

Vương Thiện Võ khoát tay "Nói cái gì chứ, không phải là việc nên làm sao!"

Tần Liễu thị tất nhiên biết ý tốt của Vương Thiện Võ, nhất định là ghi nhớ "Ta đã nghĩ hết rồi, công nhân đến liền làm bánh bao trắng và bánh nhân hỗn hợp, ăn thịt gì, nấu canh gì cũng làm hai ba món. Vương đại ca cảm thấy thế nào?"

"Quá tốt, quá tốt. Thịt ư, hai ba ngày nấu một lần cũng được. Toàn là người nghèo cũng không cần ngon, cần ăn no là được!" Vương Thiện Võ nói!

"Vương đại bá, nương, con cảm thấy mỗi ngày buổi trưa nên có món thịt. Đều là việc nặng nhọc, không ăn tốt thì làm sao có sức làm đúng không? Con còn nghĩ có thể nhanh được ở phòng mới đó!" Tần Tinh nói.

Vương Thiện Vô nghĩ nghĩ nhìn Tần Liễu thị, Tần Liễu thị gật gật đầu, "Cứ làm như vậy đi, Tĩnh nhi nói có lý!"

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Nhân Tán, Vương Phi Nông Môn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33: Nhà cũ Tần gia

Editor: Hương Cỏ

Mấy người vừa mới dứt lời, bên ngoài đã vọng vào một giọng nữ nhân không kiên nhẫn "Tam thẩm, tam thẩm..."

Chỉ chốc lát sau, người ulla vào phòng tựa như trận gió, mọi người vừa thấy là Tần Hạ! Vẫn dáng vẻ ngạo mạn, vẻ mặt khinh thường, nhìn lướt qua trong phòng, nhìn thấy cha con Vương Thiện Vô cũng không thèm chào hỏi.

Ánh mắt nhìn lên trên bàn chưa kịp thu dọn đồ ăn thừa, đại khái nhìn thấy có thịt, có hồng có trắng không biết là cái gì, nhưng không ngờ còn thấy com trong nồi, ánh mắt tỏ vẻ không thể tin nổi, còn cả không cam lòng.

Lại liếc mắt nhìn quần áo mới trên người Tần Nguyệt, Tần Tĩnh, Tần Liên, cũng không thèm che giấu sự ghen tị của mình.

Hung hăng liếc mắt nhìn mọi người trong phòng vênh cằm, thẳng tắp nhìn Tần Liễu thị chăm chăm "Tam thẩm, gia gia gọi thẩm qua đó!"

Chẳng vì người nhà cũ chen ép nhà mình thế nào, đối với mấy đứa cháu Tần Liễu thị vẫn luôn hiền lành, thấy Tần Hạ, vội vàng đứng lên cười nói "Là Hạ nhi à, mau tới đây ngồi đi!"

Tần Hạ hèn mọn liếc mắt nhìn Tần Liễu thị một cái "Ngồi cái gì mà ngồi! Nhanh lên, gia nãi đang chờ đó." Nói xong liền xoay người đi ra ngoài.

Tần Ngọc đứng lên, giữ chặt Tần Liễu thị muốn tiến lên, "Nương, mặc kệ cô ta!"

Tần Liễu thị bất giác nhú mày, định nói gì nhưng nhìn thấy vẻ mặt mấy đứa trẻ cũng không tốt liền không nói nữa! Chỉ là trong lòng cũng hơi bồn chồn, không biết giờ phút này tìm bà làm gì!

Vương Thiện Vô đứng lên, nói lời thăm thía với Tần Liễu thị "Muội đó, muốn cuộc sống tốt hơn thì phải có chủ ý!"

Tần Liễu thị sững sốt, ngờ ngác gật gật đầu! Vương Thiện Vô nhìn dáng vẻ của bà cũng không nói nhiều, "Vậy muội đi sớm về sớm đi, ta cùng Hồ Nhi cũng đi về trước. Sáng sớm mai lại đến!"

Tần Liễu thị tiễn cha con Vương gia về rồi trở lại phòng, Tần Nguyệt nói với Tần Liễu thị "Nương, lúc này gia nãi tìm nương có việc gì chứ? Không phải muốn lấy bạc của chúng ta chứ!"

Tần Tĩnh nhìn Tần Nguyệt không nói chuyện, trong lòng lại bồi thêm một câu "Đại tỷ, có lẽ tỷ đoán đúng!"

Tần Liễu thị lắc đầu, "Ta cũng không biết..." Tuy rằng Tần Liễu thị nói mạnh rằng không có cha mẹ chồng, nhưng cho dù thế nào họ cũng là cha mẹ của tướng công. Vì Tần Tín Nghiệp, nếu bọn họ không quá phận, bà cũng không nghĩ so đo tính toán!

Tần Tĩnh đã đoán đại khái lý do, bất động thanh sắc nói với Tần Liễu thị, "Nương, trời đã tối rồi, con đi cùng với người!"

Tần Nguyệt cùng Tần Liên đều sầu lo nhìn Tần Liễu thị, Tần Liễu thị ngập ngừng nói "Không biết có phải vì chúng ta tự tách hộ đã làm gia gia các con tức giận hay không?"

Tần Tĩnh nhìn Tần Liễu thị không yên nói "Cần gì quan tâm bọn họ có chuyện gì, đi xem chẳng phải sẽ biết sao!"

Tần Ngọc cũng đòi đi cùng, Tần Tĩnh muốn Tần Ngọc ở nhà giúp đại tỷ tam tỷ thu dọn, cậu cũng đành từ bỏ! Nàng cảm thấy người càng ít thì càng dễ không chê cục diện!

Tần Liễu thị cùng Tần Tĩnh nương theo ánh trăng đi sang nhà cũ Tần gia!

Con đường từ nhà Tần Tĩnh đi sang nhà cũ Tần gia là đường đất gập ghềnh, chột cao chột thấp, là con đường cũ nhất trong thôn.

Sau này trong thôn lại làm thêm một con đường trực tiếp đi tới chỗ cây liễu lớn đầu thôn, rộng rãi, bằng phẳng hơn so với con đường này. Người trong thôn đi tới con sông đối diện để lấy nước tưới cây hoặc giặt quần áo đều đi con đường lớn kia. Đường nhỏ này chỉ có mấy nhà gần bờ sông thường đi, ví dụ như nhà Lý thẩm! Trừ phi lên phía sau núi thì mới đi bằng đường này lên.

Thỉnh thoảng cũng có nhà đi bằng con đường nhỏ này xuống sông. Dưới sông cạnh nhà Tần Tĩnh có mấy tảng đá lớn, mấy tầu tử trong thôn thích cùng nhau nói chuyện, giặt quần áo ở đoạn sông đó!

Ban đêm nông thôn rất yên tĩnh. Trên đường đã không còn người đi lại, thỉnh thoảng có thể nghe được vài tiếng chó sủa! Các nhà đều đóng cửa hoặc là ở trong phòng nói chuyện phiếm, hoặc đã tắt đèn lên giường từ sớm, có thể tiết kiệm dầu đốt chút nào thì tiết kiệm!

Tần Tĩnh ngẩng đầu nhìn lên, trên trời ánh trăng tỏa một quang sáng mờ nhạt, bình thản rơi xuống con đường nhỏ. Thị lực của Tần Tĩnh không phải người bình thường có thể so sánh được, Tần Liễu thị thì dù đi trong đêm nhưng đã quá quen với con đường này hai mươi năm, thuộc hết cả con đường rồi!

Tần Liễu thị lo lắng Tần Tĩnh không nhìn thấy, nắm chặt tay Tần Tĩnh! Mẹ con nương tựa lẫn nhau, nhất thời an tĩnh mà ấm áp.

Tần Tĩnh kê bên Tần Liễu thị vừa đi vừa nghĩ không biết nhà cũ Tần gia lại xảy ra chuyện gì mà cần đến bạc! Lúc ban ngày nàng đã chú ý tới Tần Phóng đến dạo qua một vòng, lại thấy Tần Lương cùng Tần Thuận cũng lên tới nhìn vài lần, liền đánh giá khẳng định là muốn tính toán làm chuyện xấu.

Nghĩ tới cả nhà lạnh lùng, thích chiếm tiện nghi, người lại ích kỷ thì nhịn không được cảm thán. Một nhà như vậy mà lại xuất hiện người ngoại lệ như Tần Tín Nghiệp sao?

Bỗng chợt nghĩ đến, hình như trong cả nhà kia chỉ có Tần Tín Nghiệp là người hiểu biết chữ nghĩa, nhất thời tìm được giải thích hợp lý! "Người được giáo dục đúng là có khác!" Nhìn nhìn nương bên người cau mày về mặt không yên, nghĩ tới Tần La thị, Tần Hồ thị cùng Tần Lưu thị của nhà cũ, lại nhịn không được nhếch miệng! Quả nhiên vẫn là người hợp theo nhóm, không phải oan gia không vào cùng một nhà! Lại nghĩ đến Tần Nguyệt Tần Liên cùng Tần Ngọc trong nhà, đều được Tần Tín Nghiệp và Tần Liễu thị dạy rất tốt!

Đột nhiên lại nghĩ tới chuyện để Tần Ngọc đi học đường!

Vì thế nói với Tần Liễu thị "Nương, con muốn nói chuyện này với nương."

Tần Liễu thị không phản ứng lại. Giờ phút này trong lòng bà đang rất bất ổn, không biết lúc này gọi bà tới là có chuyện gì, cũng không biết sẽ có những lời nhục mạ gì chờ mình nữa. Trước kia vì tướng công bà nguyện ý nhẫn nhịn. Bây giờ dưới ảnh hưởng của các con, bà cảm thấy không nên tiếp tục chịu đựng sự nhục mạ này. Nhưng lại không biết làm thế nào để khiến cho bọn họ không còn làm như vậy! Bà lo lắng, lại phần nộ, lại cảm thấy không biết phải làm sao!

Sau khi Tần Tĩnh gọi mấy lần nương mới phản ứng lại, "Ôi, Tĩnh nhi, sao vậy? Đừng lo lắng, nương sẽ không để cho bọn họ bắt nạt con!" Tần Liễu thị vỗ vỗ tay Tần Tĩnh, cho rằng nàng sợ hãi.

Tần Tĩnh dờ khóc dờ cười nói "Nương, con muốn nói chuyện khác với nương mà! Con đang nghĩ, chờ chúng ta xây nhà xong thì sẽ đưa Ngọc Nhi đi học đường."

Tần Liễu thị vốn luôn canh cánh trong lòng chuyện không thể cho Tần Ngọc đi đọc sách, bây giờ nghe Tần Tĩnh nói như vậy thì làm sao lại không đồng ý, liền tục gật đầu "Đúng vậy, đúng vậy, trước kia không còn cách nào khác, bây giờ có bạc, phải đưa đi! Chờ xây nhà xong, chúng ta sẽ thương lượng đi tìm Lưu tiên sinh!"

"Nương, con nghĩ, hay là trực tiếp đưa lên trấn trên đi. Dựa theo khả năng học hỏi của Ngọc Nhi thì có thể đi trấn trên, không cần thiết phải học vỡ lòng ở trong thôn!" Tần Tĩnh cảm thấy không cần thiết phải học vỡ lòng trong thôn nữa.

Tần Liễu thị nghĩ nghĩ, nói "Trấn trên tuy tốt nhưng xa như vậy, Ngọc nhi còn nhỏ, ta vẫn không yên tâm."

"Nương, Ngọc Nhi gần sáu tuổi rồi." Tần Tĩnh nói.

Tần Liễu thị xóc xóc lại áo choàng trên vai, là khi xuất môn Tần Nguyệt choàng thêm cho bà, sợ sức khỏe nương không tốt sẽ bị cảm lạnh. Gật gật đầu nói với Tần Tĩnh, "Ừ, đầu tháng tám sẽ sáu tuổi! Nếu nói thì cũng là không coi là nhỏ nữa, đưa nhỏ nông dân đều là choai choai rồi!" Tần Liễu thị tự an ủi mình.

"Nương, Ngọc Nhi là con trai, phải nên rèn luyện nhiều! Nhà chúng ta toàn là nữ nhân, không ai định hướng cho nó, cứ vậy quanh mãi tỷ tỷ và nương cũng không tốt!" Tần Tĩnh nói xong mới ý thức được hình như mình lại nhắc tới chuyện thương tâm của Tần Liễu thị, không còn tướng công!

Giương mắt vụng trộm nhìn Tần Liễu thị, sợ bà lại nhịn không được khóc. May mắn nét mặt bà chỉ âm ỉ một chút chứ không giống như trước kia đỏ mặt lên.

Tần Tĩnh nhẹ nhàng thở ra, hiện tượng tốt. Chồng mất là chuyện thương tâm, nhưng vẫn phải thích ứng, vẫn phải sống! Nàng không có tình cảm sâu sắc gì đối với Tần Tín Nghiệp, duy nhất là khi nhắc tới Tần Tín Nghiệp thì có một chút rung động đều là đến từ nguyên chủ.

Tần Liễu thị không phát hiện tâm tư Tần Tĩnh, trái lại tự nói "Con nói có lý. Chờ sau việc này chúng ta mới thương lượng kỹ càng hơn."

Tần Tĩnh và Tần Liễu thị vừa đi vừa trò chuyện, bất giác đã đến trước nhà cũ Tần gia. Cửa ngoài khép hờ, có thể nhìn thấy có ngọn đèn đang lay động trong phòng, còn có bóng người lơ mơ cùng tiếng nói chuyện.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Nhân Tán, Vương Phi Nông Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 34: Một chiêu bất thành

Đứng ngoài cửa viện, đây là lần đầu tiên trở lại đây sau khi bị đuổi rời khỏi nhà cũ, Tần Liễu thị thở dài một hơi, nắm tay Tần Tinh cất bước vào.

Tần Tinh cảm thấy buồn cười lại đau lòng, giống như bà đi hy sinh vậy! Ở trong mắt nàng, mấy người trong phòng kia chỉ là mấy kẻ tiểu lâu la, còn không đáng năng tốn công sức đi đối phó! Nàng lười đi ứng phó, nàng có nhiều chuyện trọng yếu phải làm hơn!

Đi vào nhà chính, Tần Tinh nhìn lên, ô ô, tình thế không nhỏ, cả nhà già trẻ đều có mặt, ngoại trừ Tần Đông Tần Phi, những người khác đều có.

Tần La thị cùng Tần lão gia tử ngồi ở trên cùng, bên phải là Tần đại gia cùng Tần Hồ thị, về mặt Tần Phóng lạnh lùng như thể chuyện không liên quan chính mình ngồi ở một bên.

Tần nhị gia cùng Tần Lưu thị ngồi ở bên trái, Tần Lương và Tần Thuận nét mặt âm nghiêm ngồi trong góc, trên mặt Tần Lương vẫn còn thấy vết đánh màu hồng hồng!

Tần Hạ chán ghét nhìn hai mẹ con Tần Liễu thị, ngồi bên cạnh nải nải Tần La thị.

Tần La thị nhìn thấy vào cửa Tần Liễu thị cùng Tần Tinh, trên người mặc áo choàng ngắn mới không phải vải thô mà là vải bông, lại nhìn thấy Tần Liễu thị khoác áo choàng, trong mắt giống như độc xà trừng mắt nhìn hai mẹ con vào cửa! Nghĩ vừa rồi cháu gái lớn Tần Hạ trở về nói với lão bà ở nhà Tần Liễu thị ăn thịt còn ăn cơm, còn mời hai người ngoài ăn, trong lòng lão bà liền hận không thể đánh cả nhà kia, một lũ phá sản... Trong lòng nghĩ vậy hăm hăm hừ một tiếng, Tần lão gia bên cạnh lườm Tần La thị một cái, lão bà không cam lòng ngậm miệng, vì "đại kếp" nên sẽ không nói chuyện nhưng vẫn hung hăng trừng mắt nhìn hai mẹ con như trước!

Tần Liễu thị vào cửa, chào một tiếng cha mẹ. Còn chưa nói gì thì Tần Lưu thị đã chào đón, cười kéo Tần Liễu thị qua, "Đệ muội tới rồi, mau ngồi đi, mau ngồi!" Nhiệt tình khiến Tần Tinh rất ngạc nhiên, làm cho Tần Liễu thị tưởng rằng mình tới nhầm nhà, bị động để Tần Lưu thị kéo xuống ngồi cạnh bà ta.

Đại bá nương Tần Hồ thị ngồi đối diện thấy Tần Liễu thị bị Tần Lưu thị nhiệt tình kéo đến bên cạnh thì bủn rủn môi khinh thường nhưng vẫn đứng lên, rót chén nước đưa tới, "Đệ muội đi đường mệt mỏi chắc là khát nước rồi, uống chén nước đi!"

Về mặt Tần Liễu thị mờ mịt nhận chén nước Tần Hồ thị đưa tới!

Tần Tinh khoanh tay ung dung nhìn hai nữ nhân diễn trò trước mặt cùng Tần La thị ngồi phía trên tường nuốt chửng mẹ con các nàng, không khỏi buồn cười!

Tần La thị ngồi ở phía trên nhìn Tần Tinh về mặt cười như không trong lòng hơi bồn chồn. Nhà đầu kia đã chết một phen mà sống lại càng trở nên khiến người ta chán ghét, như thể thay đổi hoàn toàn thành người khác vậy! Trước kia nhà đầu kia cũng không nói chuyện, cũng mặt lạnh, mà lúc này về mặt lạnh lẽo của nhà đầu kia khiến cho người ta sợ hãi, về mặt cười như không cười như có thể nhìn thấu hết thấy càng làm cho người khác sợ hãi!

Tần Lưu thị cùng Tần Hồ thị thấy Tần Tinh như vậy cũng vừa hận vừa ngại! Đặc biệt Tần Hồ thị đã từng nhìn thấy cả người nàng hấp hối toàn máu, luôn cảm thấy Tần Tinh này có gì đó không thích hợp!

Tần Lương cùng Tần Thuận thì càng không cần nói, trốn ở góc phòng nhìn không dám lên tiếng!

Tần Hạ thì đang hận không thể lột hết quần áo trên người Tần Tinh mà mặc lên người mình!

Tần Phóng như thể còn đang buồn ngủ, ngồi bên cạnh tỏ vẻ không có chuyện gì liên quan đến mình.

Tần đại gia cũng bày vẻ ta là lão đại, Tần nhị gia vô thanh vô tức, bày vẻ trung thực!

Cuối cùng Tần gia lão ngồi trên mở miệng, "Tam nàng dâu, ta nghe nói các con đang chuẩn bị xây nhà ở?" Tò về một ông chủ nhà, cố gắng nói giọng hòa ái!

Tần Liễu thị định đứng lên trả lời thì bị Tần Tinh đứng ở bên cạnh khẽ giữ vai ấn xuống không dấu vết, Tần Liễu thị hiểu ý tứ của Tần Tinh nên không đứng lên, ngồi ở trên ghế trấn định tâm thần, nhìn Tần lão gia lạnh nhạt nói "Đúng vậy."

Tần lão gia thấy Tần Liễu thị vốn trước đây luôn khúm núm trước mặt mình trả lời như vậy, trên mặt cũng cảm thấy hơi nóng, rung rung chòm râu nói "Đang tốt mà xây nhà gì chứ?"

Tần Tinh vừa nghe thấy thì cười phì một tiếng nhìn thẳng vào ánh mắt không vui của Tần lão gia nói "Gia Gia, người nhìn từ chỗ nào mà thấy nhà đó là tốt vậy?"

Tần Liễu thị nhìn thấy Tần lão gia đen mặt thì kéo kéo Tần Tinh, sợ nàng bị mắng, khẽ gọi "Tinh nhi...", thấy Tần Tinh lắc đầu thì tự mình nói tiếp "Cha, căn nhà kia nóc nhà đã nát, gặp mưa thì dột ướt hết..."

Còn nói chưa dứt lời, Tần gia lão gia đã sầm mặt xuống như thể thực sự lo lắng thay cho mấy người Tần Liễu thị, "Đại bá cùng Nhị bá, ngày mai đi hỗ trợ sửa lại nhà cho Tam nàng dâu, không cần phải xây nhà nữa."

"Gia gia, không cần, nhà chúng ta đã mời công nhân hết rồi, không cần phiền đến đại bá cùng nhị bá." Tần Tinh tức giận nói, nàng thật sự không nghĩ tiếp tục xem bọn họ diễn trò nữa.

"Không sao không sao, tuy rằng Nhị bá con rất bận nhưng chuyện nhà ở của các con là quan trọng!" Tần Lưu thị vội vàng tỏ thái độ, một bên lấy tay đẩy Tần Nhị gia "Ông nói phải không?"

Tần Phát Nghiệp liên tục gật đầu, nói "Đúng vậy đúng vậy!" Kỳ thật, Tần nhị gia là người có tâm tính tương đối thuần hậu. Chỉ là ngoan ngoãn phục tùng đối với tức phụ nhà mình, lại cứ thành thật ở trong nhà, có muốn hỗ trợ cũng không có cách nào! Tuy rằng ông ta còn chưa hiểu rõ ràng vì sao phải đi hỗ trợ sửa lại nhà ở nhưng vẫn không chút nghĩ ngợi đã gật đầu đồng ý rồi!

Tần Hồ thị nhìn cả nhà lão nhị tỏ thái độ, mình cũng không thể lạc hậu, nếu không ưu việt đều bị bọn họ chiếm hết vội vàng định nói.

Còn chưa có mở miệng, Tần Tinh liền ngắt lời "Thực không cần phiền toái. Chúng ta đều đã mời người, an bày xong, thời gian cũng không sớm, nương, chúng ta đi về trước đi!"

Từ lúc Tần lão gia mở miệng nói muốn giúp nhà nàng sửa nhà Tần Tinh đã hiểu ngay bọn họ muốn gì!

Nương nàng thì không rõ chứ lòng nàng thì đã rõ như gương! Nhị bá nương cùng đại bá nương làm bao nhiêu chiêu trò như vậy không phải vì muốn lấy bạc xây nhà của nhà mình sao! Nếu đã biết rõ ràng bọn họ muốn làm gì thì không cần phải tiếp tục nghe thêm nữa.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Nhân Tàn, Vương Phi Nông Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Lại ra một chiêu

Từ lúc Tần Liễu thị bắt đầu vào cửa đã bị hành động của cả nhà này làm như lọt vào trong sương mù. Bà gả tiến Tần gia nhiều năm như vậy, hôm nay hết nhường chỗ ngồi, lại đãi ngộ rót nước, thật đúng là lần đầu tiên! Lúc này bị Tần Tinh kéo đứng lên, tuy rằng không hiểu sao lại thế này nhưng vẫn theo bản năng đi theo ra ngoài!

"Đứng lại!" Một tiếng quát lớn vang lên phía sau Tần Tinh cùng Tần Liễu thị!

Là giọng của Tần La thị, lão bà thật sự là không nhìn được! Lão bà không kiên nhẫn phải đoán ý lấy lòng như vậy. Cho dù đã đuổi đi ra ngoài thì cũng vẫn là do Tần gia đuổi ra, vẫn là họ Tần nhà lão bà, muốn bạc còn dám không cho sao? Vì thế, đúng lý hợp tình nói "Liễu thị, cô đứng lại đó cho ta! Các cô không được xây nhà! Ngày mai lão đại lão nhị sẽ tới sửa nhà cho các cô! Các cô mau đưa bạc xây nhà tới cho ta!"

Tần Liễu thị không thể tin nhìn về phía Tần La thị, lúc ấy mới hiểu rõ mục đích bọn họ gọi bà trở về!

Tần Tinh thấy vẻ mặt Tần Liễu thị đầy bi thương và không thể tin thì không đành lòng! Nhưng đã nhiều năm như vậy, lẽ nào còn không thấy rõ bản chất của cả nhà này chứ?

Tần Tinh nhẹ nhàng túm túm tay áo Tần Liễu thị, hơi lo lắng nhìn về phía bà.

Tần Liễu thị vỗ vỗ tay nàng, cúi đầu mặc mặc, lắc đầu đứng thẳng tắp, nhìn về phía Tần La thị, giọng nói mềm mại nhưng tràn đầy kiên định, "Nương nói vậy là sao chứ, nhà kia làm sao có thể ở được nữa. Tường nát gió lùa, nóc nhà mưa dột, Nguyệt Nhi Tinh nhi và Liên nhi đều lớn, cũng không thể cứ ở chung một phòng với Ngọc nhi được!"

"Sao lại không được? Mấy đứa bồi tiền hóa kia sớm hay muộn cũng phải gả đi ra ngoài, lúc đó nhà không rộng chán à?" Ở trong lòng Tần La thị, cả nhà kia ở thế nào không quan trọng, chuyện cần nhất là phải lấy được bạc tới tay mình, huống chi là vì mấy đứa bồi tiền hóa.

"Nương, Tinh nhi mới mười ba, Liên nhi mới chỉ có chín tuổi! Còn phải vài năm nữa mới nói gả đi!" Tần Liễu thị nghe Tần La thị nói các con gái bảo bồi của bà là bồi tiền hóa thì tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi nói!

"Chín tuổi sao, con dâu nuôi từ bé năm sáu tuổi cũng có nhiều đấy!" Tần La thị nói như đương nhiên!

Con dâu nuôi từ bé là gì chứ, có khác gì đem con bán đi, bán qua nhà người ta làm trâu làm ngựa. Nói cho dễ nghe là con dâu nuôi từ bé, nói không xuôi tai thì chính là đứa nô tài!

"Chẳng lẽ bọn họ muốn Liên nhi của ta đi làm con dâu nuôi từ bé?" Tần Liễu thị hoảng lên, mặt bỗng chốc đỏ bừng nhìn tất cả mọi người khắp phòng, bạo phát. "Con gái của ta, ta sẽ đòi tam mỗ lục sinh, đại kiều hoa nâng đi ra ngoài! Nếu ai dám bắt con gái ta làm con dâu nuôi từ bé gì đó, ta sẽ liều mạng với họ!"

Tần Hồ thị và Tần Lưu thị đứng một bên không hện mà cùng khề kêu một tiếng đầy khinh thường với Tần Liễu thị! Cả nhà mặt rệp kia có người dám lấy cũng đã tốt lắm rồi, còn đòi tam mỗ lục sinh, còn kiều hoa, quả thực là suy nghĩ kỳ lạ! Nhưng nhìn thấy ánh mắt Tần Liễu thị đỏ bừng thì phát hoảng, khề thăm thì với nhau nhưng không ai dám nói gì!

Tần La thị thì lại giống như nghe được chuyện gì đó đáng cười, không để ý chút nào đến vẻ mặt Tần Liễu thị. "Bọn nha đầu chả phải bồi tiền hóa sao, cũng xứng ngồi kiều hoa đi ra ngoài?.... Nếu nói thì có nhà ai có thể rước đi làm tiểu thiếp vợ kế gì đó cũng được rồi."

Tần Tĩnh thật sự là hết chỗ nói rồi, trợn trừng mắt! Mặc kệ thế nào, mấy tỷ muội mình cũng là cháu gái Tần gia, là huyết mạch của con trai lão bà. Trong nhà này sao người nào cũng muốn các nàng đi làm con dâu nuôi từ bé, làm tiểu thiếp vậy chứ? Hơn nữa bọn họ cũng đều là nữ nhân, sao lại chán ghét con gái như thế? Ngẫm lại hiện tượng trọng nam khinh nữ thời cổ đại không khỏi thở dài, xiết chặt tay Tần Liễu thị.

Rốt cục Tần Liễu thị không phải là người miệng mồm sắc sảo, tức giận đến ngực đau, cũng không muốn nói gì thêm, cố gắng làm mình bình tĩnh lại, kéo Tần Tĩnh xoay người đi ra ngoài. Mới vừa đi hai bước, Tần Hồ thị cùng Tần Lưu thị, một bên tách Tần Tĩnh ra, một bên kéo tay Tần Lưu thị giả cười khuyên "Ôi trời đệ muội, muội làm gì vậy, nương chỉ nói như vậy thôi, muội làm gì mà tức giận vậy chứ!"

Tần Liễu thị vung mạnh rút tay mình ra, nhìn Tần Lưu thị, "Nói hay, nhị nương không có con gái sao?"

Tần Lưu thị biến sắc, hừ một tiếng, quay đầu nhìn nhìn Tần lão bà và Tần La thị, không nói chuyện nữa!

Tần Hồ thị tất nhiên là vui vì Tần Lưu thị không tranh với bà ta lại đi kéo Tần Liễu thị, quay đầu gọi Tần lão gia "Cha, ngài nói một câu gì chứ, đệ muội muốn đi kia!"

Tần lão gia từ tất nhiên là vẻ mặt uy nghiêm đứng lên, ho một tiếng, trừng mắt nhìn Tần La thị một cái, "Bà yên lặng chút đi!" Sau khi cúi đầu ngẫm nghĩ, lại nói với Tần Liễu thị "Tam nàng dâu, nếu thật sự nhà kia không ở được thì chuyển về đây ở đi, vẫn ở phòng cũ!"

Tần Tĩnh trầm nghĩ, đúng là gừng càng già càng cay. Một chiêu bắt thành lại xuất ra chiêu khác! Không đồng ý cho xây nhà, bây giờ lại muốn các nàng chuyển về ở. Nếu thực sự chuyển về lại thì không phải bị bọn họ nắm chặt hay sao, kiếm được nhiều bạc cũng sẽ bị những người này cướp đoạt hết. Cho dù có chỗ ở riêng sẽ không bị bọn họ đuổi đi nhưng suốt ngày phải đối diện với mấy khuôn mặt này, nàng ngu ngốc mới đồng ý chuyển về!

Nhưng nàng không nói chuyện, Tần Tĩnh có ý muốn để cho Tần Liễu thị phải tự mình đối mặt với cả nhà không biết xấu hổ này!

Nhưng bên này Tần Liễu thị còn chưa trả lời thì bên kia đã có người phản đối, là Tần Phóng nhà Đại bá, "Gia Gia, nãi nãi đã đồng ý để phòng kia cho cháu ở khi thành thân, cháu đã đồng ý với Tiểu Thúy, chờ sang năm nâng gả vào có hai gian phòng riêng cho nàng ở." Tần Phóng đã đính hôn, mùa hè sang năm sẽ thành thân! Là con gái thôn bên, nhà cũng có chút của cải, Tần gia cũng rất coi trọng.

Tần lão gia từ trừng mắt nhìn Tần Phóng, "Ca cháu vẫn còn chưa thành thân đó! Chuyện của cháu sau này mới nói, bây giờ đang nói chuyện của Tam thẩm cháu!"

"Bọn họ đã bị gia và nãi đuổi đi ra ngoài, đuổi đi rồi thì đã không còn là tam thẩm của chúng cháu! Gia cũng không thể vì mấy người ngoài lấy phòng ở của cháu chứ!" Vừa rồi còn ra vẻ chuyện không liên quan đến mình. Giờ phút này Tần Phóng giống như một chú gà trống chiến đấu hung mãnh.

Tần Tĩnh âm thầm tán thưởng, thực là thêm sức cổ vũ cho nàng!

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Nhân Tân, Vương Phi Nông Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Lý luận kỳ lạ

Editor: Hương Cỏ

Sắc mặt Tần lão gia từ trầm xuống, quét mắt lườm Tần Hồ thị, trông cậy vào Tần Hồ thị có thể nói vài câu đỡ Tần Phóng!

Nào biết, Tần Hồ thị cũng không chịu. Tuy rằng Tần Hồ thị đầu óc ngu si tứ chi phát triển, vì bạc trong tay Tần Liễu thị mà nguyên ý muốn tướng công mình đi hỗ trợ sửa chữa nhà. Nhưng nếu để cho bọn họ chuyển về ở trong phòng kia thì bà ta không đồng ý. Bà ta có ba con trai, thành thân đều cần phòng ở. Nhà này vốn đã không đủ phòng để ở, nếu cả nhà năm người kia trở về thì lại càng thêm thiếu. Không được, kiên quyết không được!

Vì thế, cũng không kéo Tần Liễu thị mà quay sang Tần lão gia từ nói âm ỉ, "Trong nhà này làm gì còn chỗ nào dư phòng ở, cứ sửa chữa cái nhà ở đầu thôn kia không phải được rồi sao? Chuyển về làm gì, để người ta chê cười!"

Tần Lưu thị thì không nóng nảy. Con trai của bà ta còn nhỏ, có bạc còn sợ không có phòng ở sao? Nếu Tần Liễu thị chuyển về thì bà ta còn có thể làm ít việc đi, cũng vui vẻ làm người tốt. Nhưng bà ta cũng nghe thấy lão thái bà nói khuê nữ là bồi tiền hóa. Tuy rằng bà ta không thương Tần Hạ Tần Đông như Tần Liễu thị thương con. Nhưng chúng nó cũng là máu thịt từ trên người bà ta sinh ra. Do đó trong một khoảng thời gian, trong lòng Tần Lưu thị trăm chuyển ngàn hồi, trăm mặc chứ không lên tiếng!

Tần lão gia nhìn thấy từng kẻ từng kẻ dám chống đối lão thì nổi giận!

"Lão đại gia, con không nói chuyện thì không ai coi con là cam điếu! Tam nàng dâu, cứ quyết định như vậy đi, ngày mai chuyển về!" Lão nhân này thật đúng coi mình là ông trời tự quyết vậy!

Tần Liễu thị lạnh lùng nhìn Tần lão gia một cái, "Cha, chúng con sẽ không chuyển về. Phòng ở kia ngại thích cho ai thì cho người đó. Chúng ta đã bị đuổi ra thì sẽ không trở lại. Tình nhi, chúng ta đi thôi!"

"Liễu thị, mà là đồ sao chổi, mày đứng lại đó cho ta! Mày dám có thái độ như thế trước mặt trưởng bối sao? Là ai cho mày gan lớn như thế?"

Cùng với tiếng rống giận dữ của Tần La thị vang lên là tiếng cốc nước rơi vỡ tan tành xuống đất.

Từ lúc nghe thấy phía sau có tiếng vật gì bay tới Tần Tĩnh đã kéo Tần Liễu thị chạy sang một bên, cái cốc không bay trúng Tần Liễu thị mà rơi xuống đất vỡ tan tành!

Mọi người trong phòng đều bị tiếng cốc rơi xuống đất vỡ tan làm giật mình!

Tần La thị đã quen ương ngạnh hống hách trước mặt mấy con trai tức phụ, chưa từng bao giờ bị ghen khuất như tối hôm nay. Nếu không vì chỗ bạc kia của Tần Liễu thị, cả cứng rắn mềm nhuyễn đều nói rồi mà Tần Liễu thị này cũng đâu muối không tiền, Tần La thị làm sao còn chịu nổi!

Tần lão gia tự cho mình là người đứng đầu một nhà, luôn muốn bận tâm chút mặt mũi uy nghiêm. Tần La thị thì mặc kệ nhiều như vậy, lão bà chịu không nổi Tần Liễu thị ngang nhiên dám ngỗ nghịch lão bà! Hung hăng trừng mắt Tần Liễu thị, đứng lên, chỉ vào Tần Liễu thị nói "Ngươi là đồ sao chổi, chết tiệt hạ lưu hóa, hại chết con ta, cầm bạc của con ta đi xây nhà hưởng phúc, đồ tiện nhân đáng chết, ta muốn dạy cho ngươi biết thế nào là phải trái!"

Tần Tĩnh hí mắt, nhìn nhìn những mảnh vỡ của cốc nước, mặc dù không phải thủy tinh nhưng nếu ném trúng người cũng sẽ rất đau! Nếu rơi vào đầu sẽ chảy máu vỡ đầu! Lại nghe lời nói của Tần lão bà thì giận dữ tức cười, đây là lý do quái quỷ gì vậy? Vô si đến cỡ này, cho dù là ở kiếp trước cũng thật là hiếm thấy! Ánh mắt lạnh lẽo nhìn về phía Tần La thị, trong ánh mắt động sát khí!

Tần Liễu thị tức đến run cả người nhưng không nói nổi một câu. Người thiện lương yếu đuối, cho dù biết phải phản kháng nhưng cũng không phải phút chốc có thể làm được!

Tần Tĩnh thở dài, giữ Tần Liễu thị, ánh mắt lạnh như băng bắn về phía Tần La thị, "Từ giây phút các người đuổi cô nhi quả phụ chúng ta đi ra ngoài, các người cũng đã không thừa nhận ta là người nhà các người, tất cả thân nhân đều có thể làm chứng! Chúng ta có thể sống tới ngày nay là vận khí chúng ta tốt, là cha ta phù hộ chúng ta! Bạc của chúng ta đều là tự chúng ta kiếm được! không có một xu quan hệ gì với Tần gia các người! Muốn bạc ư..." Ánh mắt Tần Tĩnh lạnh lùng, như không để ý chút nào quét qua hết tất cả mọi người trong phòng, tiếp tục nói gần từng tiếng "Tự mình bằng bản sự kiếm đi! Còn nếu muốn lấy, cứ việc đến, chỉ cần có mạng để lấy!"

Ánh mắt lạnh lẽo đầy sát ý khiến mỗi người ở đó nhìn thấy không khỏi rùng mình một cái, dù là Tần lão gia cũng bị ánh mắt sắc bén như đao phong, không chút cảm tình của Tần Tĩnh mà ngời bệt xuống.

Tần lão bà Tần La thị lại không tự chủ được rút người lại về phía sau.

Một câu cuối cùng của Tần Tĩnh: chỉ cần có mạng lấy khiến những người ngồi trong phòng đều cảm thấy kinh hoàng, nhất thời đều ngậm miệng, phức tạp vạn phần nhìn Tần Tĩnh giống như người xa lạ!

Sự im lặng trong phòng nháy mắt bị một loạt tiếng chân phá vỡ "Nương, nương khóa cửa làm cái gì? Hại con phải leo cửa sổ đi ra, suýt nữa thì tè ra quần rồi..."

Theo giọng nói bức tức, Tần Phi đi vào nhà chính.

Vào nhà, nhìn thấy Tần Liễu thị cùng Tần Tĩnh đứng ở cửa, không chú ý tới biểu cảm của các nàng, trái lại vẻ mặt kinh hãi, "Tam thẩm, Tĩnh tỷ tỷ... Mọi người tới rồi!"

Đi tới trước, phát hiện không khí trong phòng không thích hợp, nhìn thấy dáng vẻ Tần Liễu thị như đang tức giận, vẻ mặt những người khác trong phòng cũng không tốt, không tự giác hỏi "Sao vậy? Đây là sao chứ?"

Tần Lưu thị kéo con trai nhà mình tới chỉ chỉ vào đầu cậu, "Không phải bảo con ngủ sao? Dậy làm gì vậy?"

"Con đang ngủ mà. Nhưng con muốn đi tiểu, lại không mở được cửa. Sao nương lại khóa trái cửa từ bên ngoài chứ! Con phải đẩy mãi mới leo được ra cửa sổ!" Tần Phi oán giận nói một hồi.

Tần Lưu thị nghe Tần Phi oán giận thì lên nhìn Tần Liễu thị cùng Tần Tĩnh, nhìn thấy vẻ mặt Tần Tĩnh tỏ ra cái gì cũng hiểu rồi thì buồn bực đánh Tần Phi mấy cái, "Đi, về ngủ!"

Quả thật là bà ta khóa trái cửa, nhốt Tần Đông và Tần Phi trong phòng, sợ hai đứa trẻ nghe được bọn họ thương lượng "Đại sự" lại đi báo tin giúp người ngoài!

Tần Phi không đồng ý, "Con không ngủ, con chơi với Tinh tỷ tỷ một lát!"

Tần Lưu thị lại giơ bàn tay lên tính đánh cậu ta, Tần Tinh cười mà như không cười nói "Nhị nương cũng đừng đánh Phi ca nhi, không phải sợ cậu ta đi báo tin cho nương ta sao? Đã nói tới mức này thì còn sợ gì chứ!"

"Nương, báo tin gì cơ?" Tần Phi không hiểu nhìn nương nhà mình.

"Đừng nghe nó nói vớ vẩn, tránh sang một bên đi, người lớn đang nói chuyện, con mau về phòng đi!" Tần Lưu thị sầm mặt.

Tần Phi quét mắt nhìn Tần Phóng, Tần Lương, Tần Thuận, còn có Tần Hạ, "Mọi người đều ở đây, vì sao con phải đi ngủ, con không đi." Tần Phi rất thông minh, rất nhiều khi cậu ta trưởng thành sớm hơn tuổi. Từ nhỏ cậu ta chơi với Tần Ngọc nên ít nhiều chịu ảnh hưởng của Tần Tín Nghiệp!

"Được rồi được rồi, không ngủ thì thôi! Đứng một bên chơi đi!" Bị Tần Phi làm âm ỉ, Tần La thị bình tĩnh lại, nhìn nhìn Tần Tinh thầm nghĩ "Dù mày ngoan cố cũng chỉ là đứa bé, lão bà tử ta còn sợ mày hay sao!" Lấy lại bình tĩnh nói với Tần Liễu thị "Bạc kia cô nói thế nào cũng phải đưa ra cho ta. Bạc của Tần gia không phải là để cô phá hết! Ăn thịt, ăn cá, còn ăn cơm, cũng không nhìn lại xem cả nhà mạt rệp kia có xứng ăn cơm hay không? Nếu không đưa bạc này cho ta, ta sẽ đi trần trên cáo Liễu thị cô không đường lão!"

Tần La thị đặc ý nhìn Tần Liễu thị cùng Tần Tinh, lão bà cũng không tin mình nói muốn đi cáo quan mà các nàng không sợ!

Tần Liễu thị và Tần Tinh còn chưa há mồm, Tần Phi đã nhảy lên "Nãi, nãi nãi nói gì vậy?... Sao lại bắt Tam thẩm đưa bạc cho chúng ta chứ?"

Tần Lưu thị nhanh tay đứng sau lưng Tần Phi che miệng của cậu ta, tay kia thì ôm lưng kéo ra bên ngoài. Tiểu tử này, rốt cục có phải con ruột mình hay không chứ?... Cấu giận trừng mắt nhìn Tần Liễu thị, kéo Tần Phi trở về phòng của mình!

Tần Liễu thị nhìn thấy Tần Lưu thị kéo Tần Phi, sợ làm bị thương Phi ca nhi định đi tới kéo lại nhưng bị Tần Tinh giữ chặt. Tần Liễu thị nghĩ ra, dù sao cũng là con ruột bà ta, làm sao có thể làm cậu ta bị thương, mình suy nghĩ nhiều quá! Nghĩ đến tình cảnh của mình thì quay đầu nhìn về phía Tần Tinh, Tần Tinh cười cười an ủi với Tần Liễu thị!

"Nãi nãi, ngài đi cáo chúng ta đi, bạc này chúng ta sẽ không đưa, ngài cứ việc đi cáo! Nhưng nhất định phải nói rõ, chúng ta bị đuổi ra ngoài, là tức phụ và cháu trai cháu gái không được thừa nhận..." Tần Tinh không phải là người am hiểu chuyện giảng đạo lý này, nàng thích hành động trực tiếp, một chiêu lấy mạng!

"Mày là đồ tiểu tiện nhân, ta nói chuyện với nương mày, mày chen vào nói cái gì! Tiểu tiện nhân không có giáo dưỡng!" Tần La thị sầm mặt chửi Tần Tinh!

Tần Liễu thị kéo Tần Tinh, ngẩng đầu nói với Tần La thị "Nương, muốn bạc ta không có, ngài muốn đi cáo quan phủ ngài cứ đi đi!"

Tần La thị vừa nghe đến cáo quan phủ cũng không dọa được thì ngồi bệt xuống đất bắt đầu gào lên, "Ông trời giết đồ dê tiện này đi, đứa con xấu số của ta. Con chết thật thảm quá, con ở trên trời mở mắt ra nhìn một cái xem, cẩn thận nhìn con dâu hiền của con, con gái ngoan của con, bọn chúng muốn ép chết ta đây này..."

Trong lòng Tần Tinh như có cả ngàn con ngựa chạy qua, nàng có một trăm phương pháp giết người. Nhưng thế này... Đây là muốn ồn ào tới cỡ nào chứ?

Tần Liễu thị thở dài một hơi, ngài ngàn định tiến lên đi đỡ Tần La thị, còn chưa đi được hai bước thì đột nhiên hậu viện nhà cũ vọng đến từng tiếng heo kêu thảm thiết, không ngờ phối hợp với tiếng kêu gào the thé của Tần La thị lại giống như nhất thủ nhị xướng! Còn có tiếng gà bay kêu đảo đảo, thật sự là loạn thành một đoàn.

Mọi người trong phòng đều cả kinh, xong rồi, có trộm đến, có người đang trộm heo! Hậu viện nuôi hơn mười con gà, còn có bốn con heo đang lớn, không ai còn quan tâm đến Tần La thị đang tru tréo, cũng không để ý mẹ con Tần Liễu thị đều chạy về phía sau viện. Gà và heo kia là dùng bạc thật mua về, nếu như bị người ta trộm thì mất nhiều hơn được!

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Nhàn Tán*, *Vương Phi Nông Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Thì ra là thế

Chính Tần La thị là người đầu tiên đứng lên, nghiêng ngả lão đảo chạy ra phía sao. Đó chính là bạc thật, bạc đó!

Hai mẹ con Tần Liễu thị liếc mắt nhìn nhau một cái, xoay người đi ra cửa. Lúc này không đi chẳng lẽ còn chờ bọn họ trở về tiếp tục đòi bạc sao? Các nàng cũng không quan tâm chỗ này có trộm hay không!

Tần Tinh cùng Tần Liễu thị ra khỏi nhà cũ Tần gia, đều suy nghĩ không biết tình hình ở hậu viện kia là thế nào, chẳng lẽ có trộm thật? Tên trộm này cũng gan dạ lắm!

Mới vừa đi mười thước thì gặp Tần Nguyệt, không kịp nói chuyện, Tần Nguyệt vội vàng kéo Tần Liễu thị và Tần Tinh đi nhanh, rời khỏi tầm mắt của nhà cũ. Đi một đoạn xa Tần Nguyệt lại giữ Tần Tinh và Tần Liễu thị đứng lại, vẫn không nói chuyện như cũ. Tần Nguyệt kiễng chân ngóng về phía nhà cũ Tần gia, lúc thì ngẩng đầu nhìn xem, khi thì lại sốt ruột đi qua đi lại. Tần Tinh hồ nghi nhìn Tần Nguyệt, lại nhìn về phía nhà cũ Tần gia. Tần Liễu thị giữ chặt Tần Nguyệt đi qua đi lại "Nguyệt Nhi, sao, sao con lại ở đây, con tới đón nương à? Sao lại không đi nữa?"

Tần Nguyệt còn chưa trả lời thì tiếng bước chân chạy nhanh vọng tới. Tần Nguyệt vui vẻ nhìn lại theo tiếng chân. Tần Liễu thị cùng Tần Tinh cũng nhìn lại, là Tần Ngọc!

Nhìn thấy nương cùng đại tỷ nhị tỷ, cậu cũng không nói chuyện mà kéo Tần Liễu thị chạy, Tần Tinh nhìn tư thế này thì hiểu vài phần, chờ đến khi nhìn thấy cây cung trong tay Tần Ngọc thì hiểu hết cả, không khỏi cười cười, xoay người cùng chạy chậm theo trở về nhà!

Chờ mọi người đều thở hổn hển vào sân, Tần Nguyệt quay người lấy gậy cài chặt cửa sân. Tần Liễu thị thở hổn hển, tựa vào tường viện đi không nổi nữa!

Tần Tinh cùng Tần Nguyệt dìu Tần Liễu thị vào phòng. Tần Liễu từ lúc bọn họ tiến sân liền chạy ra, "Nương, mọi người đã trở lại rồi!"

Nhìn thấy Tần Liễu thị mệt không ít bèn xoay người đi lấy một chén nước, chờ Tần Liễu thị ngồi xuống thì bung qua. Tần Liễu thị uống một hơi hết sạch, chờ bình tĩnh lại mới nhìn về phía Tần Nguyệt và Tần Ngọc, nói "Nói đi, đã có chuyện gì! Sao lại giống như ăn trộm vậy, chạy cái gì đó?"

Tần Ngọc bịch một tiếng quỳ xuống, Tần Nguyệt cũng quỳ xuống là Tần Liễu thị và Tần Liên cùng giật mình, Tần Tinh cũng cả kinh!

"Nương, con đã làm sai!" Tần Ngọc cúi đầu nói, nhưng biểu cảm lại không có giác ngộ mình đã làm sai!

Mặt Tần Liễu thị trầm xuống, "Nói đi, sao lại thế này, đã làm sai cái gì?"

Tần Liễu thị rất thương con, nhưng trong rất nhiều chuyện vẫn dựa theo nguyên tắc, vẫn nghiêm khắc. Nói đúng ra thì Tần Tín Nghiệp còn sùng ái cưng chiều các con hơn một chút so với Tần Liễu thị!

"Nương, nương đừng trách Ngọc nhi, con là đại tỷ, là lỗi của con. Con..." Tần Nguyệt nhìn thấy Tần Liễu thị thay đổi sắc mặt vội vàng nói.

"Nói rõ ràng xem, đã làm sai chuyện thì đều phải bị phạt!" Ở trước mặt Tần Liễu thị, con trai và con gái đều như nhau!

"Con đuổi đánh heo của gia nãi, đánh cả gà nữa." Tần Ngọc ngẩng đầu lên nói với Tần Liễu thị.

Tần Liễu thị sững sốt, "Gì, heo gà của gia nãi con sao?"

Lập tức nhớ tới vừa rồi ở nhà cũ nghe được tiếng heo gà kêu inh ỏi, hoài nghi nhìn Tần Ngọc "Con đánh heo? Còn đánh gà? Đánh bằng cái gì? Sao con vào được?"

Nghe nương hỏi chuyện này, Tần Ngọc giơ cây cung trong tay lên, vừa đắc ý giờ lên cười, thấy nét mặt nương vẫn nghiêm nghị thì không cười nữa, ấp úng nói "Lấy... lấy cái này... Con chưa đi vào, chỉ leo lên tường viện ném vào. Ngoài tường viện có một đồng cùi, con đứng trên đó, vừa khéo có thể ném xuống..."

Ở thôn quê chuồng heo đều không cao lắm, mặc dù có cửa cũng chỉ là dùng cỏ bện để buộc lại, chỉ cần dùng đá cắt ra thì sẽ mở! Cửa chuồng gà chỉ dùng một tấm ván gỗ chặn lại, để tiện ban ngày dễ dàng cho gà đi ra kiếm ăn! Dùng đá lớn chút thì có thể ném đổ cửa!

Tần Liễu thị ngờ ngạc không biết suy nghĩ gì!

Tần Tinh lại cực kỳ vui mừng. Cây cung này mới đến tay Tần Ngọc có vài ngày mà cậu lại có thể bắn làm lũ gà chạy loạn, còn có thể đánh cả mấy con heo, quả thật là đứa bé có tài bẩm sinh!

Tần Ngọc vừa thấy Tần Liễu thị không nói chuyện thì kinh hoảng, vừa quỳ vừa đi tới trước, nằm trên gối Tần Liễu thị nói "Nương, nếu con không làm như vậy, không làm như vậy... Con và đại tỷ chờ mãi không thấy nương và nhị tỷ trở về, con đứng núp ở góc tường nghe được, bọn họ muốn cướp bạc của nhà chúng ta, làm gì có đạo lý như vậy? Còn không cho nương và nhị tỷ đi, con còn nghe thấy có tiếng gì bị đập vỡ, con sợ là họ đánh nương và nhị tỷ! Cho nên, cho nên.."

Tần Nguyệt cũng vội vàng bỏ nhào qua, "Nương, nương, người muốn đánh thì đánh nắnng con đi, là lỗi của con, là con đồng ý cho Tần Ngọc làm, là lỗi của con..."

Tần Liễu thị lấy lại tinh thần. Kỳ thật vừa nãy bà đang nghĩ tới nhà cũ Tần gia. Lúc xây nhà vì để phòng kẻ trộm nên xây tường viện rất cao, Tần Ngọc nói leo lên tường viện, bà chợt nghĩ đến, nếu không cẩn thận mà ngã xuống thì làm thế nào cho phải! Nhưng Tần Ngọc và Tần Nguyệt không biết Tần Liễu thị suy nghĩ gì, còn tưởng rằng Tần Liễu thị không nói chuyện là đang tức giận.

Tần Liễu thị nhìn mấy đứa con vẻ mặt sốt ruột nhìn mình thì đau lòng sờ sờ mặt bọn chúng. Vì chính mình mà bọn nhỏ cũng đều đi theo chịu khổ! Nếu không phải lo lắng cho mình cũng sẽ không như vậy, làm gì còn lòng dạ mà trách móc nữa! Bà kéo Tần Nguyệt cùng Tần Ngọc lại, nói với Tần Ngọc "Ngọc nhi, sau này không được làm như vậy, biết không? Sau này không được làm gì nguy hiểm hết!"

Tần Ngọc thấy nương không tức giận nữa thì nở nụ cười, "Nương, con biết mà, người yên tâm đi!"

Tần Liễu thị nhẹ nhàng thở ra, còn tưởng rằng bọn nhỏ làm gì gây họa chứ, làm lo lắng một hồi. Nghĩ lại nghĩ tới mấy người của nhà cũ Tần gia thì thở dài, "Ồi, hôm nay bọn họ không lấy được bạc, còn không biết có thể gây ra chuyện gì nữa!"

Tần Nguyệt Tần Liên cũng lo lắng trùng trùng, Tần Tinh nói với các nàng "Sợ cái gì chứ! Chúng ta xây nhà của chúng ta, bạc là do chúng ta kiếm được, không trộm không cướp, bọn họ còn có thể cướp đi hay sao?"

Tần Ngọc gật đầu "Đúng vậy, nương, không thể cho bọn họ bạc, đây là chúng ta tự kiếm được. Chúng ta cũng không sợ bọn họ!"

Tần Liễu thị nhìn mấy đứa trẻ, nở nụ cười trấn an "Đúng vậy, không có gì phải sợ! Chúng ta dùng bạc của mình, không ai có thể nói gì hết!"

Bỗng nhiên lại nghĩ tới một chuyện, cau mày nói "Nhưng dù sao họ cũng là gia nãi của các con, hiếu kính bọn họ là thiên kinh địa nghĩa..."

Tần Tinh nghĩ nghĩ, nói "Nương, người nói đúng. Phải hiếu kính. Vậy cùng lắm thì về sau hàng năm đưa cho họ năm lượng bạc dưỡng lão. Con nghĩ, đại bá làm công bên ngoài, một năm cũng giao cho gia nãi cỡ đó!" Nghĩ nghĩ, còn nói, "Tiền này cũng không do chúng ta tự đưa mà thông qua trưởng thôn, để tất cả mọi người đều biết, chúng ta đã gửi tiền dưỡng lão, làm cho bọn họ muốn quấy cũng phải nghĩ cho kỹ!"

Người một nhà nhất trí gật đầu, cảm thấy có thể làm!

Tần Liễu thị do dự một lát nói, "Vậy, Tinh nhi, hay là ngày mai chúng ta đi tìm trưởng thôn, đưa bạc năm nay đi, miễn cho bọn họ lại tới đây gây chuyện. Ngày mai sẽ bắt đầu xây nhà là chuyện đại sự, không thể để bọn họ tới gây rối, là điềm xấu!"

Tần Tinh không chút suy nghĩ nói "Nương, bạc ở chỗ nương mà, người làm chủ đi!"

Tần Tinh thật sự không sợ bọn họ đến gây chuyện, chỉ có chút phiền phức thôi! Nhưng Tần Liễu thị đã nói cho thì nàng cũng không phản đối, bớt chút phiền toái cũng tốt, sự nhàn nhai của mình cũng có hạn độ! Nhưng chỉ sợ cả nhà kia rất tham lam, năm lượng bạc không thể thỏa mãn lòng tham của bọn họ! Dù sao trước đây lúc Tần Tín Nghiệp còn sống mỗi năm có thể nộp sáu lượng bạc! Nhà nông dân, sáu lượng bạc có thể ăn cả nhà, ăn một năm cũng ăn không hết!

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Nhân Tân, Vương Phi Nông Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Bạc dưỡng lão

Editor: Hương Cỏ

Sáng sớm hôm sau, Tần Liễu thị đi tìm trưởng thôn, nói ý định của nhà mình. Không nói chuyện nhà cũ Tần gia ép bà không được xây nhà mà phải giao bạc cho họ mà chỉ nói dù sao mình cũng là con dâu, muốn thay Tần Tín Nghiệp đã mất tẫn hiếu!

Lão thôn trưởng tất nhiên là khen ngợi Tần Liễu thị không ngớt, đối với hành vi hiếu kính trưởng bối càng thêm tán thưởng, nói đến nỗi Tần Liễu thị đỏ mặt! Lão thôn trưởng không chút do dự đồng ý với Tần Liễu thị, lấy bạc cùng Tần Liễu thị đi nhà cũ Tần gia!

Lão thôn trưởng cùng Tần Liễu thị đi vào cửa viện khép hờ, trong viện im ắng, hình như còn chưa dậy!

Lão thôn trưởng hừ một tiếng, "Đã giờ nào rồi mà vẫn còn chưa ai dậy!"

"Tần lão nhị, Tần lão nhị!" Ở Tần gia Tần gia lão gia đứng thứ hai, những người tuổi tác cũng tương đương với lão đều gọi là Tần lão nhị!

Nhà tổ Tần gia ở thôn Vĩ là Tần lão đại gia kế thừa!

Nghe giọng trưởng thôn, Tần lão gia khoác quần áo từ buồng trong đi ra. Nhìn thấy trưởng thôn, lại nhìn thấy Liễu thị đứng bên cạnh trưởng thôn thì cho rằng Liễu thị đã kể chuyện đêm qua cho trưởng thôn nghe, ngăn người, tức giận nói "Mới sáng sớm mà trưởng thôn đến nhà nát của ta có chuyện gì vậy?"

Không mời trưởng thôn ngồi, cũng không rót nước, ba người đều đứng ngoài sân.

Trưởng thôn cũng không so đo, ông ta biết rõ cả nhà này tính tình thế nào, phất phất tay ném túi bạc trong tay sang "Lão đó, đang trong phúc mà không biết hưởng, con dâu tốt như vậy cũng đuổi ra ngoài! Đó, là bạc dưỡng lão tức phụ lão tam hiếu kính! Nàng ta nói về sau mỗi năm đều có!"

Tần lão gia tay luống cuống nhận lấy túi bạc ném tới, mở ra trước mặt trưởng thôn. Vừa thấy quả thật là năm lượng bạc thì nhất thời vui vẻ, nghĩ thôn trưởng vẫn còn ở đó lại thu cảm xúc, giả đứng đắn ho một tiếng "Ta cũng không cần chút bạc ấy, bọn họ cũng không dễ dàng, không cần phải làm thế!"

Vừa nói xong, một bàn tay gầy gò từ phía sau đoạt lấy gói bạc, cắt ngang lời Tần lão gia giả khách khí "Hừ, hiểu kính lão nhân là thiên kinh địa nghĩa, sao lại không cần phải làm!" Là Tần La thị, tóc rối tung, vành mắt biến thành màu đen, trời âm áp như vậy mà trên người còn khoác một áo choàng dày lớn!

Thôn trưởng nhìn lão bà tóc tai bù xù, bất mãn nói "Đừng quên, bọn họ là bị đuổi ra ngoài, đã tự tách hộ, hoàn toàn không cần phải dưỡng lão cho các người!"

Tần La thị không để ý, tự mở gói bạc ra xem, nhìn thấy chỉ có năm lượng bạc thì nhất thời đen mặt, khẽ nói "Giờ đây, năm lượng bạc? Đây là cho ăn xin à! Không được, còn phải đưa thêm năm lượng nữa đến!" Lão bà đã hỏi thăm qua, bây giờ muốn xây nhà, thuê nhân công, mua vật liệu ít nhất cũng phải tốn hơn mười lượng..

Tần Liễu thị nhíu nhíu mày, không nói chuyện.

Thôn trưởng nổi giận "La thị, bà đừng được một tác lại muốn tiến một thước! Lòng tham không đáy! Tức phụ lão tam có thể không cho một đồng bạc nào đó!"

"Nàng dám!" Tần La thị không chút nghĩ ngợi liền rống lên!

"Hừ, đó là bà nói, nàng ta có cái gì không dám! Tương công nàng ta vừa mất thì ai đã đuổi mẹ con các nàng khỏi gia môn, là ai mà cả chút quần áo cũng không cho bọn họ lấy, là ai buộc bọn họ phải ra khỏi nhà giữa mùa đông, ngay cả chỗ ở cũng đều không có? Bà có cho họ bạc khám bệnh lúc sinh bệnh hay là cho họ khoai lang lúc bọn họ đói bụng không?" Thôn trưởng thật sự là tức không nhẹ!

Tần lão gia thấy trưởng thôn tức giận lắm rồi thì kéo Tần La thị một cái, Tần La thị nhìn nhìn thôn trưởng đen mặt, tự biết mình không thể đắc tội lão hừ một tiếng, không cam lòng nói "Nhưng năm lượng quả thật là ít, trước kia lão tam một năm cho sáu lượng đó!"

Thôn trưởng thật sự là không muốn tiếp tục nói chuyện với loại người này, chỉ phải nói "Vậy bà đi tìm lão tam mà đòi!" Nói xong, cũng không quay đầu lại đi luôn!

Tần Liễu thị cũng không ở lại, xoay người đi theo. Từ đầu tới cuối bà đều nghe lời Tần Tinh không nói điều gì.

Đi qua nhìn cửa phòng Tần đại gia cùng nhị gia đều đóng kín, hai người này bình thường mà thấy có bạc thì rất thích vô giúp vui mà giờ không ai bước ra...

Tần Liễu thị hơi bồn chồn bước nhanh ra sân!

Trưởng thôn và Tần Liễu thị ra sân, Tần lão bà còn đang lải nhải "Hừ, năm lượng bạc mà đã tính đuổi ta rồi! Đồ sao chổi, hạ lưu, ta thêm vào!" Cát bạc, nhìn cửa phòng lão đại cùng lão nhị không chút động tĩnh, đứng ở trong viện bất đầu mắng "Đồ đàn bà hết ăn lại nằm! Đã giờ nào rồi mà còn không dậy làm điểm tâm! Chẳng lẽ muốn lão nương đến hầu hạ các người!"

Mắng chửi om sòm một trận, các phòng mới có động tĩnh. Sau một lúc lâu thì cửa mở, ai nấy đều mặc áo ngủ, tóc rối tung, mắt màu đen bầm, Tần Lưu thị đỏ mặt lên!

Tần lão bà nhìn hai nàng dâu lồi thối hung hăng trừng mắt, nắc nỏ "Các cô nhìn xem, xem các cô có giống quỷ không! Nói xem giống cái gì! Tần gia chúng ta ở thôn Thanh Thủy tốt xấu cũng là nhà khá giả, các cô cần thận nhìn lại mình xem!"

Tần Hồ thị cùng Tần Lưu thị nhìn nhau một cái rồi tự quay lại nhìn Tần La thị đang chống nạnh trừng mắt, tóc tai rối bù, áo xộc xệch giống như bọn họ đang đứng trong viện, không hèn mà cùng im lặng quay về phòng mình.

Tần La thị vừa định mắng nữa, Tần lão gia đã hừ một tiếng, "Bà đó, nhìn trước mình đi đã." Xoay người cũng không quay đầu lại đi vào trong buồng.

Tần La thị sừng sốt, sờ sờ tóc mình, lại cúi đầu nhìn quần áo trên người, nét mặt già nua lúc trắng lúc đỏ, xấu hổ không chịu nổi!

Tần Liễu thị cùng thôn trưởng nói lời từ biệt ở cửa, sau khi nghe được tiếng nắc nỏ, trưởng thôn nói lời thăm thía "Lão tam gia, cô đó, dẫn theo bọn nhỏ sống thật tốt, chỗ này ư, nếu có thể không tới thì đừng tới, ôi!"

Tần Liễu thị quay lại nhìn cửa viện gật gật đầu, nói lời cảm tạ rồi xoay người đi về nhà!

Trở về nhà, Vương Thiện Vô cùng Vương Hồ đã đến, cùng dẫn theo sáu người làm công, nói là còn có hai người thôn bên sẽ tới vào ngày mai vì nhà họ còn hoa mẫu chưa thu hoạch xong!

Bảy tám người, người người cao lớn khỏe mạnh, đều là người quen làm việc nặng! Vương Hồ dẫn theo một nam tử cao lớn tên là Trần Phú Quý đi mua vật liệu.

Vương Thiện Vô dẫn theo những người khác bắt đầu làm nhà. Dùng búa lớn đập tường của nhà cũ. Nhà này xây tường đất, lại đã lâu năm nên không phải tốn nhiều công sức đã đập vỡ hết!

Tiếng đập phá tường rất lớn nên không ít người trong thôn kéo đến xem náo nhiệt!

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Nhân Tán, Vương Phi Nông Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39: Hấn thích tở

Editor: Hương Cỏ

Mọi người đứng ở ven đường nhìn bức tường đã bị đập nát, bàn tán không ngừng!

"Chà chà, chắc lão tam gia sắp phát tài rồi..."

"Nhà này cũng mấy chục năm rồi, tôi nhớ hồi tôi còn nhỏ chơi ở bờ sông đã thấy có nhà này rồi!"

"Cả nhà toàn cô nhi quả phụ, có thể xây được nhà cũng quả thật là không dễ dàng."

"Nhà này cũng nên xây lại rồi, không thì ngày nào đó sẽ sụp..."

"Trước đó vài ngày không phải nói nhĩ nha đầu ngả xuống núi sắp chết sao? Không phải vẫn khỏe kìa?"

"Xây nhà này chắc tốn không ít bạc nhĩ..."

Một đám người vây quanh, nói gì cũng có!

Tần Nguyệt và Tần Tinh nhặt rau ở trước lều, nghe mọi người bàn tán cũng không nói gì!

"Ôi, các người có biết gì không, tôi hôm qua Tần gia náo loạn đến thế nào!"

"Náo gì vậy? Náo gì vậy?" Cho dù là người hiện đại hay là người cổ đại đều có lòng hiếu kỳ rất cao!

"Ha ha, ha ha, nghe nói là... tôi hôm qua nhà cũ Tần gia bị ăn trộm!" Người nói chuyện còn chưa nói thì đã tự mình cười rộ lên!

Nghe vậy, Tần Nguyệt và Tần Tinh bất động thanh sắc nhìn nhau, cúi đầu tiếp tục nhặt rau, lại không hện mà cùng căng tai lên nghe!

"Nói nhanh đi, người cười cái gì! Gì, có trộm ư, đó là trộm tới thôn chúng ta sao? Phải không?" Có người bên cạnh nóng nảy, tuy trong thôn này không phải giàu có, nhưng có trộm đến cũng là chuyện lớn của thôn dân!

"Ôi! Đầu phải, làm gì có trộm. Nhưng đứng ra cũng không hiểu được, cả sân gà heo giống như bị điên chạy loạn kêu gào khắp nơi. Có hai con gà và một con heo rớt xuống hố phân.... Ha ha..." Chưa nói xong đã lại cười sặc sụa.

Tần Tinh không nói gì, chỉ lặng lẽ cười thầm!

"Gà rớt xuống hố phân không phải rất bình thường sao, có gì buồn cười!" Có người không vừa ý, ở nông thôn nuôi gà đều thả rông, con nào không chú ý rơi xuống cũng rất bình thường!

Chỉ nghe người kể cười xong lại tiếp tục nói "Tần lão bà nhìn thấy heo gà rớt xuống hố phân thì kêu trời gọi đất. Nhưng lão bà đau lòng con trai nên bắt con dâu đi lôi lên. Có điều Hồ thị và Lưu thị không ai muốn đi, người đẩy ta, ta đẩy người. Tần lão bà thì vội vàng tới hỗ trợ, kết quả, ba mẹ con cùng rớt xuống... Người kéo ta, ta lôi người, chỉ náo loạn ép buộc có thời gian một chén trà mà, ha ha ha... cả người toàn phân, đầu tóc đầy lông gà...."

"Ha ha ha ha ha" lúc này, mọi người đều cười rộ lên...

"Tổng gia, làm sao cô biết vậy. Giống như nhìn thấy vậy..." Có người thì cười, có người không tin.

"Chuyện này... Chuyện này..." Tổng gia là một phụ nhân gần bốn mươi tuổi, đồ mặt ngượng ngùng ấp úng...

"Ha ha ha, Tổng gia, có phải cô lại rình mò nhà người ta hay không?"

"Ha ha ha..." Mọi người lại cười vang một trận.

Đều ở chung một thôn, tất cả mọi người đều biết Tổng gia này là người rất thích nói chuyện nhà người, thích chen vô giúp vui! Nông thôn có câu gọi là xem diễn không bằng nói quá! Bà ta thuộc loại người thích cường đại nói quá!

Nhà ai đóng cửa lại cãi nhau ầm ỹ vì chuyện gì, bà ta là người thích nhất đi tìm hiểu. Chuyện xấu trong nhà không thể cho người ngoài biết, bình thường đều đóng cửa cãi vã không để người ta nhìn thấy nghe thấy. Nhưng Tổng gia này cứ thích lên rình nghe, hoặc là nghe người khác nói rồi suy ra... Mặc kệ là chuyện tốt hay là chuyện xấu, trong thôn này bà ta chính là người biết đầu tiên!

Thời gian lâu, ai nấy đều biết trong thôn có Tổng gia chuyên rình mò nghe lén!

Có mấy nhà vì chuyện nhỏ tranh cãi vài câu, người hiểu biết sẽ nói một câu "Đừng náo loạn, không thì chút nữa Tổng nghe lén sẽ tới."

Tổng gia này cũng không phải ác ý gì, bà ta chỉ muốn thỏa mãn lòng hiếu kỳ và cái miệng nhiều chuyện! Mọi người cũng chỉ thường trêu ghẹo bà ta vài câu rồi cũng đi theo tham gia náo nhiệt!

Lúc ấy Tổng gia vừa nghe có người chọc thủng bí mật của bà ta thì xấu hổ nắm tay giả vờ đi truy người nói, mọi người lại cười vang một trận.

Tần Tinh cùng Tần Nguyệt cũng không nín được, cúi đầu cười theo.

"Mọi người là tới chúc mừng Liễu gia sao, đông vui nhỉ!" Đang cười không ngừng, tiếng một nữ nhân truyền đến, Tần Tinh ngẩng đầu lên thì thấy đó là Trình quả phụ Trình thẩm tử, một tay bưng một cái ki, mặt ki phủ vải, một tay mang theo một cái rổ, trong rổ có mấy bó rau xanh!

Mọi người vừa thấy là Trình quả phụ thì đều không nói chuyện nữa, trước mặt phụ nhân mạnh mẽ này không dám nhiều chuyện, mọi người ngượng ngùng đều tan tác...

Trình quả phụ cũng không để ý, xoay người đi đến chỗ lều dựng.

Tần Tinh cùng Tần Nguyệt nhận đồ trong tay Trình quả phụ, Tần Nguyệt oán trách nói "Trình thẩm, con mời thẩm tới hỗ trợ, thẩm lại còn mang đồ đến!"

Tần Tinh nhìn rau xanh trong rổ nghĩ ngày mai phải đi trấn trên, trong nhà có công nhân, phải đi mua chút thức ăn về.

Trình quả phụ nở nụ cười "Khách sáo với thẩm làm gì, toàn là đồ nhà có, không đáng giá bao nhiêu!"

Tần Nguyệt hơi đỏ mặt. Trước đây khi bị Tần gia đuổi ra ngoài, Trình thẩm tử đã sai Viện Viện tới đưa đồ ăn mấy lần. Tuy rằng sau này không đưa nữa nhưng nàng ta vẫn luôn nhớ kỹ, cũng rất hiểu. Nhà nông dân vốn không dư dả, hưởng chỉ là một nữ nhân nuôi hai đứa con, cuộc sống cũng rất gian nan! Chính Viện Viện lại cảm thấy ngượng ngùng khi gặp Tần Nguyệt, không dám đến tìm nàng ta nữa. Lúc này thấy Trình quả phụ lại còn bưng đồ đến hỗ trợ, tự nhiên là cảm động không nhận được.

Trình quả phụ thấy Tần Nguyệt đỏ mặt, sờ sờ đầu nàng ta "Nha đầu ngốc, khóc cái gì, xây nhà là chuyện vui, không được khóc!"

Tần Nguyệt gật gật đầu hỏi "Thẩm, Viện Viện có khỏe không?"

Trình quả phụ cười nói "Khỏe mà, đang ở nhà giặt quần áo, nói một lát sẽ đến hỗ trợ!"

Tần Nguyệt liên tục gật đầu, ở trong thôn nàng ta chỉ có một mình Viện Viện làm bạn nói chuyện!

Tần Tinh cũng cười theo, nhìn Tần Nguyệt bận rộn cùng Trình quả phụ, đột nhiên nghĩ tới, hình như ở trong thôn này Tần Tinh không có người bạn nào để nói chuyện cả? Ngay cả Tần Liên cũng có hai bạn nhỏ, một là Lưu Song con gái nhỏ của Lưu tiên sinh, một Tần Tuyết, cháu gái Tần đại gia bên thôn Vĩ. Tần Ngọc cũng có, chỉ nàng không có! Thì ra Tần Tinh thật sự là người có tính cách quái dị đây!

Tần Tinh lắc đầu, thầm nghĩ, kiếp trước mình cũng không có bạn có thể nói chuyện mà, ngoại trừ sư huynh...

Nghĩ đến sư huynh, Tần Tinh lại hơi ảm đạm không thể hiểu được, đột nhiên nghe thấy có người gọi nàng, "Tần Tinh, Tần Tinh."

Tần Tinh quay đầu lại, nhìn thấy một cậu trai lớn cỡ nàng, có lẽ lớn hơn một chút, mi thanh mục tú. Tần Tinh cẩn thận nghĩ nghĩ, nhớ tới là Lâm Chí, cháu trai của Lâm gia trong thôn. Lâm gia này là từ nơi khác chuyển đến. Lâm lão gia bảy mươi tuổi, ngoại trừ thỉnh thoảng ra ngoài tản bộ thì bình thường đều ru rú trong nhà, người trong thôn rất ít khi thấy ông ta.

Vợ chồng Lâm gia là Lâm Quốc Đống và Lâm Trương thị có hai con trai, con trai nhỏ lớn hơn Tần Tinh một tuổi, mấy lần gặp nhau ở trong thôn đều chủ động chào hỏi với nàng nhưng Tần Tinh cũng không để ý cậu ta! Lúc nhà nàng bị đuổi ra khỏi Tần gia cũng mấy lần cho đồ ăn, hình như mình cũng không để ý lắm!

Lâm gia tuy là hộ ngoại lai nhưng có vẻ khá giả, là nhà có tiền, không chỉ mua nhà trong thôn mà còn mua cả mấy mẫu ruộng.

Lâm Quốc Đống diện mạo nhả nhặn, lại biết săn thú, Lâm Trương thị khéo tay, con trai lớn Lâm Vân giống phụ thân, nhả nhặn nho nhả, con trai nhỏ Lâm Chí nhu thuận thanh tú.

Cả nhà này, ai nấy đều có thể nói chuyện với người trong thôn nhưng không thân cận với bất cứ ai! Trong thôn không có ai biết bọn họ từ đâu đến, trước kia làm cái gì! Nói ra thì thôn Thanh Thủy ngoại trừ mấy kẻ cận bã bên ngoài người dân coi như là chất phác, không có chuyện gì thì ai nấy đều tự đóng cửa mà sống, cũng rất an ổn!

Tần Tinh buồn bực nhìn Lâm Chí hơn mình một tuổi, không hiểu hỏi, "Cậu gọi tôi sao?"

Lâm Chí nháy mắt đỏ mặt, gật gật đầu, đưa qua mấy bó rau xanh và một con thỏ nhỏ đã làm sạch lông "Tôi... nương tôi, kêu... đưa tôi." Nói xong không nhìn vào mắt Tần Tinh mà xoay người đi như chạy!

Tần Tinh kinh ngạc nhìn bóng lưng đi xa, nhìn nhìn lại rau xanh cùng con thỏ trong tay, nửa ngày không lấy lại tinh thần! "Chuyện gì vậy chứ?"

Tần Liễu thị hiếm khi nhìn thấy Tần Tinh thất thần, Tần Ngọc ở bên cạnh giờ tay hươu hươu trước mắt Tần Tinh gọi "Nhị tỷ, nhị tỷ?"

Tần Tinh hoàn hồn, nhìn thấy Tần Liễu thị và Tần Ngọc đang lo lắng nhìn mình thì không khỏi nở nụ cười, "Ồ, nương, đây là Lâm thẩm kêu Lâm Chí đưa tới!"

Tần Liễu thị nhận rau xanh và con thỏ thở dài, tình nghĩa của những người này phải nhớ thật kỹ! Rau xanh tự trồng ở trong thôn không tính là gì, nhưng con thỏ này, nếu mang lên trấn trên có thể đổi không ít tiền.

Chờ Tần Liễu thị đi, Tần Ngọc kéo Tần Tinh qua, ghé vào tai Tần Tinh thần bí nói "Nhị tỷ, tiểu tử Lâm Chí kia thích tỷ!"

Ngoại truyện:

Nam chính "Chuyện gì thế? Bốn vương còn chưa xuất hiện đã có tình địch sao?"

Tần Ngọc "Tỷ phu, huynh phải nắm chặt đó, tiểu tử kia mang cả con thỏ tới."

Tần Tinh nhéo tai Tần Ngọc "Đệ gọi ai là tỷ phu đó?"

"Sao chứ? Nàng còn không đồng ý?" Nam chính híp mắt, nguy hiểm hỏi.

"Bỏ cô nương cũng không dễ lừa như vậy!" Tần Tinh cũng nheo mắt khiêu khích nàng cầm lên.

Tần Ngọc vụng trộm nhìn hai người ánh mắt tóe lửa, lén lút bỏ chạy...

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Nhân Tán*, *Vương Phi Nông Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 40: Khởi công xây nhà mới

Tần Tinh sừng sốt, nhìn Tần Ngọc cười hi hi bí ẩn, nhớ tới khuôn mặt đỏ bừng của Lâm Chí kia cau mày hỏi "Đệ nghe ai nói?"

Tần Ngọc cười nói đùa "Phi ca cũng biết đó! Tiểu tử kia luôn mang đồ ăn vặt cho đệ cùng Phi ca ăn. Phi ca liền hỏi cậu ta vì sao đối tốt với chúng ta như vậy, lúc đầu cậu ta không nói, sau bị Phi ca uy hiếp nói nếu không nói với Phi ca thì sẽ không ăn đồ của cậu ta nữa mới chịu nói!"

Tần Tinh nhìn Tần Ngọc vẻ mặt gian xảo cười cười, "Tiểu tử xấu, người ta lớn hơn các đệ mấy tuổi mà cứ gọi tiểu tử này tiểu tử kia, cẩn thận nương nghe thấy véo tai đệ đó!"

Tần Ngọc kêu sợ hãi "Nhị tỷ, tỷ không thích tiểu tử đó chứ?" ý thức được giọng hơi lớn lại hạ giọng "Tỷ thích cậu ta sao?"

Tần Tinh lườm cậu một cái "Đệ biết thế nào là thích không? Con nít ranh!" Thời cổ đại này trẻ con cũng quá già so với tuổi rồi!

Tần Ngọc hơi mất hứng "Nhị tỷ, đệ hỏi tỷ mà, tỷ cũng không nên thích cậu ta! Rất gầy, vóc dáng cũng không cao, công phu cũng không có, không tốt!"

Tần Tinh không khỏi nở nụ cười, giờ tay đi bẹo má cậu. Đạo này tiểu tử được ăn no, mỗi ngày có thịt ăn, trên mặt cũng tròn một vòng! Trẻ con rất nhanh lớn, được ăn no mấy bữa mà như rễ cây sinh trưởng vậy. "Đệ nói cho tỷ nghe xem thế nào là thích!"

Tần Ngọc mất hứng vừa chạy trốn vừa gào to "Đệ cũng không biết, sao đệ biết chứ?"

Tần Tinh liền cười nói, "Ồ, vậy Ngọc nhi chúng ta thích ai nhỉ? Đệ tỷ đoán nhé? Có phải Tú Tú hay không?"

Tần Ngọc vừa nghe nhị tỷ trêu ghẹo liền dừng lại, nhúm mày "Nhị tỷ, đệ sẽ không đâu! Đệ không cần thích ai, đệ muốn học công phu thật giỏi, bảo vệ các tỷ tỷ và mẫu thân!"

Tần Tinh nhìn Tần Ngọc tuy còn nhỏ nhưng đã có mục tiêu rõ ràng, thiện lương, đừng cảm thấy dửng dưng nói "Được rồi, được rồi, nhị tỷ chỉ đùa thôi, đi đi, đi xem có việc gì cần giúp không, nếu không cần tới chúng ta thì đệ phải đi giúp tỷ cuốc đất, chúng ta phải bắt đầu trồng ót!"

Tần Ngọc cao hứng dạ một tiếng, vui vẻ đuổi theo Tần Tĩnh! Nhưng không quên lo lắng nói thêm một câu "Tỷ, Lâm Chí không tốt, đừng thích cậu ta!"

Tần Tĩnh quay đầu nhìn Tần Ngọc quan tâm dư thừa, tuy rằng quả thật mình không có gì ý tưởng những cũng nói lại một câu "Biết rồi!"

Lập tức nhớ tới buổi sáng nghe được chuyện tối hôm qua về nhà cũ, vì thế ghé vào tai Tần Ngọc nhẹ giọng nói "Chuyện đêm qua làm được lắm."

Nói xong còn có ý nhìn nhìn cây cung đang đeo bên hông Tần Ngọc không rời!

Tần Ngọc vừa nghe thì mắt sáng rực nhìn Tần Tĩnh, trong mắt giấu không được nét cười.

Tần Tĩnh sờ sờ đầu của cậu rồi đi về phía máy căn lều!

Hai tỷ đệ đi vào một lều có dựng bếp nấu, Tần Nguyệt Tần Liễu thị Trình quả phụ đang bận rộn công việc lu bù, Tần Liên hỗ trợ nhóm lửa, Trình quả phụ và Tần Liễu thị vừa nói vừa cười khiến Tần Tĩnh cũng yên tâm, chỉ sợ trong lòng Tần Liễu thị chưa quen, may sao Tần Liễu thị là người nói đạo lý lại hiểu lý lẽ!

Tần Tĩnh nhìn thì hình như không có gì cần mình giúp bèn đi lấy củi, chào Tần Liễu thị rồi mang theo Tần Ngọc đi ra đám ruộng hoang phía sau.

Ra sau nhà, Tần Tĩnh đứng ở trước đám cỏ hoang, nhìn trước nhìn sau đánh giá, nghĩ nghĩ cơ bản, hóa ra nhà cũ quá nhỏ, có lẽ xây nhà mới sẽ phải chiếm thêm một phần đất hoang này.

Nghĩ một lúc, vậy sau này xây nhà dựa vào vách núi đi. Từ chỗ nhà đến phần ruộng hoang dựa vào núi phía sau đều là cỏ hoang, hơn nữa phần đất này khá lớn, ước chừng một hai mẫu, bên cạnh bãi cỏ hoang là vườn rau của Lý thẩm hàng xóm, có rau xanh, còn mấy cây nhỏ nhỏ nhìn không ra là loại cây gì.

Hai tỷ đệ, một vùng dao, một vùng gậy vẹt đám cỏ hoang dày đặc đi qua, đến gần vách núi thì thấy cây hoa tiêu Tần Ngọc từng nói, một gốc cây rất lớn, đa số hạt vẫn còn xanh, phải qua hai tháng nữa mới có thể hái về.

Tần Tĩnh đi một vòng xung quanh gốc hoa tiêu, phát hiện dưới tàng cây có rất nhiều cây nhỏ thì vui mừng gọi Tần Ngọc "Ngọc nhi, mau tới đây!"

Tần Ngọc đang cố gắng chặt cỏ hoang bên cạnh vội vàng đứng lên chạy tới chỗ Tần Tĩnh "Nhị tỷ, sao vậy?"

"Đến đây mau, phát hiện thứ tốt, nhanh, giúp tỷ cẩn thận đào hết mấy gốc cây này ra" Tần Tĩnh không che giấu được hưng phấn!

Mấy cây hoa tiêu nhỏ này cũng giá trị như hạt tiêu. Mấy cây con này trồng sang bên cạnh, ba bốn năm nữa là có thể thu hoạch hoa tiêu!

Tần Ngọc vẫn luôn nghe lời Tần Tĩnh, từ lúc Tần Tĩnh bị thương tình lại, cậu coi những lời nàng nói giống như thánh chỉ vậy, chấp hành triệt để!

Hai tỷ đệ lại tốn không ít công sức cẩn thận đào mấy cây hoa tiêu nhỏ ra. Sau đó tìm được thêm mấy cây gần vách núi cách đó không xa, tìm đến gần con đường nhỏ thì Tần Tĩnh ước chừng có năm sáu cây! Nếu nơi này có thể có cây hao tiêu mọc thì hẳn chỗ khác cũng có, chỉ là người dân còn chưa biết trái của nó có thể sử dụng làm gia vị mà thôi!

Chờ sau khi hai tỷ đệ lấy nước sông tưới hết một lần thì Tần Liên đến gọi ăn cơm!

Tỷ đệ Tần Tĩnh một thân toàn bùn đất trở lại trong viện. Tần Tĩnh nhìn căn nhà đã bị phá sập trong một buổi sáng mà không khỏi chặc lưỡi, hiệu suất này.... Trách không được xây nhiều phòng như vậy mà chỉ cần hai tháng! Xem ra người xưa làm việc thật đúng là không kém!

Giữa trưa ăn bánh bao bạch diện, thịt ba chỉ xào nấm, rau xào, còn có canh nấm, tràn đầy ba mâm lớn, sáu công nhân ăn no nê. Nhà chủ hào phóng, công nhân làm việc cũng ra sức hơn!

Tần Liễu thị vừa lấy đồ ăn vừa tiếp đón Trình quả phụ cùng mấy công nhân ăn cơm. Mấy người làm việc đều là hán tử, nhà mình thì toàn con gái, hơn nữa Trình quả phụ cùng mình đều là góa phụ, Tần Liễu thị cảm thấy nên tách ra ăn, miễn cho người khác đàm luận!

Tần Tĩnh nhìn thấy trước cửa có một đồng rau xanh, còn có thịt chim và trứng gà thì tò mò hỏi, "Nương, mấy thứ này từ đâu đến vậy?"

Tần Liễu thị cười nói "Đây đều là các hương thân đưa tới! Nhà trưởng thôn, Lưu tiên sinh, Tần đại gia, Tống thẩm, còn có Lý thẩm của con nữa. Cả Lộc nhi cũng đưa đồ ăn đến!"

Tần Tĩnh nghe Tần Liễu thị kể một lượt gật gật đầu, nghĩ người nhà mình ở trong thôn cũng được mọi người yêu mến. Khó trách bị đuổi ra đến mấy tháng cũng không bị đói chết! Nhưng không nghĩ tới Tống thẩm này cũng đưa đồ ăn đến, buổi sáng chỉ nhớ kỹ tiếng cười kỳ quái kia chứ không thấy rõ mặt mũi vóc dáng bà ta!

"Nương, người nhà cũ bên kia không có ai tới chứ?" Tần Tĩnh vừa ăn cơm vừa không để ý hỏi!

Tần Nguyệt lạnh lùng lạnh miệng nói "Ai nhờ họ tới, không đến quấy rối mới tốt!" Trong lòng lại vui không kìm được, roi vào hố phân, như thế nào cũng phải yên tĩnh một thời gian!

Tần Tĩnh hiểu rõ không nói thêm nữa, ước đoán có lẽ nương nhà mình còn không biết chuyện này! Không nhìn thấy Trình Viện Viện, thuận miệng hỏi một

câu "Viện Viện tỷ đâu? Không tới sao?"

Tần Liễu thị oán trách một tiếng "Còn nói nữa! Không phải Trình thăm của con coi chúng ta là người ngoài thời!"

Tần Tinh uống một miếng canh, kỳ quái nhìn Tần Liễu thị mới qua một buổi sáng đã đối xử với Trình quả phụ như tỷ muội, không khỏi tò mò hỏi "Sao vậy ạ?"

Trình quả phụ cười nói "Uhm! Đừng nghe nương con nói lung tung! Trong nhà cơm và đồ ăn đều có..."

"Viện tỷ nhi đến giúp một buổi sáng, đến lúc ăn cơm thì lại đi về! Nói là Tú Tú phải ăn cơm trưa, ta nói Viện tỷ nhi đi đón Tú Tú sang, chúng ta chỉ thêm hai chiếc đĩa, Trình thăm của con nhất định không chịu, Viện tỷ nhi cũng chạy mất." Tần Liễu thị vừa dọn cơm vừa oán hận nói với Tần Tinh "Tinh nhi, con nói xem, có phải Trình thăm ghét bỏ chúng ta hay không?"

Tần Tinh vừa ăn cơm vừa gật đầu, lại không biết nên nói sao!

Tần Nguyệt cũng nói "Trình thăm, không nói thăm cùng Viện tỷ tỷ đều ở trong này hỗ trợ, cho dù không hỗ trợ thì thêm đôi đĩa có gì mà không được chứ?"

Tần Tinh càng ngày càng thích đại tỷ này, lương thiện khéo léo!

Trình quả phụ cười nói "Ôi da, đúng rồi, là lỗi của ta! Nhưng chúng ta cũng đều không phải là nhà giàu có, thêm người tốn thêm cơm. Thuê nhiều công nhân như vậy, ai cũng phải ăn, ngày còn dài mà!" Trình quả phụ là người có gì nói đó, nhưng rất hợp tính cách Tần Tinh!

"Trình thăm, thăm nói không sai. Nhưng thăm cùng Viện Viện đều ở trong này hỗ trợ, không có đạo lý không ở trong này ăn cơm! Thêm một mình Tú Tú thì có thể tốn kém bao nhiêu chứ!" Tần Nguyệt gấp một miếng rau cho Tần Ngọc, từ lúc trong nhà có thịt, tiểu tử này không ăn rau xanh! Tần Tinh nói phải ăn thịt rau đầy đủ, Tần Nguyệt và Tần Liên đều nghe, riêng Tần Ngọc vẫn chỉ thích ăn thịt!

Tần Liễu thị bận phụ họa, "Đúng vậy đúng vậy! Hôm nay ít nhiều có Viện Viện hỗ trợ, nếu không nhiều bánh bao như vậy làm sao kịp. Ngày mai Viện Viện đến sẽ không cho phép đi về!"

Trình quả phụ cười nói, "Được rồi, được rồi, là ta sai rồi! Ngày mai chúng ta đều đến ăn cơm!"

Tần Tinh thực vui mừng Tần Liễu thị có thể nói chuyện vui vẻ với Trình quả phụ. Trước kia hai bên không lui tới, không tiếp xúc. Bây giờ có cơ hội ở chung cùng nhau, lại có hoàn cảnh tương đồng. Hai người đều không có tương công, Trình quả phụ sáng khoái, Tần Liễu thị ôn nhu, Trình quả phụ mạnh mẽ, Tần Liễu thị đôn hậu! Cũng không phải là người tính toán, thích so đo, vốn có thể hợp nhau! Tuy rằng Tần Liễu thị cũng có lý thâm là bạn tri kỷ nói chuyện nhưng tính cách Lý thâm giống như Tần Liễu thị, tính tình dịu ngoan mềm mại. Có người mạnh mẽ như Trình quả phụ ảnh hưởng, hẳn là có thể thay đổi một chút!

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Nhân Tàn, Vương Phi Nông Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 41: Chuyện đến trường

Người một nhà cơm nước xong, đằng kia công nhân lại bắt đầu làm việc.

Tần Nguyệt rót một chén trà lá tùng bưng tới bên cạnh giếng mời, "Vương đại bá, nước trà để chỗ này, đại bá nhớ uống nha!"

Vương Thiện Vô tay không ngừng, miệng nói "Được rồi, Nguyệt Nhi con tránh xa một chút, chỗ này bụi bặm, chúng ta phải nhanh chóng thu dọn để chiều còn chứa vật liệu chờ tới!"

Ở nông thôn chỉ phụ trách bữa trưa của người làm công, buổi sáng ăn điểm tâm ở nhà trước khi bắt đầu làm việc, buổi chiều làm xong thì về nhà ăn cơm!

Trình quả phụ hỗ trợ thu dọn xong xuôi thì cũng trở về nhà, Tần Liễu thị để Tần Liên ở trong lều trông coi. Lều không có cửa, gạo dầu gì đó đều để bên trong nên phải có người trông coi, mình thì mang theo Tần Nguyệt Tần Tinh Tần Ngọc đi ra đám ruộng hoang phía sau.

Mấy mẹ con lại cắt cỏ xới đất, làm việc cũng rất nhanh.

Kiếp trước Tần Tinh chưa từng làm qua việc nhà nông nhưng có sức khỏe, lại có Tần Liễu thị ở bên cạnh hướng dẫn nên cũng quen việc rất nhanh.

Vừa làm được một khoảnh thì Tần Phi tới tìm, chào một tiếng Tam thăm, đi qua nhận cái cuốc trong tay Tần Tinh, "Tinh tỷ, để tôi làm cho."

Tần Ngọc nhìn lên thấy Tần Phi thì thân thiết gọi "Phi ca!"

Tần Liễu thị cười nói "Sao Phi ca nhi đến đây, không đi học đường à?"

Giờ này lẽ ra cậu ta phải đang ở học đường, học đường trong thôn không có ngày nghỉ trừ phi trời mưa bởi vì học đường sẽ bị dột mưa.

"Tam thẩm cũng không phải không biết, con không có tài học, dù sao học không vào, đi cũng uổng công!" Tần Phi hồn nhiên không thèm để ý vừa xới đất vừa nói.

"Tiểu tử ngốc, học thêm mấy chữ có gì không tốt, sao không đi học chứ!" Tần Liễu thị oán trách nói.

"Ồi ời, Tam thẩm ơi thẩm đừng nói con, con không phải là người đọc sách." Tần phi bĩu môi. "Con cũng không giống Ngọc Nhi, trong đầu có thể chứa sách, dù sao óc con toàn là đậu hũ."

"Không được nói bừa! Sao lại là đậu hũ, Phi ca nhi cũng thông minh mà!" Tần Liễu thị mắng Tần Phi một câu.

"Mẹ con nói vậy, dù sao con cũng thấy thế."

Tần Liễu thị nhớ tới Tần Lưu thị.

Lúc trước Tần Tín Nghiệp ở nhà nói rất lâu với hai lão Tần gia, để bọn nhỏ trong nhà đều được đi học đường.

Qua tuổi vỡ lòng Tần Chấn đã bộ lộ sự thông minh, Tần Hưng Nghiệp cùng Tần Hồ thị đều trông cậy con mình có thể thi được tú tài cử nhân gì đó để mình được làm cha của vị quan, khuyên can mãi, nói tới khi Tần lão bà động tâm, còn nói sau này Tần lão gia sẽ đưa Tần Chấn lên trấn trên.

Tần Thuận ư, không muốn đi để chịu giám sát, không muốn đi.

Tần Phóng muốn đi theo cha cậu ta học nghề thợ mộc, cậu ta cảm thấy có tay nghề có thể kiếm bạc, đọc sách không ích lợi.

Tần phi thì là sau này bị nương ép buộc phải đi. Tần Lưu thị vốn nghĩ dù sao là Tần lão gia cho tiền nên muốn cả hai con trai đều đi, may mắn được đứa nào học giỏi thì mình cũng có thể làm nương trạng nguyên lang.

Sao ngờ được Tần Thuận chết sống không muốn đi, Tần Phi tất nhiên là thích đi, vui mừng hẹn Tần Ngọc đi cùng.

Nhưng Tần lão bà khẳng khái không cho Tần Ngọc đi, nói là cho tiền Tần Chấn đi trấn trên, lại cho thêm Tần Bay đi học đường trong thôn thôi, thêm nữa thì không có tiền. Tần lão bà tính toán kỹ càng, nhà lão đại một đứa, nhà lão nhị một đứa, thế nào cũng có đứa học tốt, lão bà đều có thể chiếm chỗ tốt! Nhưng nhà lão tam thì thôi, cả nhà nổi tiền hóa.

Tần Phi thấy Tần Ngọc không được đi học thì khóc náo cũng không chịu đi, muốn lấy học phí của mình cho Tần Ngọc, nhường Tần Ngọc đi!

Tần Lưu thị hận nghiêng răng nghiêng lợi nhưng cũng không tìm Tần Liễu thị, ngoài mặt cũng không lộ ra mà cả ngày ở nhà xúi bẩy Tần lão bà, nói Tần Liễu thị xúi Tần Phi không tới học đường như thế nào, muốn cho Tần Ngọc đi học đường để bản thân có thể làm nương của trạng nguyên lang v.v...

Nghe vậy Tần La thị suốt ngày mắng Tần Liễu thị không phải là con người, lòng dạ ác độc! Còn nói cho dù có bạc cũng không cho Tần Ngọc đi học đường!

Vừa tức lại đau lòng, Tần Liễu thị khóc không biết bao nhiêu nước mắt, không yên lòng giận Tần La thị bất công, lại đau lòng Tần Ngọc bị mình liên lụy, Tần La thị không thích mình nên cũng không thương yêu Tần Ngọc.

Bên ngoài thì Tần La thị suốt ngày mắng chửi, bên trong Tần Lưu thị mỗi ngày tạo áp lực với Tần Phi, buộc cậu ta phải đi học đường. Tần phi nhìn Tam thẩm mỗi ngày bị mắng, mỗi ngày rơi lệ, trong nhà mỗi ngày không được an bình, chỉ đành thỏa hiệp đi học đường.

Nhưng Tần Lưu thị thế nào cũng không nghĩ tới con nhà mình đi học đường ba năm mà một chữ cũng học không vào, chỉ biết được chữ tên người trong nhà, vì thế nói với Tần Phi trong đầu cậu ta đều là đậu hũ.

Tần Liễu thị hãy còn đang chìm trong hồi ức của chính mình. Tần Tĩnh nghiêng đầu đánh giá Tần Phi. Qua mấy lần tiếp xúc, kết hợp với Tần Phi trong trí nhớ của nguyên chủ thì kỳ thật cậu ta cũng thực thông minh, theo lý thì không thể học dở! Trong đầu chợt lóe lên một ý niệm, không phải trong lòng tiểu tử này có khúc mắc gì chứ? Bởi vì Tần Ngọc không đi học đường mà cậu ta có thể đi học đường sao?

Nghĩ vậy, vì thế tựa như lơ đãng nói "Phi ca, chờ thêm một thời gian nữa Ngọc nhi cũng đi học đường. Sau này hai người đều phải nỗ lực học tập đấy."

"Thật sao? Ngọc Nhi cũng đi học đường sao?" Giọng nói vui mừng của Tần Phi.

Tần Ngọc không hiểu nhìn nhị tỷ "Nhị tỷ, khi nào đệ nói muốn tới học đường chứ?"

Tần Tĩnh không để ý cậu, nhìn vẻ mặt vui mừng của Tần Phi thì đánh giá suy đoán vừa rồi của mình hẳn là đúng rồi.

Tần Liễu thị nói thêm "Ngọc Nhi, nương đã bàn với nhị tỷ con, chờ sau khi xây nhà xong con phải đi lên trấn học."

Tần Nguyệt ngừng việc trong tay hỏi "Nương, vì sao không học ở học đường trong thôn chứ?"

"Nương, vì sao chuyện đi học của con mà con không biết, con không muốn đi." Không ai để ý Tần Ngọc oán giận.

Tần Tinh nói với Tần Nguyệt "Đại tỷ, Ngọc nhi đã không cần thiết học võ lòng, hơn nữa trong thôn bây giờ chỉ có một mình Lưu tiên sinh dạy học, nhiều đứa nhỏ như vậy cũng không thể dạy hết, còn không bằng trực tiếp đưa đi trấn trên. Trấn trên nhiều tiên sinh, dạy học cũng kỹ càng hơn!"

Tần Nguyệt gật gật đầu "Vây cũng tốt, sau này Liên nhi cũng ở trấn trên học nghề, Ngọc nhi ở trấn trên, hai người cũng đều có thể chăm sóc lẫn nhau."

Tần Liễu thị vừa làm vừa nói tiếp "Chờ xây nhà xong sẽ đưa các con lên trấn trên."

Tần Ngọc thấy tỷ tỷ cùng nương đều tự nói chuyện, cũng không ai để ý mình thì đứng lên bất mãn nói "Sao không ai nghe ý kiến của con vậy! Cha nói, người nhà chúng ta đều có thể tự biểu đạt ý kiến của mình!"

Vừa nghe đến Tần Ngọc nhắc tới cha, Tần Nguyệt cùng Tần Tinh đều khần trương nhìn lên Tần Liễu thị, thấy vẻ mặt Tần Liễu thị vẫn bình thản không lay động, ngược lại miệng nở nụ cười, tay vẫn không ngừng làm việc nhìn Tần Ngọc "Được rồi Ngọc nhi, con nói ý kiến của con đi."

Kỳ thật Tần Ngọc cũng chỉ nhanh miệng thôi, nhưng ý thức được ngay. Cậu nhớ tới nhị tỷ dặn cậu đừng nhắc tới cha trước mặt nương thì theo bản năng nhìn Tần Liễu thị. Bây giờ thấy Tần Liễu thị như vậy bèn vỗ vỗ ngực đứng lý hợp tình nói "Con là nam tử hán trong nhà, con phải làm trụ cột! Con muốn học công phu bảo vệ mọi người! Còn muốn học tay nghề để kiếm bạc dưỡng gia!"

Tần Ngọc một phen hào khí tận trời nói hết lời, ngoại trừ Tần Phi hai mắt tỏa sáng vỗ tay khen ngợi thì Tần Liễu thị và Tần Nguyệt đều tỏ vẻ không đồng ý.

Tuy Tần Tinh cảm thấy Tần Ngọc trước hết phải đi học đọc sách nhưng cũng không thể đã kích mục tiêu của cậu.

Tần Liễu thị nhìn Tần Ngọc há mồm định nói, Tần Tinh giữ chặt Tần Liễu thị, lắc đầu đi tới hai bước nói với Tần Ngọc "Ngọc nhi, vậy đệ cảm thấy đọc sách sẽ không thể bảo vệ chúng ta sao?"

Tần Ngọc cau mày nói, "Đệ muốn học công phu. Sau đó nãi nãi, đại nương, nhị nương cũng không dám tới bắt nạt nhà chúng ta, cũng không dám đánh nương và tỷ! Cho dù bọn họ đến, đệ cũng có thể đánh họ răng rơi đầy đất!" Nói xong còn chưa hết giận, còn nắm tay khoa tay múa chân.

"Ngọc Nhi!" Tần Liễu thị mặt trầm xuống, mắng Tần Ngọc một tiếng! Bà không hy vọng Tần Ngọc còn tuổi nhỏ mà trong lòng đã chứa đầy thù hận! Hơn nữa, Tần Phi ở bên cạnh kia là đứa bé ngoan, lời Tần Ngọc nói sẽ làm cậu ta khó xử! "Không được nói lung tung!"

Bị Tần Liễu thị quát lớn Tần Ngọc hơi úy khuất, liếc mắt nhìn Tần Tinh, Tần Tinh nhẹ nhàng đánh mắt sang chỗ Tần Phi, Tần Ngọc đột nhiên hiểu ra, xoay người nhìn về phía Tần Phi đầu đã cúi sát tới ngực, bỗng chốc bỏ nhào qua, ngồi trước mặt Tần Phi, vội vàng nói "Phi ca, phi ca, ta... ta..." Nói ta nửa ngày cũng không biết phải nói gì, bởi vì những lời cậu đã nói đều rất nghiêm túc!

Tần Phi ngẩng đầu, khuôn mặt tròn tròn mang theo một chút cười, "Ta ủng hộ cậu, Ngọc nhi!"

Tần Ngọc bỗng chốc kích động ôm lấy cánh tay Tần Phi, gương khuôn mặt tươi cười, trở lại khoe ra với Tần Liễu thị Tần Nguyệt Tần Tinh nói "Nhìn đi, vẫn là Phi ca tốt với con nhất!"

Tần Liễu thị rồi rầm lại đau lòng nhìn Tần Phi, Tần Tinh lại càng thêm hào cảm với Tần Phi, lần đầu tiên, cũng có cảm giác coi Tần Phi như người nhà.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Nhân Tân*, *Vương Phi Nông Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 42: Thần tiên làm phép

Tần Tinh đi tới ngồi phệt xuống đất giống như Tần Ngọc Tần Phi nhìn Tần Ngọc, nghiêm trang nói "Ngọc nhi, suy nghĩ của đệ không hề sai. Là một nam tử hán, quả thật đệ phải có trách nhiệm bảo vệ mẫu thân và người nhà! Nhưng bây giờ tuổi đệ còn nhỏ, đệ muốn trưởng thành, muốn mình mạnh mẽ hơn thì phải trải qua một quá trình trưởng thành lâu dài."

Tần Ngọc cùng Tần Phi đều nhìn Tần Tinh có vẻ không hiểu.

Tần Tinh nghĩ nghĩ, nàng hiểu quá rõ ảnh hưởng của hoàn cảnh đối với một người, cũng rất hiểu nhiều tính cách đều dưỡng thành từ nhỏ. Nàng đã thật tình tiếp nhận Tần Ngọc, coi cậu là đệ đệ của mình, nguyên nhân không chỉ bởi vì nguyên chủ

Nàng thích đứa bé thiện lương dũng cảm này. Tự đáy lòng nàng hi vọng cậu có thể mạnh mẽ cường đại, vì người nhà, cũng vì chính cậu!

Nhưng nàng quả thật không am hiểu làm công tác tư tưởng, cũng không am hiểu khuyên người khác.

Sắp xếp lại ngôn ngữ nói tiếp "Ngọc Nhi, đệ cảm thấy công phu bây giờ của đệ giỏi thật sao? Đệ có sư phụ công phu cao cường sao? Cho dù đệ tìm được sư phụ công phu cao cường thì đệ có dám xác định ông ta là người giỏi nhất không? Nếu gặp phải người giỏi công phu hơn bất nạt người nhà, đệ không đánh lại thì làm sao bây giờ?"

Tần Ngọc nghe hiểu, cau gợn, cau mày, rồi rầm nửa ngày, lúng túng nói "Vây, vậy phải làm sao?"

Tần Phi nghe cũng đã hiểu, hơi đồng tình nhìn Tần Ngọc.

Tần Tinh liền nở nụ cười, có thể nghe vào là tốt rồi, định gờ tay sờ sờ đầu Tần Ngọc đang bị đá kích, nhìn thấy tay mình đầy bùn đất thì lại thôi. Hình như càng ngày càng thích sờ đầu Tần Ngọc.

"Ngọc nhi, tạm thời không thể học được công phu giỏi nhưng đệ có thể đọc sách mà! Tú tài, cử nhân, trạng nguyên lang! Đệ nghĩ đi, nếu đệ thành trạng nguyên lang, nương chúng ta sẽ thành nương trạng nguyên lang, người khác nịnh bợ còn không kịp đâu, ai còn dám khi dễ mầu thân?"

Tần Ngọc hai mắt tỏa sáng nhìn Tần Tinh, Tần Tinh nói tiếp "Hơn nữa, chờ đệ làm trạng nguyên lang đệ sẽ càng biết thêm nhiều người. Đến khi đó, kết hợp với bao nhiêu năm đệ rèn luyện thân thể lại tìm một sư phụ thật giỏi, không phải càng đơn giản hơn sao?"

Tần Tinh vừa mới dứt lời, Tần Ngọc bỗng chốc đứng lên, đi mấy bước đến trước mặt Tần Liễu thị, ngẩng đầu lên, hai mắt sáng rực nhìn Tần Liễu thị "Nương, con muốn đi đọc sách! Con muốn làm trạng nguyên lang."

Tần Liễu thị rơi nước mắt!"Ừ, ừ, đi đọc sách! Ta không cần làm trạng nguyên lang gì đó, Ngọc nhi nhà ta có thể đọc sách thật tốt là được!"

Lúc trước Tần Tín Nghiệp hi vọng cỡ nào bọn nhỏ trong nhà đều có thể đọc sách, nhưng... Trạng nguyên lang gì đó đều chưa từng suy nghĩ qua, thậm chí có thể biết nhiều chữ, học đạo lý làm người mà thôi.

"Nương, nương đừng khóc, con sẽ đi đọc sách thật giỏi, người yên tâm!" Tần Ngọc đi tới, lấy tay áo lau nước mắt Tần Liễu thị.

Tần Nguyệt cũng đỏ mắt, chỉ cười không nói chuyện!

Tần Phi cũng kích động thay Tần Ngọc!

Tần Tinh thở ra một hơi, đứa nhỏ này rất quật cường nhưng cũng nói đạo lý, có thể nghe lời mình nói! Nếu thật sự thành trạng nguyên lang, không biết mình có thể nhìn đến hay không! Tần Tinh lâm vào trầm tư, nhà đã xây, Tần Liên cũng đã bái sư phụ, Ngọc Nhi cũng phải đi học đường. Đợi đến khi có thể trông ót thì sẽ thử tìm cách trở về... nhưng.. Hay là, vẫn là chờ đại tỷ xuất giá rồi nói sau.

"Tinh nhi, Tinh nhi?" Tần Liễu thị gọi mấy tiếng Tần Tinh đều không phản ứng lại. Tới khi Tần Phi đẩy đẩy nàng, nàng mới mờ mịt ngẩng đầu, hỏi Tần Phi "Phi ca nhi, cậu đây ta làm cái gì?"

Tần Phi cười nói "Tinh tỷ tỷ, tam thẩm gọi tỷ đây!"

Tần Tinh nhìn về phía Tần Liễu thị, Tần Liễu thị lo lắng nhìn Tần Tinh, "Tinh nhi, con sao vậy? Có phải mệt mỏi hay không? Nếu không con trở về nghỉ ngơi đi?"

Tần Tinh nở nụ cười "Nương, còn chưa bắt đầu làm việc gì mà! Chỗ nào mệt mỏi chứ, con không sao. Con chỉ đang suy nghĩ, chờ Liên nhi cùng Ngọc Nhi đều đi trấn trên, trong nhà chỉ còn lại ba người chúng ta."

Tần Phi đứng lên nói "Tinh tỷ, ta ở nhà mà, còn có Đông tỷ, đều có thể đến chơi!" Tần Phi cho rằng Tần Tinh sợ vắng vẻ, không có người chơi.

"Năm tới Phi ca cũng mười tuổi rồi, cũng có thể đi trấn trên!" Tần Tinh lại tiếp tục cật cở hoang.

Tần Phi trầm mặc một lát "Ta sẽ không đi... Dù sao... Ta cũng học không vào!"

Tần Tinh quay đầu nhìn Tần Liễu thị, Tần Liễu thị lắc đầu, Tần Tinh không tiếp tục hỏi nữa.

Tần Liễu thị vừa làm vừa nói "Nguyệt Nhi, Ngọc Nhi, các con có phát hiện hay không, từ khi Tinh nhi tỉnh lại thì không giống trước kia!"

Lời vừa nói ra khiến cả ba người Tần Nguyệt, Tần Ngọc, Tần Tinh ngậm ngẩn.

Tần Phi không hề có cảm giác tiếp tục nói "Đúng vậy tam thẩm, con cũng cảm thấy thế!"

Tần Liễu thị dừng lại nói với Tần Phi "Đúng vậy, ta đã nói mà, trước kia Tinh nhi cũng không nói nhiều như vậy, cũng không cười! Còn nữa, ót này, Tinh nhi, con biết từ đâu vậy?"

"Ha ha, nương, con không giống ở chỗ nào chứ, con luôn luôn chính là con mà..." Tần Tinh bắt đầu giả bộ ngớ ngẩn để lừa đảo.

"Không đúng, con là từ trong bụng nương sinh ra, nương còn có thể không biết sao." Kỳ thật Tần Liễu thị cũng không có ý tứ gì, chính là cảm thấy hơi kỳ quái, cảm thấy con gái thứ hai này từ khi tỉnh lại thì thích nói thích cười, lại còn thông minh hơn rất nhiều so với trước kia. Hoàn nghi nhìn Tần Tinh "Tinh nhi, con nói cho nương nghe, con có cảm giác gì khác hay không?"

Xong rồi xong rồi, đây là hoài nghi mình sao? Có phải coi mình là yếu quái lỗi đi thiêu hay không? Tàn Tinh trong lòng yên lặng cầu khẩn, ngoài mặt ngẩng đầu nhìn sang phía Tàn Liễu thị, "Nurong, người nói gì vậy, con không cảm thấy có cái gì khác ạ!"

Tàn Nguyệt hoàn hồn kéo tay Tàn Liễu thị, "Nurong, ớt này ư, kỳ thật là trước kia cha mang về nhà một quyển sách có ghi chép, còn chuyên môn giảng cho chúng con nghe! Lúc đó con, Ngọc Nhi, Tinh nhi đều có mặt, nhưng con và Ngọc Nhi đều không nhớ kỹ, chỉ có Tinh nhi nhớ kỹ!"

Tàn Nguyệt kỳ thật cũng cảm giác được, Tinh nhi thông minh lanh lẹ hơn so với trước kia, hơn nữa thân cận rất nhiều đối với mình, Tàn Ngọc, Tàn Liên. Trước đây tuy rằng cũng thân nhưng không vô cùng thân thiết như bây giờ! Trước kia Tàn Tinh luôn một mình làm việc, thấy nhà cũ khi dễ thì xông lên đánh trả, dần theo Tàn Ngọc cũng không quan tâm xông lên là đánh! Như bây giờ tốt lắm, lại thông minh, lại... Tàn Nguyệt không thể nói rõ nhưng cảm thấy Tàn Tinh bây giờ tốt hơn so với trước kia là bởi vì có thân tiên làm phép, nhưng lại không dám nói với Tàn Liễu thị, sợ Tàn Liễu thị lo lắng.

Tàn Ngọc liên tục gật đầu "Đúng vậy, mọi người nói con thông minh, cái gì cũng đều nhớ được, kỳ thật, nhị tỷ mới thật lợi hại đó!"

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Nhân Tàn, Vương Phi Nông Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Giờ này ngày này

Tàn Tinh yên lặng tán thưởng Tàn Nguyệt cùng Tàn Ngọc, "Nurong, làm sao con biết loại ớt này chứ? Là trước đây cha đã từng nói cho con nghe. Thay đổi thời mà, luôn phải có chứ. Con đã tới quý môn quan về thì ít nhiều cũng phải có thay đổi thôi."

Lời này của Tàn Tinh là lời nói thật, chính mình từ quý môn quan đi tới dị thể này, quả thật cũng thay đổi thật nhiều. Ví dụ như trước đây, cho tới bây giờ nàng không biết nàng còn có thể nằm chen chúc với mấy người trên một chiếc giường, trong lòng lại lo lắng quan tâm nhiều người như vậy, còn có thể quanh co lâu đến thế với mấy người nhà cũ. Nếu là trước kia, trực tiếp một chiêu cho người thống khoái. Nàng cũng thích mình bây giờ, vui vẻ, khoái hoạt, trái tim cũng đập mạnh mẽ.

Tàn Liễu thị nghe xong lời mấy đứa trẻ, nghĩ đến Tàn Tinh suýt nữa thì chết, trong lòng liền đau đớn, về mặt thương xót nhìn Tàn Tinh, gật gật đầu "Ừ, không có việc gì là tốt rồi! Ta chỉ lo lắng trúng tà gì đó thôi."

Tàn Tinh cười "Nurong, cho dù trúng tà nhưng làm con thế này thì cũng rất tốt mà!" Chuyện linh hồn xuyên không này hẳn cũng coi như trúng tà đi.

"Tinh nhi, không nên nói lung tung." Tàn Liễu thị trầm trầm mặt, sự sợ hãi của cô nhân đối với thần linh không phải chỉ là một chút.

Tàn Tinh thề lưỡi, không bỏ lỡ cơ hội bày tỏ tư thái tiểu nữ nhi.

Tàn Nguyệt cùng Tàn Ngọc đều nhếch miệng nở nụ cười.

Vài người bạn bậu một thoáng đã tới trưa mới dọn được một đám đất. Tàn Tinh lấy hạt giống đưa cho Tàn Liễu thị, Tàn Liễu thị cẩn thận gieo hạt mầm vào đám đất mới cây xới, sau đó phủ đất lên, tưới nước rồi vác cuốc cùng nhau về nhà.

Lúc trở lại lều, Vương Hồ cùng Trần Phú Quý đã mua vật liệu trở về, để tràn đầy ngoài tiểu viện của nhà cũ.

Vương Hồ nhìn thấy Tàn Tinh thì đi tới, cười nói "Tinh nhi, đây là một phần, ta tính dùng trước, chờ gần hết thì lại đi mua thêm, nếu không mang về cũng không có chỗ để!"

Tàn Tinh đứng mức nước bên cạnh giếng, tay không ngừng, miệng vẫn nói "Hồ ca, ca làm chủ, ca nói sao thì làm vậy đi!"

Vương Hồ đi tới nhận thùng nước trong tay Tàn Tinh, "Ta đến làm cho, nhìn muội nhỏ bé thế kia, đứng bên cạnh chờ đi! Còn nữa, nhiều vật liệu như vậy mà không có người trông coi thì không yên tâm, chỗ này lại còn ở ven đường. Ta đã thương lượng với Phú Quý, ta và hắn sẽ thay phiên trông, sẽ dựng tạm một cái lều ở đó."

Tàn Tinh cảm thấy Vương Hồ nói có lý, vì thế quay đầu nhìn Tàn Liễu thị, thấy Tàn Liễu thị nhú mày lại có vẻ rồi rầm thì biết có lẽ bà đang nghĩ tới nhà mình có mấy khuê nữ, để một nam tử dựng lều ở trong này thì sợ có người nói lung tung!

Tàn Tinh ngẫm nghĩ, tuy rằng chính mình không cần nhưng dù sao còn có đại tỷ, Tàn Liên, bây giờ nurong cũng là quả phụ. Trong thời đại mà ngôn luận có thể giết người này thì cũng phải chú ý. Nhưng nhiều vật liệu như vậy để ngoài trời, bên kia là đường đi, nếu đặt lều ở xa cũng không tiện lắm.

Suy nghĩ một lúc, Tàn Tinh nói với Vương Hồ "Hồ ca, như vậy đi, ca cùng Phú Quý ca đều không cần trông, ban ngày làm việc cũng đủ mệt rồi, chúng ta sẽ tự trông."

Vương Hồ xách một thùng nước lên nhìn Tàn Liễu thị cùng Tàn Tinh cười nói "Liễu thẩm không sao đâu, con hiểu được bản khoán của thẩm. Thẩm yên tâm, buổi tối Hương Tử sẽ đến đây với con!" Nói xong đỏ mặt, gãi gãi gáy.

Tần Tinh sừng sốt nhớ ra, nàng dâu của Vương Hồ gọi là Lý Hương Tử.

Tần Liễu thị ngồi xổm xuống rửa tay, "Vây không được, không được, các con nghe thăm đi, nào có chuyện bắt nàng dâu mới đi theo ngũ túp lều, thăm không đồng ý."

Vương Hồ thấy Tần Liễu thị nói kiên định thì nhìn về phía Tần Tinh, Tần Tinh gật gật đầu đối với Vương Hồ "Hồ ca, cứ nghe nương ta đi. Ban ngày mọi người làm việc đã rất mệt, buổi tối phải nghỉ ngơi thật tốt. Ta còn trông cậy được vào ở nhà mới sớm chứ."

Nghe vậy Vương Hồ mới gật đầu "Nhưng vật liệu để khắp nơi như vậy sao trông đây!"

Tần Liễu thị nhìn một đống lớn vật liệu xây nhà cũng phát sầu.

Tần Tinh cúi đầu lầm bầm nói "Nếu có con chó thì tốt rồi!"

Hồ ca vừa nghe vội nói "Đúng rồi, đưa Hắc tử nhà ta tới đây, cột vào cửa viện. Buổi tối cho nó canh giữ!"

Tần Liễu thị cảm thấy có thể làm, Tần Tinh cũng cảm thấy không tệ!

Hồ ca lại nói "Vây ta về mang nó tới luôn!"

Đáp ứng rồi, Tần Liễu thị dẫn theo Tần Tinh trở về lều, Vương Hồ trở về nhà mang Hắc tử tới.

Vừa com nước xong, Vương Hồ đến chào, nói đem hắc tử đến rồi.

Phải nói con chó này rất thông minh, hiểu ý người, thấy mấy người Tần Liễu thị thì sủa inh ỏi như chào hỏi. Tần Ngọc bụng đến một chén com thừa lớn đổ ra cho nó ăn, Hắc tử cũng không khách khí cúi đầu ăn liền.

Vương Hồ ngồi xổm xuống nói chuyện với Hắc tử "Hắc tử, vật liệu trong viện này đều giao cho mày! Mày phải trông giữ cẩn thận, nếu không thực xin lỗi chén com của thăm này đây! Mày ăn chén com này ngon như của người ta ăn vậy!" Hắc tử còn rất nắm rõ tình hình sủa hai tiếng, như thể nó nghe hiểu hết vậy.

Tần Ngọc nhìn tròn mắt, cực kỳ hiếu kỳ, cũng rất hâm mộ Vương Hồ.

Dàn xếp cho con chó xong Vương Hồ liền đi về nhà.

Buổi tối sau khi rửa mặt xong thì trời vẫn còn sớm, cả nhà liền chen chúc trên tấm ván gỗ ghép làm giường trong lều, ngắm trăng, nói chuyện.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Nhân Tàn*, *Vương Phi Nông Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Tâm tư xấu xa

"Nương, chờ đến khi chúng ta có tiền sẽ mua một tòa nhà trên trấn, sau này Tần Liên và Tần Ngọc đều lên trấn lên rồi, chúng ta cũng có thể lên trấn ở." Tần Tinh nhìn lòng bàn tay mình, trước đây, bàn tay này chưa từng phải làm việc nặng, không một vết chai sần. Vây mà chiều nay mới cảm cuộc đã hơi đỏ lên. Quả nhiên vẫn là tay trẻ con, rất mềm mại.

"Tổn tiền mua làm gì. Liên nhi và Ngọc Nhi, đưa đi đọc sách đưa đi học nghề, chúng ta lên trấn trên làm gì chứ. Không đi. Nếu cha các con trở về không tìm thấy chúng ta sẽ thương tâm." Tần Liễu thị vạn lần không đồng ý.

"Ồi..." Tần Tinh cạn lời.

"Sau này hãy nói tới chuyện này đi" Tần Nguyệt khê thì thăm bên tai Tần Tinh.

Tần Tinh gật gật đầu, quay đầu nói với Tần Liễu thị "Vây được rồi, nghe lời nương."

Tần Nguyệt hỏi Tần Liễu thị "Nương, người nói nải nải sẽ đồng ý để Ngọc Nhi cùng Liên Nhi đi trấn trên sao?"

Tần Tinh kêu lên "Bà ta không đồng ý thì liên quan gì đến chúng ta. Chúng ta đâu có lấy bạc của bà ta."

Tần Nguyệt kéo kéo Tần Tinh nói "Tinh nhi, muội đừng vội, không phải tỷ đang hỏi nương sao?"

Tần Tinh đã hiểu, đại tỷ đang muốn nương cho thấy thái độ. Muốn nương phải tỏ ra thái độ làm chủ nhà.

Có một khoảng yên tĩnh, Tần Nguyệt suýt nữa thì không nhận được, vừa định nói chuyện thì giọng Tần Liễu thị vang lên "Mặc kệ bọn họ có đồng ý hay không, Ngọc Nhi cùng Liên Nhi đều phải đi. Bây giờ chúng ta đã tách hộ, trừ cha các con không ai ở nhà cũ Tần gia được làm chủ thay chúng ta hết."

Tần Nguyệt cùng Tần Tĩnh âm thầm gật gật đầu.

"Nương, vì sao Phi ca không đi trấn trên?" Giọng của Tần Ngọc, cậu vẫn còn đang rối rắm chuyện này.

"Nương không biết, có lẽ nhị nương các con không đồng ý." Tần Liễu thị chần chừ nói.

"Theo con thấy là nãi nãi không đồng ý. Trên trấn đã có Tần Chấn, nếu Phi nhi cũng đi thì chắc chắn nãi nãi không đồng ý tốn bạc. Nhị nương thì chắc là muốn nhưng nói tới chuyện bạc thì con e là khó." Tần Tĩnh phân tích.

Nói xong, ai nấy đều trầm mặc.

Tần Ngọc chần chừ nói "Nương, nhị tỷ, con... con..."

Tần Tĩnh vừa nghe Tần Ngọc lắp bắp nói thì biết ngay cậu muốn nói gì. "Ngọc Nhi tỷ biết suy nghĩ của đệ. Nhưng dù sao chúng ta cũng không thể thân cận với nhà cũ bên kia. Hơn nữa theo tính tình của Phi ca thì cho dù chúng ta nguyện ý ra bạc, cậu ta cũng không nhất định sẽ nhận. Chuyện này, vẫn phải để nãi nãi mở miệng đồng ý mới được."

Tần Ngọc nóng nảy "Nhưng làm sao nãi nãi đồng ý chứ."

Tần Tĩnh vòng vo đảo mắt nói "Vây cũng chưa chắc, nếu bà ta muốn làm nãi nãi trạng nguyên lang thì sao?"

"Nãi nãi trạng nguyên lang ư?" Tần Ngọc ngơ ngác.

"Con thì nghĩ, nếu đã quyết định chuyện đệ đi trấn trên đọc sách thì theo tính cách của nãi nãi nhất định cũng muốn nhà cũ có người có thể hơn đệ. Bà ta sao có thể thấy chúng ta tốt chứ? Tất nhiên Tần Chấn kia chẳng thể trông mong gì, có thể để Tần Chấn ở trấn trên làm bậy cũng là do không thể làm gì cậu ta. Đã hai năm trôi qua, cho dù muốn cậu ta trở về cậu ta cũng sẽ không về. Vì thể diện, gia nãi cũng chỉ có thể để cậu ta tung hoành ở trấn trên. Nhưng Tần Phi thì khác. Mọi người đừng thấy nãi nãi già mà nghĩ bà ta hò đồ, bà ta tinh quái lắm." Nghe Tần Tĩnh nói, Tần Liễu thị và mấy tỷ đệ không nói gì.

Tần Ngọc nghe ra ý tứ "Tỷ, vậy tỷ nói chuyện này phải làm sao?"

Tần Tĩnh nghĩ nghĩ "Chuyện này ư, còn phải để chính Phi ca đồng ý, cậu ta đồng ý thì chúng ta lại cùng nhau tìm cách."

"Ừ, ngày mai đệ sẽ nói cho cậu ta." Tần Ngọc hưng phấn.

Tần Liễu thị nói thêm vào "Chuyện này đừng nói trước, dù sao cũng phải sáu tháng cuối năm Ngọc Nhi mới đi, chờ mấy ngày nữa, sau đại thọ sáu mươi của gia gia các con rồi nói sau."

Nói chuyện xong, mọi người đều cảm thấy mệt mỏi, Tần Tĩnh đột nhiên nghĩ đến phải đi trấn trên một chuyến mua chút thịt. Bột mì thì coi là đồ ăn gì, trong nhà có công nhân không thể thiếu ăn, mặc dù có các hương thân đưa cũng không đủ.

Tần Ngọc đương nhiên muốn đi cùng, Tần Nguyệt cũng muốn đi cùng nhau, Tần Tĩnh thì nghĩ Tần Nguyệt ở nhà có thể hỗ trợ, cũng đỡ cho Tần Liễu thị vất vả quá, Tần Nguyệt bèn ở lại nhà.

Tần Tĩnh đã đi trấn trên vài lần nên Tần Liễu thị cũng không lo lắng chỉ căn dặn vài câu thì đều đi ngủ.

Sáng sớm hôm sau, Tần Ngọc cùng Tần Tĩnh rời khỏi giường từ sớm, cùng rèn luyện thân thể với Tần Nguyệt Tần Liên. Ăn xong bữa sáng thì đi tới đầu thôn tìm lão Lưu, thương lượng để dùng xe của ông ta chờ đồ mua, tính tiền thuê nguyên xe.

Lão Lưu cao hứng đồng ý ngay, không cần đợi người, còn trả tiền cả xe thì làm sao lại không đồng ý chứ. Kéo hai tỷ đệ lên xe, vung roi thúc bò đi.

Dậy quá sớm, xe lại khẽ động lắc lư, chẳng mấy chốc mà Tần Ngọc liền bắt đầu ngủ gật.

Tần Tĩnh buồn cười xóc xóc quần áo của cậu, ngồi bên kia vén rèm cửa lên nhìn phong cảnh bên ngoài.

Dọc theo con đường cạnh bờ sông xe bò đi một đường thông thuận.

Ven con đường bên sông đã có phụ nhân ngồi giặt quần áo, có mặt trời màu vàng chậm rãi mọc lên, chiếu xuống mặt sông làm những con sóng lấp lánh nắng. Ở đám ruộng bên kia sông có chủ trâu đang cày, có đứa bé nghịch ngợm, được người lớn đặt trên lưng trâu cười híp mắt.

Tần Tĩnh ghé vào cửa sổ xe neho mắt, lông mi dài cong hơi chớp chớp, ánh nắng ấm áp chiếu vào mặt, có thể nhìn thấy những sợi lông tơ non mịn trên mặt.

Lão Lưu hát một bài dân ca, bất chợt có tiếng người gọi nhau trên sông hoặc ở ven đường, Tần Tĩnh liền cảm thấy, kỳ thật, sinh sống ở chỗ này cũng rất

tốt... Nhưng, sư huynh là người duy nhất đối tốt với nàng ở thế giới kia, sư huynh tốt với nàng, nàng đều ghi tạc trong lòng, không tìm cách trở về xác nhận rốt cục sư huynh gặp chuyện gì thì nàng không thể an tâm.

Trong lòng có tâm sự, Tần Tinh cũng nghiêng ngả nhắm mắt lại...

Kính thành, trong thư phòng ở tòa nhà nào đó.

Một nam tử dáng người cao lớn cân xứng, trường bào tơ lụa màu xanh đen, bên hông treo một cây quạt có dây ngọc bội đứng trước giá sách, tay đang giơ lên lấy một cái hộp ở phía trên, tóc đen như mực buộc sau gáy, cài một cây trâm ngọc dương chi tốt nhất để giữ tóc.

Đứng phía sau là một nam tử mặc y phục màu đen đứng cung kính, tuổi chừng hai mươi, khỏe mạnh, làn da ngăm đen, im lặng đứng cúi đầu không nhúc nhích, tựa như đã nhập định vậy.

Nam tử lấy cái hộp trên giá sách, xoay người lại, áo choàng tạo nên một luồng gió khẽ, mây như kiếm, mắt như sao, ngũ quan sắc sảo như đao khắc, mũi cao thẳng, trên mặt lạnh lùng không có một chút biểu cảm.

Đi đến trước bàn ngồi xuống, bàn tay với những ngón tay dài mở hộp, lấy ra một xấp thư, tùy tiện lật giở. Hắc giương mắt nhìn nam tử trước mắt, giọng nói lạnh lạnh như băng, "Đây là lá thư cuối cùng năm đó ngoại công viết cho mẫu phi, ngươi cầm đi điều tra xem có manh mối gì hay không."

Hắc y nam tử cung kính đi lên phía trước, hai tay nhận lá thư kia, "Dạ, thuộc hạ lập tức đi điều tra."

Nam tử ngồi sau bàn nhéo nhéo mũi, trầm tư một cái rồi nói "Giữ kín, có manh mối không cần kinh động, trở về báo ta là được."

"Dạ." Hắc y nam tử cúi đầu trả lời.

"Đi đi, cố gắng nhanh một chút."

"Thuộc hạ cáo lui" hắc y nam tử nhanh chóng lác mình rời đi.

Nam tử ngồi sau bàn học nhắm mắt lại tựa lưng vào ghế ngồi, ngoài cửa sổ ánh mặt trời rơi vào mặt, cuối mây mang theo u buồn phảng phất, không rõ cảm xúc.

Qua thời gian một chén trà nhỏ, nam tử mở mắt ra, trong mắt như có ánh sáng lướt qua.

"Lâm Ngũ" nam tử khẽ kêu một tiếng.

Lời vừa dứt, từ trên mái rơi xuống một bóng người, toàn thân mặc y phục màu đen chỉ chừa đôi mắt, đầu cúi thấp, chân sau quỳ xuống đất, ôm quyền "Chủ tử."

"Thanh Châu an bày thế nào?"

"Chủ tử yên tâm, nửa tháng trước Lâm Tam cùng Lâm Tứ đã đi trước. Ngày hôm qua gọi thư nói đều đã an bày thỏa đáng." Giọng của hắc y nam tử cũng lạnh như băng, không chút cảm xúc.

"Kêu Lâm Tứ đi điều tra hết nấy sản nghiệp dưới danh nghĩa của ta, cả quan viên ở đất phong, điều tra từng chi tiết tỉ mỉ..." Nam tử ngồi trước bàn trầm tư, ngón tay gõ gõ mặt bàn.

Toàn thân hắc y nam tử gọi Lâm Ngũ hơi run rẩy, ngẩng đầu chần chừ nói "Ý chủ tử là?..."

Nam tử liếc mắt nhìn Lâm Ngũ một cái, không nói chuyện.

Lâm Ngũ cúi đầu, "Thuộc hạ hiểu rồi. Lập tức đi gọi thư cho Lâm Tứ."

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Nhân Tán, Vương Phi Nông Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 45: Chuyện cũ khó quên

Sau khi Lâm Ngũ đi, nam tử cũng ra thư phòng.

Mới vừa ra khỏi thư phòng, một bé gái khoảng chừng bốn năm tuổi chạy tới, theo sau là một bà vú ước chừng hơn năm mươi tuổi vội vã đi theo "Dao nhi, Dao nhi, tiểu thư chậm một chút."

"Minh Dao, sao muội lại tới đây? Lại bướng bỉnh à?" Nam tử vẫn im lặng không nói, nhưng nhìn thấy tiểu cô nương chạy tới thì giọng thay đổi, mang theo vài phần nhu hòa.

"Muội không có, muội rất ngoan. Muội chỉ tới xem vì sao mấy ngày rồi mà ca ca không đến thăm muội?" Tiểu cô nương ngửa đầu bĩu môi nhìn chăm chăm nam tử trước mắt đầy vẻ lên án.

Bà vú còn chưa tới gần khẽ kêu một tiếng "Dao nhi, gọi hoàng huynh, không thể không giữ quy củ."

Tiểu cô nương quay đầu lại, bĩu môi nói với bà vú "Ta sẽ gọi ca ca. Trong cung mới gọi hoàng huynh."

Từ hoàng tử Hách Liên Minh Hiên nhìn tiểu muội muội của mình, lắc đầu đối với bà vú đang định nói chuyện, ngồi xổm xuống, "Ca ca đang vội an bày chuyện chúng ta đi Thanh Châu. Chờ ba tháng nữa là chúng ta có thể đi rồi."

Lâm mẹ bắt đầu đi lại đau lòng nhìn hai huynh muội. Thôi thôi, đang trong nhà đế vương đã quy củ nhiều lắm, nếu ngay cả xưng hô cũng không thể tùy tâm, vậy thật sự là càng thêm bi ai.

"Thật sao? Ca ca đã an bày xong rồi ư?" Thập tam công chúa, Hách Liên Minh Dao vẻ mặt kinh hi, từ khi nghe Lâm mẹ nói mình có thể cùng ca ca rời đi hoàng cung tới Thanh Châu, nàng ta liền vô cùng trông chờ.

Từ nhỏ nàng ta đã nghe Lâm mẹ nói, Thanh Châu rất đẹp, có núi, có sông. Nàng ta không cần ở hoàng cung, luôn bị Hách Liên Minh Tâm khi dễ. Hơn nữa ca ca ra hoàng cung, ngay cả người nói chuyện nàng ta cũng không tìm thấy. Tuy rằng ca ca cũng không có gì nói chuyện với nàng ta, nhưng nàng ta nói, ca ca nghe là được. Lâm mẹ luôn ngăn cái này, cản cái kia, nàng ta không thích.

Lâm mẹ, bà vú của Lâm Tuyết Oánh đến gần, hành lễ với Hách Liên Minh Hiên bắt đầu đi nói "Đêm qua đã kêu gào đòi tới tìm Hoàng tử. Dỗ tới sáng hôm nay, vừa dậy đã không chịu, không có cách nào nò nê đành phải đi cầu Khánh phi, lấy bài từ của Khánh phi để ra ngoài."

Lâm mẹ thấy nét mặt Minh Hiên mệt mỏi, đau lòng nói "Hoàng tử không nghỉ ngơi tốt sao?"

Hách Liên Minh Hiên đứng lên lắc đầu, "Không sao, ngủ trễ thôi. Không sao." Đối với bà vú luôn luôn chiếu cố mẫu phi, lại còn coi mình và Minh Dao quan trọng hơn so với tính mạng, Hách Liên Minh Hiên cũng rất tôn kính.

"Vậy Hoàng tử đi ngủ một lát đi, để Minh Dao tự chơi một lúc. Ta đi phòng bếp kêu nấu chút canh cho Hoàng tử bồi bổ." Lâm mẹ nhìn hai đứa nhỏ không nung, có cha lại giống như không có cha thì rất đau lòng. Nghĩ tới thân phận của mình lại hoảng sợ cúi đầu.

Hách Liên Minh Hiên khoát tay, "Bà vú đi đi, ta chơi với Minh Dao."

"Ca ca, ca ca muốn chơi với Minh Dao sao? Ca có thể giúp Minh Dao vẽ tranh không? Gần đây Minh Dao học rất nhiều tranh, muội có thể vẽ cho ca xem không?" Hách Liên Minh Dao ngẩng khuôn mặt xinh đẹp tươi cười, khát vọng nhìn Minh Hiên.

Minh Hiên dặt tay Minh Dao dẫn về thư phòng, "Ừ, Minh Dao vẽ tranh cho ca ca xem..."

Lâm mẹ nhìn hai huynh muội đi vào thư phòng xoay người đi tới phòng bếp.

Chỗ này là tòa nhà hoàng đế ban cho Hách Liên Minh Hiên ở kinh thành, không lớn lắm, có ba cái sân, không bằng một nửa các hoàng tử khác. Hách Liên Minh Hiên thì không thèm để ý, dù sao hắn sẽ rời đi rất nhanh.

Lâm mẹ đi thẳng tới phòng bếp, ngoại trừ bà ta phía sau còn có hai nha hoàn từ trong cung đưa tới hầu hạ. Trong viện một nha hoàn cũng không có, cực kỳ yên tĩnh.

Lâm mẹ nhìn bốn phía, mày nhíu chặt.

Tháng sau Từ hoàng tử đã mười tám, không nói thành thân, ngay cả một nha hoàn hầu hạ bên cạnh cũng không có, cũng đừng nói gì đến Chính phi Trắc phi.

Nghĩ tới các hoàng tử khác, ngay cả Thập hoàng tử mới mười bốn tuổi cũng đã có mấy nha đầu hầu hạ, mùa xuân sang năm Thất hoàng tử mười sáu tuổi cũng muốn nạp phi. Nhưng Từ hoàng tử nhà mình thì không biết phải như thế nào.

Không có mẫu phi thu xếp, thân phận của mình đề hèn cũng không dám tự tiện làm chủ. Nhưng Khánh phi hỏi mấy lần đều bị Từ hoàng tử khéo léo từ chối chuyển sang chuyện khác.

Lão hoàng đế kia, cho tới bây giờ cũng không hỏi qua. Ôi. Thực là sốt ruột chết người. Chính mình đã hơn năm mươi tuổi, không biết còn có thể chăm sóc hai huynh muội này được bao lâu. Nếu không phải còn muốn chăm sóc hai huynh muội này thì lúc trước cũng đã đi theo Lâm Tần rồi. Ôi, hai đứa nhỏ đáng thương, nếu sinh trong gia đình bình thường...

Suy nghĩ hỗn loạn còn chưa sắp xếp rõ ràng thì đã tới phòng bếp.

Phòng bếp có ba bà tử, người hầu hạ cũng đều làm việc ở chỗ này trong phủ.

Bình thường Phủ đệ của Tứ hoàng tử chỉ có một mình Tứ hoàng tử, hạ nhân cũng ít, mấy bà tử này đều nhàn rỗi, lúc này đang nhàn nhã nhặt rau nói chuyện phiếm trong phòng bếp.

"Ôi, các bà nói xem, Tứ hoàng tử về Thanh Châu có dẫn theo chúng ta không?" Một bà tử khỏe mạnh hỏi hai bà tử khác.

"Tôi ước gì không dẫn theo đó. Thanh Châu kia có cái gì tốt, tôi nghe nói chỗ kia là vùng khi ho cò gáy, tôi không muốn đi." Nói chuyện là bà tử cao gầy khôn khéo.

"Cũng không thể nói như vậy, tôi lại nguyện ý đi. Tuy rằng Tứ hoàng tử không nói chuyện, nhìn thì nghiêm túc lạnh lùng nhưng cũng không khắt khe hạ nhân, hơn nữa người ít đơn giản, dễ hầu hạ." Một bà tử mặt tròn, vẻ mặt tươi cười, nhanh nhẹn lật rau xanh.

"Tôi cũng muốn đi, kinh thành có gì tốt. Tôi còn định cầu Tứ hoàng tử đưa cả nhà tôi theo đó." Bà tử khỏe mạnh mở lời đầu tiên nói.

"Các bà đó đúng là không có kiến thức. Tứ hoàng tử rõ ràng không được sủng ái, về sau cũng chỉ là vương gia không được sủng. Đi theo thì có gì ưu việt chứ." Bà tử khôn khéo nói.

"Ôi trời, chúng ta làm nô tài thì mong cầu cái gì, không phải cầu cuộc sống an ổn sao. Sủng hay không sủng thì làm gì. Bà Trương, nếu bà thật sự cầu xin Tứ hoàng tử thì đừng quên nói giúp nhà tôi theo nhé." Bà tử mặt tròn nói.

"Đúng, đúng vậy. Vậy, tôi cảm thấy chuyện này nên cầu Lâm mẹ trước thì tốt hơn. Đến lúc đó, có lẽ khi chúng ta đi Thanh Châu cũng đều do Lâm mẹ quản lý, Tứ hoàng tử làm gì có sức quản chúng ta." Bà tử khỏe mạnh nghĩ nghĩ nói.

Lâm mẹ đứng ở cửa nghe cẩn thận, nhìn kỹ hai bà tử muốn theo đi Thanh Châu, trong lòng có tính toán, sau đó dẫn theo hai nha hoàn đi vào phòng bếp.

Vào phòng bếp, ba bà tử vội vàng quỳ xuống dập đầu hành lễ, Lâm mẹ tươi cười, giả bộ đỡ một cái, "Đều đứng lên đi."

Lúc trước khi chuyển tới phủ đệ hoàng tử này bà ta cũng lo lắng trong phủ không có người quản lý người trong phủ, Lâm mẹ mới đến cũng phải cân nhắc chuẩn bị một chút.

Bà tử mặt tròn là vợ của Vương gia, ông ta là người chạy chân trong cửa ngoài tiền môn, có con trai mười bốn tuổi, ở trong phủ hầu hạ, hai cha con đều hàm hậu thành thật.

Bà tử khỏe mạnh là vợ của Trương gia, cũng là người hầu trong phủ, có con trai mười lăm tuổi trong cửa ở bên trong viện, cơ trí, đi đứng nhanh nhẹn, cũng tạm được.

Phu quân của bà tử khôn khéo là quản sự trong phủ, thường xuyên oán giận nói với bà ta trong phủ này căn bản không có việc gì làm, ông ta chẳng quản được cái gì, không giống với quản sự phủ đệ của các hoàng tử khác, rất ụy phong... Bà tử khôn khéo nhớ lại mấy lời vừa nói, lo lắng bị Lâm mẹ nghe được, khúm núm ngó theo Lâm mẹ, thấy bà ta vẫn cười tủm tỉm đang chuẩn bị nấu canh, không hề có ý định trách mắng mình thì bủn xỉn, yên tâm tiếp tục đi làm đồ ăn.

Lâm mẹ lấy con gà mái tươi mới làm rửa sạch cho vào nồi, thêm nước, lại cho thêm chút dược liệu bỏ đặt lên bếp lò, dặn nha hoàn Thước Dực mình dẫn tới canh chừng cẩn thận, còn mình đi ra phòng bếp.

Trong viện vẫn im ắng như trước, Lâm mẹ đi sang thư phòng.

Lúc trước nếu không phải Lâm gia giúp đỡ cho mình miếng cơm manh áo chỉ sợ bà ta đã sớm đi theo hai cha con, trong lòng Lâm mẹ thở dài.

Nhớ lại thời gian hơn ba mươi năm trước, Lâm cha vẫn là huyện lệnh thất phẩm, sau khi Lâm mẫu sinh hạ Lâm Tuyết Oánh bởi vì tuổi đã rất cao nên không có sữa, chỉ có thể tìm bà vú nuôi nấng.

Lúc đó mình cũng mới sinh không lâu, cùng tướng công chạy nạn đến Thanh Châu thì sinh non, nhà đột còn gặp cả đêm mưa, tướng công hái rau dại sau núi bị ngã xuống núi chết ngay lúc đó.

Khi biết được Lâm gia cần bà vú, chính mình ôm đứa con mới sinh non đi Lâm phủ, Lâm mẫu phần vì đồng tình, phần vì cũng thật sự cần bà vú nên giữ lại hai mẹ con, còn cho người đi an táng tướng công.

Nhưng đứa bé sinh non cuối cùng cũng không thể sống. Mất đi tướng công, lại mất đi con, mình thương tâm muốn chết. Là Lâm mẫu luôn luôn an ủi cổ vũ, thậm chí vì an ủi mình mất con đau lòng mà cố ý để Lâm Tuyết Oánh ở bên mình suốt ngày đêm. Mình cũng là người vừa làm mẫu thân, sao lại không có mong ước hận không thể lúc nào cũng muốn ôm đứa bé chứ? Ân tình của Lâm mẫu cả đời mình cũng không quên được.

Từng ngày từng ngày, Lâm Tuyết Oánh dần dần lớn lên, chính mình cũng thoát khỏi đau thương ở Lâm gia không biết bao nhiêu năm. Lúc Lâm mẫu qua đời, đệ đệ Tuyết Oánh mới mười ba tuổi. Lúc mình đi theo Lâm Tuyết Oánh tiến cung, Lâm cha đã giao Tuyết Oánh cho mình chăm sóc. Giờ đã bao tuổi rồi còn không biết tương lai ra sao.

Nhớ tới Lâm Tuyết Oánh đã mất, Lâm mẹ lại cảm thấy đau đớn trong lòng. Bà ta phải làm thế nào để không làm thất vọng những người nhà Lâm gia có ân trọng như núi đối với mình.

Đi đến cửa thư phòng, Lâm mẹ lau nước mắt nghe ngóng, bên trong có tiếng nói chuyện khê khàng vọng ra, Lâm mẹ xoay người đi tới bàn đá bên ngoài

thư phòng ngồi xuống, định cho hai huynh muội thêm thời gian ở lâu một chút.

Lúc trước khi Lâm Tần sắp đi, nàng ta đã cầm lấy tay mình, nặng nhọc nói từng tiếng muốn mình chăm sóc tốt cho Minh Hiền cùng Minh Dao, không để cho Minh Hiền đi tranh giành vị trí kia, những lời đó lúc nào cũng ở trong đầu bà ta. Lâm Tần là do chính tay bà ta nuôi lớn, vẫn luôn thương yêu nàng ta như con ruột, đối với hai đứa bé do Lâm Tần lưu lại cũng coi trọng như tính mạng mình. Nhưng chính mình thật sự có năng lực chăm sóc bọn họ tốt sao? Chỉ hy vọng có thể thuận lợi đến Thanh Châu, có thể an ổn sống.

Lâm mẹ âm thầm cầu nguyện.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Nhân Tán*, *Vương Phi Nông Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Ra tay cứu giúp

Chờ xe bò lắc lư chạy tới trên trần thì mặt trời đã lên cao.

Tần Nguyệt cùng Tần Ngọc nhảy xuống xe, xe bò không thể vào trần, chỉ có thể đứng ở cửa trần, hai tỷ đệ hẹn lão Lưu thời gian đón rồi đi thẳng đến chợ.

Mua xong dầu, củ cải, rau xanh, lại mua mấy con cá, mấy miếng thịt heo lớn, Tần Tinh còn mua vài cái móng giò rồi nhờ ông chủ hàng thịt đưa tới xe của lão Lưu. Hai tỷ đệ nhìn trời sắc còn sớm nên tiếp tục đi dạo ngoài chợ xem linh tinh.

"Nhị tỷ, chân heo ăn thế nào?" Tần Ngọc vừa đi vừa nhớ tới mấy chân heo vừa rồi Tần Tinh mua.

Tần Tinh vừa xem có gì mới mẻ hay không, vừa cười nói với Tần Ngọc "Ngọc nhi, ta phát hiện bây giờ đệ càng ngày càng tham ăn đó."

Tần Ngọc mặt đỏ lên, không đồng ý "Vây không phải trách Nhị tỷ sao, nấu com ăn quá ngon mà."

Tần Tinh buồn cười quay đầu lại nhìn Tần Ngọc "Hóa ra là do lỗi của ta hết."

"Không phải sao." Tần Ngọc kiêu ngạo vênh vênh cằm, tỏ vẻ đương nhiên.

Tần Ngọc tát khẽ Tần Ngọc một cái rồi xoay người tiếp tục đi tới phía trước "Vây được rồi. Là lỗi của ta. Vây ta đây không làm nữa."

Tần Ngọc cuống quýt chạy tới túm tay Tần Tinh, "Ồi ôi, nhị tỷ, đệ sai rồi, là đệ tham, là đệ tham..."

Tần Tinh lườm Tần Ngọc một cái, buồn cười vỗ vỗ đầu của cậu "Nhà chúng ta sinh ra con quý tham ăn, phải làm sao bây giờ đây?"

Tần Ngọc kéo tay Tần Tinh lắc la lắc lư, miệng còn lẩm bẩm nói nhỏ... Tần Tinh buồn cười nhìn đệ đệ bên người lúc này lại mang vẻ trẻ con, sờ sờ đầu của cậu. Rất nhiều khi cậu biểu hiện giống như một người trưởng thành, hiếm khi thấy cậu trẻ con như vậy.

Tần Tinh thích đi dạo ở những chỗ đông người, không nói chuyện, cũng không hỏi, chỉ xem xét, biến chính mình thành một người không có tồn tại cảm, biến mất ở trong đám người. Nhưng nếu bên cạnh không có một tiểu tử gốc cứ túm tay mình lôi kéo thì rất tốt.

"Kẻ trộm, bắt kẻ trộm, đứng lại..."

Hai tỷ đệ đang đi dạo thì, đột nhiên nghe thấy tiếng ồn ào.

Nhìn theo tiếng hô thì thấy, phía trước là một thiếu niên đang chạy, trong tay cầm một túi lớn, đằng sau có một nam nhân trung niên chạy đuổi theo. Thiếu niên chừng mười hai mười ba tuổi, trên người mặc quần áo rách nát, bản đến nổi nhìn không ra màu sắc, tóc rối bù, nét mặt đầy khân trương, vừa chạy vừa ngoái lại nhìn phía sau, chân vấp một cái lão đảo, đập trúng một lá cải trắng, trượt chân té xuống đất. Còn chưa kịp đứng lên, nam nhân trung niên đuổi theo tới nơi.

"Tao cho mày chạy, tao cho mày chạy." Trung niên nam nhân chạy tới đá cho thiếu niên mấy cái, thiếu niên thét lên đau đớn nằm rạp xuống đất.

"Ăn trộm bạc của tao còn dám chạy, lão tử đánh chết mày thằng ăn xin kia." Thiếu niên bị đá vẫn nắm chặt gói tiền to trong tay nhưng một mực không nói gì, trên người bị đá bầm tím từng mảng nhưng cũng không hé răng.

Người chung quanh đều lạnh lùng nhìn, có lẽ cũng nhìn quen cả rồi.

Tần Ngọc thì không đành lòng, cứ kéo tay áo Tần Tinh, trong mắt lộ ra sốt ruột.

Tần Tinh nhìn thiếu niên bị đánh, mặt mày thanh tú, trong mắt lộ ra quật cường, mặc cho nam nhân kia đá cậu ta như thế nào cũng chỉ mím chặt môi,

trong tay giữ chặt gói tiền to.

Tần Tinh nhìn Tần Ngọc "Đệ muốn cứu hấn sao?"

Tần Ngọc gật gật đầu, lập tức lại lắc đầu, cho dù chính mình muốn cứu nhưng cứu thế nào đây?

"Hấn là kẻ trộm." Tần Tinh nói đơn giản rõ ràng chỉ chỗ hiểm yếu.

"Nhưng, nhưng ..., có lẽ hấn rất đói bụng, có lẽ..." Tần Ngọc nhìn thiếu niên quần áo còn rách nát hơn so với mình hồi xưa, trong lòng liền cảm thấy không đành lòng.

"Có lẽ, hấn là kẻ cắp chuyên nghiệp." Tần Tinh hi vọng Tần Ngọc có thể chính trực, thiện lương, lại không hy vọng cậu tốt quá hóa khờ.

"Cho dù là kẻ trộm, đã đuổi theo lấy lại bạc thì được rồi, không cần phải đánh như vậy chứ. Hơn nữa, hơn nữa ..., hình như hấn cũng trạc tuổi nhị tỷ, vẫn chỉ là một đứa trẻ thôi. Hấn bị đánh như vậy, nương hấn sẽ rất đau lòng." Tần Ngọc thốt ra theo bản năng.

Tần Tinh nghĩ nghĩ, nhìn nam nhân vẫn còn đang dùng sức đá lên người thiếu niên như ong mầy. Nam nhân này rất ác, cứ đánh tiếp như vậy thì thiếu niên này không chết cũng mất đi nửa mạng. Nhìn chung quanh thấy một viên đá bèn xoay người nhặt lên, thừa dịp người khác không để ý phóng tới chỗ nam nhân trung niên.

Cùng với một tiếng hét thảm thiết, nam nhân trung niên nâng chân phải lên đau đớn, té xuống bên cạnh làm thiếu niên đang nằm rạp cả kinh. Nhìn thấy nam nhân kia té ngã xuống đất, cố gắng chịu đựng đau đớn trên người đứng lên bỏ chạy, lúc chạy qua chỗ Tần Tinh và Tần Ngọc, không tiếng động há mồm nói "Cám ơn."

Tần Tinh kinh ngạc, cậu ta nhìn thấy..., nhìn thấy là nàng ra tay. Nàng thường không để ý chuyện người khác nhưng vừa rồi quả thật nàng cũng mềm lòng một chút bởi vì Tần Ngọc nhắc tới nương. Nàng nghĩ đến khi nàng vừa tới nơi này, nằm ở trên giường, lúc ấy Tần Liễu thị đau lòng, còn có Tần Nguyệt Tần Liên Tần Ngọc lo lắng bất lực.

Tần Ngọc kinh ngạc nhìn chuyện xảy ra trong nháy mắt, còn chưa hiểu ý do vì sao nam nhân trung niên đang đá lại bị té ngã thì đã thấy thiếu niên trộm tiền chạy qua như một trận gió. Cậu ảo não thờ dãi "Nhị tỷ, vì sao hấn ta không trả tiền lại cho người kia chứ?"

"Ta đã nói với đệ rồi, có lẽ, hấn là kẻ cắp chuyên nghiệp." Tần Tinh hơi kinh ngạc. Tuy rằng tốc độ của nàng không nhanh như kiếp trước nhưng cũng đã là tốc độ cực kỳ nhanh, không ngờ vẫn bị cậu ta nhìn thấy.

"Ông chủ Trần, ông chủ Trần. Ông sao rồi? Này..." Tần Tinh vừa định dẫn theo Tần Ngọc rồi đi thì thấy mấy gã sai vặt cùng với mấy thanh niên khỏe mạnh chạy tới, không màng tới những hàng quán đồ tạp hai bên, nhìn thấy nam nhân trung niên nằm dưới đất thì ba chân bốn cẳng chạy tới đỡ lên.

"Đồ giá áo túi cơm, tao nuôi chúng mày có ích lợi gì. Ôi..." Ông chủ Trần được nâng dậy hằm hừ mắng, nghĩ mình cũng thật sự là xui xẻo. Mấy chục lượng bạc, rõ ràng đuổi theo mà lại để nó trốn thoát. Càng nghĩ càng tức lại dậm chân một cái, không chú ý là chân phải, lại là một con đau tan lòng nát dạ. Ôm lấy chân đau, chân kia khuyu xuống, mấy gã sai vặt ngơ ngác xem ta, ta nhìn ngơ ngác, không ai dám tiến lên.

Trần lão bản nhìn mấy gã sai vặt đứng lơ ngơ thì hùng hùng hổ hổ "Đờ lão tử nhanh lên. Đi về sẽ tính sổ với các ngươi."

Dưới sự diu dờ của đám sai vặt nam nhân hùng hổ cả nhấc đi về.

Các ông chủ quán nhỏ hai bên đường chờ đám người ông chủ Trần đi xa mới dám nhỏ giọng mắng vài câu, giận mà không dám nói gì, bộ dáng vừa đáng thương vừa đáng giận.

Tần Tinh nghe ông chủ Trần mắng chửi, nhìn phản ứng của những người chung quanh trầm nghĩ, người này cũng không phải là người lương thiện gì.

Hai tỷ đệ đi dạo khắp chợ xong thì cũng tới giữa trưa, lại mua vài cái bánh bao, còn mua thêm mấy cái cho lão Lưu rồi chuẩn bị đi về nhà.

Mới vừa đi ra chợ thì gặp ngay Đông Tử của Túy Ngư hiền.

Đông Tử nhìn thấy Tần Tinh cùng Tần Ngọc rất xa đã chạy tới, vẻ mặt cười cười, "Chào Tần nhị tiểu thư cùng Tần công tử."

Tần Ngọc ngượng ngùng nghiêng đầu. Tần Tinh nói "Cái gì tiểu thư công tử chứ. Cứ gọi ta Tần Tinh, gọi cậu ta là Tần Ngọc."

Đông Tử làm việc nhiều năm ở Túy Ngư hiền cũng là người tinh khôn gật gật đầu, cười "Được rồi. Hai người đi mua đồ ăn sao?"

Tần Tinh thấy cậu ta nói kỳ quái, cũng không nói nhiều "Đúng vậy, mua chút đồ ăn. Giờ này chắc Túy Ngư hiền đang bận rộn lắm chứ, sao cậu lại ra đây?"

Đông Tử mặt mày hớn hớn, "Ừ. Rất bận rộn đấy, hôm nay tôi phải tới mua cá lần thứ hai đó. Từ ngày Túy Ngư hiền chúng ta có lẩu đầu cá và cá nấu cải chua, mỗi ngày đều hạn không thể xếp thêm mấy lượt bàn. Cửa tiệm chúng ta cũng có rất nhiều người xếp hàng chờ."

Tần Tinh hiểu rõ gật gật đầu, nhớ tới chuyện này vì thế hỏi "Tần chương quỳ có tìm được ột ở địa phương khác không?"

"Chính là vì chuyện này mà chương quầy đang sầu đó, các chi nhánh chỗ khác đều nói chưa thấy qua thứ này. Đến tiệm ông Lý mà cô nói vài lần nhưng cô ông ta cũng chỉ có hơn trăm cân. Dựa theo lời cô nói nên cũng không dám dùng nhiều, phải dùng tiết kiệm. Còn chưa dám đưa thực đơn qua các chi nhánh khác. Ngày hôm qua chương quầy còn đang nhắc tới muốn hỏi Tần cô nương có biện pháp gì hay không." Đông Tử nói một lèo, về mặt cũng sầu não.

Tình huống này Tần Tinh đã đoán trước nhưng Tần chương quầy lại không dự đoán được, trong lòng ông ta còn tưởng sẽ tìm được ột này ở chỗ khác. Nào biết chi nhánh cả nước đều trả lời không có thứ này. Nghĩ tới có khi phải hỏi ở chỗ chủ tử.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Nhân Tán*, *Vương Phi Nông Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Thiếu niên Cổ Lục

Tần Tinh trong lòng có suy tính, nghĩ rằng nếu đồ ăn này bị tạm ngưng thì e là không tốt với cửa tiệm, vì thế nói với Đông Tử "Đông Tử, cậu trở về nói với chương quầy của cậu, món lẩu đầu cá và cá nấu cải chua này mỗi ngày chỉ bán theo số lượng nhất định, có thể thực hành hẹn trước."

Về mặt Đông Tử không hiểu, "Tần cô nương, bán theo số lượng nhất định là gì? Còn thực hành hẹn trước là ý gì vậy?"

Tần Tinh nở nụ cười, nói với Đông Tử, "Cậu cứ trở về nói cho chương quầy cậu nghe, ông ta sẽ hiểu."

Nói xong kéo Tần Ngọc đi, để lại Đông Tử ngơ ngác.

Đi đến cửa trấn rất nhanh, từ xa đã thấy lão Lưu ngồi trên tảng đá lớn cạnh xe bò phơi nắng hút thuốc, dáng vẻ nhàn nhã.

Tần Tinh cười cười, nghe nói lão Lưu này sinh ra và được mọi người nuôi nấng lớn lên trong thôn, đến hơn bốn mươi tuổi thì cưới tức phụ, không con trai con gái, cũng không có ruộng đất. Hai người sống rất hòa thuận ân ái, Lưu bà lo liệu gia vụ, khai phá đất cày, lão Lưu kéo xe ở trong thôn. Vì cảm tạ người trong thôn nuôi nấng nên gặp những người gia cảnh khó khăn thì cũng thường xuyên kéo xe cho thiếu nợ. Nhà chỉ có hai miệng ăn nên dù có khó khăn nhưng gặp ai cũng cười thân thiện.

Tần Ngọc chào hỏi "Lưu gia gia..." từ rất xa, cầm ba cái bánh bao thịt lớn mang qua.

Tần Tinh đi theo phía sau, vừa tới cửa trấn thì một bóng người xuất hiện. Ánh mắt Tần Tinh nhú lại, bước chân ngừng lại, lui về phía sau vài bước. Đứng vững nhìn kỹ, là thiếu niên đã cứu ở chợ. Lúc này, cậu ta nhìn thấy Tần Tinh thì ánh mắt sáng lên.

"Là cậu ư? Cậu đang đợi ta sao?" Tần Tinh liếc mắt nhìn cậu ta một cái, Tần Ngọc ở đằng xa cũng đã nhìn sang phía này.

Cậu ta bịch bịch quỳ xuống đất khiến Tần Tinh nhảy dựng lên, phải thu hồi ánh mắt nhìn về phía Tần Ngọc mà nhìn thiếu niên quỳ xuống trước mặt không rõ lý do kia.

Thiếu niên không nói chuyện, chỉ đựng đầu mấy cái cộp cộp xuống đất rồi ngẩng đầu nhìn lên Tần Tinh nhưng vẫn không nói gì.

Tần Tinh không kiên nhẫn đi vòng qua trước mặt thiếu niên định đi qua, ngoại trừ người trong nhà, Tần Tinh luôn luôn thiếu kiên nhẫn với người khác.

"A a a" thấy Tần Tinh phải đi, thiếu niên nóng nảy, miệng kêu a a, không ngừng khoa tay múa chân

Thì ra là người câm có thể nghe, Tần Tinh dừng lại giạt mình.

"Nhị tỷ, hần ta là ai vậy?" Tần Ngọc đã chạy tới, hơi khấn trương, còn chưa chạy đến đã bắt đầu hỏi.

Tần Tinh nhìn chiếc xe bò, lại lo lắng trên xe có lão Lưu thì giờ tay lên vẫy vẫy, ý bảo cậu không nên gấp gáp.

"Cậu chờ ta có chuyện gì? Cậu đứng lên nói đi, ta có thể hiểu ý của cậu." Tần Tinh không để ý Tần Ngọc mà nói với thiếu niên. Kiếp trước, nàng học qua thủ ngữ. Đây là chương trình học rất quan trọng.

Ánh mắt thiếu niên lại càng sáng ngời, đứng lên liền khoa tay múa chân một hồi.

Tần Ngọc đi vòng qua người thiếu niên, đi đến bên người Tần Tinh thì đứng lại, vừa thấy bộ dạng của thiếu niên thì hô lên "Cậu ... cậu ..."

Tần Tinh giữ Tần Ngọc lại chỉ vào tay thiếu niên ý bảo cậu ta không thể nói được.

Tần Tinh nhìn thiếu niên khoa tay múa chân một hồi thì hiểu rõ.

Thì ra thiếu niên này tên là Cổ Lục, mười ba tuổi, là từ nơi khác chạy nạn đến, là ăn xin. Năm kia đến trấn Thanh Thủy, cha nhiễm bệnh qua đời, nương

cũng luôn luôn bệnh, chỉ dựa vào cậu ta ăn xin hoặc vận may giúp người khác làm việc nặng mà sống tới bây giờ. Nhưng hôm nay buổi sáng nương cậu ta nôn ra máu. Cậu ta không còn cách nào khác nên mới trộm bạc của ông chủ Trần. Cậu ta vốn không muốn ăn trộm nhưng nương nôn ra toàn là máu, lại hôn mê. Cậu ta đi tới hiệu thuốc Tế Thế, chường quầy bảo phải tốn mười lượng bạc mới cứu được nương mình. Khi cậu ta đã hết cách xoay xở thì nhìn thấy ông chủ Trần trước tiệm mỹ. Cậu ta nhận ra ông ta chính là ông chủ Trần hôm qua đã ép cháu gái của một bà lão ăn xin vào phủ làm di nương. Sau đó, chính là chuyện sau này bọn Tần Tinh nhìn thấy.

Tần Tinh thấy thiếu niên nhìn mình đầy lo lắng, chắc cậu ta sợ mình không tin. Theo bản năng Tần Tinh thấy những lời cậu ta nói đều là sự thật.

Kỳ thật, đối với việc cậu ta nói là thật hay không Tần Tinh tuyệt đối không để ý. Vì thế, nói với thiếu niên "Cổ Lực, chúng ta bình thủy tương phùng, cậu không cần thiết phải nói với ta những chuyện này. Còn nữa nếu muốn chữa bệnh thì ta khuyên cậu nên đưa nương cậu tới Song phúc đại dược đường."

Cổ Lực lại khoa tay múa chân một trận. "Tôi đã mua thuốc, nương tôi tỉnh rồi. Tôi tới đây chỉ để cảm tạ cô, cô là ân nhân cứu mạng của tôi. Nương tôi nói làm người phải biết báo ân."

Tần Tinh hơi đau đầu "Ta không cứu cậu, cậu nhìn lầm rồi. Nhưng sao cậu biết mà chờ ta ở chỗ này."

Cổ Lực hơi ngại ngừng lại dặc ý cười cười. "Tôi làm ăn xin ở trong này hai năm, vừa nhìn đã biết các cô không phải người trên trấn, cũng không giống người của Lâm trấn. Người Lâm trấn đến trấn Thanh thủy của chúng ta sẽ không đi dạo chợ mà đi chợ lớn bên Trấn Nam. Cho nên, tôi nghĩ hẳn là người của thôn nào đó, sau đó thì đứng ở đây chờ."

Tần Tinh trầm nghĩ "Cũng có chút thông minh nhỉ."

Tần Ngọc nhìn Cổ Lực khoa tay múa chân, lại thấy Tần Tinh có vẻ cái gì cũng hiểu thì biết mình đã lo lắng suông, nhưng cũng nhu thuận không nói chen vào.

Tần Tinh nói với Cổ Lực "Vậy bây giờ chúng ta có thể đi được chưa?"

Cổ Lực lại là vội vàng khoa tay múa chân "Ân nhân, tôi muốn đi theo cô học công phu, được không?"

Tần Tinh nhất thời lạnh mặt nói với Cổ Lực "Cậu thật sự nhìn lầm rồi, ta không biết công phu."

Tần Ngọc nghe Tần Tinh nói không biết công phu thì hồ nghi liếc mắt nhìn Tần Tinh một cái.

Tần Tinh vẫn không để ý tới Tần Ngọc như trước, tiếp tục nói với Cổ Lực "Ta thật sự không biết công phu, bây giờ ta phải về nhà, cậu cũng mau trở về chăm sóc cho nương cậu đi thôi."

Cổ Lực vừa vội vã khoa tay múa chân, "Tôi biết cô giỏi công phu, cha tôi cũng giống cô."

Tần Tinh híp mắt, nghiêng đầu nhìn về phía Cổ Lực "Cha cậu biết công phu sao? Vậy sao cậu lại không học công phu của cha cậu?"

Ánh mắt Cổ Lực trở nên âm trầm, "Cha tôi nói võ công sẽ mang đến phiền toái."

Tần Tinh cảm thấy có lẽ cha Cổ Lực có chuyện gì giấu giếm cậu ta nhưng chuyện này cũng không có liên quan gì tới nàng.

Vì thế kiên trì nói "Cha cậu đã không dạy cậu thì cậu nên nghe theo lời cha mình. Ta không dạy được cậu, cũng không thể dạy cậu."

Nói xong, không đợi Cổ Lực khoa tay múa chân mà kéo Tần Ngọc đi nhanh như bay.

Hai tỷ đệ leo lên xe bò, lão Ngưu vội vàng lên đầu xe vung roi cho xe chạy đi.

Tần Ngọc từ trong cửa sổ xe nhìn ra, thấy nét mặt thất vọng của Cổ Lực nhìn theo xe bò của bọn họ thì quay đầu lại nói với Tần Tinh "Nhị tỷ, cậu ta cứ khoa tay múa chân như thế, tỷ nhìn có thể hiểu sao?"

Tần Tinh không muốn nói chỉ liếc mắt ý bảo đệ phải biết chứ cho Tần Ngọc, Tần Ngọc run lên nhưng phản ứng lại rất nhanh, liên tục gật đầu "Đệ hiểu rồi, đệ hiểu rồi."

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Nhân Tân*, *Vương Phi Nông Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 48: Đồng lòng khai hoang

Tần Tinh nhin cười trầm nghĩ, người hiểu u, người hiểu gì chứ nhưng ngoài miệng lại nói "Chuyện hôm nay đừng nói với nương và đại tỷ đấy."

Tần Ngọc không hiểu hỏi "Vì sao?"

Tần Tinh nghiêm túc nói "Để tránh mọi người lo lắng. Vốn không có gì nhưng mọi người không biết tình hình, khó tránh khỏi sẽ nghĩ nhiều."

Kỳ thật là Tần Tinh không muốn để bọn họ biết mình hiểu ngôn ngữ của người câm điếc, miễn cho lại phải giải thích.

Tần Ngọc gật gật đầu, rồi lập tức ghé tới gần Tần Tinh, hạ giọng nói "Tỷ, tỷ biết công phu phải không?"

Ánh mắt khát vọng, cầu xin, lại tràn ngập ao ước ánh nhìn chăm chăm vào Tần Tinh, nhìn tới trái tim Tần Tinh bùn rùn.

Vỗ nhẹ nhẹ gáy Tần Ngọc, Tần Tinh cười nói "Mỗi ngày buổi sáng không phải dẫn đệ luyện tập đó sao?"

Tần Ngọc bĩu môi "Đó là công phu ư? Yếu xiu, đẩy tới đẩy lui. Không phải. Ồ, đúng vậy. Vậy tỷ nói đệ đang luyện công phu gì."

"Cái gì mà không phải, chính là công phu đó. Nó gọi là Thái cực quyền, là một loại tu luyện kiêm nội ngoại, nhu hòa, thông thả, nhẹ nhàng, quyền thuật truyền thống kết hợp cương nhu, nếu luyện thành có thể có sức mạnh tứ lạng bạt thiên cân. Bây giờ đệ mới học, xương cốt còn chưa phát triển hết, thân thể chưa cường tráng nên không thích hợp học cái khác, chờ sau này đệ luyện tập dần dần đệ sẽ thấy thích đó." Tần Tinh tính sẽ dạy Tần Ngọc từ từ, cứ theo kiểu mềm mại này trước, vừa vặn cũng có thể để cho Tần Nguyệt cùng Tần Liên cùng rèn luyện.

Nghe xong Tần Tinh giải thích, Tần Ngọc trở nên nghiêm túc. Thì ra lại có ý nghĩa như vậy, mình phải chăm chỉ luyện tập thôi. Xác định ý chí rồi thì không quán quýt lấy Tần Tinh nữa mà vén rèm lên nói chuyện với lão Lư ngồi đầu xe, "Lư Gia Gia, ngài ăn bánh bao chưa vậy, đừng để bị đói nhé."

Lão Lư đang vung roi đánh xe, nghe Tần Ngọc nói thì quay đầu lại, gương mặt đầy nếp nhăn cười tùm tùm, "Ăn rồi, ăn rồi, ăn no rồi. Cảm ơn Ngọc ca nhi. Lư Gia Gia đã thật lâu không được ăn bánh bao thịt đó, còn để lại cho Lư nãi nãi con hai cái kia."

"Không cần cảm ơn Lư Gia Gia." Tần Ngọc hào phóng vẫy vẫy tay rồi lui vào trong xe bò ngồi vững vàng.

Lão Lư vui tươi hơn hờ vung roi, lại khê hát một bài dân ca.

Về đến đầu thôn đã là buổi chiều. Lão Lư chạy xe bò tới tận trước cửa nhà Tần Tinh mới dừng lại, mấy công nhân đều đang làm việc khí thế ngất trời.

Không thấy mấy người Tần Liễu thị, Tần Tinh đành phải gọi Vương Hồ đi tới hỗ trợ chuyển đồ xuống xe.

Vương Hồ vui tươi hơn hờ đi lại, "Tinh nhi đã trở lại sao, Tam thẩm và mọi người đang ở phía sau làm đó."

Chờ Vương Hồ chuyển mọi thứ xuống xe, Tần Tinh trả tiền xe cho lão Lư, lão Lư cười tùm tùm giã bóp năm lần rồi lại chạy xe về nhà.

Tần Liên nghe được tiếng mọi người thì chạy từ lều ra.

Từ lúc chuyển vào lều, Tần Liên trở thành người giữ cửa quang vinh. Tần Liễu thị dạn đi dạn lại, bất kể xảy ra chuyện gì thì không thể ra ngoài, bạc cùng lương thực đều đặt hết trong lều.

Tần Liên nhận túi thịt trong tay Tần Ngọc nói với Tần Tinh "Nhị tỷ, đại tỷ cùng nương đang ở phía sau đó."

Tần Tinh gật gật đầu, "Hồ ca nói với tỷ rồi, chúng ta chuyển mọi thứ vào trước đã."

Mấy người cùng hỗ trợ nên chuyển vào xong rất nhanh. Vấn đề Tần Liên ở lại lều canh chừng như trước, Tần Tinh cùng Tần Ngọc đi ra sau nhà.

Các công nhân đang làm việc nhìn thấy Tần Tinh đều chào hỏi nhưng trên tay cũng không ngừng việc.

Nghe thấy mọi người chào hỏi Tần Tinh cũng gật gật đầu, không có biểu cảm dư thừa. Tùy tiện nhìn thì cũng đã thành hình sơ sơ, đại khái đã có phân bố phòng cơ bản. Cô nhân xây nhà ở không giống người hiện đại phải đào sâu làm móng, họ chỉ trực tiếp san bằng mặt đất rồi xây.

Tần Tinh ngồi xổm xuống, nhặt lên một khối gạch đất cẩn thận xem xét, khá nặng, đập đập xuống đất cũng tương đối chắc chắn.

Thả gạch xuống, nghiêng người nhìn thấy Tần Ngọc bên cạnh đang nhìn mình không hiểu, tay gõ vào trán cậu "Nhìn tỷ cái gì."

Tần Ngọc ôm trán "Nhị tỷ, tỷ nhìn gạch làm gì vậy?"

"Không có gì, đi, chúng ta tìm nương cùng đại tỷ." Tần Tinh đứng dậy đi ra sau nhà.

Tần Tinh nhìn cả vườn cỏ dại sau nhà mà cảm thấy đau đầu, phải nhanh chóng dọn cỏ, loại nào cần dọn thì dọn hết. Nếu muốn dùng để trồng ớt thì phải tìm thêm đất. Tần Tinh nhìn xuyên qua đám ruộng nhà mình tới những phiến đất hoang phía sau, dọc theo sườn núi có nhà Lý thẩm, phía trước còn có nhà vườn của mấy nhà khác.

Tần Tinh vừa đi vừa cân nhắc xem trong thôn này có gia đình người nào có thể lui tới. Trên đường về nàng đã suy nghĩ nghiêm cẩn, về chuyện sinh ý trồng ớt thì nàng vẫn quyết định không thể để một mình nhà nàng trồng, lưng đoạn sinh ý cả nước thì rất dễ bị tai họa, đạo lý này nàng biết chứ. Nàng chỉ muốn cho người nhà có thể có cuộc sống an ổn chứ không muốn quá nổi bật. Nhưng nàng cũng không phải người thích làm vui lòng người khác, ưu việt

của nhà nàng không phải ai cũng có tư cách hưởng.

Vừa cân nhắc thì đã đi tới chỗ Tàn Liễu thị cùng Tàn Nguyệt, hai mẹ con đang cố gắng cắt cỏ hoang, đã cắt được một khoảng đất rất lớn.

Tàn Nguyệt nhìn thấy Tàn Tinh "Tinh muội, mọi người đã về rồi."

Tàn Tinh bước nhanh qua, nhận cây liềm trong tay Tàn Liễu thị, "Nương, để con làm, người nghỉ một lát đi."

Tàn Liễu thị mệt mỏi đứng dậy, cúi lâu, xương sống thắt lưng đau nhức vô cùng.

Nhìn thấy Tàn Tinh cùng Tàn Ngọc thì lo lắng trong lòng cũng buông xuống, cứ nhắc mình không cần bận tâm những vẫn luôn không yên lòng. "Hai đứa con cũng chạy cả ngày rồi, cứ để nương làm đi."

"Nương, chúng con ngồi xe mà, có mệt gì đâu. Người đi về trước đi, Liên nhi ở nhà một mình, hôm nay mua nhiều thịt, sợ muội ấy trông không xuể." Tàn Tinh nửa thật nửa giả nói tránh đi.

Tàn Liễu thị biết con gái đau lòng mình nên cũng không kiên trì nữa, giả giận cười nói "Thịt kia mọc chân hay sao mà nó trông không được."

Nói xong nhặt cái sọt lên quay đầu lại dặn "Ngọc nhi, con đừng quậy phá, các con cắt thêm chút nữa rồi về, nương đi về trước nấu cơm."

"Nương, con đâu có nghịch phá, con phụ giúp mà." Tàn Ngọc nhặt con dao lên vung dao chặt cỏ cho Tàn Liễu thị xem.

Tàn Liễu thị cười cười nhưng không nói gì mà đi rồi.

Tàn Tinh cắt cỏ nói với Tàn Ngọc "Ngọc nhi, đệ lấy hết cỏ tỳ và đại tỳ cắt dồn lại một chỗ, sau khi phơi nắng khô có thể đốt cháy."

Ánh mắt Tàn Nguyệt sáng lên, "Đúng vậy, ôi trời, sao mình lại không nghĩ ra chứ, vừa này còn đang phát lo với nương, nhiều cỏ như vậy thì làm sao, còn nói đem tới cho lão Lưu cho bò ăn."

Tàn Tinh nở nụ cười, đột nhiên cũng nghĩ đến một chuyện, "Đúng rồi đại tỳ, chúng ta mượn bò của lão Lưu tới để dọn cỏ được không, vậy sẽ nhanh hơn, nếu không chúng ta sẽ phải dọn rất lâu."

Tàn Nguyệt đứng suy nghĩ hơi do dự, "Có lẽ nương sẽ không chịu. Tuy bây giờ chúng ta có bạc nhưng ở nông thôn có mấy nhà dùng bò cày đâu, đều là tự mình làm trừ phi quá nhiều lại còn vội thu hoạch lương thực, tự làm không được mới nhờ người dùng bò cày."

Tàn Tinh nghĩ nghĩ "Để muội nói với nương, đám đất này không nhỏ, chỉ bằng mấy người chúng ta thì không làm mười ngày không xong. Kiếm được bạc thì phải tiêu chứ."

Tàn Nguyệt gật gật đầu, thấy Tàn Tinh nói có lý.

Tàn Ngọc cũng nói theo "Đúng vậy, phải xài. Hi hi."

Tàn Nguyệt cùng Tàn Tinh cùng cười rộ lên, Tàn Tinh trêu cạu "Đồ ngốc, đệ chuẩn bị xài như thế nào."

Tàn Ngọc vội vàng vừa cắt cỏ vừa nói "Đệ à, mua xiêm y cho nương, mua đồ cưới cho đại tỳ, còn mua đồ may thêu cho tam tỳ."

Tàn Tinh nghe tới nghe lui không nghe thấy tên mình, giả bộ mất hứng "Còn tỳ thì sao? Sao tỳ chẳng có gì vậy?"

Tàn Ngọc gian xảo nhìn Tàn Tinh cười giống y tiểu hồ ly.

Tàn Tinh phản ứng lại, tiểu tử này có ý trêu chọc mình đây. Tay vẫn không ngừng cắt cỏ, ngoài miệng tựa như lơ đãng nói "Không biết móng giò này nấu ra sẽ có hương vị thế nào nhỉ."

Tàn Ngọc vừa nghe vậy thì từ đồng cỏ khô đi đến trước mặt Tàn Tinh, nghiêm trang nói "Chờ đệ có bạc, đệ sẽ cho nhị tỳ hết."

Ba tỳ đệ cười nghiêng ngả, chờ trời ngả màu chiều thì cả ruộng cỏ hoang lớn chỉ còn một khoảnh nhỏ sát sau lưng nhà mới. Nếu không phải Tàn Liên đến thúc giục trở về ăn cơm mấy lần thì mấy tỳ đệ còn lên tinh thần háo hức cắt thêm nữa.

Nghĩ cũng không nóng vội chút này nên thu thập mọi thứ theo Tàn Liên về nhà.

Không có đi đường lớn bên cạnh mà trực tiếp đi từ đám ruộng hoang về lều. Đứng ở trước lều rửa tay, Tàn Tinh nhìn mảnh đất hoang lớn kia cân nhắc xem nên phân phối thế nào. Với lượng hạt giống ót có trong tay chỗ đất hoang này khẳng định là không đủ, nếu phân cho nhà Lý thăm và Trình thăm trồng, không biết bọn họ có nguyện ý làm hay không? Nếu trồng thành công thì giao cho Tàn chương quây hay là tự mình đi tìm nguồn tiêu thụ? Nếu muốn bán trên cả nước thì phải thiết lập hệ thống phân phối thế nào? Tàn Tinh nhất thời suy nghĩ xuất thần...

Tàn Nguyệt lấy tay đẩy đẩy Tàn Tinh "Tinh muội, nghĩ gì mà thất thần như vậy."

Tàn Tinh phản ứng lại, "Muội đang suy nghĩ chỗ này nên trồng trọt thế nào đây."

Tần Nguyệt ngẩng đầu nhìn đám đất hoang trước mặt, "Trồng cái trắng, cà tím, đậu cô-ve đi, nhà nông trồng đỡ phải mua. Không biết giờ trồng có muộn không, phân còn lại thì để trồng ớt hết, muối thấy sao?"

Tần Tinh gật gật đầu, "Hạt giống ớt còn rất nhiều, có lẽ trồng hết chỗ đất này cũng chưa đủ. Muội đang nghĩ hay là phân cho nhà Lý thăm và Trình thăm cùng trồng." Tần Tinh không nói cây to đón gió lớn linh tinh, sợ nàng ta lo lắng.

Tần Nguyệt kinh ngạc nhìn Tần Tinh "Tinh nhi, trước đây không phải muội không đồng ý sao?"

"Không phải muội không đồng ý phân cho người khác trồng, muội chỉ không đồng ý ai cũng có thể trồng. Lý thăm có ân đối với nhà chúng ta, Trình thăm cũng không phải người xấu thì sao lại không đồng ý. Nếu sau này có nhiều hạt giống hơn thì chỉ cần những người tốt trong thôn đều có thể trồng." Tần Tinh vẩy nước trên tay, với khăn treo trên dây lau tay.

Tần Nguyệt vừa đi vào trong phòng vừa nói với Tần Tinh "Nương sẽ rất vui với quyết định của muội đó."

Tần Tinh bắt đầu đi lác đầu...

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Nhân Tàn, Vương Phi Nông Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Trồng ớt

Lúc ăn cơm chiều, khi Tần Nguyệt nói với Tần Liễu thị chuyện này quả nhiên về mặt Tần Liễu thị vui mừng, "Thật sao Tinh nhi, con đồng ý đưa hạt giống cho người trong thôn trồng ư?"

Tần Tinh bới cơm, gật gật đầu, nàng cũng không phải là thiện lương gì đó như Tần Liễu thị suy nghĩ. Nàng chỉ không muốn gây vạ làm người ta ghen tị đó mà thôi, nàng thâm nghĩ an ổn kiếm tiền.

Tần Liễu thị thấy Tần Tinh gật đầu lập tức vui vẻ ra mặt "Đúng đúng, chúng ta tốt lên cũng không thể quên tình nghĩa của mọi người trong thôn này."

Tần Ngọc miệng đầy cơm nói với Tần Liễu thị "Nương, chúng ta tốt chỗ nào chứ, ớt còn chưa có trồng nữa đó."

Tần Liễu thị mắt húng phất Tần Ngọc một cái "Chúng ta không tốt mà có thịt cho con ăn, có thể xây nhà sao?"

Tần Ngọc mắc nghẹn, ừy khuất liếc mắt nhìn Tần Tinh một cái.

Tần Tinh đồng tình nhìn Tần Ngọc rồi tiếp tục bới cơm. Tần Liễu thị đang vui mà, nàng cũng không muốn quấy rầy niềm vui của bà.

Tần Liễu thị thấy Tần Ngọc không nói chuyện lại tiếp tục cao hứng nói "Đưa cho nhà Lý thăm một ít, nhà Trình thăm cũng chia chút, còn có nhà Lưu tiên sinh, còn..."

Cuối cùng Tần Tinh nhin không được, "Nương, con cảm thấy phân là phải phân. Nhưng nên chờ chúng ta trồng trước, nếu có thể thành công thì lại phân cho các nhà cũng không muộn. Hơn nữa, con không định lấy danh nghĩa nhà chúng ta đi phân chia."

Tần Liễu thị cùng Tần Nguyệt Tần Ngọc Tần Liên đều không hiểu nhìn nàng, "Không lấy danh nghĩa nhà chúng ta đi phân chia là ý gì?" Tần Liễu thị hỏi.

Tần Tinh buông bát đĩa, xoay người đi bưng chén nước ngồi xuống mới nói: "Ớt này cũng không phải từ chỗ chúng ta, nếu tự chúng ta đi phân, người khác hỏi con cũng khó giải thích. Còn nữa, nếu như là chúng ta đi phân, nhà cho nhà không cho sẽ đắc tội với người ta. Huống chi còn có người nhà cũ nhìn chúng ta chăm chăm."

Tần Liễu thị suy nghĩ trước sau, nhất thời cảm thấy Tần Tinh nói rất có lý, nhưng nếu vậy thì phân chia thế nào chứ?

Tần Tinh đã sớm nghĩ chu đáo nói thẳng "Giao cho trưởng thôn. Chúng ta nói cho trưởng thôn lai lịch của hạt giống và cách trồng, sau đó để cử mấy hộ chúng ta muốn cấp, chuyện khác, thôn trưởng tự cân nhắc làm thôi."

Tần Liễu thị nghĩ nghĩ, do dự nói "Vậy trưởng thôn có đồng ý làm không?"

"Nương, đây chính là chuyện tốt mà, trưởng thôn nhất định sẽ đáp ứng." Tần Tinh chắc chắn nói. Chuyện tốt cỡ này làm sao có thể không đồng ý chứ. Hơn nữa dựa theo tính tình của trưởng thôn thì tuyệt đối sẽ vui mừng phát điên đó.

Tần Liễu thị không phản bác, Tinh nhi có nhiều chủ ý, nàng nói như vậy thì cứ như vậy mà làm đi. Tần Liễu thị cũng là người khoan dung, chỉ cần các con đều tốt là được. Thấy bọn nhỏ đều ăn xong rồi bèn đi thu dọn bát đĩa.

Tần Nguyệt Tần Liên đều đứng lên hỗ trợ thu dọn. Tần Tĩnh vừa định đi ra ngoài rửa mặt, đột nhiên nhớ tới còn có chuyện này chưa nói cho nương lại quay lại "Nương, ngày mai sẽ dọn cỏ xong, sau này chúng ta nhờ bò của lão Lưu đến cày đi."

Tần Nguyệt cùng Tần Ngọc đều nhìn về phía Tần Liễu thị, Tần Liễu thị vừa thu dọn, vừa không để ý nói "Không cần, nương cuốc vài ngày thì được rồi."

Nghe vậy, Tần Nguyệt cùng Tần Ngọc đều tỏ vẻ ta đã nói mà nhìn phía Tần Tĩnh, Tần Tĩnh không thèm để ý cười cười "Nương, người nhìn xem, tay của con đều sưng đỏ rồi."

Tần Liễu thị ngẩng đầu nhìn tay Tần Tĩnh, quả nhiên thấy được trong lòng bàn tay đỏ hồng, nhất thời nét mặt vừa đau lòng vừa áy náy, "Đều do nương cả. Ngày mai các con không cần làm nữa, để mình nương làm là được."

Tần Nguyệt vội vàng nói "Vậy sao được chứ, sức khỏe nương còn chưa tốt mà."

Tần Tĩnh làm bộ vẻ mặt đau khổ "Nương, người biết rõ chúng con sẽ không để một mình nương làm đâu."

Tần Liễu thị biết lời Tần Tĩnh không sai, máy đưa con mình về rất hiếu thuận liền rồi rấm cau mày "Vậy, vậy..."

Gặp Tần Liễu thị có chút buông lỏng, Tần Tĩnh nhanh nhẩu không ngừng cố gắng, "Ôi trời, nương ơi, chỉ mời lão Lưu đến cày thôi, một ngày thì làm xong rồi. Dù sao bây giờ cũng mời công nhân, cũng không cần nấu cơm một mình. Cũng tốn không bao nhiêu tiền. Hơn nữa con còn muốn nhanh chóng gieo trồng. Nếu để mấy người chúng ta đi cày xới thì không tốn năm ba ngày sao làm xong được." Tần Tĩnh một phen làm nũng phân rõ phải trái, rốt cục thì thuyết phục được Tần Liễu thị.

"Vậy cũng được. Nhưng nếu nãi con biết lại nói chúng ta honag phí." Tần Liễu thị không lay chuyển được bèn gật đầu đáp ứng, nhưng cũng vẫn có chút lo lắng.

Tần Nguyệt vừa thấy Tần Liễu thị đáp ứng rồi cũng khuyên "Nương, bây giờ chúng ta ở nhà mình, người còn quan tâm nãi nói làm gì."

Tần Liên cùng Tần Ngọc cũng tất nhiên là gật đầu phụ họa.

Tần Liễu thị nhìn mấy đứa trẻ sợ mình đổi ý không khỏi nở nụ cười, "Nương cũng chỉ nói như vậy thôi, đã đồng ý thì phải làm được chứ." Nói xong, lại đi thu dọn bàn.

Tần Tĩnh bắt chước Tần Nguyệt nhún mày.

Tần Nguyệt buồn cười lườm nàng một cái.

Vào mắt Tần Tĩnh thì giống như Tần Nguyệt liếc mắt đưa tình, nét phong tình trong nháy mắt kia Tần Tĩnh ngẩn ngơ. Nếu không phải gia cảnh trong nhà bản hàn như vậy thì chỉ sợ cũng đã sớm nói chuyện hôn ước. Tần Tĩnh nhìn đại tỷ xoay người đi rửa chén thầm nghĩ "Không biết, ai sẽ xứng đáng với đại tỷ đây?"

Cả nhà rửa mặt xong thì lại nói chuyện một lát, sau đó bình yên đi vào giấc ngủ.

Ngày hôm sau lại là một ngày bận rộn.

Mời lão Lưu cày xong đám ruộng, Tần Liễu thị lại cẩn thận chia đám ruộng hoang thành mấy khoảnh nhỏ, ở giữa lấy đá nhặt dưới sông làm đường ranh giới, rất chỉnh tề đẹp mắt.

Tần La thị nhà cũ không mắng các nàng tiêu xài hoang phí nhưng người khéo miệng Tần Lưu thị, lúc giặt quần áo chung với các tẩu tử trong thôn nói vài câu, "Ôi, nhìn cô nhi quả phụ cũng không dễ dàng, kỳ thật trước đây chúng ta đã nói để Phát Nghiệp cùng Đại bá đi giúp đỡ một chút nhưng, ôi, người ta lại không đồng ý. Người có tiền đúng là khác hẳn, không cày thì thôi. Chúng ta cũng không thể vội vàng tới hỗ trợ, nếu không sẽ cho rằng chúng ta tham bạc của họ đó."

Lời này đã bị Trình Viện Viện cũng đang giặt quần áo nghe được, sau đó nói cho Tần Nguyệt nghe. Tần Nguyệt tức muốn chết, nói lại cho Tần Tĩnh nghe. Tần Tĩnh nghe xong chỉ cười cười, Tần Lưu thị này cũng rất biết ăn nói, đại bá nhị bá thật đúng là muốn đến hỗ trợ, hỗ trợ sửa nhà. Vậy mà qua miệng bà ta lại thành hỗ trợ đến cày mà nhà mình không đồng ý. Tần Lưu thị này thật sự là không đơn giản. Lời đó đến chỗ Tần Tĩnh nơi này là hết, không ai nói cho Tần Liễu thị nghe.

Tường nhà đã xây lên rất cao, nghi ngại một ngày Tần Tĩnh thương lượng với Vương Hồ xây tường vây ngoài sân lên trước. Có mấy người vô tình cố ý đi qua nhìn nấy phòng nhà mình, bàn tán mọi chuyện khiến Tần Liễu thị hậm hực không thôi. Tần Tĩnh không muốn việc vui thế này lại khiến mọi người hắt hủ.

Vì thế tạm ngừng xây tường trong, Vương Hồ an bày nhóm công nhân bắt đầu xây tường viện.

Hạt ót của Tần Tĩnh cũng bắt đầu nảy mầm, phát triển khỏe mạnh. Trải qua thời tiết tốt đã dần dần vương dài. Kỳ thật, Tần Tĩnh vẫn hơi lo lắng, sợ ột giống này không trồng được. Nàng có nhiều kinh nghiệm về đồ ăn nhưng cũng biết trồng cây còn phụ thuộc mùa màng thời tiết.

Nhìn khoảnh đất đã gieo trồng hơn hai phần ba hạt ót giống, Tần Tĩnh chỉ hy vọng những hạt giống này đều có thể nảy mầm phát triển. Ở những phần đất nhỏ khác, Tần Liễu thị cùng Tần Nguyệt trồng cái thìa gì đó, Tần Tĩnh không hiểu, cũng không hỏi nhiều.

Hy vọng mấy cây hoa tiêu nhỏ cũng có thể sống.

Đứng dưới tàng cây hoa tiêu, Tần Tinh tùy tay hái mấy trái trong tay, sắp tời giờ làm com, hái chút mang về làm gia vị. Từ bờ sông đi tới con đường nhỏ, Tần Tinh đi nhẹ nhàng chậm rãi.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Nhân Tàn, Vương Phi Nông Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 50: Định ra mục tiêu

Phía bên này các công nhân làm việc khí thế ngất trời, bên lều kia bếp lò đã khai lửa. Tần Ngọc cùng một đám trẻ con đang ở ngoài sông bắt cua. Từ sau một lần được ăn món cua chiên muối của Tần Tinh, mỗi ngày tiêu tử này đều xuống sông bắt cua, còn dẫn theo một đám trẻ con dưới sông mò bắt.

Mang hạt ốt về nhà xong, Trình thâm lại cùng Tần Liễu thị vừa nói vừa cười vừa làm bánh bao.

Trải qua hơn nửa tháng tiếp xúc, Tần Tinh càng cảm thấy Trình quả phụ này là người có thể kết giao, nhanh nhẹn nhiệt tình, lại không thiện lương mù quáng, dám nói dám làm, yêu ghét rõ ràng. Làm việc cũng nhanh nhẹn, dạy dỗ tốt Viện Viện cùng Tú Tú.

Tần Liễu thị cũng chân chính cảm nhận được Trình quả phụ là người có thể kết giao, hai người ở chung rất vui vẻ.

Từ tính cách của Trình quả phụ, Tần Liễu thị ý thức được vấn đề mấu chốt của chính mình, mù quáng yếu đuối, gặp được chuyện thì chỉ nghĩ tới chuyện nhân nhượng, nghĩ mình lùi bước thì có thể đổi lấy an bình nhưng hóa ra lại càng làm cho người ta cảm thấy mình là người dễ bị bắt nạt, càng thêm lấn tới.

Còn Trình quả phụ thì lại thêm kính trọng nữ nhân ôn nhu, thiện lương này. Đối mặt với sự ức hiếp của nhà cũ mà không có oán giận, mất đi trọng phụ rồi cũng không có oán trời trách đất, nuôi nấng dạy dỗ các con rất ngoan ngoãn giỏi giang, trong nhu nhược có khéo léo.

Trong lúc nhất thời, hai nữ nhân mất đi trọng phụ, lại phải một mình chèo chống nuôi nấng con cái đều thương tiếc lẫn nhau, do đó ở chung càng thêm hòa hợp.

Tần Tinh rất thích Tần Liễu thị có thể có mấy người bạn tri kỷ riêng tư như vậy, vậy thì tốt lắm.

Trình Viện Viện cùng Tần Nguyệt lại thường thường cùng nhau xuống sông giặt quần áo, lên núi nhặt củi khô.

Mọi chuyện đều đang đi theo những ý tưởng Tần Tinh đã định sẵn.

Tần Tinh buông hạt ốt giống, đón gió nhẹ, nhân nhả đi đến bờ sông, đứng ở trên bờ sông nhìn Tần Ngọc cực kỳ vui vẻ bắt cua dưới sông.

Thấy Tần Tinh đi đến bờ sông, cậu kêu lớn tiếng "Nhị tỷ, tỷ nhìn này, hôm nay đệ bắt được con cua rất lớn."

Tần Tinh nhìn theo con cua lớn trong tay Tần Ngọc giờ lên cao, cũng khá lớn so với trước nhưng ngoại trừ chiên cũng không thể làm gì khác, cũng có thể hấp chín nhưng loại cua này cũng chẳng có bao nhiêu thịt, không đáng ăn.

Nhớ tới kiếp trước, Tần Tinh rất thích ăn cua, thích nhất là cua hấp, mỗi lần làm thì cả một đĩa lớn, một mình ngồi ăn từ từ có thể mất cả buổi sáng. Sư huynh cũng thích, lại như thể ngửi thấy mùi vậy, vừa làm xong thì sư huynh liền tới cửa.

Lúc không có nhiệm vụ, nàng cùng sư huynh đều không liên hệ với nhau. Đến bây giờ, nàng cũng không biết lúc bình thường khi không có nhiệm vụ thì sư huynh ở đâu.

Nghĩ tới đó, Tần Tinh hơi hơi nhíu mày. Nàng đã thật lâu không nghĩ tới sư huynh. Đến dị thể này hơn hai mươi ngày, nàng càng ngày càng thích nơi này, càng ngày càng thích người một nhà kia, càng ngày càng cảm thấy chính mình là một bộ phận trong gia đình đó. Nhưng...

Tần Tinh nhìn về phía sau núi, hình ảnh sơn động kia lóe qua trong đầu Tần Tinh. Không biết vì sao, nàng luôn muốn đi vào tìm tòi kết quả. Nhưng nàng lại chậm chạp không muốn đi, sau khi tới động lấy tổ yến về cho người trong nhà ăn, nàng còn chưa lên núi lại lần nào.

Tần Tinh thở dài "Chờ xây nhà xong, Tần Liên cùng Tần Ngọc đi trấn trên rồi nói sau."

Đứng một lát thì gọi Tần Ngọc "Ngọc nhi, đừng bắt nữa, tời giờ ăn com rồi."

Tần Ngọc hơi luyến tiếc đứng lên, nhìn đám cua bắt được trong túi lưới, chào các bạn rồi đập nước lên bờ.

Mấy đứa nhỏ khác tiếp tục ở lại bắt cua, sau khi được Tần Ngọc chia cho ăn một lần, bọn nhỏ đều thích món cua chiên này. Tuy rằng trong nhà cũng không giàu có, sẽ không giống như Tần Tinh chiên xong thì đổ dầu chiên đi nhưng cũng may sau khi chiên cua còn có thể dùng để xào rau, thỉnh thoảng

người lớn cũng chiến lên cho bọn nhỏ được bữa ăn ngon.

Tần Tinh nhìn Tần Ngọc mồ hôi đầy đầu, được chăm sóc nửa tháng mặt không còn vàng như nến mà trở nên hồng nhuận no đủ, càng thêm đẹp giai.

Nhìn cậu cầm theo nửa túi cua đầy cua nhỏ đang giương nanh múa vuốt, Tần Tinh nói với Tần Ngọc "Ngọc nhi, có nghĩ tới bán cua này lấy bạc không?"

Tần Ngọc một tay xách túi, một tay thả ống quần, nghe Tần Tinh nói bán lấy bạc thì vui mừng nhìn về phía Tần Tinh, ánh mắt sáng tựa sao.

Tần Tinh dí dí trán cậu "Đệ đừng có biểu lộ cảm xúc như thế, giống y6 như đứa bé tham tiền vậy."

Tần Ngọc cười hi hi nói "Tham tiền thì sao chứ, ai lại không thích bạc."

"Ngọc nhi, tuy rằng thích bạc không phải là chuyện xấu gì nhưng phải có giới hạn, không cần theo đuổi quá đáng. Đệ còn nhỏ, ngoài bạc ra còn có rất nhiều điều khác đáng giá theo đuổi." Tần Tinh không tự giác mà muốn nói cho Tần Ngọc hiểu chính xác về giá trị thật sự.

Tần Ngọc cái hiểu cái không gật gật đầu "Đương nhiên đệ sẽ không chỉ theo đuổi bạc, đệ còn muốn theo đuổi trạng nguyên văn, trạng nguyên võ."

Tần Tinh không phúc hậu nở nụ cười "Ha ha, khẩu khí không nhỏ, trạng nguyên văn muốn, trạng nguyên võ cũng muốn nữa."

"Nhị tỷ chê cười đệ sao? Không phải tỷ nói, mỗi người đều phải có giấc mộng cùng mục tiêu của mình ư? Không phải mỗi giấc mộng, mỗi mục tiêu đều được tôn trọng sao? Đây là giấc mộng cùng mục tiêu của đệ." Tần Ngọc cố nghiêm mặt, tỏ vẻ bất mãn.

"Không phải tỷ chê cười đệ. Đệ có mục tiêu là đúng, ta ủng hộ đệ. Nhưng con người cũng không nên mộng cao thực xa." Tần Tinh đành phải sửa lại lời nói.

"Tỷ, mộng cao thực xa là ý gì?" Tần Ngọc đưa túi cua cho Tần Tinh, thả ống quần xuống.

"Mộng cao thực xa, nói chính xác là không nên theo đuổi mục tiêu quá cao hơn thực tế, con người muốn làm đến nơi đến chốn từng bước một cố gắng đạt được mục tiêu."

"Ừ, đệ hiểu rồi, ý nhị tỷ là không thể muốn cả hai trạng nguyên văn, trạng nguyên võ phải không?"

Tần Tinh buồn cười vỗ vỗ Tần Ngọc đầu "Quên đi, chỉ cần nỗ lực thì cũng không có gì không thể."

"Nhị tỷ yên tâm, đệ tuyệt đối sẽ không mộng cao thực xa." Tần Ngọc nghiêm trang, nhấn mạnh bốn chữ mộng cao thực xa.

Tần Tinh không nói nữa, cậu còn nhỏ, từ từ sẽ hiểu thôi.

Hai tỷ đệ đi về nhà.

Đi được mấy bước, Tần Ngọc dừng lại hỏi "Tỷ, tỷ vừa nói cua này thật sự có thể đổi bạc sao?"

Tần Tinh gật gật đầu, lại cố ý hỏi cậu "Không phải đệ thích ăn cua chiên muối nhất à, sao vậy, muốn đổi bạc không ăn sao?"

Tần Ngọc lắc đầu giống như trống bỏi, "Có thể đổi bạc đệ sẽ không ăn. Hơn nữa, đệ còn có thể bắt cua nữa mà."

"Nếu vậy, ngày mai chúng ta đi trần trên, đệ mang theo cua, tối hôm nay cho vào nước nuôi, đừng để chết. Buổi chiều chúng ta lại đi bắt thêm ít nữa, rốt cục có thể bán lấy bạc hay không thì mai sẽ biết ngay." Tần Tinh nói với Tần Ngọc.

"Được, đệ nghe nhị tỷ."

Hai tỷ đệ trở lại lều, Tần Ngọc đi vội vàng đi thu xếp cho lũ cua, Tần Tinh thì hỗ trợ công nhân bung thức ăn lấy bánh bao.

Theo suy nghĩ của Tần Tinh, nhà bọn họ sẽ không làm tường hậu viện như các nhà khác. Dù sao đất phía sau cũng là nhà của bọn họ, lại còn là núi nên chỉ cần làm tường vây phía trước sân, dọc theo hai bức tường của nhà cũ vây tới chỗ dựng lều, cũng coi như chỉ cách tường viện nhà Lý thăm hai ba thước vườn rau. Sau khi xây nhà xong sẽ đỡ bỏ lều, lúc ấy sân cũng rất rộng.

Phía sau tường viện liền kề cửa nhà chính, tạo thành thế như trục hoành, toàn bộ sân tạo thành hình chữ nhật. Ở phía sau tường viện mở một cánh cửa, sau này làm gì cũng thuận tiện.

Mười công nhân làm việc nên xây tường viện rất nhanh, vốn chỉ cần làm một lớp thì được rồi nhưng Tần Tinh muốn vững chắc một chút nên muốn làm hai lớp, chính là lớp tường ghép lại. Cho nên việc của một ngày phải làm hai ngày mới xong.

Tần Tinh nghĩ về sau nhà này sẽ là tổ trạch của nhà mình nên cần làm chắc chắn một chút.

Lúc ăn cơm lại thương lượng với Vương Hồ chuyện mua thêm vật liệu, tường nhà đã xây lên thì làm phòng cũng rất nhanh. Tần Tinh tính toán sắp tới phải đi xem xưởng gốm, đi hỏi thăm chuyện nuôi ngựa, Vương Hồ cũng đồng ý hết.

An bày xong mọi chuyện, ăn cơm xong, Tàn Ngọc cùng Tàn Tinh chuẩn bị xuống sông, Tàn Nguyệt cũng đi theo cùng, Tàn Liên tự nhiên lại thành người giữ cửa.

Tàn Liễu thị nhìn Tàn Liên mỗi ngày ở nhà, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn càng thêm trắng, vì thế nói với Tàn Liên, "Liên nhi cũng đi đi, buổi chiều nương không có việc gì nên không ra ngoài, mọi thứ cũng tương đối rồi, nương ở nhà trông cho."

Tàn Liên vô cùng cao hứng cùng đại tỷ nhị tỷ đi xuống sông.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Nhân Tán*, *Vương Phi Nông Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51: Bắt cua

Tiết trời tháng năm, nước sông cũng khá ấm áp nhất là vào buổi chiều khi mặt trời đang chiếu sáng.

Vén ống quần lên mấy tỷ đệ vui vẻ đi xuống sông.

Chẳng bao lâu mấy tỷ đệ đều bận rộn hết, Tàn Liên phụ trách giữ túi, Tàn Nguyệt cùng Tàn Tinh Tàn Ngọc phụ trách bắt cua.

Không đến một canh giờ đã được đầy một túi. Trước đây không ai biết trong sông này ngoài cá còn có gì có thể ăn được.

Tàn Tinh bắt cua nửa ngày cũng không nhìn thấy một con cá nào thì nói thảm "Cơ bản trong sông cũng không có cá."

Tàn Ngọc thính tai, ánh mắt nhìn chăm chăm những tảng đá chuyển đi trong tay, miệng trả lời "Chỗ này nước cạn không có cá, nhưng đi ra ngoài kia nhưng nơi rất sâu thì đều có cá đó."

Tàn Tinh gật gật đầu, lại không rời rắm chuyện này nữa quay đầu nhìn túi trong tay Tàn Liên, đã được hơn phân nửa rồi liền trèo lên một tảng đá gần bờ sông, vừa khéo phía sau tảng đá có một hàng liễu che khuất ánh nắng. Nàng đặt mông ngồi xuống gọi "Đại tỷ, Liên nhi, lên đây ngồi một lát đi, chỗ đó đủ rồi. Ngọc Nhi, đệ cũng đừng bắt nữa."

Tàn Liên ngồi trên tảng đá, lấy khăn tay cất trong người ra đưa cho Tàn Tinh lau mồ hôi, Tàn Tinh nhận lấy. Là khăn tay thêu hai con bướm nàng nhìn thấy trên đường đi trên lần đầu tiên. Tàn Liên luôn luôn coi trọng chiếc khăn tay này. Tay Tàn Tinh lau mồ hôi dừng lại nhìn về phía Tàn Liên, gương mặt trắng hồng, ánh mắt long lanh trong veo, miệng anh đào nhỏ xinh, nhìn thế nào cũng là mỹ nhân tương lai.

Tàn Liên bị Tàn Tinh nhìn phát ngượng, ngượng ngừng cười cười "Không phải Nhị tỷ nói, cho dù thứ trân quý gì thì đều phải có chỗ hữu dụng mới có giá trị sao?"

Tàn Tinh cũng cười, đột nhiên bị cảm động. Nàng không nghĩ tới, những quan niệm nàng thuận miệng truyền lại cho người nhà đều được bọn họ nhớ kỹ. Nàng cảm giác được bọn họ tôn trọng và để ý mình. Cười cười nghiêm cẩn nhìn nhìn khăn tay trong tay nói với Tàn Liên, "Liên nhi, đệ tỷ kể cho muội nghe một câu chuyện xưa. Chuyện về hai con bướm."

Tàn Ngọc vẫn đang tiếp tục bắt cua vừa nghe có chuyện xưa lập tức quay người lại, ồ ào, "Đệ cũng muốn nghe, đệ cũng muốn nghe." Vài bước liền xông lên chỗ tảng đá, dưới chân bắn tung tóe bọt nước làm ướt cả Tàn Nguyệt đang xoay người rửa mặt, Tàn Nguyệt lấy tay múc một hùm nước hắt sang chỗ Tàn Ngọc, Tàn Ngọc cười hi hi né qua, nhanh chóng nhảy lên chỗ Tàn Tinh cùng Tàn Liên đang ngồi trên tảng đá.

Tàn Nguyệt cũng không so đo với cậu nữa mà nhanh chóng leo lên tảng đá, chuẩn bị nghe chuyện xưa.

Tàn Tinh thấy mấy tỷ đệ đều ngồi ổn định thì cười cười, chậm rãi kể cho bọn họ nghe câu chuyện xưa về Lương Chúc.

Có gió nhẹ thổi qua, ánh mắt trời ấm áp xuyên qua tán lá rơi lên mặt Tàn Tinh làm khuôn mặt nhỏ nhắn tươi đẹp hồng hào càng thêm động lòng người.

"Khi Anh Đài bị bắt xuất giá, nàng đi đường vòng qua mộ Lương Sơn Bá để cúng bái. Lúc Chúc Anh Đài đang than khóc thì mưa gió sầm chớp đầy trời mãnh liệt, phần mộ mở ra, Anh Đài nhanh nhẹn nhảy vào trong, mộ lại khép lại, gió ngừng mưa tạnh, cầu vồng treo cao, Lương Chúc hóa thành bướm bướm, cùng múa lượn ở nhân gian."

Nói xong một chữ cuối cùng, Tàn Tinh ần ần cảm thấy có một ánh mắt đang nhìn mình chăm chăm, cảm giác càng ngày càng rõ ràng, chờ rất cục xác định được ánh nhìn chăm chăm đó đến từ ngọn núi bên kia sông thì Tàn Tinh đứng lên, cẩn thận nhìn lại, lại chỉ thấy bóng cảnh cây lay động.

Mặt sông không rộng nhưng cũng không hề hẹp, Tàn Tinh có thể rõ ràng cảm nhận được ánh mắt lợi hại kỹ càng kia. Người đứng trên cây có thể rời đi nhanh chóng, nói vậy không lẽ là cao thủ trong truyền thuyết chăng? Tàn Tinh nheo nheo mắt, ở nông thôn như vậy không ngờ lại có cao thủ thế này? Sẽ là ai chứ? Nhưng chỉ một cái chớp mắt lại thu hồi suy nghĩ, cần gì quan hấn là ai, không trêu chọc nhà mình là được rồi.

Chờ Tàn Tinh lại ngồi xuống thì phát hiện Tàn Nguyệt Tàn Liên cùng Tàn Ngọc đều không ai phát ra âm thanh, nàng hoài nghi nhìn qua thì phát hiện Tàn

Liên đang âm thầm khóc, còn Tần Nguyệt cùng Tần Ngọc cũng đỏ hết cả mắt.

Nhất thời không khỏi ngạc nhiên... Sau đó, không phúc hậu cười ha ha... Kiếp trước lần kiếp này, lần đầu tiên nàng cảm thấy cười to như vậy.

Bị Tần Tinh cười như vậy, Tần Liên thôi khóc, Tần Nguyệt tức giận nhìn về phía Tần Tinh, "Muội cười gì chứ, muội làm chúng ta khóc mà còn cười được."

Tần Tinh cười ha ha như trước, "Là lỗi của muội, nhưng đây chỉ là một câu chuyện cổ mà thôi, chúng ta cần gì phải vì một chuyện xưa mà thương tâm khổ sở chứ?"

Vừa nói dứt thì trên đỉnh đầu vọng tới một tiếng cười sang sảng hùng hậu, "Đúng vậy, chỉ là chuyện xưa. Nhưng nha đầu này, chuyện xưa của con thật đúng là động lòng người."

Tần Tinh quay đầu lại cau mày, nhìn phía sau trên đường một lão nhân khoảng hơn sáu mươi tuổi, trên người mặc áo choàng ngắn, tóc hơi bạc, khuôn mặt hiền lành, đang tươi cười nhìn Tần Tinh.

Tần Tinh còn chưa tìm được trí nhớ về lão nhân này thì Tần Nguyệt đã đứng lên, Tần Ngọc Tần Liên đều cung kính kêu "Con chào Lâm gia gia."

Ồ, thì ra là gia gia của Lâm Chí. Trước nay Tần Tinh vốn ít khi chào hỏi với thôn dân, hơn nữa Lâm lão gia này ru rú trong nhà, cũng ít ra cửa, Tần Tinh không nhớ rõ cũng rất bình thường.

Tần Tinh cau mày, mắt híp nói "Lâm gia gia đang nghe lén sao?"

Tần Nguyệt kéo kéo Tần Tinh, ý bảo nàng không nên thiếu lễ phép như thế.

"Ha ha ha, ôi, nha đầu tức giận. Là lão nhân không đúng, không nên nghe lén con kể chuyện xưa. Nha đầu kia muốn thế nào đây?" Lâm lão gia lại cười sang sảng, tựa như cực kỳ vui vẻ.

"Nghe cũng nghe rồi, còn có thể làm gì chứ?" Tần Tinh tức giận nói. Kỳ thật, nàng đang giận chính mình, tính cách của mình bị chậm lại, không ngờ không phát hiện phía sau sông có người. Từ lúc cảm giác được phía đối diện có ánh mắt nhìn thì phân tâm. Trong tình huống này, nếu đối mặt với địch nhân thì chính là hai mặt thụ địch, mạng nhỏ coi như xong rồi.

"Tinh nhi đừng như vậy, Lâm gia gia là người tốt." Tần Nguyệt vội vàng kéo kéo Tần Tinh, nói thầm mấy câu bên tai nàng. Sau đó ngẩng đầu, nói với Lâm lão gia "Lâm gia gia, ngài đừng chấp nhặt với Tinh nhi, muội muội tính tình trẻ con, đứng dưới nắng lâu nên chắc là nóng này."

Tần Tinh nghe mà tròn mắt, sao không nói là ta đứng phơi nắng đến lả thần đi?

Đứng trên bờ Lâm lão gia lại không để ý chút nào, một tay chấp sau lưng, một tay vẫy vẫy "Vậy đi nha đầu, ta cũng kể chuyện xưa cho các con nghe, được không?"

Tần Tinh còn chưa trả lời, Tần Ngọc đã bật dậy, "Được được, Lâm gia gia, con đi đỡ ngài xuống dưới" nói xong liền từ trên tảng đá nhảy xuống.

Lâm lão gia cười hề hề, tìm một chỗ an toàn đi xuống sông, nhanh nhẹn mấy bước đã xuống tới nơi, không thấy chút nào bộ dạng của một người lớn tuổi.

Nhìn Tần Ngọc vui vẻ đi qua, Tần Tinh im lặng không nói gì, gia gia nhà mình không đau không thương, lại ân cần với gia gia người khác.

Lâm lão gia đi đến trước mặt tảng đá, như thể cố ý ở khoe khoang trước mặt Tần Ngọc vậy, hoặc hình như tâm trạng rất tốt muốn phát tiết, nhảy một phát lên tảng đá, thấy Tần Nguyệt Tần Liên đều mở to mắt nhìn, Tần Ngọc thì đẩy về sừng bãi, Tần Tinh hận không thể đi lên gõ đầu tiểu tử này, "Hừ, có gì đặc biệt hơn người, ta cũng có thể làm." Trong lòng vừa nghĩ vậy thì lại cảm thấy buồn cười, sao mình lại tranh giành tình cảm với một ông lão chứ, "Phi phi, tranh giành tình cảm cái gì chứ." Trong lòng mặc niệm xong, Lâm lão gia đã ngồi xếp bằng trên tảng đá.

Nhìn Tần Nguyệt Tần Liên cùng Tần Ngọc đều ngồi ổn quy củ, đầy vẻ chờ mong, Tần Tinh cũng ngồi xuống theo. Lâm lão gia cười ha ha, vói vói mấy đứa trẻ, "Hôm nay, gia gia ta kể cho các con nghe chuyện xưa về đại tướng quân mưu trí bắt giữ người Hồ, được không?"

Tần Ngọc lập tức hoan hô âm lên "Được được." Liên tục mấy chữ được.

Tần Tinh hai tay ôm chân, ai cũng hưng trí cao như vậy, vậy tạm thời thử nghe đi.

Chuyện xưa rất đơn giản, cũng rất phổ thông, ít nhất vào tai Tần Tinh nghe được là như thế, mưu kế không đáng giá nhắc tới, nhưng bởi vì giọng kể đầy nhịp điệu âm tiết của Lâm lão gia mà hóa ra cũng có ý tứ một chút.

Nói xong chuyện xưa thì đã tới giờ cơm, nghe được trên bờ có người gọi gia gia, Lâm lão gia nghe ra là giọng của cháu mình bèn đứng lên, quay người lại nhìn về phía bờ sông đáp một tiếng "Gia gia ở chỗ này."

Lâm Chí nghe được giọng Lâm lão gia bèn đi đến bờ sông, nhìn về phía dưới sông thì thấy gia gia mình, còn nhìn thấy Tần Tinh, ánh mắt sáng lên, lại đỏ mặt nói một câu "Gia Gia, nương bảo con đến gọi người về nhà ăn cơm đó."

Tần Ngọc nhìn thấy Lâm Chí thì chào hỏi "Lâm Chí ca ca, các người học xong rồi sao?"

Nói đến cũng kỳ quái, Lâm Chí này tuy rằng mười hai tuổi nhưng cũng không lên học đường trên trấn mà ở tại thôn theo học Lưu tiên sinh. Lúc đi, có lúc lại không đi, người Lâm gia cũng cứ để mặc như vậy.

Lâm Chí lắc đầu "Ta không biết, hôm nay ta không đi học."

Lâm lão gia cười hề hề nói với Tần Tĩnh "Nha đầu, hết giận chưa?"

Tần Tĩnh ngượng ngừng cười cười, "Con cũng không giận ngài." Lại hơi hồ thẹn. Bởi vì mình nhất thời buồn bực mà khiến Lâm lão gia mất bao nhiêu thời gian nói chuyện ở chỗ này lâu như vậy. Tần Tĩnh thấy lão nhân này không tệ.

"Ha ha ha, không giận là tốt rồi, vậy về nhà đi, phải ăn cơm." Lâm lão gia vừa nói vừa cười không ngừng.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Nhân Tán*, *Vương Phi Nông Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Nửa đường đón xe

Đoàn người lên bờ cùng nhau đi đến cửa nhà Tần Tĩnh rồi mới tách ra, Tần Tĩnh xoay người đi vào sân đã xây được nửa tường viện lên. Tần Ngọc nhìn thấy Lâm Chí quay đầu nhìn theo bóng lưng Tần Tĩnh, Lâm Chí bất giác ánh mắt của Tần Ngọc thì mặt đỏ bừng lên, vội vã đi theo Lâm lão gia trở về.

Tần Ngọc trùng trùng hừ một tiếng, Tần Nguyệt không rõ nguyên do vỗ Tần Ngọc một cái, "Tiểu tử, đệ hừ gì vậy..."

Tần Ngọc không nói chuyện, trái lại tự đi tìm Tần Tĩnh. Cậu phải nói cho nhị tỷ một chút, đề phòng tiểu tử này. Vừa gây lại nhát gan, còn dám có ý định với nhị tỷ của mình, hừ.

Các công nhân đều đã tan ca trở về, Tần Tĩnh đang nhìn tường nhà xây lên, sơ bộ đã thành hình sân hình chữ nhật thì rất vừa lòng, thêm ngày mai nữa là xây tường xong rồi.

Tần Tĩnh vỗ vỗ tay đi về phía lầu.

Tần Ngọc từ phía sau đuổi tới kịp, giữ chặt Tần Tĩnh, "Nhị tỷ, đệ thấy Lâm Chí mặt đỏ..."

Tần Tĩnh lườm Tần Ngọc một cái "Mặt đỏ thế nào?" Tần Tĩnh không có chút cảm giác nào, nàng không hiểu, cũng không muốn biết, mặt đỏ cái gì cũng không có quan hệ gì với nàng.

Tần Ngọc ngượng ngừng sờ sờ mũi, câu nói kế tiếp không nói nữa mà thay đổi đề tài, hỏi Tần Tĩnh "Nhị tỷ, tỷ nói xem, Lâm gia gia có công phu vì sao không dạy cho Lâm Chí?"

Tần Tĩnh tuyệt không tò mò chuyện nhà người khác nhưng Tần Ngọc hỏi thì vẫn đáp một câu "Có dạy thì sao?"

Tần Ngọc lắc đầu "Không, đệ đã hỏi qua Lâm Chí, gia gia hẳn ta biết công phu, cha cũng biết nhưng không dạy cho huynh đệ hẳn ta."

Tần Tĩnh nghĩ nghĩ, nói "Người bình thường, học công phu có ích lợi gì."

Tần Ngọc chưa kịp hiểu thì Tần Tĩnh đã đi hỗ trợ bụng thức ăn.

Ngày thứ hai trời vừa tảng sáng, không cần đến Tần Tĩnh gọi mà mấy tỷ đệ đều tự nhiên thức dậy, nửa tháng nay, mỗi ngày sáng sớm rèn luyện nửa canh giờ đã thành thói quen.

Công nhân nhóm lục tục đến bắt đầu làm việc, mấy tỷ đệ đều tự đi rửa mặt.

Ăn xong điểm tâm, Tần Tĩnh chào Tần Liễu thị rồi cùng Tần Ngọc vác túi của chứa đầy của còn đang giờ nhanh múa vuốt đi lên trấn trên.

Vẫn ngồi xe bò của lão Lưu như cũ, trên đường cũng có thêm người lên xe, Tần Ngọc cùng Tần Tĩnh ngồi ở tận cùng bên trong, Tần Ngọc vén cửa sổ hết nhìn đông tới nhìn tây, Tần Tĩnh nhắm mắt lại suy nghĩ mấy vấn đề.

Trên xe mấy đại thẩm nói chuyện nhà, tán gẫu đầy hồ hởi.

Xe bò đi trên đường lớn, tốc độ cũng rất nhanh.

"Ồi", xe đột nhiên ngừng lại đột ngột, nghe giọng lão Lưu kêu lên kinh hoàng.

Sau đó có giọng nói nữ nhân mềm mại nhanh nhẩu "Thực xin lỗi, thực xin lỗi, ta muốn lên xe."

Cùng với hai tiếng nói, người trong xe cùng đổ rạp về đằng trước, toàn bộ ngã chúi về đầu xe, Tần Tinh mở mắt ra trước tiên bảo vệ Tần Ngọc, nghiêng người một cái, chân ấn xuống sàn xe giữ vững thân thể.

Mọi người trên xe, ngoại trừ hai tỷ đệ Tần Tinh những người khác đều ngã dúm dui, vội vàng ba chân bốn cẳng đứng lên, còn chưa có bình tĩnh lại thì mảnh xe đã bị xóc lên, hai thiếu nữ leo lên xe, tóc hơi tán loạn, dáng vẻ có chút chật vật. Một người, nhìn theo ăn mặc trang điểm có lẽ là nha hoàn trên quần áo còn rách mấy chỗ trông rất thảm hại.

Thiếu nữ mặc váy dài lụa vừa lên xe hai tay chấp lại liên tục xin lỗi, "Thực xin lỗi thực xin lỗi, lao tới hơi vội vàng."

Mọi người vừa thấy là hai thiếu nữ vốn định mắng một hai câu, nhưng nhìn cách ăn mặc không giống như ở nông thôn, sợ là tiểu thư nhà ai lại không dám mắng.

Tần Tinh cũng mặc kệ nhiều như vậy. Vừa nãy bị dừng đột ngột, người thì không có chuyện gì nhưng túi của bị rớt xuống. Của trong túi còn sống, rớt xuống bị bỏ tràn ra sàn xe bỏ. May là Tần Tinh mắt sáng người nhanh nhẹn, vắt và cùng Tần Ngọc bắt được lại một ít. Nhìn túi của cực khổ bắt chỉ còn hơn phân nửa, trên xe lại còn nhiều người như vậy, mình cũng ngại để người khác chờ mình xuống xe bắt của nên lạnh mặt, tức giận nói "Cô nương đây là vội vàng đến mức chạy trời chết sao."

Nha hoàn vừa định mở miệng cãi lại thì đã bị thiếu nữ mặc váy lụa ngăn lại, vẻ mặt cầu xin, khổ sở nói "Cũng không phải là chạy trời chết tới. Xin lỗi cô nương." Nói xong lại chấp tay vái mấy cái rồi mới kéo tiểu nha hoàn ngồi xuống.

Lão Lưu đầu nghe phía sau không ồn ào nữa thì kêu lớn, "Ngồi vững nhé" giờ roi lên, xe lại chạy tiếp.

Mọi người thấy thiếu nữ này cũng không giống có ý nên lại tiếp tục quay lại tán gẫu.

Tần Ngọc nhìn vào chiếc túi bố dày chỉ còn lại hơn nửa túi của, khuôn mặt nhỏ lạnh nhạt nhìn thoáng qua thiếu nữ mặc váy lụa.

Thiếu nữ nhìn thấy vẻ lạnh nhạt của Tần Ngọc mà còn cười rộ lên, thay đổi vị trí với người bên cạnh, dám chuyển đến đối diện tỷ đệ Tần Tinh, nghiêng đầu đi nhìn túi của trước mặt Tần Ngọc, Tần Ngọc nhìn thấy người này còn dám nhìn thì tính trẻ con trời dậy, buộc miệng túi lại.

Thiếu nữ sùng sốt lại cười rộ lên "Haha, cậu bé, cậu thích ăn của sao?"

"Ta không phải cậu bé." Tần Ngọc đỏ mặt ngạnh cổ nói.

"Ha ha, thật thú vị, được rồi được rồi, ta không gọi cậu bé là được, cậu đừng nóng giận thế." Thiếu nữ mặc váy lụa cười vui vẻ không ngừng. Nhìn nhìn nói với Tần Tinh "Cô nương chào cô, ta tên Ngọc Thiên."

Tần Tinh thấy người khác tự giới thiệu, mình cũng không tốt không quan tâm đành phải nói "Ta tên Tần Tinh, đây là đệ đệ ta, Tần Ngọc."

Ngọc Thiên nhìn về phía Tần Ngọc "Chào cậu, Tần Ngọc." Nói xong lại chỉ chỉ nha hoàn trang điểm "Đó là Tín nhi cùng lớn lên với ta từ nhỏ."

Tần Tinh thấy ánh mắt Tín nhi, vẻ mặt đề phòng nhìn mình cùng Tần Ngọc thì không để ý, lại nhìn nhìn Ngọc Thiên. Quần áo cách nói năng đều không giống như là người nông dân, người sáng suốt đều có thể nhìn ra Tín nhi này là nha hoàn của nàng ta, nhưng vẫn chỉ nói cùng mình lớn lên từ nhỏ, điều này làm cho Tần Tinh không bài xích Ngọc Thiên ngay từ đầu.

Tần Ngọc vẫn mất hứng, Tần Tinh cũng không quan tâm Ngọc Thiên, không phải người cùng một thế giới thì Tần Tinh mặc kệ.

Ngọc Thiên lại rất cao hứng, tự nói với Tần Ngọc "Cậu thích ăn của sao? Nhưng con của này quá nhỏ, có cơ hội ta sẽ mạng của biển cho cậu ăn, của biển rất to, cậu thấy chưa?"

Tần Tinh nghe được của biển thì trong lòng giật giật, phải nhìn Ngọc Thiên nhiều hơn chút. Nàng ta cỡ tuổi mình, người thì cao ráo hơn nhiều, nét mặt xinh xắn sắc sảo, không giống người địa phương.

Tần Ngọc vẫn mất hứng như trước "Của biển là cái gì?"

"Của biển chính là con của sông ngoài biển, so với con của trong túi của cậu thì to hơn rất nhiều." Ngọc Thiên thấy Tần Ngọc nói chuyện với tự mình, dùng sức khoa tay múa chân vài cái.

"Con của lớn như vậy sao, cô chỉ ba hoa thôi." Tần Ngọc không mấy tin tưởng.

Ngọc Thiên nóng nảy, "Ta không ba hoa, thật đó. Thực sự lớn như vậy" nói xong lại giờ tay diễn tả.

"Ồ đâu chứ? Ta thấy mới tin." Tần Ngọc nghĩ, ta cũng không dễ bị người lừa đâu.

"Ồ biển đó, của biển đương nhiên là ở biển." Ngọc Thiên vội vàng nói

"Biển ư? Biển là cái gì?" Tần Ngọc nghi hoặc nhìn Ngọc Thiên.

"Ồ... Biển ư, biển chính là biển đó, nước biển màu xanh lam." Ngọc Thiên bối rối không biết giải thích thế nào.

Tần Tinh thì hiểu, có lẽ Ngọc Thiên này là người ở vùng biển.

Trước đó vài ngày nàng có hỏi kiến thức văn chương với Lưu tiên sinh, thuận tiện mượn mấy quyển sách, đều là sách về triều đại và quốc gia này. Đã đến nơi đây thì luôn phải hiểu biết một ít về nó.

Ở trong sách cho biết dải đất cuối phủ Thanh Châu nằm gần biển. Bên kia biển chính là Thượng Hùng. Nhưng sao người ở xa vậy lại đến nơi thâm sơn cùng cốc này? Tần Tinh hơi nghi hoặc nhưng cũng không hỏi, chuyện không có quan hệ gì với nàng nàng sẽ không quan tâm.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Nhân Tân, Vương Phi Nông Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53: Khách quý đến

Rốt cục Tần Ngọc vẫn là đứa bé, cũng rất tò mò "Nước màu xanh lam, cô lại ba hoa rồi."

Tần Tinh hơi đồng tình với Ngọc Thiên. Tiểu tử Tần Ngọc này đi xa nhất cũng mới chỉ đến trấn Thanh Thủy, làm sao có thể biết trên thế giới này còn có biển xanh thăm thẳm. Nàng buồn cười nhìn về phía Ngọc Thiên, quả nhiên thấy mặt nàng ta đỏ bừng, lại không biết phải giải thích như thế nào. Vì thế dùng cánh tay chọc chọc Tần Ngọc, "Ngọc Nhi, thế giới này lớn lắm, điều đệ không biết còn rất nhiều. Chờ đệ lớn, ra ngoài tìm hiểu sẽ biết."

Tần Ngọc nhìn về phía Tần Tinh "Nhị tỷ, thật sự có biển sao?"

Tần Tinh gật gù đầu, "Vài ngày trước tỷ mượn được sách bên chỗ Lưu tiên sinh, đệ cẩn thận đọc đi."

Ngọc Thiên cảm kích nhìn về phía Tần Tinh, kinh hi kéo tay nàng, "Cô biết biển sao?"

Tần Tinh tránh tay của mình ra, không có biểu cảm nói "Biết một chút." Trong lòng lại thầm nói, đâu chỉ là biết, nước biển còn không biết đã uống bao nhiêu rồi.

Ngọc Thiên thấy Tần Tinh không hề hỏi để ý mình thì nhịu mảy, "Y như Vương... Ca ca, chút biểu cảm cũng không có..."

Tần Ngọc không chú ý, Tần Tinh lại chú ý tới Ngọc Thiên nhắc tới một chữ "Vương", bất động thanh sắc lại đánh giá vài lần Ngọc Thiên vẫn còn đang hạ giọng nói thì thầm, cây trâm san hô cài trên tóc là trân phẩm tốt nhất, ngọc bội bên hông là chất ngọc vô cùng tốt. Nha hoàn Tín nhi tuy rằng quần áo kém một chút nhưng cây thoa ngọc cài trên đầu cũng rất đáng giá.

Bên này Tần Tinh đang phân tích thân phận của Ngọc Thiên, bên kia, Ngọc Thiên vẫn đang lú lú nói chuyện trên trời dưới biển mới mẻ với Tần Ngọc.

Tần Ngọc đã tin tưởng quả thật là có biển, chỉ cần nhị tỷ nói cậu đều tin.

Tần Tinh không muốn Tần Ngọc nói qua lại nhiều lời với Ngọc Thiên, miễn cho phát sinh liên lụy với mấy người không phú tức quý này. Nhưng lúc nhìn thấy Tần Ngọc hưng trí bừng bừng hỏi đông hỏi tây lại không đành lòng. Hiểu biết thêm một ít tóm lại là tốt.

Đội đến cửa trấn, mọi người đều lục tục xuống xe, Tần Ngọc đã rất quen thuộc với Ngọc Thiên, biết Ngọc Thiên cùng Tín nhi này là người vùng biển, đi theo người nhà ra ngoài học việc buôn bán, thừa dịp người trong nhà không chú ý đã lên rồi đội ngũ ra ngoài dạo chơi.

Tần Tinh ở bên cạnh nghe cũng chỉ tin ba phần, ước đoán có lẽ chỉ có chuyện lên rồi đi là sự thật.

Tần Ngọc cùng Ngọc Thiên, từ chuyện nước biển cho tới chuyện cua biển, lại từ cua biển chuyển tới san hô, lại theo san hô cho tới thuyền lớn. Tần Ngọc thích nghe, Ngọc Thiên khoái giảng, dọc theo đường đi thật đúng là náo nhiệt.

Xuống xe, hai tỷ đệ trả tiền xe chuẩn bị đi, Ngọc Thiên giữ chặt Tần Tinh, "Tần Tinh, các cô đi đâu vậy?"

Tần Tinh gạt tay khỏi nàng ta, "Cô nương, bây giờ chúng ta phải đi làm chút việc buôn bán nhỏ, kiếm tiền sống tạm."

"Làm buôn bán nhỏ ư? Ta có thể làm cùng với các cô không?" Ngọc Thiên hưng trí bừng bừng.

Lúc này, Tín nhi đứng một bên vẻ mặt hoảng sợ, lôi kéo áo Ngọc Thiên "Tiểu thư, gói tiền của chúng ta rút rồi..."

"Cái gì?" Giọng Ngọc Thiên tăng cao âm độ làm Tần Ngọc giật mình nhảy dựng lên.

"Túi tiền của chúng ta rút từ khi nào rồi " Tín nhi lo đến sắp khóc.

"Vậy, chúng ta không còn một văn tiền nào ư?" Về mặt Ngọc Thiên mờ mịt, không có bạc chơi thế nào đây.

Tần Tinh nghe hai chủ tớ nói chuyện thì lôi kéo Tần Ngọc đi vào trấn.

Ngọc Thiên chỉ lo cùng Tín nhi xoay người tìm xem túi tiền của mình rơi ở đâu, không để ý Tần Tinh cùng Tần Ngọc phải đi rồi.

Tần Ngọc bị Tần Tinh kéo, quay đầu nhìn Ngọc Thiên cùng Tín nhi qua lại mấy lần cũng không tìm được một văn tiền thì không đành lòng, vì thế giữ chặt Tần Tinh, "Nhị tỷ, nhị tỷ..."

Tần Tinh rất hiểu Tần Ngọc, biết tiểu tử này lại tràn đầy đồng tình với người ta bèn thở dài "Ngọc Nhi, không phải đã nói đệ đừng có quá tốt bụng sao?"

Tần Ngọc cúi đầu ngẫm nghĩ rồi ngẩng đầu nói "Nhưng tỷ, các nàng chỉ là hai cô nương, trên người không có đồng nào, nhà lại không ở đây."

Tần Tinh nghĩ nghĩ, nhìn nhìn hai chủ tớ đang nóng vội sắp khóc thì nghĩ kỳ thật hai bọn họ chỉ cần tháo bất kỳ trang sức nào trên người cũng có thể đổi không ít tiền. Nhưng rõ ràng hai người kia không hề nghĩ đến điểm này, có lẽ là lần đầu tiên ra ngoài. Tần Ngọc muốn giúp các nàng, giữ lòng thiện lương cũng không phải là chuyện xấu. Vì thế, lấy một lượng bạc trong người ra đưa cho Tần Ngọc.

Tần Ngọc giương khuôn mặt tươi cười lên, "Nhị tỷ, tỷ thật tốt."

Tần Tinh cũng trả lại một nụ cười cho cậu, "Đi thôi, nhanh lên, nếu không cua chết hết."

Tần Ngọc chạy tới chỗ Ngọc Thiên cùng Tín nhi, đưa bạc qua, không đợi hai người kịp phản ứng thì đã xoay người chạy về chỗ Tần Tinh. Hai tỷ đệ đi nhanh vào cửa trấn, phía sau vọng tới tiếng gọi "Tần Tinh, Tần Ngọc, mọi người đợi ta với, đợi ta với..."

Tần Tinh không để ý, kéo Tần Ngọc cấp tốc rời đi.

Hai tỷ đệ đi đến Túy Ngư hiên, còn chưa tới giờ cơm đã thấy nhiều người lục tục đi vào tìm chỗ ngồi, có thể thấy được sinh ý tốt cỡ nào.

Mới vừa đi vào tiệm, Đông Tử đã ra đón, "Tần cô nương, các người tới rồi."

Tần Ngọc kêu to "Chào Đông Tử ca."

Đông Tử ngượng ngùng hơi cúi đầu, nói với Tần Tinh cùng Tần Ngọc nói, "Chường quây ở phía sau, để tôi đi gọi."

Tần Tinh gọi Đông Tử lại "Không cần, ta muốn đến hậu viện, cậu dẫn chúng ta đi thôi."

"Được rồi." Đông Tử mang theo Tần Tinh cùng Tần Ngọc thẳng đến hậu viện.

Từ khi Tần Tinh làm món cá nấu cải chua cùng lẩu đầu cá ở trong này, Đông Tử cực kỳ bội phục đối với Tần Tinh. Từ nhỏ cậu ta không có cha mẹ, được Tần chương quây thu dưỡng, đi theo bên cạnh Tần chương quây đã nhiều năm, đã thấy vô vàn các món ăn từ cá. Tuy vậy lại chưa thấy qua hai món Tần Tinh làm kia, làm cho người ta ăn rồi mà còn muốn ăn nữa, cậu ta rất bội phục người có bản lĩnh.

"Lần trước, tôi trở về nói với chương quây chuyện Tần cô nương nói đặt hẹn trước, chương quây theo lời cô nương làm, không ngờ việc kinh doanh càng thêm nhộn nhịp, các cuộc hẹn trước đều xếp đến tận tháng sau rồi." Đông Tử vừa đi vừa nói, cười híp cả mắt.

Tần Tinh gật gật đầu, marketing đói khát này được các thương gia ở hiện đại vận dụng lỏ hòa thuận thanh.

Nghĩ đến chuyện hạt ốt lại hỏi Đông Tử "Đông Tử, vấn đề ốt này giải quyết được không?"

"Coi như giải quyết thôi, dù sao tạm thời là đủ dùng. Chỉ cung cấp cho tiệm của chúng ta và tiệm trên phủ Thanh Châu, những nơi khác đều chưa bán, không dám bán vì sợ không đủ để chia." Đông Tử lắc đầu lại gật đầu.

Tần Ngọc nhin không được "Đông Tử ca, cái gì mà gọi là coi như giải quyết tạm thời?"

"Chương quây nói chuyện với chủ tử, chủ tử mang tới trăm cân ốt không biết lấy từ đâu" nói xong, lại thần bí nói với Tần Ngọc, "Nghe nói là lấy từ ngoại truyện."

Tần Tinh hiểu rõ, nhất định là từ ngoại truyện, nếu không chỗ nào mà có. Nhưng vậy cũng chứng thực suy đoán của mình, hậu trường Túy Ngư hiên này có lẽ cũng có chút bản sự. Nếu không, hàng từ ngoại truyện cũng không dễ dàng tìm được về như vậy.

Nói chưa hết lời thì đã thấy Tần chương quây ở ngay hậu viện, đang chỉ huy mấy nữ nhân phụ bếp làm cá.

"Con này, con này, cắt đầu cá ra, đưa sang phòng bếp nhỏ giao cho đại đầu bếp." Tần chương quây chỉ vào một đầu cá lớn nói với một bà tử nhanh nhẹn.

Tần Tinh nghe được phòng bếp nhỏ thì ngẩng đầu chăm chú nhìn, cửa phòng bếp mở ra, bên trong có một đầu bếp và một sai vặt còn trẻ đang vội vàng trong lòng thầm nghĩ, "Đây là có khách quý chăng?"

Không hiểu kỳ, nàng tuyệt không quan tâm người nào đến Tùy Ngự hiền này, nàng chỉ quan tâm bạc mình sẽ được chia.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Nhân Tán*, *Vương Phi Nông Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 54: Cua xào xay

Đến gần chỗ Tân chương quây, Đông Tử đã cất lời "Chương quây, Tân cô nương cùng Tân công tử đến."

Tân chương quây xoay người, cười tủm tỉm, "A, Tân cô nương đến rồi! Mau mau mau, Đông Tử, cậu dẫn hai người lên nhà gian trên lầu trước đi, ta sẽ tới sau!"

"Tân chương quây, không cần vội, hôm nay ta tới là mang thứ tốt tới cho ông!" Tân Tinh ngăn Đông Tử lại.

"Thứ tốt ư? Tân cô nương lại có món ăn mới sao?" Tân chương quây vừa nghe vậy thì hứng thú ngay.

"Tân chương quây nhìn trước xem!" Tân Tinh lấy túi cua trên lưng xuống, vạch túi ra đặt xuống trước mặt Tân chương quây.

Tân chương quây nhòm vào thấy nửa túi cua thì nghi hoặc nói "Con cua ư?"

Tân Tinh gật gật đầu "Đúng vậy."

Tân chương quây không hiểu "Cua này có thể ăn không?"

Tân Ngọc liên tục gật đầu "Có thể ăn có thể ăn, ăn được."

Tân chương quây nhìn thấy Tân Ngọc gật đầu liên tục như đảo tới thì không hoài nghi vấn đề ăn được hay không nữa mà hỏi "Nhưng chúng ta là tiệm bán cá mà."

Tân Tinh nói "Con cá cũng sống trong nước, đã là trong nước thì đều có thể bán mà"

"Ha ha, Tân cô nương nói rất đúng, là tầm mắt Tân mỗ hạn hẹp." Rốt cục là người làm ăn, chỉ cần vạch một điểm là Tân chương quây liền nghĩ thông suốt ngay.

"Kỳ thật, trong nước cũng không chỉ có cá mà còn có rất nhiều thứ tốt." Tân Tinh nhìn về phía Tân chương quây. Cũng là do trên đường đi nàng thấy khá nhiều ruộng nước hai bên bờ sông nhưng hình như không thấy người ở đây ăn lươn chạch gì đó, còn có ếch, ốc ... cũng đều là thủy sản, đều là mĩ vị cả.

Ánh mắt Tân chương quây sáng lên. Tùy Ngự hiền này trước giờ chỉ trưng chiêu bài bán cá, nếu bán thêm thứ khác thì cảm thấy không phù hợp. Tuy nhiên nếu bán thứ có liên quan đến nước thì cũng tương đối hợp lý. Vì thế vội vàng nói "Vậy làm phiền Tân cô nương làm thử một món xem được không?"

Tân Tinh tự nhiên là đáp ứng, kiếm được bạc đương nhiên phải làm, vì thế hỏi "Đi phòng bếp lớn sao?"

Tân chương quây sững sốt, lại cười rộ lên, thầm nghĩ, "Cô nương này thật thông minh tinh tế." Vì thế, dẫn Tân Tinh đi phòng bếp lớn. Còn chưa tới giờ cơm nên sẽ có bếp rảnh.

Tân Tinh nhìn nhìn gia vị bày trên bếp, ngẫm nghĩ một chút lại đi ra phòng bếp vào trong viện tìm một cái chậu, đổ hết cua nhỏ vào, sau đó chỉ cho một bà tử đang nhân rồi bên cạnh học theo mình, tách mai cua và yếm cua ra. Con cua không lớn, chỉ cần tách nhẹ thì rút ra rồi. Đây là những bà tử nhanh nhẹn quen việc, chẳng bao lâu đã làm xong cả túi cua được một rổ lớn.

Lại rửa sạch lần nữa, Tân Tinh bưng rổ cua vào phòng bếp.

Mấy đầu bếp nấu cơm thấy cô nương nấu cá cải chua lại tới nữa, còn bưng theo một rổ cua thì đều xúm lại cười tủm tỉm hỏi "Tân cô nương, hôm nay lại làm gì ăn ngon sao?"

Tân Tinh chỉ cười cười, không trả lời. Tân chương quây vừa ở một bên chỉ huy bà tử nhóm lửa vừa nói "Lát nữa chẳng phải sẽ biết sao. Đều mở to hai mắt mà nhìn nhé."

Mấy đầu bếp đều cười nói được được.

Đầu tiên Tân Tinh đổ dầu vào nồi, chờ dầu sôi thì đổ hết cua vào, đảo tới đảo lui, cua cháy nổ lép lép, chân cua rung rung. Tân Tinh cầm sạn đảo qua lại chiên khoảng chừng ba phút, con cua đều biến thành màu đỏ thì lấy muối vớt ra để ráo dầu.

Tần Tinh cầm muối gõ trong tay, thấy cổ nhân cũng rất thông minh, không có inox thì dùng gỗ là tốt nhất, còn không bị phỏng tay.

Vớt cua đặt sang một bên.

Cho một chút dầu vào nồi, thêm gừng tỏi, ớt, lại lấy trong túi ra một chút hoa tiêu thả vào nồi, chỉ chốc lát sau bay ra mùi cay cay nồng nồng.

Mọi người chỉ nhìn thấy Tần Tinh bỏ mấy viên nhỏ nhỏ vào, ai nấy đã quen vị cay, nhưng vị nồng này thì chưa từng ngửi qua, đều hỏi là cái gì vậy.

Tần chương quỳ cũng kinh ngạc cực kỳ nhưng thấy Tần Tinh đang bận rộn cũng không tiện hỏi nhiều, nghĩ một lát hỏi cũng vậy thôi.

Chờ gia vị tỏa mùi, Tần Tinh đem chỗ cua đã chiên đỏ đỏ vào, thêm chút gia vị, muối, đổ vào chút rượu. Tần Tinh ngửi mùi rượu thì hình như là hương rượu gạo.

Chờ cua ngấm gia vị, sớm đã có đầu bếp mang đĩa bàn lại, Tần Tinh cho vào chút hành tươi thái nhỏ rồi xóc lên, sau đó nói được rồi.

Các đầu bếp bụng bàn cua xào muối ớt đỏ au, nuốt nước miếng đi ra sân.

Chờ Tần Tinh lau tay xong đi vào trong viện thì nhìn thấy Tần chương quỳ đang cầm một con cua lên nghiên cứu, Tần Ngọc đứng bên cạnh nói "Tần bá bá, ông ăn đi."

Tần chương quỳ nhìn về phía Tần Ngọc "Cứ vậy ăn sao?"

Tần Ngọc nghe vậy không nói hai lời, bóc một con cua lên cho vào miệng ăn, "Nhị tỷ, hôm nay tỷ làm ngon hơn so với ở nhà làm."

Tần Tinh không giải thích, thầm nghĩ "Hôm nay gia vị nhiều hơn mà."

Tần chương quỳ thấy Tần Ngọc ăn ngon lành cũng học theo cậu cho một con cua vào miệng ăn. Trong nháy mắt, vị cua cay, nồng, ngọt, mặn trộn lẫn, cực kỳ kích thích vị giác. Ăn xong một con, lúc ông ta lấy con thứ hai thì mọi người chung quanh đều giơ tay lấy, ăn một con rồi phải ăn thêm con nữa, có người còn đang ăn thì tay đã giơ tới lấy thêm.

Đông Tử ăn ồn ào "Tần cô nương, cô quá lợi hại. Loại cua này tôi bắt từ nhỏ nhưng chỉ bắt để chơi, chưa từng nghĩ nó còn có thể ăn ngon như vậy."

Rốt cục Tần chương quỳ là chương quỳ, ăn hai ba con thì lau tay, giơ ngón tay cái lên với Tần Tinh. "Đi, chúng ta đi trên lầu bàn việc."

Nói xong dẫn đường ở phía trước.

Tần Tinh kéo Tần Ngọc, Tần Ngọc một tay cầm cua, tay kia còn đang ăn đi theo sau Tần chương quỳ lên lầu.

Trong đại sảnh khách khứa đã cơ bản ngồi đầy, trên lầu lại im ắng vắng lặng. Tần Tinh hơi kỳ quái, Tần Ngọc càng kỳ quái, "Tần bá bá, sao trên lầu hôm nay không có người?"

Tần chương quỳ cười cười "Hôm nay trên lầu đặt bao hết."

Tần Ngọc còn muốn hỏi, Tần Tinh giữ chặt Tần Ngọc, lắc đầu, ý bảo cậu không cần hỏi lại, Tần Ngọc liền ngậm miệng. Tần chương quỳ nhìn thấy âm thầm gật đầu.

Đến phòng, vừa ngồi xuống, đã có gã sai vặt bưng trà đến.

Mọi người đều tự uống trà, Tần chương quỳ khẩn cấp hỏi "Tần cô nương, vừa nãy cô cho gia vị vào món ăn là gì vậy?"

Tần Tinh buồn cười nhìn Tần Ngọc, Tần Ngọc cảm thấy nụ cười của nhị tỷ giống như lần đầu tiên biết cậu xấu hổ vì ăn hoa tiêu vậy bèn ngượng ngùng nhìn sang chỗ khác.

Tần Tinh thấy Tần Ngọc ngượng ngùng thì quay đầu lại, lấy túi hoa tiêu trong người ra. Đây là túi Tần Liên may cho nàng, trong nhà mỗi người đều có, dùng để cất bạc hoặc đồ tùy thân gì đó. Đổ hoa tiêu lên bàn nói với Tần chương quỳ "Thứ này gọi là hoa tiêu."

Tần chương quỳ nhìn mấy hạt tròn nhỏ trên bàn thì nhặt mấy trái đưa vào miệng, Tần Ngọc chưa kịp ngăn Tần chương quỳ đã ăn rồi.

Tần Tinh ở trong lòng bi ai, "Hoa tiêu là loại thuần hoang dại, vị rất nồng. Chỉ cần cho vào miệng không ăn cũng có thể cảm nhận được vị của nó, nếu ăn thì sẽ giống như bị trúng độc, sẽ làm đầu lưỡi mất cảm giác."

Quả nhiên, chỉ trong nháy mắt, Tần chương quỳ liền cảm thấy đầu lưỡi không có tri giác, kinh ngạc bưng nước lên uống vội vàng, "Này, này,"

Tần Ngọc đồng tình nhìn Tần chương quỳ "Tần bá bá, sẽ không sao đâu, không có việc gì."

Tần chương quỳ đương nhiên là biết không có việc gì, đây chính là thứ có thể ăn mà. Cho nên càng thêm tò mò với hạt này. "Tần cô nương, xin hỏi, cô mua loại này ở đâu vậy?"

Tần Tinh nghĩ nghĩ "Không nói dối Tần chương quỳ, nhà tôi có trồng cây hoa tiêu này. Nhưng tôi có thể đưa cho Tần chương quỳ một ít, để người của ông đi tìm thêm nữa."

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Nhân Tán*, *Vương Phi Nông Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.